

Giới thiệu Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau

Lục Xu là tác giả viết truyện ngôn tình được rất nhiều các bạn trẻ đón theo dõi vì truyện mang những yếu tố thực tế, rất đời thường và gần gũi.

Truyện Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau viết về một cô gái đã mang trong mình giọt máu của kẻ mà không thương yêu gì cô cả.

Rồi cô phải giải quyết vấn đề này như thế nào? Vì giờ đây không chỉ riêng mình cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tô Tử Duyệt không chọn thang máy xuống lầu, không phải vì có nhiều người chờ thang máy. Cái bệnh viện này cũng không có nhiều người, thời gian trước, có người chụp các khoảng chỉ phí kiểm tra của bệnh viện rồi tung lên mạng, toàn bộ đều là giả trên trời. Vì thế dẫn đến một số người trên mạng chửi rủa, nói rằng nếu còn sống cũng không đến bệnh viện này chữa bệnh. Mà bệnh viện này tuyên bố, tất cả các dụng cụ trong bệnh viện đều là loại tiên tiến nhất trong nước, cho nên không quan tâm đến những lời mắng chửi đó. Dĩ nhiên, không có ai rảnh rỗi đi kiểm tra xem, các thiết bị có phải mới nhất và tiên tiến nhất hay không?. Bọn họ chỉ biết ở chỗ này thu phí thái quá, vì thế phần lớn mọi người đều không lựa chọn đến bệnh viện này khám bệnh. Thế là tuy rằng các khoa vẫn có người xếp hàng kiểm tra như trước, nhưng số lượng lại không nhiều lắm. die>>nd<<an<eq>y<d<<on

Tô Tử Duyệt chọn bệnh này, bởi vì nó ít người, thật ra bệnh viện này trang hoàng cũng thật thoải mái, có thể làm cho tâm trạng của người ta bình thản, thái độ của bác sĩ, y tá cũng không tệ lắm die>>nd<<an<eq>y<d<<on

Chẳng hạn như, vị bác sĩ đang khám cho cô, sau khi nhìn thấy kết quả kiểm tra, cười tủm tỉm nhìn cô: “Cô gái, cô đã có thai, tuổi của cô lúc này làm mẹ là tốt nhất, sau khi sinh con thì sức khỏe sẽ hồi phục rất nhanh...”

Nhưng mà khác với vẻ mặt cười tủm tỉm của bác sĩ, thần sắc của cô vẫn nhợt nhạt như trước, cô cho người khác cảm giác, giống như một hồ nước trong suốt, sâu không thấy đáy, bình tĩnh, nhợt nhạt, nhu hòa. Cô chỉ bình tĩnh cầm lấy kết quả kiểm tra, sau đó cười gật đầu nói cảm ơn với bác sĩ, liền đi ra ngoài, chỗ cô khám bệnh ở tầng không cao, nên cô chọn đi thang bộ, không có ai lựa chọn giống cô, vì thế cô không hề thấy ai ở cầu thang bộ, chỉ nghe tiếng giày cao gót của mình phát ra tiếng đong đong. Phát ra tiếng vọng rất nhỏ ở trên tường die>>nd<<an<eq>y<d<<on

Một câu nói của bác sĩ làm cô trở nên thất thần

Khi còn trẻ, cô hết sức thích xem những câu chuyện bi kịch, nữ chính và nam chính có hiểu lầm với nhau, sau khi nữ chính rời xa nam chính thì phát hiện mình có thai, nhiều năm sau khi hai người đó gặp lại nhau, nam chính biết được chuyện lúc xưa, nên cảm thấy ân hận vì mình đã làm sai, Tô Tử Duyệt cảm thấy câu chuyện khoa trương lại giả tạo khi đó, bây giờ giống như nhát dao đâm sâu vào lòng cô, dường như cảm giác ủy khuất có thể làm cho cuộc sống rộng lớn trở nên tốt đẹp hơn, vì thế người ta đặc biệt thích cảm động lây đi tìm hiểu nguyên nhân khiến nữ chính phải chịu oan ức, mà bạn tốt Diệp Tiêu Tiêu đã góp ý với cô như thế này: Tô Tử Duyệt cậu có ý nghĩ như vậy, thì cậu sống quá hạnh phúc rồi die>>nd<<an<eq>y<d<<on

Người sống hạnh phúc, cũng không thể giải thích rõ ràng cái gì gọi là thất bại và đau khổ, cho rằng thất bại và đau khổ trong cuộc sống chính là “thử thách” thậm chí còn hăm dọa hoàn cảnh khó khăn của người khác, nhưng mà không nghĩ đến, những người mà ánh mắt có thể nhìn thấy đều đã được cuộc sống tôi luyện qua, những người đó không có quanh quẩn, đứng giậm chân tại chỗ, hay là giãy dụa với cuộc sống của mình

Khi đó Tô Tử Duyệt cũng không để tâm cách nói của bạn mình, thậm chí còn nghĩ lời của cô ấy quá mức ung dung, dựa vào cái gì cô ấy lại cho rằng người không có kinh nghiệm sẽ không hiểu?. khi suy nghĩ trái chiều đã hình thành trong đầu, thì cảm thấy tất cả quan điểm trong lời nói của người đó đều không phù hợp

Bây giờ thì sao?. die>>nd<<an<eq>y<d<<on

Tô Tử Duyệt thừa nhận khi đó mình thật vô tri và buồn cười đến nhường nào, thế nhưng lại muốn chờ đợi mình thất bại và đau khổ một lần. Nếu lúc trước Diệp Tiêu Tiêu cô từng có suy nghĩ, muốn thử một lần bị người đàn ông mình rất yêu vứt bỏ, không biết có phải sẽ mắng chửi cô hay không?. Nhưng mà cô nghĩ, con người sinh ra nếu được một lần trải qua cảm giác thất tình đau đến chết đi sống lại, thì nhân sinh của người đó cũng không tệ

Về sau, cô đều đã lĩnh ngộ hết những cảm giác đó, mới không thể không thừa nhận, người sống hạnh phúc quả nhiên không biết và không hiểu rất nhiều chuyện, dựa vào lòng tràn đầy nhiệt huyết, mà cho rằng thất bại và đau khổ trong cuộc sống là một chuyện rất oanh oanh liệt liệt.

Tô Tử Duyệt nắm chặt tờ đơn trong tay, cô đang nghĩ không biết mình có nên tìm thời gian để phá thai hay không?. Cô không vĩ đại như vậy, cô không dự định sinh đứa bé ra, cô cũng không yêu như người khác, khi yêu thì bằng lòng sinh đứa bé như một minh chứng cho tình yêu của cả hai. Đứa bé là của bạn trai trước của cô, một tháng trước bọn họ đã chia tay, chia tay trong hòa bình không có cãi nhau. Cũng không có tranh chấp. Lời chia tay là do cô đề nghị die>>nd<<an<eq>y<d<<on

Cuộc sống quả nhiên đầy đủ cầu huyết, cô mang thai, cái thai của bạn trai trước. Cảm giác giống như cảm giác thất bại và đau khổ cô đã từng nghĩ trong

quá khứ, cái loại cảm giác làm cô vô cùng chán ghét. Cô nhớ lúc trước Diệp Tiêu Tiêu từng mắng cô ngu ngốc, phụ nữ muốn dùng hành động sảy thai để trừng phạt đàn ông, loại ý niệm này thật là ngu ngốc, bởi vì người chịu hao tổn sức khỏe là mình, người chịu áp lực tâm lý cũng là bản thân mình, đàn ông có lương tâm nhiều nhất chỉ đau lòng một chút. Loại hành vi làm tổn hại bản thân vậy mà cảm thấy làm vậy là trừng phạt đàn ông thì thật nực cười

Tô Tử Duyệt cảm thấy bạn cô có thể nhìn rõ bản chất sự việc.

Từ thang bộ đi xuống, cô đi ra cổng chính của bệnh viện, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ, cây cối được tắm mình trong nước, lóe nên ánh sáng trong suốt, sự xanh hóa bên trong bệnh viện đặc biệt không tẻ. hơn nữa không có quá nhiều người, trên đường vô cùng vắng vẻ, cô chậm rãi bước trên con đường nhỏ, hai bên đều là tầng tầng lớp lớp cỏ thụ, che khuất ánh mặt trời long lanh, chỉ còn lại một vài tia sáng nghịch ngợm từ khe hở trên cây chiếu xuống, hình thành vô số điểm sáng

Cô vừa đi ra ngoài cửa chính, vừa nghĩ mình nên tìm thời gian để phá thai. Cô không định nói chuyện mình có thai cho người đàn ông đó biết, sau khi chia tay bọn họ cũng không có liên lạc, giống như đã trở thành người xa lạ, cô không muốn dùng đứa nhỏ để làm liên hệ giữa bọn họ, tin rằng anh cũng có suy nghĩ như vậy. Mà cô cũng biết, cho dù anh biết cô phá thai, có lẽ sẽ không giống vai nam chính trong tiểu thuyết cô đã từng xem, sẽ không không chế được mà muốn bóp chết cô, người đàn ông ấy chỉ biết tỏ vẻ anh đã biết, sau đó, không có sau đó. Anh nghĩ, nếu bọn họ đã chia tay, cô đã chọn lựa như vậy, vậy anh cũng không phải hồng hạc chọn của cô làm gì nữa.

Nghĩ đến phản ứng sau này của anh Tô Tử Duyệt không nhìn được nhẹ nhàng nở nụ cười

Một ngày trước khi chia tay, bọn họ còn cùng nhau ăn một bữa tối ấm áp ở nhà của anh. Ngày thứ hai, cô đã nói với anh: “Giang Dục, chúng ta chia tay đi”

Anh chỉ chậm rãi xoay người lại nhìn cô, trong ánh mắt có tia dò xét, nhưng không có bất đắc dĩ, anh nhìn cô thật lâu, cô cho rằng anh sẽ hỏi vì sao, nhưng anh chỉ hỏi: “Em xác định?”

Cô gặt đầu. die>>nd<ank<equ>>y<on

Vì thế bọn họ chia tay trong hòa bình, kết thúc một năm qua lại

Chia tay thanh thanh đậm đậm, không có tranh cãi, cũng không có tính toán, rời đi như vậy

Khi anh nói: “Anh tôn trọng quyết định của em” Cô cười khẽ một cái, ý nghĩ trong lòng là: Quả nhiên là thế.

Cô đoán, khi cô nói lời chia tay, anh sẽ không có chút dao động cảm xúc nào, nhưng mà khi quả nhiên là thế vẫn không nhìn được thờ dài, tâm lý con người rất kì lạ, rõ ràng là cô đề nghị chia tay nhưng lại khát khao người kia có thể giữ mình ở lại. Hơn nữa cô biết rõ là không thể.

die»ndٲank«equ»yd«on

Thành phố này không lớn, không nhỏ, sau khi chia tay, cô cũng chưa từng tạm biệt anh, biết đâu không còn gặp lại nhau nữa, chỉ cần thật sự vô tâm, thì tí lệ tình cờ gặp nhau cũng hết sức nhỏ

Khi Tô Tử Duyệt đi nhanh đến cổng chính bệnh viện, còn đang suy nghĩ lần sau làm phẫu thuật phải dẫn Diệp Tiêu Tiêu theo, thứ nhất, chuyện lớn như vậy cô còn chưa nói cho Diệp Tiêu Tiêu biết, thứ hai, quả thực cô không muốn đi một mình, chỉ sợ Diệp Tiêu Tiêu sẽ trở mặt với cô

Cô đang trầm tư suy nghĩ, cũng đã đi đến cổng bệnh viện, đang muốn bắt xe về nhà.

Một chiếc xe dừng lại ở trước mắt cô, cô theo bản năng lùi về sau một bước

Thân xe bóng loáng, đường cong đẹp đẽ, ánh sáng phản chiếu xuống mặt xe, làm cô muốn che đi đôi mắt của mình, quá mức chói mắt, cô thích bệnh viện này còn có một nguyên nhân khác, xe taxi, xe tư gia, không phải là xe của bệnh viện thì không cho vào, cho dù chiếc xe này nhìn qua vô cùng xa hoa, nhưng cũng không có đặc quyền đi vào

Cô do dự, không biết mình có nên đứng ở đây chờ chiếc này lái xe đi không. Hay là mình nên lựa chọn bỏ đi đi»

Do dự của cô còn chưa có kết quả thì người trong xe đã từ từ hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra một khuôn mặt khô ngô tuần tú bất phàm, người đàn ông nhìn vào ánh mắt của cô, tràn đầy thăm dò, nhưng nét mặt vẫn không biểu cảm

Tô Tử Duyệt không ngờ mình lại gặp Giang Dục ở chỗ này, mà anh vừa đổi xe, cô nhớ xe anh không phải chiếc này, nếu không cô sẽ không nhận ra, nhưng suy nghĩ lại một chút, anh vốn có rất nhiều xe, từ trước đến giờ, cô cũng không nhớ toàn bộ

Không mặt cười của cô lộ ra ý cười, cô nghĩ mình cũng nên chào hỏi một tiếng, tuy rằng bọn họ đã chia tay, nhưng dù sao khi chia tay, thái độ của đôi bên cũng không tệ, tội gì sau khi chia tay lại làm cho nhau không thoải mái. Huống hồ, bọn họ yêu nhau rồi mới quen nhau, chia tay rồi cũng rất hoàn mỹ, hà tất phá hủy mỹ cảm lẫn nhau die>>>ank<<<y<<<on

Chẳng qua là, cô không biết nên chào hỏi như thế nào mới tốt, lời nói quá gượng gạo, nói ra thì khó tránh khỏi cảm giác “không bằng không gặp” có nói khó tránh phiền muộn, nhưng mà nói: “Lâu rồi không gặp” thì không phù hợp với cá tính của bọn họ

Ánh mắt của Giang Dục lóe lóe, lông mi dài hơi khẽ động. Lúc trước cô rất thích nhìn ánh mắt của anh, chính xác là thích nhìn lông mi của anh, rất dài,

rất đẹp, vì thế cô xem lông mi của anh như là phong cảnh để thưởng thức. nhưng không biết có phải ảo giác của cô hay không, nhưng cô thấy ánh mắt ấy quét qua bụng của cô, tuy rằng chỉ một giây, nhưng cô hơi hoài nghi anh xuất hiện ở chỗ này rốt cuộc là do tình cờ hay là cố ý

“Chúng ta nói chuyện đi” Giang Dục nhìn cô nửa ngày, cuối cùng mới nói ra như thế

Cô nên nói gì?. Nói giữa bọn họ đã chia tay không còn gì để nói, hay nói mình có việc bận, không có thời gian, hoặc là tìm ra vô số lý do để cự tuyệt lời mời của anh

Nhưng cô lại cười yếu ớt, quay mặt về phía anh mà nói: “Được”

Sau đó cô mở cửa ghế sau chui vào trong xe, khi cô ngồi xong, anh mới khởi động máy, lái xe rời đi

Cô ngồi vào sau xe, bọn họ vẫn không nói chuyện với nhau như cũ. Chẳng qua là cô có thể cảm giác được, anh nhìn qua kính chiếu hậu để đánh giá cô, mà tờ giấy trong tay đã bị cô nhào thành một cục, mồ hôi nóng trong tay thấm ướt tờ giấy

“Không có gì muốn nói với anh sao?”

Lời của anh vừa nói ra, cô mới dời lực chú ý lên người anh, tiếc là cô ngồi ở sau, nên không nhìn rõ vẻ mặt anh: “Không có”

Giang Dục nở nụ cười

Cô lại dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, thật không có gì để nói, thật sự không có

Diệp Tiêu Tiêu từng hỏi cô vô số lần: “Vì sao cô lại chia tay với Giang Dục?”

Cô cười, nói với bạn tốt: Anh ấy quá ưu tú, tớ sợ tương lai sẽ không nắm bắt được anh ấy, dứt khoát buông tay, để tránh mình hãm vào quá sâu, không thoát ra được

Diệp Tiêu Tiêu chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài

Cô thật sự tìm không ra lý do gì để nói cho người khác biết, vì sao cô phải chia tay Giang Dục, anh tốt lắm, cũng không có khuyết điểm gì, cho dù là hút thuốc cũng không hủ trước mặt cô, gia thế tốt không gì sánh được, tính cách cũng không kì quái, một người đàn ông hoàn mỹ ở trong lòng người khác, cô lại đòi chia tay

Vì sao ư?. Có lẽ vì anh quá ưu tú die>nd<ank<equ>yd<on

Xe dừng lại, Giang Dục xuống xe, khi cửa xe bên cạnh cô được mở ra, anh không lời kéo tay cô xuống xe, mà ánh mắt liếc về phía bụng của cô. Ánh mắt của anh đã giải thích rõ ràng, anh đã biết tất cả và anh cần nói chuyện với cô, có lẽ cũng là chuyện về đứa bé

Tò Từ Duyệt trừng mắt, từ trong xe đi xuống

Sau khi ăn cơm xong, die>nd<ank<equ>yd<onGiang Dục lợi dụng có chuyện quan trọng cần xử lý mà nhanh chóng rời khỏi. anh đứng dậy cầm lấy áo khoác bên ghế tựa, vội vã đi ra ngoài, sắc mặt của anh bình tĩnh, đôi mắt lạnh nhạt, chỉ là bước chân thoáng vội vàng

Giang Dục vừa mới nói die>nd<ank<equ>yd<on muốn lập tức rời đi, thì sắc mặt Giang cha không được tốt cho lắm, người một nhà cùng nhau ngồi ăn bữa cơm ấm áp, bầu không khí vốn hài hòa, ấm áp liên tục, nhưng Giang Dục lại cố tình muốn rời đi trước. Dưới tình huống bình thường, ngày chủ nhật, người một nhà sẽ quây quần bên nhau nói chuyện phiếm, sau đó ăn cơm, Giang mẹ sẽ tự mình xuống bếp, làm những món ăn mà con cái thích.

Chủ nhật này cũng không ngoại lệ, nhưng hôm nay là sinh nhật Tiểu Tinh Tinh tròn 2 tuổi, Tiểu Tinh Tinh là cháu ngoại của Giang cha và Giang mẹ, vì vậy được yêu thương gấp bội. Cho nên, trong ngày quan trọng như thế này, anh lại muốn rời khỏi nhà, Giang cha hơi bất mãn, mở miệng muốn kêu con trai lại, nhưng Giang mẹ đã ngăn cản

Dương Mộng Như lời kéo tay chồng, ý bảo để cho con trai đi đi!. Trước đó, Dương Mộng Như đã phát hiện con trai nhìn đồng hồ, tựa hồ rất đang vội. Nếu như hôm nay không phải là sinh nhật tròn 2 tuổi của Tiểu Tinh Tinh, chỉ sợ con trai căn bản sẽ không về. Mỗi cuối tuần về nhà, Giang Dục đều ở lại, không đi, bây giờ vội vã rời đi như vậy, chắc chắn là có việc, hơn nữa còn là việc rất quan trọng die>nd<ank<equ>yd<on

Mà em gái của Giang Dục – Dương Tử Hân, đang cắn chiếc dưa, nhìn theo hướng anh trai rời đi, đôi mắt cô không ngừng chớp động, đã lâu rồi không nhìn thấy vẻ mặt anh như thế, không biết phải đi làm gì. Lúc Dương Tử Hân và mẹ nói chuyện phiếm với nhau, mới biết, anh quả thật có chút chuyện. Chẳng hạn như, mấy tháng trước, anh đòi chuyển ra ngoài, kì thực trước đó, khi rảnh rồi Giang Dục cũng không trở về nhà, nhưng so sánh với mấy tháng trước kia, quả thực có thể do không để ý. Nhưng khi mẹ chuẩn bị hỏi anh có phải có bạn gái hay không, thì mỗi ngày anh đều về nhà, khiến cho bọn cô vừa mới định nhắc đến đề tài này, thì đành phải ngừng công kích

“Ba, nhất định là anh có việc gấp, bằng không sao dám bỏ đi trước mặt con”

Dương Tử Hân vừa cười vừa gấp đồ ăn cho cha, tuy rằng lời này của cô không mấy thú vị, nhưng trên thực tế cũng có căn cứ nhất định. Trước đây, cô và chồng cùng nhau về nhà, Giang Dục quả thực không bỏ đi như lúc này, hơn nữa còn tán gẫu với cô và chồng cô

Giang Hữu Vi nghe lời nói của con gái không nhận được nở nụ cười, con ông không phải là người không biết nặng nhẹ, nói có việc gấp chỉ sợ thực có

việc gấp, vì thế bảo con rẻ cũng ăn com đi, để không khí trên bàn com khôi phục về náo nhiệt như ban đầu die»nd“ank«equ»yd«on

Chỉ là, hôm nay nhân vật chính Tiểu Tinh Tinh chỉ mở đôi mắt to tròn, nhìn phương hướng Giang Dục rời khỏi, hình như rất không nỡ. Dương Tử Hân lấy tay xoa đầu con gái: “Mau ăn com đi”

Tiểu Tinh Tinh lúc này mới quay đầu nhìn mẹ, bĩu môi nói: “Cậu đi rồi”

Giọng nói của Tiểu Tinh Tinh mềm dẻo, làm cho lòng người nghe không khỏi mềm mại, bé rất thích ăn thạch hoa quả, nhưng bà mẹ không mua cho bé, chỉ có cậu mua cho bé, bây giờ cậu đi rồi, bé bị thương khỏi phải nói rồi die»nd“ank«equ»yd«on

Tiểu gia hỏa kia còn nhún đôi mày nhỏ nhỏ lại, miệng hơi vênh lên, Dương Tử Hân không nhịn được bật cười: “Hay là con không ngoan, mới chọc cậu con nôi giận bỏ đi rồi”

Tiểu Tinh Tinh mở to 2 mắt nhìn vẻ mặt không thể tin của mẹ, sau đó lắc đầu, “Con rất ngoan, rất ngoan”

Lăng Diệc Cảnh nhìn 2 mẹ con này, cười lắc đầu, đưa tay ôm Tiểu Tinh Tinh vào trong ngực: “Bé ngoan thì phải ăn com, biết không?”

Tiểu Tinh Tinh đầu tiên là bĩu môi, nhưng sau đó bị ba uy hiếp, đành phải cam chịu số phận ăn từng ngậm, từng ngậm com vào miệng

Giang ba, Giang mẹ nhìn con gái con rẻ và Tiểu Tinh Tinh, không khỏi cảm thấy mỹ mãn, ban đầu trước ngày kết hôn của con gái, ông bà còn thức thâu đêm không ngủ, lo lắng con gái sẽ không được hạnh phúc. Bây giờ nhìn bọn họ chung sống, tảng đá treo trong lòng cũng từ từ hạ xuống. Hiện tại, điều 2 ông bà lo lắng không phải là con gái, ngược lại là con trai của họ, đã 30 tuổi đầu, đừng nói là con dâu ngay cả bạn gái cũng không có.die»nd“ank«equ»yd«on

Nhưng mà nói không yên tâm không bằng nói là sốt ruột, hy vọng con trai được ổn định, dù sao với điều kiện của Giang Dục, hai ông bà cũng hiểu, có rất nhiều thực nữ con nhà danh giá muốn tiến vào cánh cửa nhà Giang gia bọn họ. chẳng qua là con trai vẫn không có động tĩnh gì. Không biết là không có suy nghĩ trong phương diện này, hay là ánh mắt quá cao. die»nd“ank«equ»yd«on

Một phút trước, Giang Dục vẫn còn ở trên con đường lớn trong trung tâm thành phố, lướt qua bóng người hai bên đường. một khắc sau anh đã chuyển sang con đường nhỏ, hai bên đường nhỏ đều là bóng cây cổ thụ xanh mướt, trên đường có rất ít xe, trống trải tĩnh mịch, cuối đường nhỏ là tiểu khu “Nguyệt Bán Loan” nổi tiếng của thành phố. die»nd“ank«equ»yd«on

Người biết đến tiểu khu này cũng không nhiều. bởi vì nó không bán cho người ngoài, vị trí của tiểu khu nằm ở ngã tư đường phồn hoa của trung tâm thành phố, nhưng lại hết sức yên tĩnh giữa sự náo nhiệt, sầm uất bên ngoài, khoảng cách giữa các phòng ốc cực nhỏ, trồng nhiều hoa cỏ, cây cối. Lúc đầu anh vẫn chưa có ý định mua nhà ở đây, chẳng qua chỉ tùy ý nói một câu, thì bạn bè đã gọi điện thoại đến, nói anh ta có căn hộ, bảo anh đến tham quan một lần, ý tốt như vậy anh cũng không muốn nhận, bởi vì tình người là thế, rất dễ thiếu nợ người ta một ân tình, nhưng khi đền đáp thì lại rất khó die»nd“ank«equ»yd«on

Khi anh chợt có ý nghĩ đưa Tô Tử Duyệt đến xem căn hộ, cô tựa hồ rất hài lòng, cười nói: “Giống như xuyên không vậy, một phút trước vẫn ồn ào, náo nhiệt, ngay sau đó đã tĩnh mịch như ở trong núi sâu, cảm giác này thật kì diệu”

Vì thế, cô chọn căn hộ này

Anh sẽ không biết, cô vừa ý căn hộ này, cũng bởi vì cái tên của nó: Nguyệt Bán Loan. Khi Tô Tử Duyệt nhìn thấy 3 chữ này, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô, là cô nhớ đến hồi còn nhỏ xem phim cổ trang tên là Viên Nguyệt Loan Dao, khi đó nam chính Cố Thiên Lạc đang trong thời kì anh tuấn, nữ chính Lương Tiểu Băng lại hết sức nội liễm, kĩ thuật diễn xuất của tuấn nam mỹ nữ vô cùng xuất sắc, lột tả câu chuyện xưa tưởng chừng như hết sức đơn giản, nhưng lại làm người xem rung động đến tận tâm can, Tô Tử Duyệt thích bộ phim này, thậm chí vì muốn xem phim, còn giả bộ bệnh để ở nhà xem die»nd“ank«equ»yd«on

Mãi đến nhiều năm sau, khi cô xem lại bộ phim này, nhìn thấy lời bình luận về bộ phim mới biết phim truyền hình chỉ điểm tô cho đẹp mà thôi. Vai nam chủ trong tiểu thuyết cũng không chung tình như thế, nhưng càng chứng tỏ bản tính đàn ông. Tuy nhiên, cô vẫn thích bộ phim này, dĩ nhiên sẽ không chạm vào cuốn tiểu thuyết ấy, cô theo bản năng bài xích những thứ không tốt đẹp

Giang Dục lái xe tiến vào gara, nhưng anh tựa hồ có chút không yên lòng, hôm nay là sinh nhật 2 tuổi của cháu gái anh, tiểu Tinh Tinh có phần thừa hưởng dung mạo của cha mẹ bé, hết sức đáng yêu, cho dù là khi nhúng mày, cũng có thể làm cho người ta bật cười. Trước đây anh rất yêu thương con bé, cũng thích mua nhiều loại đồ chơi khác nhau cho bé, thích trêu chọc bé, nhưng hôm nay khi anh ôm Tiểu Tinh Tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy nhìn anh cười, anh cảm thấy lòng mình trở nên mềm mại, cảm giác này thật kì diệu die»nd“ank«equ»yd«on

Anh ôm Tiểu Tinh Tinh, tay chân hơi luống cuống, sợ mình ôm không chặt sẽ làm rớt con bé, nhưng nếu ôm quá chặt, sợ làm con bé đau, loại cảm giác bó chân bó tay này, lòng lúc nào cũng hết sức cẩn thận khiến anh cảm thấy xa lạ

Anh cầm lấy chìa khóa xe, cũng không thể không cảm thán hôm nay mình thật khác thường

Thang máy ở tầng một, anh chạm dấu vân tay vào, sau đó đi vào thang máy, trực tiếp tựa vào trên tường. Sự khác thường của anh, ngay cả anh cũng không thể lừa bản thân mình

Từ thang máy đi ra, anh đi tới cửa, ấn dấu vân tay xuống, cửa phòng tự động mở ra, kéo rèm cửa sổ lên, bên trong phòng còn sót lại chút ánh sáng yếu ớt, đang vào thời khắc giao thời giữa ngày và đêm, bầu trời giống như một tấm vải trong suốt, dần dần bị nhuộm thành màu đen thẫm. Anh từng bước đi

vào phòng, rèm cửa sổ trong phòng được kéo sang hai bên, nhẹ nhàng bay phấp phới.

Nương theo ánh sáng mờ nhạt, anh nhìn thấy người con gái nằm ở trên giường, cô nửa nằm, một chân cong, một chân duỗi thẳng, hai tay cầm một quyển sách đặt ở trên bụng. Có thể nghĩ rằng cô đang ngủ, nhưng nghiêm túc nhìn quyển sách kia.

Anh không nghĩ nhiều cũng biết, đó là tiểu thuyết, chứ không phải là văn học gì cả, chỉ là một quyển tiểu thuyết ngôn tình bình thường

Anh đứng ở cửa một lát, mới mở đèn lên

Ánh đèn chói mắt trong nháy mắt bao trùm cả căn phòng. Tô Tử Duyệt theo bản năng đưa tay che 2 mắt lại, nhưng không có di chuyển, một lúc sau mới híp mắt đánh giá người ở cửa, mi tâm của cô hơi nhíu lại, không phải vì cô cảm thấy phiền, mà đang bày ra dáng vẻ ôn nhu, thêm vài phần điềm đạm đáng yêu

Sau khi cô thích ứng với ngọn đèn, mới mở to mắt nhìn anh không rời

Trước đó, bọn họ đã ngồi ở phòng bao trong hội sở nói chuyện hơn một giờ, nhưng những lời bọn họ nói lại cực ít, phần lớn thời gian đều im lặng, mà bàn về chuyện anh biết cô có thai, mà cụ thể là chuyện này nên giải quyết như thế nào, anh vẫn chưa nói gì. Bây giờ nhớ lại, ngược lại càng cảm thấy buồn cười, nói chuyện hơn một giờ, nội dung cứ xoay quanh một chủ đề, nhưng một câu hữu dụng cũng không có. Sau khi nói chuyện xong anh đã đưa cô đến đây, để cô chờ ở đây suốt vài giờ liền

Anh không định nói gì, Tô Tử Duyệt cũng không tỏ ra thất vọng, cô đặt sách xuống, từ trên giường bước xuống

Giang Dục nhìn dúi cô, mi tâm nhẹ nhàng lướt qua một tia gọn sóng, cô mặc một chiếc váy không tay, váy dài đến đầu gối, ở phía trên chỉ mặc một chiếc áo corset cao bồi, phía dưới lộ ra đôi chân thon dài. Đầu mùa xuân, nhiệt độ không tính là thấp, cô mặc như vậy cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn. Giang Dục nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhớ lại, trước đây cô đều mặc như vậy. Chẳng qua là khoảng thời gian trước, trong phòng mở máy sưởi nên anh cũng không để ý

Tô Tử Duyệt chui vào trong toilet rửa mặt, sau khi ngủ một lát, ánh mắt không được thanh tỉnh, cảm thấy thật không ổn, dường như trong ánh mắt hơi phấp phất sương mù, làm cô muốn vươn tay xua đi tầng sương mù ấy

Cô chậm rãi đi ra từ trong phòng rửa tay, phát hiện anh vẫn đứng ở miệng cửa, động tác vẫn chưa từng thay đổi, lúc này anh chỉ nhìn cô, cô không biết anh muốn làm gì

“Đói chưa?” Giang Dục nhìn cô thật lâu, mới nói ra 2 chữ

Tô Tử Duyệt nghe anh nói không hiểu sao lại nở nụ cười, anh đứng lâu như vậy, thế nhưng chỉ nói 2 chữ, hoàn toàn không phù hợp với mong đợi của cô. Nhưng cô vuốt bụng của mình, hình như thật sự hơi đói, sau khi nói chuyện với anh xong, dường như cô chưa ăn gì cả, anh không đề cập đến cô không có cảm giác, anh nhắc tới cô mới cảm thấy mình thật đói bụng, nhưng lại đói không thể chịu được

Vì thế cô nhìn về phía anh gật đầu

Cô im lặng cảm giác rất là nhu thuận, khiến cho anh hơi có chút tự trách mình, để cho cô một mình đợi ở chỗ này lâu như vậy. Kì thật phần lớn thời gian cô đều làm cho người ta cảm thấy cô hết sức nhu thuận, ngũ quan của cô vô cùng dịu dàng, mãi mãi lộ ra dáng vẻ mảnh mai, giống như một hồ nước xanh

Giang Dục đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, Tô Tử Duyệt biết anh đang ra hiệu mình mau đi thay quần áo, cô mặc như thế này không thể ra đường được, vì thế cô tìm thêm một cái quần, mặc thêm như vậy ra cửa

Sau khi cô mặc xong mới phát hiện anh vẫn nhìn mình, ánh mắt tựa hồ đang hỏi: Em định mặc như vậy đi ra ngoài sao?.

Cô nhìn anh cũng dùng ánh mắt trả lời: Ừm, chính là như thế

“Đổi bộ khác đi” Giang Dục rút cuộc nhịn không được phải lên tiếng

Tô Tử Duyệt rất ít khi làm trái lời anh nói, qua lại với anh lâu như vậy, cô gần như rất ít phản bác lại ý kiến của anh, mặc dù lúc này ý kiến của bọn họ trái ngược, hơn nữa cũng đã chia tay được hơn một tháng. Nhưng cũng có thói quen, cô đi tìm quần áo khác để thay, bọn họ lúc trước nói chia tay là chia tay, những đồ dùng trong phòng của cô cũng không có mang đi, mà sau khi chia tay Giang Dục cũng ít ở lại chỗ này. Đồ lúc trước vẫn còn nguyên vẹn

Nếu thay quần áo cô phải cởi váy ra, vừa mới cởi áo corset ra cô liếc nhìn anh một cái, mới phát hiện anh không có chút cảm giác nào, căn bản không định đi ra ngoài. Cô hiếm khi thay đồ ở trước mặt anh, cũng không phải cô e lệ, đơn thuần là do thói quen mà thôi. Nhưng anh không định đi ra ngoài, cô cũng không muốn mở miệng, chuyện thân mật hơn 2 người cùng đã làm qua, còn ngại ngần nữa tựa hồ hơi làm kiêu

Khi cô nhìn anh, Giang Dục biết mình nên đi ra ngoài, nhưng đã bỏ lỡ thời gian tốt để đi ra ngoài, nên không thể làm gì khác hơn đành phải mặt dày ở lại

Khi cô cởi váy mỏng xuống, ánh mắt anh theo bản năng rơi xuống bụng cô, chỗ nào đó còn rất phẳng phiu, dùng mắt thường sẽ không nhìn thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng bên trong có một sinh mệnh nhỏ, một sinh mệnh nhỏ thuộc về cô và anh

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Tô Tử Duyệt thay xong quần áo liền lấy tay vuốt tóc vài cái, đã định đi ra ngoài với Giang Dục, cô không có trang điểm, mặt mộc hoàn toàn không trang điểm nhưng không làm cho dung mạo của cô có phần ảm đạm. Giang Dục nhìn Tô Tử Duyệt, nhìn không được nghĩ đến lần đầu tiên khi Diêm Đình Đào mang cô đến buổi tụ họp, còn có người ở nơi riêng tư từng đánh giá: Người phụ nữ mà Diêm Đình Đào mang đến quả thật là đệ nhất mỹ nhân, mặc dù không trang điểm nhưng cũng không ai dám đem bạn gái của mình ra so sánh, là một người đẹp chân chính, ngay cả người có trang điểm đẹp cũng không phải là đối thủ của cô.

Đương nhiên, có người khen thì cũng có người chê, họ nói Tô Tử Duyệt đẹp thật nhưng đáng tiếc không có linh hồn, trong lời nói đều chứng tỏ, Tô Tử Duyệt đẹp theo kiểu bình hoa di động. Khi ấy, Giang Dục cũng nhân tiện ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, không phải muốn xem cô ấy cỡ nào, nổi bật hơn bạn gái của người khác cỡ nào, mà là có cô ở đây, bạn gái của những người này cho dù trang điểm xinh đẹp cũng trở nên tầm thường.

Giang Dục bỗng nhiên phát hiện, anh vẫn nhớ rõ một hai thói quen của cô, cho dù sau khi bọn họ chia tay, anh chưa từng nghĩ đến cô. Cái loại cảm giác này rất kì lạ, chia tay thì mỗi người một ngã, anh thật không có suy nghĩ, bọn họ còn có thể chào tạm biệt nhau, nhất là dùng phương thức như thế này.

Tô Tử Duyệt có 2 thói quen, một là không thích trang điểm, gặp phải trường hợp không thể không trang điểm, thì chỉ trang điểm nhẹ, hai là cô không biết dùng lược chải tóc, sau khi rửa mặt, chỉ dùng ngón tay tùy tiện vuốt vài cái, sau đó cột lên, cho dù là sang ngày thứ hai, nhiều nhất cũng dùng tay vuốt vài cái.

Khi Tô Tử Duyệt đi tới cửa, đang chuẩn bị mang giày cao gót vào, lại phát hiện ánh mắt Giang Dục rất kì lạ, vì thế đem giày bỏ vào trong tủ, ngoan ngoãn lấy ra một đôi giày đế bằng. Sau khi cô mang giày đế bằng vào, nét mặt của anh mới trở lại như bình thường.

Ra cửa, hai người cũng không nói với nhau một câu. Tô Tử Duyệt âm thầm phỏng đoán anh mang cô ra ngoài ăn cơm, có phải muốn tiếp tục đề tài ban ngày hay không, dù sao khi đó anh vừa mới biết cô có thai, vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp xử lý, mấy giờ trôi qua, có lẽ anh đã nghĩ ra đáp án rồi. Cô phát hiện mình không hề hồi hộp hay lo lắng, cô vốn không định giữ lại đứa nhỏ này, vì thế cho dù câu trả lời tệ nhất của anh là muốn cô phá thai, mà đáp án đó cũng chính là dự định cô muốn làm. Vì thế cô căn bản sẽ không cảm thấy thất vọng.

Cô từng nghe người ta nói, thai nhi trong khoảng thời gian 3 tháng rất yếu ớt, một nguyên nhân là giờ phút này thai nhi vẫn chỉ là phôi thai, cũng không thể xem là “người”, nếu coi là vậy, thời điểm này phá nó đi, nó cũng không cảm cảm thấy đau đớn.

Thật ra, anh biết cũng tốt, ít nhất cũng có thể ngăn ngừa một số chuyện phiền phức khác, ví dụ như, có một ngày anh đột nhiên biết được cô phá bỏ đứa con của anh, đến lúc đó lại mượn cơ hội gây chuyện phiền toái, đây không phải là điều cô mong muốn bởi vì cô ghét phiền phức.

Đi vào thang máy, có lẽ anh cảm thấy đôi bên quá mức yên tĩnh, nên nhẹ nhàng ho khan một cái: “Muốn ăn gì?”

Cô cảm thấy mình rất đói, rất đói, đói đến bụng cũng cảm thấy đau, nhưng lại nói không ra mình muốn ăn gì, vì thế đành đáp:

“Cháo dĩ”

Kì thực, tình trạng của cô như vậy, căn bản không ăn được những thứ này nọ, lúc cô học cao trung, bởi vì bạn cùng phòng trong lúc vô ý nói cô béo lên một chút, mà cô đã 3 ngày không ăn cơm, cảm giác khi đó rất giống với hiện tại, cảm thấy rất đói bụng, đói đến bao tử kêu lên tiếng, thì lúc cô ăn vào mới phát hiện bụng mình càng đau hơn khi chưa ăn gì, hơn nữa lúc ra khỏi thang máy, cô liếc mắt nhìn Giang Dục một cái, cùng anh đi ra khỏi thang máy, không định nói với tình trạng này của cô không nên ăn gì cả. Cô lại nhìn bụng của mình, hy vọng đừng xuất hiện tình trạng ăn rồi lại càng đau hơn.

Giang Dục bảo cô đứng chờ ở ngoài, anh đi lấy xe từ trong gara đến.

Cô nhìn bóng lưng của anh, không tự giác nở nụ cười, cho dù chỉ là bóng lưng, nhưng tính chất thường thức cũng không giảm chút nào. Kì thật, cô rất thích hoàn cảnh của nơi này, tĩnh mạch, vắng xe, dường như vậy rất thích hợp để tản bộ, nhưng trong trí nhớ của cô, bọn họ chưa bao giờ cùng nhau tản bộ trong tiểu khu.

Diêm Đình Đào từng hỏi cô, vì sao lại chia tay với Giang Dục, nguyên nhân rất đơn giản, vì anh không yêu cô, một chút cũng không.

Nhưng cô phát hiện, mình tiếp nhận sự thật này cũng không khó như mình nghĩ. Giang Dục thật sự rất tốt, diện mạo anh tuấn, nắm trong tay việc làm ăn Nam Giang thị của Giang gia, năng lực xuất sắc, không ăn chơi trác táng cũng không ham mê bất lương, tuy rằng anh cũng hút thuốc nhưng nghiện thuốc có chừng mực, hơn nữa sẽ không hút thuốc trước mặt cô, biết uống rượu nhưng trừ phi cần thiết, tuyệt đối sẽ không uống một giọt rượu, một người đàn ông như thế, được xem là hoàn mỹ rồi.

Bất kể là từ góc độ của đàn ông hay phụ nữ, do đó anh mới cảm thấy kinh ngạc khi anh chủ động đòi chia tay Giang Dục, đến nỗi còn vì thế mà hẹn cô ra nói chuyện, lúc ấy cô chỉ nở nụ cười, chỉ tứ lưỡng bát thiên cân* tỏ vẻ: Ngoại trừ Giang Dục, em không thể lấy người khác được sao?.

*Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân: Xuất hiện lần đầu trong Thái Cực Quyền – Vương Tông Nhạc, nguyên văn ý chỉ quyền thuật Thái Cực Quyền là một loại

công lực có hàm độ kỹ xảo cao. Tục ngữ thường dùng ‘Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân’ để chỉ lực yếu thắng lực mạnh

Có thể Diêm Đình Đào bị thái độ dửng dưng của cô làm cho ghen hờn, hơn nửa ngày cũng không nói được ra lời, cô biết Diêm Đình Đào thật lòng quan tâm đến mình, nhưng có rất nhiều việc, cô không cách nào nói ra miệng. Mà cô hoài nghi, Giang Dục biết mình có thai có lẽ là do Diêm Đình Đào thông báo, cô nghi ngờ như vậy không phải không có căn cứ, vì Giang Dục không phải là người sau khi chia tay lại đi hỏi thăm tình hình của đối phương. Về phương diện này, cô với anh rất giống nhau, đừng nói Giang Dục không nghĩ rằng cô sẽ mang thai, ngay cả chính cô cũng ngỡ ngàng, may là anh ta không hoài nghi đứa bé trong bụng cô không phải là con anh.

Tô Tử Duyệt nghi ngờ không sai, quả thực chuyện Giang Dục biết cô mang thai có liên quan đến Diêm Đình Đào

Trong cuộc tụ họp mấy ngày trước, sau khi mọi người ra về hết, Diêm Đình Đào có ý giữ anh ở lại, hơn nữa còn chủ động nhắc tới Tô Tử Duyệt. Khi đó Giang Dục chỉ cảm thấy hứng thú và không thể tin được, Diêm Đình Đào quan tâm đến Tô Tử Duyệt, hoàn toàn vượt quá sự quan tâm của bạn bè bình thường, nhưng lúc trước Diêm Đình Đào đã giới thiệu Tô Tử Duyệt cho anh, chính xác mà nói là Diêm Đình Đào đã tác hợp cho anh và Tô Tử Duyệt, sau khi Diêm Đình Đào biết Giang Dục hoàn toàn không biết gì về tình trạng hiện tại của Tô Tử Duyệt, anh ta có phần không nói nên lời, vì thế biên dự định ban đầu thành thực tiếp nói thẳng cho Giang Dục biết Tô Tử Duyệt đã mang thai rồi

Giang Dục cũng hơi kì lạ, khi anh biết tin Tô Tử Duyệt mang thai, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là, đứa bé là của anh, chứ không phải bọn họ đã chia tay rồi. Hay là đứa bé trong bụng Tô Tử Duyệt là của người khác.

Tô Tử Duyệt cũng không đợi bao lâu, Giang Dục đã lái xe đến đậu ở trước mặt cô. Cô mở cửa xe chui vào bên trong, không phải cô thích ngồi ở tay lái phụ, nhưng mà không còn cách nào khác, cô đành phải thắt dây an toàn. Ở trên xe, bọn họ cũng không nói gì. Kì thật, lúc quen nhau, số lần gặp mặt rất ít, nói chuyện với nhau cũng không nhiều, nhiều là cùng nhau đi ăn cơm, cùng nhau tham dự các buổi tụ họp, hẹn hò như vậy giống như một hình thức qua lại cố định. Về phần có thật lòng hay không cũng hoàn toàn không quan trọng.

Nếu phá vỡ cách thức cố định đó, trước khi chia tay 3 tháng, bọn họ có thể làm một đôi bạn bình thường, tiếc là không ngờ tiếc vui chóng tàn

Xe của Giang Dục xuyên qua vô số đường lớn, đường nhỏ, mới dừng lại ở một tiệm. Nhìn cổng tiệm cực kì bình thường, Tô Tử Duyệt xuống xe, nhìn những chiếc xe bên cạnh, lập tức liền hiểu, quán này chắc chắn không bình thường, bằng không làm sao có thể thu hút nhiều xe quý tộc sang trọng như vậy

Tô Tử Duyệt và Giang Dục cùng nhau đi vào, lập tức phát hiện chỗ khác biệt trong quán, lần đầu tiên nhìn thì trông nó có vẻ đơn giản, bình thường, nhưng nhìn lần thứ hai lại cảm thấy có ý tứ, lần thứ ba cảm thấy cực kì tinh xảo. Toàn bộ trong quán đều dùng trúc làm chủ đạo, ngay cả tường cũng được làm bằng trúc. Tất cả bàn ghế trong phòng đều được đan bằng trúc. Càng thần kì hơn ngay cả bát và cốc cũng được làm bằng trúc, trong phòng treo rất nhiều vật trang trí bằng trúc quả thực chính là một quán trúc vừa độc đáo lại vừa tinh xảo, có phong vị cổ xưa đồng thời không có cảm giác dè dặt nào

Bồi bàn mời bọn họ vào, bọn họ mới ngồi xuống, ông chủ đã lập tức đi tới, chào hỏi Giang Dục, ánh mắt dừng ở trên người Tô Tử Duyệt, đánh giá cô từ trên xuống dưới, tựa hồ còn gật đầu: “Chỉ nhìn liền biết ánh mắt của chàng nhai này không giống người bình thường”

Tô Tử Duyệt nhắm mắt lại, nghĩ rằng, bất kể Giang Dục mang cô gái nào đến đây cũng được người ta khen ngợi

Giang Dục cũng không định dây dưa với người này, sau khi nói mấy câu thì bảo người ta nhanh mang cháo lên

Thế nhưng ông chủ lại tự mình bưng cháo lại, hơn nữa còn vỗ bả vai của Giang Dục: “Chuẩn bị một bát cho cậu, rốt cuộc cũng có công dụng”

“Bát có chỗ hữu dụng, nhưng cậu đã vô dụng rồi, đi tìm chỗ khác mát mẻ hơn đi”

Ông chủ cười cười, cho dù bị đuổi cũng không tức giận: “Biết cậu là người trọng sắc khinh bạn rồi... Thôi tớ không đứng đây làm cho người ta chán ghét nữa”

Nghe lời đối thoại của bọn họ, liền biết bọn họ rất quen thuộc, sau khi ông chủ bỏ đi, Giang Dục mới chủ động giải thích nghi hoặc cho cô: “Bạn học thời cao trung của anh, quan hệ cũng không tệ”

Tô Tử Duyệt gật đầu: “Anh ta rất thú vị”

“Đúng vậy, chỉ tiếp khách quen, hơn nữa mỗi ngày có số lượng nhất định, bát đĩa cũng đích thân chế tạo”

Lời này làm cho Tô Tử Duyệt cảm thấy rất hứng thú: “Nếu như những khách quen này thay đổi bạn gái thì làm sao bây giờ?. Có phải nên vì khách quen nhiều bạn gái mà chuẩn bị thêm một phần bát đĩa không?”

“Vấn đề này anh chưa nghĩ đến, đợi lát nữa có thể hỏi cậu ta”

Tô Tử Duyệt bị bộ dạng nghiêm túc của anh chọc cười, mặc dù cô không hiểu những thứ này, nhưng cũng biết, bát đĩa mình sử dụng và bát đĩa Giang Dục sử dụng không giống nhau, bát đĩa anh dùng là loại số lượng có hạn, dựa vào ông chủ chỉ tiếp những khách quen, cho nên sau khi dùng cháo qua một lần, rồi vứt đi cũng không có gì đáng tiếc

Mặc dù trước mặt anh cũng có bát, nhưng phần lớn thời gian anh đều nhìn cô húp cháo, cô rất thích món ăn ở nơi này, hương vị thật đặc biệt, cũng thật ngon miệng, mà hương vị cháo cũng rất riêng biệt, khó trách có thể đòi hỏi số lượng khách hàng

Giang Dục ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trần Mặc Ngôn cười như không cười nhìn mình chằm chằm, không khỏi dạn dò Tô Tử Duyệt một tiếng, lúc này mới đi qua chỗ bạn học cao trung của mình

Trần Mặc Ngôn đầu tiên là nhìn nhìn Tô Tử Duyệt một chút, sau đó vỗ vỗ bả vai Giang Dục: “Thật không nể mặt, ngay cả một ngụm cũng không ăn, cháo ở chỗ tớ là độc môn bí truyền mà bị cậu chà đạp như vậy”

Trái lại Giang Dục không cảm thấy gì cả: “Không phải cậu nói tớ đến đây là đã cho cậu mặt mũi rồi sao?. Bây giờ lại tính toán chi li như thế”

“Giờ thôi, tớ chỉ nói qua loa thôi mà”

Trần Mặc Ngôn cũng không để bụng, nhìn Tô Tử Duyệt: “Nhiều năm như vậy... Còn tưởng cậu định cô đơn suốt quãng đời còn lại, xem ra chỉ là chưa gặp được người hữu duyên mà thôi”

“Cậu thấy không vừa mắt khi nhìn thấy tớ sống tốt sao?. Còn cô độc suốt quãng đời còn lại?”

Giang Dục nghe thì lắc đầu

Về mặt Trần Mặc Ngôn khó hiểu nhìn anh: “Tớ làm sao không mong cậu sống tốt chứ?. Chỉ có điều sợ cậu không đi ra khỏi bóng ma của Ngừ Tiếu mà thôi...”

Trần Mặc Ngôn vừa dứt lời, biết mình đã nói sai nên lập tức im miệng

Giang Dục lắc đầu cũng không giải thích gì: “Tớ đi qua đây”

Trần Mặc Ngôn dĩ nhiên không dám giữ lại, chỉ nhìn bóng lưng mà lắc đầu, khi đó Giang Dục và Ngừ Tiếu hoàn mỹ biết chừng nào, thậm chí không thể tin có một ngày bên cạnh Giang Dục lại có người phụ nữ khác

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Khi Giang Dục trở về, thì nhìn thấy tay trái của Tô Tử Duyệt đang không ngừng khuấy cháo trong chén, tay phải cầm đũa gấp dưa muối, xem ra khẩu vị của cô cũng không tệ, nhưng cháo trong chén dường như vẫn chưa được động đến. Bọn họ quen nhau đã hơn một năm, nhưng ngoại trừ biết rõ vài thói quen của cô, anh vẫn không hiểu rõ con người cô. Hơn nữa bọn họ chưa từng cãi nhau, cho dù là lúc chia tay, cũng ôn hòa như lúc quen nhau. Vì thế sau khi chia tay, anh rất ít khi nghĩ tới cô.

Thái độ cô đối với anh, tựa hồ giống như hiện tại, rõ ràng cô không thích ăn cháo, nhưng bởi vì anh mang cô đến, vì vậy cô cũng không từ chối, lại càng không nổi giận. Nếu anh không tận tâm chú ý, ngay cả cô thích cái gì cũng không biết

Khi bọn họ quen nhau, cô tựa hồ luôn vâng theo lời anh

“Nếu không hợp khẩu vị thì không cần phải miễn cưỡng chính mình” Anh nói ra lời này, giọng nói có chút trầm thấp

Tô Tử Duyệt ngẩng đầu lên, vốn muốn nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt anh, lại ngoan ngoãn buông bát đũa xuống, nếu anh đã nhìn ra, tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa, cô cười cười với anh:

“Mùi vị thật sự không tệ, chỉ là bây giờ em đặc biệt muốn ăn cay” Cháo này mùi vị không tệ, nhưng mà lại quá loãng, không phù hợp với nhu cầu dạ dày của cô

Giang Dục nhìn thoáng qua bụng của cô, đứng lên, hình như chuẩn bị ra về

Tô Tử Duyệt lập tức đi theo, thấy anh không định chào hỏi anh bạn cao trung một tiếng, mặc dù cảm thấy tò mò, nhưng cô cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Quan hệ của cô và anh, tuy rằng không nóng không lạnh, nhưng cũng nằm trong trạng thái cân bằng nào đó, trước giờ cô không đụng chạm vào điều cấm kị của anh, mà còn thuận theo tất cả ý kiến của anh. Cô biết anh thích những cô gái dịu dàng có hiểu biết, ghét những cô gái được yêu mà kiêu ngạo, không thích những người ngây thơ, ngu dốt, những cô gái có khuynh hướng đơn giản, qua quýt, tốt nhất là những người con gái có khí chất đoan trang, tính tình ôn nhu, như vậy mới phù hợp với hình mẫu lý tưởng của anh

Khi cô đi tới bên cạnh anh, bước chân của anh ngừng một lát: “Nếu em không thích thứ gì đó, không cần miễn cưỡng bản thân”

Cô hơi sững sờ, nhưng vẫn gật đầu theo bản năng, cô tỏ vẻ đồng ý, lại làm anh nhìn cô hồi lâu, dường như có chút không vui. Anh không cần phụ nữ bên cạnh hoàn toàn phục tùng mình, cô cũng không phải là cấp dưới của anh

Tô Tử Duyệt không biết áp lực nhàn nhạt trên người anh từ đâu mà có, nhưng vẫn bắt kịp anh, rồi chui vào trong xe. Ở trên xe bọn họ cũng không nói bao nhiêu, có lẽ thời gian tiếp xúc thật không nhiều, ngày trước, cho dù là hẹn cùng nhau ăn cơm, phần lớn thời gian là hẹn ở một chỗ nào đó, bọn họ tự mình đến đó. Thỉnh thoảng, anh cũng đến đón cô, hẹn hò như vậy giống như hoàn thành nhiệm vụ cần thiết. Dĩ nhiên, cũng có ngày nghỉ, cô cũng có thể nhận được quà tặng của cô, hơn phân nửa là hoa, hoa rất đẹp, rung động lòng người, vừa nhìn là biết giá cả rất xa xỉ.

Cô không thích hoa, cũng không ghét, nhưng cũng không có cảm giác khác, chỉ là anh đưa hoa tới, cô sẽ không vứt bỏ trực tiếp, mà tùy tiện cắm ở một chỗ nào đó, có một ngày đột nhiên phát hiện, cánh hoa đã héo, còn có vài cánh rơi xuống, thì cô có chút áy náy, thế nhưng lại đối xử với hoa không vụn như thế.

Cô nghĩ Giang Dục nhất định không đích thân đi mua hoa, cô không tưởng tượng nổi cảnh anh đứng trước cửa hàng chọn lựa từng đóa hoa và hỏi thăm về hoa, nhưng mặt bên cũng chứng thực điều đó là đúng, vì những bó hoa này do anh tùy tiện dặn dò người chuyên phát đến cho cô mà thôi, ý nghĩ như vậy và nửa sự thật có thể làm cho cô trở nên thoải mái, vui sướng, cho dù cô chưa từng thích chúng, nhưng cũng không cảm thấy áy náy, dấu sao cô không có lòng, và người tặng hoa cũng không có ý.

Bầu không khí bên trong xe có phần bị đè nén, nếu nói có nhiều người, sẽ cảm thấy bầu không khí này áp lực khác thường, nhưng hai người bọn họ đều ít nói, chính xác mà nói, khi đối mặt với nhau họ rất ít nói chuyện, vì thế đối với bầu không khí này cũng tương đối quen thuộc. Tô Tử Duyệt quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, ngũ quan của anh tinh xảo, cân xứng, hơn nữa bất luận là từ góc nhìn của người nào, đều có thể xem như phong cảnh để thưởng thức. Xe băng qua mấy con đường nhỏ, đổi qua đường lớn, đèn đường hai bên sáng rõ, khiến cho ngũ quan của anh trong tầm mắt cô giống như hình lập thể, ánh sáng màu vàng rơi vào trong xe, dừng lại ở trên mặt anh, mang theo một chút mê ly nhàn nhạt, giống như đưa mình vào trong ảo giác, mà anh chính là một trong nhân vật không có thật.

Tâm tình của Tô Tử Duyệt khá hơn một chút, Diệp Tiêu Tiêu từng hỏi cô, thích Giang Dục ở điểm nào, lúc ấy cô trả lời không được, hình như là nói, anh không có khuyết điểm gì cả, vì thế bị Diệp Tiêu Tiêu khinh bỉ hoàn toàn. Bây giờ cô có thể trả lời, cô thích khuôn mặt của anh, dung mạo anh tuấn, ngũ quan tinh tế, đường nét rõ ràng, nếu như thật lòng đi tìm thêm ưu điểm của anh, đó chính là vẻ thành thực và ổn trọng, nhưng ưu điểm thứ hai là nhìn về mặt anh tốt hơn nhìn kiến trúc xây dựng, còn có sự tự tin trên người anh, loại tự tin này được xây dựng trên tất cả nền móng, vì thế nói cho cùng, chỉ vì dung mạo của anh khá đẹp trai thôi. Ý nghĩ này đã thành công biến cô thành sắc nữ mất rồi.

Hình như Giang Dục đã nhận ra ánh mắt của cô, nhanh chóng quay đầu liếc nhìn cô một cái, bốn mắt nhìn nhau, cô cười cười với anh, lập tức thu hồi tầm mắt của mình, không hề cảm thấy mình nên xuất hiện vẻ mặt lung túng.

Xe lại lái vào đường nhỏ nào đấy, nhìn qua cách trung tâm thành phố một khoảng, nhưng sau một ngõ hẻm chật hẹp, dĩ nhiên là từng dãy nhà nhỏ bé, từng ngôi nhà được trang trí theo phong cách cổ, thậm chí không thiếu đèn lồng đỏ được treo ở ngoài cửa, án ngữ trong đèn không ngừng lắc lư, đây mới thật sự là cảm giác xuyên không. Nhưng, điều làm cho Tô Tử Duyệt hiểu kì không phải là vì sao thành phố lại có một chỗ như thế này, mà là Giang Dục hết sức quen thuộc với nơi này.

Giang Dục dừng xe, Tô Tử Duyệt nhìn một chiếc xe khác, lập tức biết rõ, những nơi như thế này e rằng lại là quán cơm số lượng có hạn. Đúng như dự đoán, Giang Dục mang cô vào một cửa hàng, tên cửa hàng dùng kiểu chữ đặc biệt, một chữ cô cũng không biết, kiểu chữ mây bay nước chảy, nét bút rõ ràng, cực kì có nét đẹp nghệ thuật, đáng tiếc cô không biết chữ đó là gì.

Mà ở hai bên tên cửa hàng có chữ giản thể, dường như để chú thích: Không cay không tê dai.

Tô Tử Duyệt nhìn thấy 5 chữ kia, theo bản năng nhìn về phía Giang Dục, tựa hồ tràn ngập nghi hoặc, rõ ràng cô nói muốn ăn những món ăn cay, nhưng anh lại mang cô đến nơi này. Cô hoài nghi anh căn bản đã nghe lầm lời cô nói, Giang Dục phát hiện nghi ngờ của cô, cúi xuống, nhưng không có giải thích.

Phục vụ nhìn thấy bọn họ, lập tức tiến lên đi về phía bọn họ, phục vụ có thể gọi chính xác họ của anh, suy đoán của cô đã được chứng thực, điều này làm cô hơi mất mát, ngày xưa cô rất ít ăn những món ăn gia đình. Lúc trước bọn họ cùng nhau ăn cơm, hình như đều do cô chọn địa điểm, những nơi cô chọn đồ ăn không được phép khó ăn, ngược lại giao thông phải tiện lợi, đồng thời những vùng lân cận đều có bãi đỗ xe.

Bây giờ nghĩ lại, cô nên ném cho anh một câu: Tùy anh.

Phục vụ dẫn họ lên lầu 2, lầu một cũng không có nhiều người, lầu 2 cũng chỉ có vị trí cực nhỏ, mà mỗi một vị trí đều giống như được bao phủ kĩ lưỡng, một mặt là tường, hai mặt đều dùng một bụi cây ngăn khoảng cách, mà mặt còn lại dùng tấm rèm tạo thành không gian nhỏ, rèm che không phải dùng bằng thủy tinh hay là hạt châu, mà là dùng phiến trúc. Khi có người tiến vào, thì những phiến trúc va vào nhau sẽ tạo ra âm thanh rất nhỏ, âm thanh không lớn nhưng giống như tiếng động trong núi sâu vọng lại.

Bàn bên trong không gian nhỏ cũng rất đặc sắc, như một hình đa diện, nhưng bố cục tổng thể lại giống hình tròn, mỗi một góc cạnh đều được mài bóng loáng. Cô chú ý, bọn họ không có gọi món ăn, mà Giang Dục cũng không có ý định đó. Cô biết mỗi quán ăn đều có một menu rất lớn, trên đó viết rất nhiều món, menu lớn như vậy không làm người ta cảm thấy phân tâm, ngược lại càng làm cho nhiều người thích hơn, dù sao cũng có chút kinh ngạc nho nhỏ.

Phục vụ xoay người rồi đi, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại 2 người bọn họ, Tô Tử Duyệt nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nơi này thật đặc biệt, thiết kế cũng rất tinh xảo, thúc đẩy khẩu vị thêm ăn.”

Giang Dục vốn cho là cô sẽ trách anh mang cô đến chỗ này, dù sao đồ ăn chỗ này không phải là đồ ăn cay mà cô muốn, nhưng cô không hỏi, anh cũng không định nói.

“Ừm, ông chủ nhà hàng rất thích phong cách như thế này, thật thật, ảo ảo, làm người ta có cảm giác như lạc về thời xa xưa.”

Vừa nghe lời anh nói, cô biết có lẽ anh rất quen thuộc với ông chủ nơi này, cũng phải, người có thể mở được quán ăn như vậy, sao có thể là vì kiếm tiền, đa phần là muốn thỏa mãn tâm trạng mà thôi, người có thể tùy tâm sở dục * (làm theo sở thích) gia cảnh nhất định không tệ, thành phố Nam Giang nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có thể quen biết nhau cũng là chuyện dễ hiểu

“Ai, người nào đang ở trong này nói xấu tôi?” Người tới nheo nheo mắt, kéo rèm lên, lắc đầu nhìn về phía Giang Dục:

“Muốn nói xấu người khác, xin lời nói sau lưng, cảm ơn”

“Đó không phải là phong cách của tôi” Giang Dục lơ đãng trả lời

Người tới cũng không để bụng lắm, ánh mắt nhanh chóng dừng ở trên người Tô Từ Duyệt, quan sát cô hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng:

“Vừa rồi Mặc Ngôn mới gọi điện thoại cho tôi, nói cậu vừa mang người đẹp đến tiệm của anh ta, tôi còn không tin... Quả nhiên không giống người bình thường a” Nói xong còn lập tức tiến lên, tự giới thiệu với Tô Từ Duyệt

Tô Từ Duyệt cười cười với đối phương, vừa lễ phép lại vừa khách sáo

Lúc này, phục vụ đã bung đồ ăn lên bàn, người đàn ông ấy người đến mức không có ý tốt:

“Tôi phải gọi điện thoại cho Mặc Ngôn, nói với cậu ta, cháo của cậu ta không giữ được chân người, nên đóng cửa càng sớm càng tốt”

Giang Dục lắc đầu: “Cho nên cậu có thể đi rồi, đừng ở chỗ này làm ảnh hưởng đến khẩu vị”

Anh ta giả bộ làm ra dáng vẻ bị thương, nhìn về phía Tô Từ Duyệt thần bí cười cười: “Anh ta hư hỏng như vậy đấy, tôi cũng không so đo với anh ta”

Ánh mắt của Giang Dục nhẹ nhàng quét qua, người đàn ông lập tức bước nhanh bỏ đi, giống như đi gọi điện thoại thật

Tô Từ Duyệt cảm thấy đối thoại của bọn họ hết sức thú vị: “Người này cũng là bạn học thời cao trung của anh?”

“Tin anh, mặc dù bọn anh là bạn học cao trung, nhưng chỉ số IQ hoàn toàn không giống nhau”

Lúc này Tô Từ Duyệt thật lòng nở nụ cười, nhạc đệm vừa rồi quá xa lạ, được rồi, đã phá vỡ được bầu không khí lạnh lẽo giữa bọn họ. kì thật cô có chút bất mãn với nhà hàng này, cô muốn ăn món cay, tuy rằng mỗi một món ăn nhìn qua hết sức mê người, nhưng trong lòng bây giờ chỉ thích mỗi hạt tiêu cay thôi, chẳng qua là, anh mang cô đến tiệm cháo, nhiệm tại lại đưa cô đến đây, nếu nói ra bất mãn chính cô còn cảm thấy ngượng ngùng

“Ừm, đã nhìn ra” Cô phối hợp với anh nói

“Vậy phải cảm ơn hỏa nhãn kim tinh của em rồi”

Giang Dục vẫn giống như trước đó, không có động đũa, cô đành phải gấp thức ăn. Cô luôn cảm thấy món đậu hủ này rất khó làm, nhất là ở khâu lựa chọn đậu hủ, có thể xào ra một món vừa mềm vừa thơm mùi đậu hủ như thế thật là tuyệt vời

Cô gấp một cục đậu hủ bỏ vào trong miệng, vừa mới cắn một ngụm, bất giác mở 2 mắt nhìn về phía Giang Dục. Gia vị của đậu hủ này vừa nhẹ vừa thanh đạm, thậm chí đậu hủ vẫn duy trì màu sắc ban đầu, trắng đến không thể trắng hơn, nhưng cô vừa mới cắn một ngụm, đã cảm nhận được vị cay nồng, hơn nữa vị cay không phải có từ bên ngoài, mà là hương vị tận sâu bên trong. Nhưng món ăn này, cô không nhìn thấy có ớt hay tiêu, chỉ là một món rau xào đậu hủ bình thường mà thôi.

“Đây là món ăn đặc sắc của nơi này, đậu hủ cay” Giang Dục giới thiệu cho cô:

“Thật có tính chất lừa gạt...”

Đến một ngày nào đó, anh phát hiện, kì thật món ăn này rất giống cô, bề ngoài thì thanh thanh đạm đạm, chỉ có khi ăn hết mới biết được hương vị như thế nào, nhưng khi đó đã hối hận không kịp. Bởi vì ngoại trừ ăn ra, sâu trong lòng còn có chút kinh ngạc

“Em rất thích, thật là kinh ngạc...” Bề ngoài thanh đạm như vậy, nhưng lại có hương vị cay như thế, cô gấp món ăn khác, phát hiện những món khác đều cay, đều có kinh ngạc chứng tỏ bề ngoài chỉ là một loại vật liệu, trước khi ăn, mãi mãi không đoán được mùi vị bên trong vật liệu đó.

“Anh không ném thư sao?”

Cô có phần chờ mong nhìn anh, làm cho anh cũng cảm thấy ngứa ngáy, chẳng qua là phần lớn thời gian anh chỉ nhìn cô ăn, giống như nhìn cô ăn, anh cũng cảm thấy no rồi

Đồ ăn ngon như vậy làm cô cảm thấy vui vẻ, bởi vậy nên khẩu vị cũng tăng lên, ăn không ít. Thành thật, Giang Dục cũng cảm thấy ăn một vài ngụm rồi buông xuống, tuần hoàn như vậy

Bữa cơm này mang lại cảm giác thật tốt, khiến cô rất hài lòng, nếu như có một ngày, bọn họ nói chia tay ở đây, cô cũng cảm thấy thật hoàn mỹ

Chương 4

Sau khi ăn xong, từ biệt ông chủ thú vị ấy, Tô Tử Duyệt và Giang Dục cùng nhau ra về, Tô Tử Duyệt chú ý khi Giang Dục muốn trả tiền, vị ông chủ kia làm thế nào cũng không nhận thẻ thanh toán, mà nhìn cô với vẻ sâu xa, nói hiềm khi Giang Dục dẫn người đến chỗ này, nên bữa com này tuyệt đối không thể nhận tiền, hưởng hồ, làm cho Giang Dục mang phụ nữ đến còn khó hơn là vượt đầm rồng hang hổ, đương nhiên phải chiều dài một bữa rồi.

Mặc dù Tô Tử Duyệt không hiểu bọn họ nói gì, nhưng bữa com vừa rồi giá trên trời cũng không quá đáng, mà ông chủ ấy cố tình nói như vậy trước mặt cô, chỉ sợ đang ám chỉ cô, địa vị cô ở trong lòng Giang Dục không giống như người bình thường, dù sao cô cũng là người phụ nữ duy nhất mà Giang Dục mang đến. Ai nói chỉ có phụ nữ mới thích nói lời thâm ý, đàn ông mới là cao thủ trong phương diện này, nhưng mà bên cạnh đó cũng chứng minh trong những người bạn của Giang Dục, những người thường ra ngoài tụ họp với anh khác với những người này, bởi vì những người này mới thật lòng quan tâm Giang Dục, hơn nữa không mang theo bất kì lợi ích gì.

Lúc trở về, Tô Tử Duyệt dồn hết tâm trí muốn nhớ kĩ đường đi, để có một ngày cô cũng mang Diệp Tiêu Tiêu đến đây ăn một bữa, tin rằng Tiêu Tiêu nhất định sẽ rất vui vẻ. Nhưng mà khi đó cô và Giang Dục sẽ như thế nào đây?. Nghĩ như vậy cũng rất tiếc nuối, dù sao anh cũng là một đối tượng kết giao không tệ, nhưng chỉ giới hạn ở đối tượng kết giao mà thôi.

Xe băng qua đường rộng rãi, phồn hoa, đi vào con đường dẫn đến tiểu khu “Nguyệt Bán Loan” cô rất thích con đường này, cũng thích bố cục ở chỗ này, không giống những nơi khác, cố tình treo tên tiểu khu ở tít trên cao, rất xa rất xa không thể nhìn thấy được, tên tiểu khu ở đây rất thấp rất thấp, men theo kiến trúc hình bán nguyệt, nếu như không nhìn kĩ, có lẽ cũng không phát hiện. Cô cực thích cái tên này, giống như bộ phim “Viên Nguyệt Loan Đào” năm đó, nhưng cô chợt phát hiện, thì ra kết cục của phim là sad ending, rõ ràng cô không thích những chuyện có kết thúc buồn, nhưng kết cục của phim cô có thể chấp nhận được, đại khái là sau nhiều năm, cũng thản nhiên hơn nhiều.

Xe tiến vào đường riêng, cô quay mặt nhìn vị trí lái xe, thần sắc của anh bình tĩnh, lộ ra một chút xa cách: “Chúng ta xuống đi tản bộ một lát đi”

Cô ít khi đưa ra yêu cầu gì, vì thế anh cũng không có lý do cự tuyệt. Hơn nữa anh nghĩ, cô vừa anh rất nhiều, giờ phút này tản bộ cũng tốt, có thể giúp tiêu hóa tốt hơn. Đồng thời có một thanh âm nhanh chóng chui vào đầu của anh: Bảo ca ca đối với Đại Ngọc thật là tốt, nói chuyện với Đại Ngọc một lát chỉ vì Đại Ngọc không ngủ được, sợ Đại Ngọc vừa mới ăn com xong, trong bụng khó tiêu, không tốt cho sức khỏe, quan tâm đơn giản như vậy mới làm cho người ta cảm động.

Một câu nói thật khó hiểu, nhưng anh nhanh chóng dừng xe lại.

Hoa lan vàng 2 bên đường nhỏ đang vào mùa nở hoa, mùi hương như có như không từ trong gió truyền đến, tự nhiên, thoải mái, phảng phất như quét đi những khó chịu trong không khí, chỉ còn lại tâm tình bình yên. Giang Dục không biết hai bên đường sẽ nở hoa, hơn nữa mùi thơm cũng vừa đủ, không nồng, cũng không nhạt như gió, chỉ nhân nhát vẫn vương quanh chớp mũi.

“Giang Dục” Giọng nói của cô nhẹ nhàng: “Chúng ta có thể bàn bạc tiếp câu chuyện lúc ban ngày”

Hôm nay anh đưa cô đến 2 nơi, lúc trước cũng chưa từng đến những nơi ấy, hơn nữa sau đó cô đã suy nghĩ một chút, trước khi anh trở lại, hẳn là đã ăn com xong, quan hệ của anh và người nhà cũng không tệ. Chủ nhật hàng tuần, anh đều dành ra một ngày để về nhà chơi với bố mẹ, mọi người cùng nhau ăn một bữa com, sau đó anh vẫn trở về với cô. Anh không phải là một người đàn ông không có trách nhiệm, có lẽ sẽ lựa chọn đích thân đưa cô đến bệnh viện.

Nghe được lời của cô, thân thể anh cứng đờ: “Em tính như thế nào?”

Tô Tử Duyệt chợt nở nụ cười, người đàn ông này thật thông minh, anh không nói: “Bây giờ anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để có con” hay là những lời tương tự như thế, mà anh hỏi dự định của cô, chỉ cần cô nói cô không muốn đưa bé này, anh sẽ mượn nước đẩy thuyền tôn trọng ý kiến của cô. Vì thế, không phải là anh không có trách nhiệm, cũng không phải không đồng ý chịu trách nhiệm, mà là cô không muốn giữ lại đứa nhỏ này.

Cô rất muốn trêu chọc anh, nếu cô không nói ra lời anh muốn nói, anh sẽ như thế nào, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, cần gì phải như vậy chứ?. Cô nói muốn giữ lại đứa bé, sau đó lại bị anh cự tuyệt, cảm giác đó nhất định sẽ không dễ chịu.

“Vài ngày nữa sẽ đến bệnh viện làm phẫu thuật” Cô vốn muốn uống thuốc phá thai, bởi vì cô không muốn nằm ở trong phòng mổ, để mặc tùy những bác sĩ đó động dao động kéo trên thân thể của mình, nhưng nghe nói dùng thuốc phá thai, xác suất thành công rất thấp, không thành công mà còn ảnh hưởng đến sức khỏe, vì thế cô suy nghĩ, vẫn nên phẫu thuật cho an toàn hơn.

Cô vừa nói dứt lời, phát hiện anh không di chuyển nữa, nên cô cũng dừng lại, nhìn anh, sắc mặt của anh vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ là anh đưa lưng về phía

đền đường, nên giờ phút này cô không biết trong mắt anh có cảm xúc gì, mặc dù ko nhìn thấy, nhưng cô có thể cảm nhận được, vì trên người anh tỏ ra ưu thương nhân nhật

Loại ưu thương này rất nhanh truyền đến người cô, cô nghĩ có lẽ đầu của mình bị hồng rồi, dù sao đứa bé cũng có huyết thống của anh, anh có muốn hay không là một chuyện, nhưng khi nghe cô nói cô không cần đứa bé, có lẽ cũng cảm thấy khó chịu!. Cô nhin không được khe khẽ thở dài:

“Chúng ta đã chia tay, không nên vì một đứa nhỏ mà tiếp tục liên lụy lẫn nhau, sau khi chia tay, anh cũng không thấy lưu luyến với em một chút nào, cho nên em muốn...”

Cô không nói được nữa, nhưng cô biết anh sẽ hiểu ý của cô:

“Kỳ thật em còn một tiếc nuối, lần trước chúng ta chia tay cũng hơi qua loa, một câu nói đơn giản đã kết thúc quan hệ của chúng ta, như vậy quá đơn giản cũng không đủ chính thức. Nhưng bữa cơm hôm nay cũng không tệ, bầu không khí hôm nay cũng không tệ, còn có thể cùng nhau tản bộ...”

Cô không ngừng nói, nhưng không biết anh có nghe mình nói hay không, chỉ có thể nhìn anh, lời trong miệng không cách nào tiếp tục nói được nữa

Giang Dục lại chặn ngang kéo tay cô, ánh mắt anh chống lại ánh mắt của cô: “Em chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm một người mẹ tốt sao?”

Anh lớn hơn cô 6 tuổi, anh đã 30 tuổi, mà cô chỉ mới 24 tuổi, tuổi này đúng là thời gian đẹp nhất của người con gái, nhất là cô là một cô gái linh động, có thể vẫn chưa sẵn sàng kết hôn, sinh con, tuy rằng anh không biết tình hình gia đình của cô, nhưng có thể từ cách ăn nói và ăn mặc của cô để mà suy đoán, điều kiện gia đình của cô nhất định không tệ, những người con gái có điều kiện, sẽ không mong muốn bị trẻ con ràng buộc

Cô nhìn anh, không biết lời anh vừa nói có ý gì, nhưng mà có thể cảm thấy bàn tay anh nắm lấy tay cô đang ngày càng siết chặt: “Không...”

Cô chưa bao giờ nghĩ đáng về khi mình làm mẹ sẽ như thế nào, điều đó quá xa xôi, hơn nữa cô sợ sinh em bé, vì như thế rất đau, cô còn nghĩ cả đời này mình sẽ không có con, bởi vì tính cách của cô hoàn toàn không thể chịu trách nhiệm với cuộc đời của người khác

“Chuyện này từ từ có thể thích ứng, không có ai lần đầu tiên lại biết cách làm cha làm mẹ...”

Tô Tử Duyệt nhìn về phía ánh mắt của anh, ý của anh là gì?. Cô có nghe lầm không?. Cô muốn thu hồi tay mình lại nhưng anh lại nắm không rời

Anh thờ một hơi thật dài: “Anh chưa từng nghĩ em sẽ mang thai”

Anh dừng lại một chút, bọn họ vẫn luôn sử dụng biện pháp tránh thai, vì vậy không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này : “Nhưng nếu như đứa bé đã ngoài ý muốn đến với thế giới này, thì cứ xem như ông trời đã sắp đặt đi... Anh muốn đứa bé này”

Tô Tử Duyệt cong khóe miệng, hồi lâu sau mới nói được: “Anh không cần vì đứa bé mà ủy khuất bản thân mình”

Nếu như dễ dàng như vậy, cô nghĩ nhất định sẽ có vô số phụ nữ ngã vào lòng anh.

“Anh không cảm thấy uất ức, em có thể cẩn thận suy nghĩ...”

Lúc này, cô mới giỡn tay ra khỏi tay anh: “Sau khi chia tay, chúng ta không còn liên lạc, điều này cho thấy tình cảm của chúng ta không sâu, anh khẳng định sẽ vì đứa bé mà bắt đầu lại với em sao?”

Cô vốn còn muốn nói ra một suy đoán khác, anh đang định cần đứa bé mà không cần cô, loại tiết mục này của kẻ có tiền, không phải không có, chẳng qua là cô không muốn nói, như vậy thì quá sỉ nhục anh, hơn nữa từ sâu thẳm trong lòng cô, cô cũng phủ định suy đoán này, đối với nhân phẩm của anh, cô vẫn có tín nhiệm nhất định

“Anh không có nói chia tay”

Mây anh nhíu chặt lại, trên thực tế bọn họ quen nhau đã hơn 1 năm, nhưng 3 tháng cuối là sống chung hòa hợp nhất, hài hòa đến mức khi mẹ anh nghi ngờ hỏi anh có phải đã có người yêu rồi hay không, tuy rằng anh chỉ nói mấy câu có lẽ, nhưng anh đã có ý muốn hỏi cô, nếu cô không có ý kiến, cô muốn đưa cô về nhà, chỉ có điều, khi anh chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình, thì cô đã đề nghị chia tay, lúc ấy mặc dù tôn trọng ý kiến của cô, nhưng lại có một cảm giác chênh lệch mãnh liệt.

Khi anh muốn quan hệ của bọn họ tiến thêm một bước thì cô lại đòi chia tay, giờ phút này nghĩ như vậy dường như là muốn trốn tránh trách nhiệm “Anh nghĩ là do em muốn...”

Thái độ lúc đó của cô, nói cho anh biết cô rất kiên quyết, anh ở trong thương trường nhiều năm, hình như có phần coi trọng kết quả, vì thế nếu cô đã quyết định chia tay, hơn nữa còn kiên định như thế, như vậy còn đi gần hỏi nguyên nhân thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Thế là anh dứt khoát gạt đầu

Tô Tử Duyệt nháy mắt mấy cái, lại cắn môi không nói

Giang Dục thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra vẻ buồn phiền nên không ép cô trả lời nữa, trên thực tế anh cũng không hiểu rõ lòng mình, bọn họ đều đã chia tay, đứa bé này tựa hồ là ngoài ý muốn, cho dù có biến mất ngoài ý muốn cũng là chuyện đương nhiên, nhưng anh không có cách nào bình tĩnh được. Thậm chí khi nhìn thấy đáng yêu của cháu gái mình, anh sẽ nghĩ tới, nếu như là con của anh và Tô Tử Duyệt, dựa vào diện mạo của bọn họ, đứa bé nhất định sẽ rất đáng yêu, nếu là bé trai sẽ khôi ngô tuấn tú, là bé gái sẽ xinh đẹp, dịu dàng, suy nghĩ như vậy làm anh mơ hồ có chút mong

đội

“Em có thể suy nghĩ”

Anh muốn đứa bé này, nhưng anh vẫn tôn trọng ý kiến của cô, chỉ là anh phải nói rõ lập trường của mình, nếu như cô không bằng lòng sinh đứa bé và không muốn có bất kì quan hệ gì với anh, thì anh cũng chỉ có thể tôn trọng, nhưng mà như vậy e rằng sẽ rất tiếc nuối

Tô Tử Duyệt không nhìn anh, mà tự mình đi ở phía trước, tay trái cô vuốt bụng mình, dường như là muốn cảm nhận điều gì đó. Giang Dục nhìn cô như vậy, cũng im lặng không nói, chỉ đi theo phía sau cô

*

Tô Tử Duyệt còn nhớ, mình mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, cô cho rằng mình ngủ không được, cô đang hỗn loạn trong mơ suy nghĩ rồi rầm, không biết mình có muốn sinh ra đứa bé này không?. Nhưng rất nhanh sau đó cô đã ngủ thiếp đi, và mơ thấy một giấc mơ

Cô hoàn toàn không có ấn tượng gì về cha của mình, trước khi cô sinh ra, cha cô đã qua đời. Hơn nữa khi cô tròn 7 tuổi, mẹ cô cũng mất. Ấn tượng của cô về mẹ không sâu, chỉ là nhiều hơn cha một chút. Ấn tượng của cô về cha, chỉ dừng lại trên những tấm hình của ông, trong ảnh, ông là người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn, phong độ giống như những vai diễn thư sinh văn nhạo trên TV, nhưng mà cô vẫn không có bất kì cảm giác gì. Trong trí nhớ của cô, mẹ là người phụ nữ có ngũ quan xinh đẹp, dịu dàng, rất gầy, hơn nữa gầy đến mức không bình thường.

Khi cô 7 tuổi, mẹ cô qua đời, nguyên nhân là sau khi chồng mất, bà luôn buồn bực, không vui. Khi đó tất cả mọi người đều khen ngợi tình cảm giữa cha mẹ cô thật sâu nặng, vô cùng ân ái, mà nguyên nhân cha của cô mất, nghe đồn là do tai nạn giao thông, vì ông dùng thân mình để bảo vệ một người phụ nữ có thai

Nghe nói cha mẹ cô quen nhau là nhờ một chậu nước muối đậu phộng, bọn họ là bạn học, bạn học ở nông thôn, mẹ cô nấu một nồi đậu phộng nước muối đã làm cha cô cảm động, vì thế hai người thuận lợi yêu đương rồi kết hôn, sau khi kết hôn thì sinh ra cô

Ấn tượng của Tô Tử Duyệt về mẹ đã phai nhạt, chỉ nhớ hương vị đậu phộng nước muối của mẹ rất ngon, ăn không quá khô, mùi vị vừa đủ, nhất là khi mới vừa nóng xong, hương vị cực kì thơm ngon, cô còn nhớ mẹ thường nấu đậu phộng nước muối, mỗi lần như vậy cô đều ăn rất nhiều, rất nhiều

Khi Tô Tử Duyệt tỉnh lại, sắc trời đã sáng trưng từ lâu, ánh mặt trời chui vào từ cửa sổ, dừng lại ở trên giường, thời gian hẳn là không còn sớm, nhưng cô hoàn toàn không muốn rời giường, nghĩ đến giấc mơ của mình, trong mơ cha mẹ rất ân ái, giống như những lời người khác kể, lòng của cô trầm, càng trầm hơn

Giã, tất cả đều là giả.

Người cha cô yêu cần bản không phải là mẹ cô, cha và mẹ lúc đó không có ân ái, thậm chí người đàn ông đó không muốn mẹ sinh cô ra, từ đầu đến cuối ông ấy không yêu mẹ, đương nhiên cũng sẽ không thương cô. Cha cô không phải vì cứu mẹ cô mà chết, mà là tự sát, những tiết mục ân ái đó tất cả đều là biểu hiện giả dối

Mà sự tồn tại của Tô Tử Duyệt cô, chẳng qua chỉ là kết quả ngoài ý muốn, không có bất luận chờ mong gì

Nghĩ đến ông nội, không hiểu sao cô lại thờ dài, sau đó lại chọn xuống giường. Không rửa mặt, thậm chí cũng không chải đầu, chỉ như vậy đi ra khỏi phòng ngủ, cô mặc váy ngủ dài tới đầu gối, thờ ơ đứng ở trước cửa phòng ngủ, cô nghiêng người tựa vào ở trên tường, đáng vẻ hơi tùy ý lại hồ hững

Giang Dục ngồi ở chỗ cách đó không xa, sau khi nghe thấy động tĩnh thì ngược đầu lên nhìn cô

Bốn mắt nhìn nhau, cô vẫn chưa dời tầm mắt của mình mà cười cười với anh: “Anh thật sự muốn đứa con này?”

Anh nhìn cô, ánh mắt không hề dao động: “Ừ”

“Như vậy, giữ nó lại đi”

Cô cười, không phải nụ cười thật sự, mà mang theo chua xót, cô cũng muốn đánh cược một lần, đánh cược rằng bọn họ có thể làm được hay không

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Giang Dục tham gia một hôn lễ, sau khi hôn lễ kết thúc, anh đang lấy xe từ trong gara, thì có người gõ cửa sổ xe, bèn hạ kính thủy tinh xuống, nhìn thấy

Diêm Đình Đào khom người cười tủm tỉm nhìn về phía anh:

“Không ngại cho tớ đi nhờ xe chứ?”

Giang Dục còn nhớ anh nhìn thấy Diêm Đình Đào lái xe đến đây, nhưng lại tới hỏi anh cho đi nhờ xe?. Anh cũng không hỏi nhiều, gật đầu một cái, bảo Diêm Đình Đào trực tiếp lên xe. Anh đoán, anh ta có chuyện gì đó muốn bàn bạc với mình, vì thế cũng không dự định mở miệng trước, cho dù là vạch trần lời nói dối của đối phương.

Quả nhiên, lúc xe chạy ra ngoài không bao lâu, Diêm Đình Đào đã nhìn Giang Dục nhiều lần, sau khi xác định Giang Dục không có ý mở miệng trước, anh mới không thể không lên tiếng: “Cậu hòa... Cậu với vị kia nhà cậu đã hòa hợp lại rồi hả?”

Diêm Đình Đào còn nhớ, Giang Dục không thích tham dự hôn lễ như thế này, lúc nào cũng bỏ về sớm khiến người ta trở tay không kịp, nhưng lần này Diêm Đình Đào nghĩ cậu ta cũng sẽ tham dự một lát là bỏ về, nhưng không ngờ Giang Dục lại ngồi đến khi kết thúc toàn bộ quá trình, làm hại anh cũng phải ngồi chờ đến khi buổi lễ kết thúc.

Trước đây, Giang Dục từng nói, cô dâu chú rể bị chinh đến như vậy, nhưng không thể không giả vờ vui vẻ được, bởi vì nếu bọn họ tỏ ra bức bối, thì người xem cũng cảm thấy khó chịu, một người luôn cảm thấy khó chịu khi tham dự đám cưới, hôm nay dường như cảm thấy rất hứng thú với hôn lễ này

Các cô gái thường nói như vậy: Một người phụ nữ khi yêu, sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều từ người đàn ông mình yêu, nhưng trái lại, sự thay đổi của một người đàn ông dù ít hay nhiều cũng có liên quan đến người phụ nữ của họ

Ban đầu, lúc Giang Dục và Tô Tử Duyệt mới quen, hai người còn cùng nhau tham dự các buổi tụ tập cố định, nhưng sau đó Giang Dục hoàn toàn không xuất hiện nữa, ngày thường ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy

Giang Dục vẫn lái xe như cũ, khi nghe câu nói của Diêm Đình Đào, cũng không thấy có gì khó trả lời: “Ừm... Có thể xem là vậy”

Hình như Diêm Đình Đào thở dài một hơi: “Như thế mới đúng, các cậu xứng đôi như vậy, không ở bên nhau thì thật đáng tiếc”

Tay trái của Giang Dục nắm chặt vô-lăng, tay phải lại gõ vài cái ở trên tay lái: “Dường như cậu rất quan tâm đến quan hệ của bọn tớ, chính xác mà nói, là quan tâm Tô Tử Duyệt quá mức”

Lúc đầu, nghe nói như thế, Diêm Đình Đào cũng có vài phần lúng túng, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, cũng không tiếp tục giấu diếm Giang Dục:

“Là có chút lòng riêng. Giang Dục, cậu có từng trải qua cảm giác, khi cậu quan tâm đến thứ gì đó, nhưng lại phát hiện, thứ đó là thứ cậu thích nhất... Phảng phất giống như ông trời cố tình sắp đặt...”

Diêm Đình Đào phải thừa nhận, tướng mạo của Tô Tử Duyệt hoàn toàn phù hợp với hình mẫu lý tưởng của anh. Lúc đầu, anh bị những bức họa của cô hấp dẫn, sau đó anh tò mò, người như thế nào mới có thể vẽ ra những bức tranh như vậy. Khi anh biết tác giả của những bức họa này là nữ, anh đã giật mình, nếu bạn nhìn phong thái toát ra từ bức tranh, bạn sẽ không cho rằng người vẽ nó là một cô gái. Điều này càng làm cho Diêm Đình Đào cảm thấy kì lạ, vì thế anh dồn hết tâm tư muốn tìm ra vị họa sĩ đó.

Sau này rốt cuộc anh cũng tìm được, anh cho rằng hành động như vậy sẽ làm cho cô nổi giận, nhưng anh phát hiện, cô rộng lượng hơn trong tưởng tượng của anh rất nhiều. Lần đầu tiên gặp mặt Tô Tử Duyệt, Diêm Đình Đào theo bản năng cảm thấy có lẽ mình đã tìm nhầm người, dáng vẻ của cô dịu dàng và yếu đuối như thế, làm sao có thể vẽ ra những bức tranh như vậy?.

Cách vẽ đặc sắc ở chỗ, phong cảnh rõ ràng rất yên tĩnh, nhưng dưới ngòi vẽ của cô lại hiện lên vẻ sống động. Cô vẽ biển, rõ ràng là trời yên biển lặng, nhưng người xem tranh, lập tức có thể nghĩ đến sau đó sắp có trận cuồng phong, bão táp, sóng lớn mãnh liệt, thế nước rung trời.

Cô vẽ cỏ, rõ ràng cỏ đứng thẳng, lại làm người ta cho rằng, nếu có trận gió mạnh thổi qua, những ngọn cỏ sẽ bị gió thổi bay mất. Cách vẽ như vậy khiến người ta không thể tin được, vì vậy có người đánh giá, bên cạnh việc giải phóng những đề nén trong lòng, còn tinh tế duy trì được sự cân bằng

Trước đây, anh vốn bị những bức tranh thu hút, sau đó lại bị Tô Tử Duyệt thu hút, thậm chí đưa cô đến tham dự vài lần tụ tập bạn bè, trừ khi cô thật sự có việc, ngoài ra cô đều không từ chối, nhưng với thái độ tự nhiên thanh thản của anh, làm cho Diêm Đình Đào cảm thấy cô không giống với những cô gái bình thường, chưa từng nghĩ tới cùng anh phát triển thêm quan hệ gì

Nghe anh ta nói xong, trong lòng Giang Dục có cảm giác thay đổi kì lạ, không phải bị thái độ thẳng thắn của anh ta hù dọa, mà chính anh căn bản cũng không biết cô làm nghề gì, chỉ biết nghề nghiệp của cô rất tự do, lại chưa từng nghĩ đến cô là họa sĩ. Dường như anh vẫn chưa đủ quan tâm đến cô.

“Vậy cậu còn giới thiệu cô ấy cho tôi?” Giang Dục không nhịn được lắc đầu, khe khẽ nở nụ cười

“Cậu cũng biết tình hình của tôi...” Diêm Đình Đào suy nghĩ một chút, cảm thấy không hợp: “Tôi cũng không có ý gì khác, nếu thật sự có, đến phiên cậu sao?”

Giang Dục cũng không nói thêm nữa: “Cậu xuống xe ở đâu?”

Sau khi Diêm Đình Đào nói địa điểm cụ thể, Giang Dục lái xe đến rồi dừng xe lại, anh ta tự mình xuống xe

Qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy anh ta đi xa, lúc này khóe miệng thoáng hiện lên ý cười. Anh và Tô Tử Duyệt có thể ở bên nhau, Diêm Đình Đào đã

tốn không ít công sức để làm mới. Ban đầu, Diêm Đình Đào mang cô đến buổi tụ họp, bọn họ thường tụ họp ở rất nhiều chỗ, thỉnh thoảng là phòng được bao trong hội sở, phần lớn là ở khu vực ngoại thành ngoài thành phố, cảnh vật chung quanh rất đẹp, thích hợp để thả lỏng. Khi Diêm Đình Đào mang Tô Tử Duyệt đến, đương nhiên ánh mắt của mọi người thay đổi rất nhiều, nhưng Diêm Đình Đào cũng không giải thích gì, mà Tô Tử Duyệt cũng ôn nhu, dịu dàng, sẽ không chủ động thân thiết với bất kì ai, cũng không tách khỏi đám đông

Trong một lần leo núi, Diêm Đình Đào cố ý dừng ở ven đường, sau đó chỉ vào một nơi để Tô Tử Duyệt nhìn thấy, Tô Tử Duyệt thật sự ngửa đầu nhìn ngọn cây đó

Diêm Đình Đào: “Em nhìn thấy chưa?”

“Cái gì?” Tô Tử Duyệt dường như bị câu nói của anh gọi lên hứng thú, trên cây không có tổ ong, cũng không có tổ chim:

“Rắn sao?”

“Cuối cùng em cũng nhìn thấy...”

Tô Tử Duyệt thật sự nhìn thấy, hơn nữa đầu rắn còn đối diện với cô (=))) cô theo bản năng hét lên một tiếng, sau đó lập tức lùi về phía sau, đường núi dĩ nhiên có độ cong, không được bằng phẳng, Giang Dục đứng ở phía sau Tô Tử Duyệt chỉ có thể đỡ cô, khi cô ổn định lại, vô ý thức nắm lấy tay của Giang Dục. Anh nghĩ cô nhất định đã bị dọa sợ, nên gắt gao nắm chặt lấy tay anh. Làm anh hơi cảm thấy đau đớn

Sau đó, khi Giang Dục ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy vẻ mặt của Diêm Đình Đào

Ngày hôm đó, vì thuận theo tự nhiên để cho Giang Dục đưa Tô Tử Duyệt về nhà, khi bọn họ tụ họp, rất kiêng kị có phụ nữ đi cùng, nhưng cũng không vì thế, mà có ai đi đắc tội với người kia. Nhưng, là do Diêm Đình Đào cố ý làm mai, mọi người lập tức hiểu ra quan hệ của cô và Diêm Đình Đào. Vì thế, có người còn cười mỉa Diêm Đình Đào, chỉ nghĩ đến Giang Dục

Cười, chỉ cười, cũng không có thâm ý gì khác

Ngày đó anh đưa Tô Tử Duyệt về nhà, ở trên xe, bọn họ cũng không nói một lời, biết được là anh đưa cô về, cô cũng không tỏ ra thất vọng hay kinh ngạc, vẫn bình thản tiếp nhận sự thật này. Lúc anh dừng xe lại, cô đẩy cửa x era, sau đó nhìn anh mà nói: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về”

“Không cần khách sáo như vậy”

Anh phát hiện khi cô rời đi ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, trong lòng cũng hơi tán thành cách nói của Diêm Đình Đào, cô không giống những người phụ nữ khác, anh đang chuẩn bị lái xe đi ra ngoài, lúc vô ý quét qua kính chiếu hậu, lại nhìn thấy dường như chân cô bị đau. Anh dừng xe lại, đang nghĩ có nên xuống xe đưa cô về nhà hay không, nhưng hành vi như vậy không khỏi khiến người ta hiểu lầm

Thời điểm anh đang do dự, anh nhìn thấy không phải cô tìm một chỗ nghỉ ngơi, mà giẫm mạnh cái chân đau xuống đất vài cái, dường như muốn làm giảm cơn đau, đây là một cô gái thú vị, anh nghĩ vậy, sau đó anh nhìn thấy cô đứng ở ven đường, gọi một chiếc taxi

Lần này, anh phải thật sự cảm thán, cô là một người biết bảo vệ mình, ngay cả chỗ ở cũng không nói cho bọn họ biết

Vì thế, ngày hôm đó, trở thành ấn tượng duy nhất của anh về cô

*

Giang Dục trở lại Nguyệt Bán Loan, ánh sáng trong phòng yếu ớt, anh đi vào, phát hiện Tô Tử Duyệt ngồi ở trước máy tính, hẳn là cô vừa mới tắm xong, tóc ướt sũng, khăn choàng ở sau lưng, cô chỉ mặc một chiếc váy dây, trên bờ vai cũng dính vài giọt nước, bộ dạng này của cô làm anh không khỏi nhún nhún

Anh còn chưa đến gần thì cô đã quay đầu lại, điều này làm cho Giang Dục không thể không tin vào một sự thật, cho dù cô mặc thành như vậy, cũng không tự cảm thấy mình gợi cảm, hơn nữa khi nhìn về phía vẻ mặt của anh cũng không có gì không ổn, nếu giờ phút này anh có thể liên tưởng đến cái gì gọi là kiều diễm, chỉ có thể nói là bản thân anh có vấn đề, cô không phải mẫu người quyến rũ, mà thiên về tươi mát, trong lành, mang theo hơi hướm gợi cảm của cô nữ sinh nhỏ

“Đã về rồi” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước

Anh không nhớ, trước đây cô cũng từng nói như vậy, nhưng không hiểu sao một phút vừa rồi, anh lại cảm thấy ảm áp, giống như có cảm giác “gia đình”

Anh đi đến bên cạnh cô, tay chạm vào mái tóc ướt sũng của cô, có lẽ là hơi bất mãn nói: “Sao không lau tóc một chút?”

Cô suy nghĩ một chút, để tìm ra lý do nào đó: “Dùng máy sấy tóc sẽ làm tổn thương tóc, hơn nữa gió nóng thổi tới sẽ làm em khó chịu”

“Không phải có gió lạnh sao?”

Tô Tử Duyệt nhìn thẳng vào anh trong chớp mắt: “Có sao?”

Năm rồi cô chưa từng dùng máy sấy tóc, cho nên không biết a!

Lần này, Giang Dục thật hết chỗ nói rồi, anh lắc đầu đi lấy khăn, dùng khăn lau khô tóc cho cô. Tô Từ Duyệt mặc kệ động tác của anh, cũng không có ngăn cản, cô muốn nói như vậy cũng làm tổn thương tóc, cho nên sau khi cô gội đầu, thì dùng tay vắt khô tóc, sau đó để mặc tóc khô tự nhiên

Anh lau khô tóc rồi liếc mắt nhìn màn hình vi tính một cái, vừa thu hồi khăn vừa hỏi: “Đây là cái gì?”

“Về màu a!. Là bìa sách của một tác giả nào đấy, có thể không bàn luận đến trình độ vẽ màu của em, nhưng em cảm thấy không hợp” Trong giọng nói của cô còn có vài phần tiếc nuối

“Anh không biết em vẽ tranh”

“Em cũng chưa nói cho anh biết, nhưng cũng không phải là một nghề nghiệp vinh quang gì, cho nên không có chủ động mở miệng” Cô hơi hột nhắc đến đề tài này, thậm chí còn đổ trách nhiệm cho mình, vì không chủ động nói cho anh biết, chứ không trách anh vì không đủ quan tâm đến cô:

“Không phải bây giờ anh đã biết rồi sao?”

Tay anh đặt trên vai cô, độ ấm tay anh rất thấp, nhưng làm cho cô cảm thấy hơi có chút không được tự nhiên, nhưng cô lại thích độ ấm như vậy, cô rất thích nhiệt độ ấm áp trên tay đàn ông, bởi vì cô thích nhiệt độ thấp, cho dù có vào mùa đông giá rét, cô vẫn thích ấm áp, cô là nhân vật điển hình sợ nóng không sợ lạnh

Anh hít vào một hơi đối với sự : “khéo léo hiểu lòng người” của cô tựa hồ không có dâng lên vài phần thiện cảm, mà ngược lại còn cảm thấy bất lực

“Còn muốn tiếp tục chuẩn bị không?”

Cô gật đầu: “Ngày mai phải nộp rồi”

Giang Dục gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tô Từ Duyệt nhìn bóng lưng Giang Dục đi ra, không hiểu sao trong lòng siết chặt, lại xoay người nhìn về phía máy tính, tiếp tục xử lý họa tác của cô, phần lớn những bức họa hiện tại, đều do cô vẽ thật lâu trước đây. Cô vẽ tranh rất tùy hứng, có khi tự nhốt mình trong phòng vẽ tranh cả ngày, sau đó lại liên tục đi chơi. Sở dĩ cô chọn nghề này, không phải vì yêu thích hội họa, đơn giản vì cảm thấy cuộc sống như vậy rất tự do, không cần sáng chín chiều năm *, hơn nữa bản thân cô cũng có chút thiên phú, vì thế còn có thể miễn cưỡng qua ngày.

Cuối cùng, sau khi đã hoàn thành tác phẩm, gửi bản gốc của tranh đến hộp thư của đối phương, nhìn thoáng qua thời gian dưới góc phải màn hình, đã rạng sáng rồi, cô cũng không muốn đi ngủ, ngược lại rất có tinh thần mở ra một trang web khác, nhìn thứ gì đó, mới cảm thấy quả thực đã quá muộn, lúc này mới tắt vi tính và đi ra khỏi thư phòng

Khi đi đến phòng khách, bước chân của cô dừng lại. Giang Dục đang nửa nằm trên sofa, hình như ngủ thiếp đi. Làm khuôn mặt của anh lộ vẻ nhu thuận. Kì thực, thường ngày anh cũng không lộ ra vẻ lạnh lùng và nghiêm túc, nhưng thời thời khắc khắc luôn mang theo cảm giác xa cách khó mà tới gần, cho dù là khi anh ấy cười với bạn. Giờ phút này, ngược lại anh rất nhu thuận và dễ gần hơn,

Tô Từ Duyệt chỉ nhìn anh như vậy, không nghĩ muốn phá vỡ hình ảnh đó, cô nghĩ nếu như có một ngày bọn họ rời xa nhau, cô nhất định sẽ vẽ anh, sau đó đem bức tranh đặt ở một nơi chỉ có cô mới tìm được, khi cô nhớ đến anh, sẽ mang bức tranh ra ngắm.

Nghĩ đến chuyện sau này mình sẽ làm, cô lại khe khẽ nở nụ cười. Cô cười rất nhẹ, nhưng lại phát ra tiếng động nhỏ trong đêm yên tĩnh, làm cho Giang Dục mở mắt ra, cũng nhìn về phía cô, vừa khéo nhìn thấy nụ cười nhạt nơi khóe miệng của Tô Từ Duyệt

Anh theo bản năng nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay: “Xong việc chưa?”

Cô gật đầu: “Xong rồi, sắp tới cũng không có việc gì bận, nên quyết định nghỉ ngơi cho tốt”

Ánh mắt anh tối sầm lại, cô cho rằng anh sẽ thức đêm nói chuyện với cô, nên anh còn chưa nói gì thì cô đã chủ động mở miệng nói cô đã sắp xếp sau này sẽ không thức đêm, và trong khoảng thời gian ngắn sẽ không vẽ tranh nữa. Người thông minh vui vẻ lý giải như thế nhưng vẫn làm cho anh không thoải mái, cho dù anh ghét nhất bị phụ nữ cố tình gây sự.

Mặc dù anh muốn đứa con này, nhưng cũng không lo lắng và cảm đoán quá đáng. Trong công ty bạn anh, có nhiều nữ viên chức có thai, nhưng vẫn tăng ca làm việc như thường, sau khi sinh đứa bé cũng khỏe mạnh, bụ bẫm, vì thế trong phương diện này anh cũng không yêu cầu quá cao, anh cũng từng tìm hiểu, bức xạ của máy vi tính không làm tổn hại đáng kể đến phụ nữ có thai.

“Chúng ta nói chuyện đi” Giọng nói của anh mệt mỏi nhàn nhạt

Tô Tử Duyệt hơi sững sờ, nhưng vẫn đi về phía anh: “Nói chuyện gì?”

“Gần đây em không có việc gì bận phải không?” Anh cũng cảm thấy đề tài này hơi nặng nề:

“Nếu không bận, vậy chủ nhật tới, theo anh về gặp mặt bố mẹ anh”

Cô nhìn anh, trên mặt cũng vì lời nói của anh mà kinh ngạc hay vui mừng. Anh muốn kết hôn với cô sao?.

Anh cũng nhìn cô, anh tựa hồ đã nhận ra vấn đề giữa bọn họ, dường như cô cố gắng thuận theo anh, nhưng biểu hiện như vậy thật nhu thuận quá mức, tựa như từ đầu đến cuối anh không cách nào tiếp xúc với con người thật của cô. Cách thức cô đối xử với người khác, là từ ở sâu trong nội tâm không có cảm giác an toàn, anh không định cùng cô tương kính như tân* vì thế anh muốn cho cô cảm giác an toàn. Đại đa số phụ nữ đều theo đuổi hôn nhân, nhưng chuyện này đối với anh mà nói, không hẳn là không thể chịu được.

Cô nhàn nhạt cười: “Em chưa từng nghĩ tới chuyện này, chuyện này cũng quá bất ngờ rồi”

“Bây giờ em có thể suy nghĩ rồi”

Hình như anh nhất định phải bắt cô cho anh một đáp án chính xác: “Cho em thời gian 2 tháng, có thể chứ?”

Mặc dù anh không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, sau khi cô nhìn thấy anh gật đầu, như trút được gánh nặng, thở ra một hơi. Tuy rằng anh nói như vậy cô nên cảm thấy vui vẻ, người đàn ông như anh, quyết định như vậy, bởi vì tính cách của anh cho phép, không phải vì Tô Tử Duyệt có.

Tuy là anh đã đồng ý, nhưng tại sao sắc mặt lại kém như vậy?. Cô cảm thấy việc này rõ ràng mình cũng có trách nhiệm. vì vậy cô càng tới gần anh, một chân quỳ trên sofa, hai tay ôm lấy cổ anh, cúi đầu hôn lên trán anh một cái, thậm chí có cảm giác an ủi

Giang Dục đỡ lấy eo cô, khi môi cô rời khỏi trán của anh, anh chủ động hôn lên môi cô, cánh môi quăn quýt, động tác không nặng không nhẹ, cảm giác ái muội lưu chuyển nhàn nhạt trong không khí.

Cô rất ít khi chủ động, vì thế một chút chủ động cũng có thể trêu chọc đốt cháy ngọn lửa sâu trong nội tâm của anh. Anh ôm lấy cô mà hai tay của cô ôm chặt lấy cổ anh, cho dù trong giờ phút này ánh mắt của cô vẫn trong vắt như bầu trời đêm. Có người từng đánh giá ánh mắt của cô, hai mắt cô phân chia thành 2 cực rõ rệt, hoặc sẽ hồ hững, lạnh lùng, hoặc sẽ linh động như vùng nước sâu, bây giờ ánh mắt ấy đen tuyền ẩn chứa hình ảnh của anh

Lúc anh đặt cô trên giường, chuẩn bị làm bước tiếp theo, lại đột nhiên ngừng lại, anh vẫn đang nhìn cô, thậm chí tư thế của bọn họ cực kì không rõ ràng, nửa người của anh nằm trên người cô, nhưng không có bất kì động tác nào khác, phảng phất như động tác sẽ lập tức bị gián đoạn. Cô rõ ràng có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, không có tiếu nữu quá lớn, ngay cả trong mắt cũng không có âm đạm, cô nghĩ đây là một người đàn ông có lực tự chủ không tệ.

Vì thế 2 tay cô ôm lấy cổ anh chẳng những không lỏng lẻo, ngược lại càng ôm chặt hơn, cô cười, tiến đến bên lỗ tai anh:

“Không có vấn đề gì, ừm, nhẹ một chút”

Lời mời vô cùng lộ liễu, thần sắc trong mắt anh rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa, nhưng vẫn không có động tác tiếp theo, dường như là đang cân nhắc, mà cô đã chủ động hôn nhẹ lên môi anh.

Giang Dục phải thừa nhận, cô gái này thật vô cùng kì diệu. Bình thường cô tạo cho người ta cảm giác, cô giống như hoa cúc, nhưng đó chỉ là khí chất của cô mà thôi, khi người ta đến gần một bước mới phát hiện cô không phải vậy, mà là một đóa mẫu đơn xinh đẹp, quyến rũ hồn người.

Khi cô trở nên chủ động, hoàn toàn không giống cô của ngày thường, cho dù giờ phút này không chút ôn hòa. Hơn nữa đáng vẻ mời mọc của cô không chút ngượng ngùng không chút làm người ta liên tưởng đến phương diện dơ bẩn, mà tự nhiên như vậy

Cô mặc thiếu vải, vì thế khi dùng chân ôm lấy quần áo trên người anh, chân không ngừng ma sát vị trí phần eo trở xuống của anh. Động tác của cô không vội vàng, lại giống như liên tục thêm củi vào ngọn lửa trong lòng anh, ngọn lửa vốn nhỏ nhỏ, nhưng bị cô khiêu khích cũng trở nên bốc cháy

Mà cô cũng rất hài lòng, mình mang đến cảnh tượng này, hưởng thụ tư vị tuyệt vời kết hợp thân thể chặt chẽ giữa 2 người. Động tác của anh rất nhẹ, không làm cô thấy khó chịu, loại cảm giác triền miên mãnh liệt này, khiến cô hơi mơ hồ nhìn về phía người đàn ông trên người mình, có phải anh là chỗ dựa duy nhất để cô nương tựa suốt cuộc đời này không?.

Loại cảm giác chặt chẽ này, khiến cô nảy sinh ảo giác, bọn họ chính là một thể, sự cô đơn trong lòng cô dường như cũng vì anh mà được lấp đầy

Tô Tử Duyệt và Diêm Đình Đào quen biết cũng không phải chuyện thần bí gì, thậm chí không có nhiều sắc màu đồng thoại. Cô dùng rất nhiều tên, khi vẽ tranh bằng tay thì dùng tên này, vẽ tranh truyền thống đề bán thì dùng tên khác. Hoặc vẽ tranh minh họa cho các tạp chí thì dùng tên khác. Có người vẽ

để kiếm tiền, có người học vẽ tranh không phải vì mục đích kiếm tiền, cho nên có vài họa sĩ ghét cô, cô cũng không để ý.

Từ từ những bức tranh của cô cũng khá hơn, dĩ nhiên cũng có người ra giá để mua, có đôi khi được mấy trăm đồng, cũng có khi được mấy nghìn, từ từ cũng có chút tên tuổi

Hai chữ họa sĩ đối với cô mà nói có phần thiêng liêng, cô không muốn người khác gọi mình như vậy, nhưng số lần giải thích càng nhiều, cô càng có khuynh hướng muốn mọi người gọi cô là họa tay, từ đầu đến cuối, họ không gọi như thế, cô không sửa nữa, nếu như chữa quá đáng, ở trong mắt người khác không phải là khiêm tốn mà là dối trá

Diêm Đình Đào muốn mua tất cả bức họa của cô, ra giá rất cao, vì thế chuyện này dẫn tới cô chú ý. Sau đó bên phòng đấu giá thông báo, đối phương muốn gặp cô, cô không thích người khác dùng cách này để gặp mặt cô, cho dù bên phòng đấu giá đã từng khéo léo ám chỉ với cô, nếu như dùng hình tượng họa sĩ xinh đẹp để tuyên truyền, những bức tranh của cô nhất định bán rất chạy, nhưng cô chỉ cười cười cho có lệ, bỏ qua gợi ý như thế này

Diêm Đình Đào cũng thật kiên nhẫn, thậm chí ra giá cao để mua gần 10 bức tranh của cô, vì thế cô không thể không hiện thân, dù là chỉ vì cảm ơn. Nhờ phúc của anh ta, những bức tranh của cô được bán rất tốt, hơn nữa giá cũng có xu hướng tăng lên. Cô cảm thấy mình nhất định là phần tử biến chất của giới nghệ thuật, cô cho rằng giá trị của một bức họa, không phụ thuộc ở chỗ người mua với giá cao hay giá thấp, mà có người bằng lòng muốn mua nó hay không, nếu có người mua thì đó là một tác phẩm nghệ thuật.

Không có người mua, trưng bày ở trong nhà cũng chỉ là một mớ giấy lộn mà thôi. Thế là cô muốn gặp người đã mua tranh của mình, cũng như xem những bức tranh ấy như tác phẩm nghệ thuật.

Lần đầu tiên gặp mặt, ở xa xa có một người lớn hơn đang thương thức diện mạo của cô. Dường như anh không thể nào lý giải được, vì sao cô lại vẽ ra được những bức tranh như vậy. Sau lần đầu tiên gặp nhau, anh nhiều lần mời cô đi ăn cơm, anh mời cô 5 lần, cô đồng ý khoảng 1 lần, mà anh cũng không hề bưng, dần dà anh tựa hồ cũng hiểu tâm sự của cô, thẳng thắn mở lòng, anh cực kì thương thức cô.

Tiếp đó, Diêm Đình Đào làm mai cho cô và Giang Dục

Tò Từ Duyệt mơ hồ hiểu được vì sao anh lại tác hợp cho cô và Giang Dục, bởi vì trong nhóm bạn của họ, Giang Dục nhìn qua không phải là người thích vui đùa tình cảm, thỉnh thoảng anh cũng có bạn gái, sẽ không đi một mình, ngược lại đối với bạn gái hết sức tôn trọng, trong mắt không có nửa phần khinh thường, lúc đó cô đã nghĩ Giang Dục là một người đàn ông tốt.

Khi Diêm Đình Đào có ý dọa cô có rấn, cô quả thực bị hù dọa, thật ra cô rất ít khi bị dọa, sợ hãi của cô cơ hồ bị giấu sâu trong nội tâm, chỉ cần những trò hù dọa như thế không diễn ra trước mặt cô, thì cô vẫn có thể tỏ ra thân nhiên như vẻ bề ngoài. Tiếc là, ngày hôm đó đã phá vỡ hình tượng bình tĩnh và lạnh nhạt của cô.

Nhất là tay cô nắm lấy tay của Giang Dục, khi nhớ lại cô cũng không cảm thấy xấu hổ, vì mình đã hành động như vậy. Sau đó Giang Dục đưa cô về nhà, cô vẫn chưa nói rõ địa chỉ thật của mình, không phải vì sợ người khác quấy rầy, thói quen không cho phép, không muốn nói cho người khác biết chỗ ở thật sự của mình

Sau hôm ấy, thái độ của Giang Dục đối với cô cũng không có thay đổi gì, hình như anh không có hứng thú với cô, nhưng mà vài lần Diêm Đình Đào mời cô, đều do Giang Dục đưa cô về, hơn nữa anh cũng không từ chối

Bọn họ lại gặp nhau lần nữa ở Li Giang

Cô không ngờ gặp được Giang Dục ở đó, cô không phải là người thích du lịch, một là sợ đông người, hai là lười, vì thế thật vất vả khi cô quyết định đến Li Giang một chuyến vậy mà đụng phải Giang Dục, cho nên không thể không thừa nhận trời xanh đã an bày duyên phận cho bọn họ. Sau đó bọn họ tiếp tục quen nhau, mối quan hệ không nóng không lạnh

Bước ngoặt chính thức là gặp nhau trên Tịch U đảo, đó là lần đầu tiên cô phát hiện ánh mắt anh thay đổi khi nhìn về phía cô. Sau đó một mình hẹn cô ra gặp mặt, tuy rằng lúc bắt đầu không nói ra miệng, nhưng trong lòng lại biết rõ rằng họ muốn qua lại với nhau

Lúc đó cô không biết, khi ở Li Giang, anh đã tò mò, giữa bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu duyên phận, khi ở Tịch U đảo đã không còn là hiếu kì, mà anh cảm thấy thoải mái, giống như duyên phận giữa bọn họ đã được định trước

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chuyến đi đến Ly Giang, quả thực để lại cho Giang Dục ấn tượng sâu sắc, thật ra có phần giống với phim truyền hình cầu huyết lúc 8 giờ, vì tiền của Tô Tử Duyệt bị người ta giật mất, Giang Dục tìm về giúp cô, nhưng mà thực tế lại khác hoàn toàn với trong kịch bản, Tô Tử Duyệt không sốt ruột một chút nào, ngược lại còn tro mắt đứng nhìn vì của mình bị giật mất, không có đuổi theo cũng không có la lên. Mà lúc Giang Dục tìm về cho cô, cô chỉ hỏi anh có bị thương hay không, nhìn mồ hôi nhễ nhại trên trán của anh, còn không có ý tốt nói anh không cần phải đuổi theo, nếu như có bị thương hay gì đó thì thật là xui xẻo

Trong giây phút đó, quả thực Giang Dục rất kinh ngạc, lúc này anh cho rằng trong túi xách của cô không có gì đáng giá, vì thế lúc cô đưa chứng minh thư và các loại giấy tờ ra trước mặt anh, anh hoàn toàn không còn cách nào lý giải được sự thần nhiên của cô. Mà sau khi cô nhìn ra sự nghi ngờ của anh, cũng chỉ bằng quơ giải thích, chứng minh thư mất rồi có thể làm lại, chỉ phiếu mất rồi thì càng đơn giản, báo mất giấy tờ là được

Người hồ hững như vậy, Giang Dục thật không biết làm sao

Có lẽ cô không hiểu, anh theo bản năng có chút bài xích cô, không muốn đến gần cô, nhưng tận tâm quá mức cũng không phải tính cách của anh, vì thế đành phải tỏ ra thần nhiên, khi đó anh thật không ngờ, duyên phận của bọn họ lại sâu sắc như vậy, lại gặp mặt ở Tịch U Đảo, Tịch U đảo giống như tên của anh, là một hòn đảo nhỏ an tĩnh, núi sông tươi đẹp, bình yên, u tĩnh, nhưng không có hoạt động giải trí gì, vì thế cũng không được hoan nghênh lắm

Khi anh nhìn thấy cô, cô đang ngồi trên một tảng đá, giày đã cởi ra, 2 chân luồn vào trong nước, hơn nữa không ngừng đóng đưa. Có người nói diện mạo bên ngoài của cô, đẹp thì có đẹp, nhưng không có linh hồn, vẻ đẹp của cô không được xem là vẻ đẹp thật sự. Những người đánh giá, nhất định không biết, vẻ đẹp của cô tuy rằng rất tĩnh nhưng vô cùng linh động, có thể hòa hợp với thiên nhiên rộng lớn. dường như cô cũng là một phong cảnh của thiên nhiên.

Loại cảm giác này thật tinh tế, anh có sở thích chụp ảnh, nhưng chỉ thích chụp phong cảnh, anh luôn cho rằng nếu như chụp con người, sẽ ảnh hưởng đến mỹ cảm. Bởi vì bất luận là người hay động vật, sau khi xuất hiện trong hình ảnh sẽ thu hút ánh mắt, còn phong cảnh nhanh chóng biến thành nền mà thôi. Vì vậy cảnh đẹp lập tức bị giảm giá, nên nguyên tắc chụp ảnh của anh là không chụp con người

Mà khi cô ở giữa phong cảnh, lại không phá hoại mỹ cảm, cảnh tượng này thật thần kì

Chỗ cô ngồi có phần gập ghềnh, khi cô đứng dậy, chân dẫm trên rêu xanh, thân thể mạnh mẽ nghiêng về phía trước, anh nhanh chóng tiến lên đỡ cô, cô ổn định thân thể mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh. Khi bốn mắt nhìn nhau, thời gian dường như ngừng lại vào giây phút ấy, không có ngoài ý muốn, cũng không có bối rối, đơn giản chỉ nhìn đối phương thôi, giống như tự nhiên là vậy

*

Tô Tử Duyệt đã ngủ thiếp đi trong lòng anh, hô hấp cũng đều đều, hẳn là đã ngủ rất say, nhưng anh làm thế nào cũng không ngủ được, thậm chí khóe miệng còn cong lên nụ cười trào phúng, lúc này, tại sao anh lại bị cô mê hoặc. Vài năm gần đây, anh tựa hồ yêu thích những cô gái dịu dàng, hiểu chuyện, ngoại trừ có thể tiếp nhận việc làm nặng của em gái, anh đều có bài xích với người ngoài.

Mà khi người con gái trong lòng tỏ ra dịu dàng hiểu chuyện, hiền lành, thông minh, thế nhưng anh mơ hồ hy vọng cô không cần tỏ ra như thế, con người quả nhiên là loài động vật mâu thuẫn

Trước khi cô ngủ, thích đóng cửa sổ thật chặt, rèm cửa cũng kéo lại hết, vì thế trong phòng tối đen như mực, đưa tay không thấy được 5 ngón

Đòi người thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, ví dụ như cô gái ở trong lòng anh, anh chưa từng nghĩ rằng mình sẽ phát sinh bất kỳ quan hệ nào với cô, dù cho lúc trước Diêm Đình Đào cố gắng tác hợp cho 2 người họ, mặc dù anh không ghét cô, nhưng cũng không thêm tên cô vào danh sách đối tượng thích hợp để yêu đương. Hơn nữa vẫn cố gắng duy trì một khoảng cách, đã tính toán như vậy, nhưng anh vẫn dây dưa với cô, thậm chí cô còn mang thai con của anh, cảm giác này thật kì diệu

Càng bài xích, thì mọi chuyện càng phát triển theo tỉ lệ ngược lại

Đầu óc của anh hồi tưởng lại rất nhiều chuyện, từ trung học cho đến khi anh tốt nghiệp đại học, anh không phải là một người thích hoài niệm, nhưng vào hôm nay lại có suy nghĩ muốn nhớ lại, thật ra, cũng không phải anh hồi tưởng lại chuyện gì đó, mà anh đưa ra kết luận cuối cùng, nếu như anh đã lựa chọn cô, thì không nên để quá khứ ảnh hưởng đến mình nữa

Anh mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, hơn nữa theo bản năng ôm người trong lòng chặt hơn, anh thật sự muốn chịu trách nhiệm với người con gái trong lòng, khi quyết định như thế, dường như cũng không khó khăn lắm. Cô yêu cầu anh cho cô 2 tháng, vậy anh sẽ cho cô 2 tháng

Khi Tô Tử Duyệt tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại một mình cô, ánh mắt cô ôn nhu, rèm cửa sổ đã bị kéo ra, với mức độ ánh nắng chói mắt chiếu vào trong phòng, có thể suy đoán, giờ phút này đã không còn sớm

Cô vẫn không mặc gì, cô nằm một hồi lâu, mới ngồi dậy, tùy ý mặc một chiếc váy, cô đi chân không ra ngoài, cô phát hiện có tiếng động phát ra từ trong nhà bếp, vì thế bước nhanh đến, nhìn thấy anh đang làm bữa sáng, nếu còn làm bữa sáng, vậy cô dậy cũng không muộn lắm,

Giang Dục quay đầu, ánh mắt do dự quét trên người cô một vòng, sau đó dừng lại ở chân cô, nhưng cũng không dừng tay. Tô Tử Duyệt nín thở, nhưng vẫn thành thành thật thật đi mang dép, sau khi mang dép, mới phát hiện, lần đầu tiên cô nhìn thấy Giang Dục vào bếp, vì vậy lại lần thứ hai đi đến nhà bếp

Cô lười biếng tiêu sái đi qua, nhìn thấy anh đang chiên trứng, hơn nữa còn rất ngon, còn bảo trì hết sức nguyên vẹn hình dạng ban đầu, làm tốt hơn so với cô. Cô không thích vào nhà bếp, có một ý nghĩ đã ăn sâu bén rễ trong lòng cô, phụ nữ chỉ cần xinh đẹp là được, không cần phải khiến bản thân mình trở

thành thiếu phụ luống tuổi có chồng

Vì thế cô đi đến phía sau anh, vươn tay ôm anh, cô phát hiện anh rất thích cô làm những động tác thân mật như thế này, chẳng những anh không bài xích, mà khi cô làm xong anh còn dịu dàng hơn vài phần.

Lúc này Giang Dục đã tắt lửa, cảm nhận được cô đang ôm chặt lấy mình, thì không thể không bật cười: “Làm cái gì vậy?”

Cảm động a, anh không cảm nhận được sao?” Giọng nói của cô hết sức thoải mái, nghe ra được tâm tình cũng không tệ: “Đường đường là đại thiếu gia của Giang gia, lại ở đây làm bữa sáng cho em, chỉ suy nghĩ thôi cũng cảm thấy tâm trạng thật tốt”

Giang Dục lắc đầu: “Vây em cũng phải để anh bỏ trứng vào trong đĩa đã...”

Lúc này cô mới thu hồi tay của mình, bĩu môi: “Hừ... Không cho em chạm vào anh như thế, nếu như không có đứa bé trong bụng, làm sao em có thể ăn được bữa sáng do anh chuẩn bị”

Bộ dạng cô giả vờ tức giận rất yếu ớt không phù hợp với lứa tuổi của cô, khiến anh không nhìn được muốn trêu chọc cô, vì thế anh nhìn cô: “Em khẳng định không chạm qua anh?”

Ánh mắt của anh hết sức ái muội, dường như muốn nhắc nhở cô điều gì đó, khiến mặt cô hơi đỏ lên, lập tức liên tưởng đến hành vi tối hôm qua của bọn họ, ánh mắt cũng lóe lên: “Em cầm bát đĩa...”

Khi ngồi vào bàn ăn, cô vẫn cảm thấy tò mò về tài nấu ăn của anh, với hiểu biết của cô về anh, dù sao bọn họ cũng từng sống chung, nhưng mà thời gian không dài, ba tháng, nhưng từ trước đến nay nhìn anh không giống người biết nấu ăn, trái lại anh từng hỏi cô có biết nấu cơm hay không, sau khi cô quả quyết lắc đầu thì anh có chút thất vọng, vì thế bọn họ ăn cơm, hoặc là ăn ở ngoài, những nơi anh ăn cơm, anh không yêu cầu cao về mùi vị, nhưng nhất định phải sạch sẽ và hợp vệ sinh, vì thế cô theo bản năng cho rằng anh không biết nấu cơm, hơn nữa cũng có thể lý giải anh là đại thiếu gia của Giang gia, không biết nấu cơm cũng không có gì đáng ngại!

Cô ăn vài miếng trứng anh làm, cảm thấy mùi vị không tệ: “Vì sao anh biết nấu ăn?”

“Em ăn xong rồi, anh sẽ nói cho em biết” Anh quét mắt nhìn bát cháo ở trước mặt cô, với hiểu biết của anh về cô, mỗi bữa cô ăn không nhiều, thậm chí còn miễn ăn bữa sáng

Cô cảm thìa múc một muỗng cháo, phát hiện hương vị cũng không tệ: “Thật là nhỏ mọn”

Anh làm bộ như không nghe thấy lời cô nói: “Ăn nhiều một chút...”

Anh nhìn xương quai xanh rõ ràng của cô, mặc dù cô rất xinh đẹp nhưng dáng người lại hơi gầy, khiến cho mày anh nhíu lại: “Gầy không đẹp”

Nét mặt của cô trở nên quý dị: “Trước đây anh cũng không chê em gầy, hơn nữa em cũng gầy bất thường nha, anh không có nhìn thấy những người gầy thật sự...”

Cô suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không hợp: “Anh có muốn như vậy hay không, tất cả đều lấy con anh làm trọng...”

Rốt cuộc cô đã hiểu, ý anh là cô gầy quá không thích hợp để sinh con.

Anh ho khan một chút: “Béo lên một chút sẽ có vẻ khỏe mạnh hơn, em nghĩ ngợi lung tung cái gì đó?”

“Vây tại sao trước đây anh không nói như vậy?”

“Ngày trước không chú ý đến vấn đề này, bây giờ chú ý rồi, không được sao?”

Cô hoài nghi liếc mắt nhìn anh một cái, im lặng húp cháo, chỉ là một chén cháo bình thường, cháo cài, trong cháo bỏ thêm một chút muối, phương pháp làm rất đơn giản, nhưng mùi vị không tệ. Cô chỉ ăn một chén, hiển nhiên anh không hài lòng lắm với sức ăn của cô

Cô ăn uống xong xuôi, khi Giang Dục thu thập bát đĩa, cô cũng theo sau, cô đứng ở cửa phòng bếp, về mặt đặc biệt kinh hi:

“Nếu như sớm biết rằng anh thích con nít như vậy, chắc chắn sẽ có vô số phụ nữ ngã vào lòng anh, sau đó dùng đứa bé để tiến vào cửa của Giang gia”

Anh quay đầu nhìn cô một cái, nét mặt tràn ngập kì lạ

Nếu như anh là người tùy tiện như vậy, còn có thể bình an vô sự đến bây giờ sao?. Đừng nói là phụ nữ ngã vào lòng anh, cho dù cô ta có mang thai con của anh, chỉ cần anh không cam tâm tình nguyện, không có ai dám sinh con cho anh. Đương nhiên, anh cũng không cho phép tình huống ngoài ý muốn này phát sinh. Trên thực tế, trước khi Tô Tử Duyệt xuất hiện, lời đồn đãi bình luận của người ngoài về anh hết sức kì lạ, dù sao nhiều năm rồi anh cũng không gần nữ sắc, cho nên cũng không gần nam sắc

Có thể cô cũng biết mình nói sai rồi, kì thực ý của cô là, nếu như biết anh vì đứa bé mà trở nên ôn nhu như vậy, có lẽ cô sẽ dùng trăm phương nghìn kế để mang thai con của anh, nhưng mà, đó chỉ là suy nghĩ sau khi ngấm lại mà thôi

Cô lập tức nói sang chuyện khác: “Anh không nói với em là làm sao anh biết nấu cơm?”

“Anh học lúc ở nước ngoài?”

“Nước ngoài còn dạy nấu ăn?”

Sau khi anh dọn dẹp xong nhà bếp, lau tay sạch sẽ, lúc này mới ra khỏi nhà bếp, nhân tiện kéo cô đi ra ngoài: “Anh không kén ăn, cũng ăn được bánh mì hamburger, nhưng lúc anh và bạn cùng phòng ở chung một chỗ, thì lại hết sức kén chọn, đi rất xa mới mua được nguyên liệu nấu cơm, anh đi theo cũng được thơm lây. Sau này anh ở một mình, cho nên không quen ăn những đồ ăn nước ngoài, vì thế chỉ có thể tự mình đi mua đồ ăn, từ từ nghiên cứu nên làm như thế nào”

Đây chính là từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, nhưng từ xa xỉ mà vào tần tiện thì khó

Cô mở to 2 mắt nhìn anh một hồi lâu: “Anh không nghĩ thuê người giúp việc nấu cơm sao?”

“Đúng nha, tại sao anh lại không nghĩ tới?” Anh tỏ vẻ như rất ngạc nhiên

Cô suy nghĩ một lát thì cảm thấy anh cố ý, hẳn là anh giống như cô, không thích trong nhà xuất hiện thêm người lạ, cho dù chỉ là người giúp việc, anh thà tự mình học, cũng không muốn thuê người giúp việc

“May là lúc đó anh không đủ thông minh” Cô cười nói: “Cho nên em mới có thể được hưởng thụ a”

Lời này quả thực không sai

Cô thật là biết hưởng thụ, cha mẹ anh cũng không biết anh biết nấu cơm, càng đừng nói đến ném đồ ăn anh làm

Anh vươn tay nhéo mặt cô: “Em đúng là may mắn”

Cô nhìn anh vào phòng, có thể anh cần thay quần áo, vì anh phải đến công ty, vì vậy cô bèn đi vào. Anh khó hiểu nhìn cô, cô lại trưng ra bộ mặt kì quái, ý bảo anh nên làm gì thì làm đi

“Anh thay đồ” Anh rút cuộc mở miệng nói

“Em biết a, cho nên đến xem giống như nhìn sắc đẹp thay cơm”

“Ngày hôm qua em vẫn chưa ăn no sao?..”

Có lẽ cô thật không ngờ, anh sẽ lập tức đáp lại mình, khẽ cắn môi, sau đó xoay người đi ra ngoài. Nhưng lại cảm thấy hành động của mình giống như đang chạy trốn....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Diệp Tiêu Tiêu nhìn thấy vô đậu phộng đầy đất, rút cuộc không nhịn được nữa bắt đầu cầm lấy chổi quét dọn, nhưng cho dù cô bắt đầu quét dọn thì người nào đó vẫn không tự giác ném vô xuống đất. Diệp Tiêu Tiêu nhìn đáng về Tô Tử Duyệt ngồi ở trên sofa, chân đặt trên bàn trà, cầm đậu phộng bỏ vào trong miệng sau đó tùy ý vứt trên mặt đất chộc cho nổi giận:

“Tô Tử Duyệt, thùng rác ở bên tay phải của cậu”

Tô Tử Duyệt liếc mắt nhìn bạn tốt của mình một cái, về mặt:

“Cậu thật không hiểu rồi, ăn cái gì cũng phải tùy theo sở thích mới thoải mái, cậu đừng có tùy tiện yêu cầu tớ, ngay cả ăn cũng không được yên”

Diệp Tiêu Tiêu tức giận đến 2 má cũng phồng lên, sau đó giận quá thành quen, cuối cùng cũng buông chổi xuống, dù sao cô quét dọn sạch sẽ, một lát cũng bị cô xả rác bữa bãi tiếp, vì thế dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô ăn đậu phộng luộc, thật ra Tô Tử Duyệt cũng không thích ăn đậu phộng luộc, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ đòi ăn có một món, nếu không phải là đậu phộng luộc, cô ấy sẽ không đụng vào dù chỉ một chút

Diệp Tiêu Tiêu là bạn học từ sơ trung, cao trung, đại học của Tô Tử Duyệt, vì vậy đương nhiên trở thành bạn thân của cô, trong 20 mấy năm cuộc đời của mình, Diệp Tiêu Tiêu có một nhận định, thất bại nhất trong cuộc đời của mình chính là quen biết Tô Tử Duyệt, không có ai hiểu được bộ mặt thật của Tô Tử Duyệt hơn cô, con người này vô cùng lười biếng, trước đây, Diệp Tiêu Tiêu từng cảm thán vô hạn, sau này Tô Tử Duyệt nhất định sẽ chết vì lười

Hồi còn học trung học, bàn của người khác đều ngăn nắp, chỉnh tề, chỉ có bàn của Tô Tử Duyệt đều bừa bãi, sách vở và bài kiểm tra đều nhét chung một chỗ, nhìn vô cùng thô thảm, với tư cách là bạn cùng bạn với Tô Tử Duyệt. Diệp Tiêu Tiêu quả thực nhìn không được, vì thế giúp cô sắp xếp lại. Đến cao trung, Diệp Tiêu Tiêu vẫn chưa nghĩ thông suốt được, rõ ràng bọn họ không cùng ban, nhưng vì sao mỗi tuần cô đều đi dọn bàn cho Tô Tử Duyệt, sau đó đi dọn phòng ngủ cho cô....

Mà có một ngày, Diệp Tiêu Tiêu nhắc đến việc này, Tô Tử Duyệt đã trả lời như thế này: “Vậy cậu nên biết ơn tớ, bởi tớ đã giúp cậu trở nên cần mẫn hơn, thảo nào sau đó cậu cũng nhận được nhiều thư tình hơn, quen biết tớ là may mắn của cậu”

Sau khi Diệp Tiêu Tiêu nghe xong, ngoại trừ cảm thấy muốn học máu thì không có cảm giác gì khác, với lại Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy mình là người thích bị ngược, hôm qua, Tô Tử Duyệt gọi điện cho cô nói muốn ăn đậu phộng luộc, thì Diệp Tiêu Tiêu đã thật sự đi mua đậu phộng mới nhất về luộc cho cô ăn

“Mấy ngày nay cậu rất bận sao?”

Diệp Tiêu Tiêu đoán, nếu tính thời gian thì đã lâu rồi Tô Tử Duyệt không đến quấy rầy mình, nên cô cảm thấy không quen lắm

“Không”

Tô Tử Duyệt lại phun ra xác đậu phộng

Diệp Tiêu Tiêu lại nhìn thoáng qua bụng cô:

“Thân thể có khỏe không?”

Lúc này Tô Tử Duyệt mới nhớ đến gì đó, hình như lần trước cô nói với Diệp Tiêu Tiêu muốn đến bệnh viện để phá thai, cô ấy nói muốn đi với cô, cô còn không chịu: “Chuyện đó, tớ với Giang Dục đã làm lạnh lại rồi”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn cô một hồi lâu, mới do dự mở miệng:

“Cậu không nói cho anh ấy biết về chuyện đứa bé?”

Tô Tử Duyệt dừng 2 giây: “Không có”

Diệp Tiêu Tiêu lập tức kích động lên: “Tô Tử Duyệt, cậu sẽ không nghĩ vì đứa bé này mà Giang Dục sẽ tiếp nhận cậu chứ?”

“Làm sao có thể?. Là anh ấy giữ tớ lại, được chưa?”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng lời thôi hiện tại của Tô Tử Duyệt: “Chỉ bằng cậu?”

Tô Tử Duyệt thu hồi đuôi của mình, cắt đứt nói: “Đương nhiên không phải như vậy, Giang Dục ở trước mặt người nhà lúc nào cũng ôn hòa, dịu dàng, muốn bao nhiêu ôn hòa thì có bấy nhiêu, làm sao có thể như thế?”

Cô không chỉ cố tính nháy mắt, mà còn cố ý để thanh âm của mình trở nên nũng nịu hơn, khiến cho Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy nổi da gà khắp người. Diệp Tiêu Tiêu quả thật muốn tròn trắng hai mắt, nhưng mà nói thật, cho dù Tô Tử Duyệt bày ra dáng vẻ này ở trước mặt đàn ông, anh ta cũng không có cách nào nổi giận được, Tô Tử Duyệt là người duy nhất làm Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy, khi khóc lên thì đầm đìa đáng yêu, nhưng khi cười lên, lại hết sức hồn nhiên, lười nhác nhưng cũng mang theo nét quyến rũ, khi chột vạt lại khiến người ta đau lòng

Diệp Tiêu Tiêu lại không nhịn được thở dài: “Cậu thật sự nghiêm túc với Giang Dục sao?”

“Cậu hy vọng là giả?”

Tô Tử Duyệt vốn muốn nói đùa nhưng phát hiện vẻ mặt của Diệp Tiêu Tiêu lộ ra vài phần kì quái, không khỏi lập tức trở nên nghiêm túc: “Nói đi, cậu muốn nói chuyện gì?”

Diệp Tiêu Tiêu do dự vài giây: “Phương Văn Thành, đã về rồi...”

Sắc mặt Tô Tử Duyệt đột nhiên trở nên khó coi, nhưng mà cô chỉ nhìn Diệp Tiêu Tiêu, môi khẽ cong lên

Diệp Tiêu Tiêu chợt cảm thấy bầu không khí trở nên áp lực: “Anh ta còn hỏi tớ về cậu, hỏi làm thế nào để liên lạc với cậu, nhưng mà tớ không cho...”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn vẻ mặt của Tô Tử Duyệt, nhưng vẫn không đoán được suy nghĩ thật sự của cô, không biết lúc này thái độ của cô dành cho Phương Văn Thành thế nào. Diệp Tiêu Tiêu biết rõ chuyện năm đó, cũng biết Tô Tử Duyệt đã phải chịu đựng như thế nào. Cho nên sau khi Tô Tử Duyệt chia tay Giang Dục, Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy cô và Phương Văn Thành có cơ hội tái hợp lại, mặc dù mọi chuyện đã qua nhiều năm rồi, nhưng Diệp Tiêu Tiêu tin, Tô Tử Duyệt vẫn còn tình cảm đặc biệt với Phương Văn Thành

Sau khi Tô Tử Duyệt và Phương Văn Thành chia tay, mấy tháng ngắn ngủi mà Tô Tử Duyệt từ 103 cân sụt còn 73 cân, gầy 30 cân, khiến Diệp Tiêu Tiêu nhìn thấy cũng cảm thấy sợ hãi

Đều nói mỗi tình đầu khó quên, những lời này nói thì đơn giản, nhưng người thật sự nằm trong hoàn cảnh đó, khó chịu biết bao

“Cậu nói rất đúng, giữa tớ và anh ta không có gì cần liên lạc” Cô khôi phục lại thần sắc rất nhanh, lời nói cũng trở nên qua loa: “Kỹ thuật cậu nấu canh đậu phộng ngày càng tiến bộ, ăn ngon hơn lần trước...”

Diệp Tiêu Tiêu biết cô cố ý chuyển đề tài: “Vậy thì ăn nhiều một chút, lần sau cậu đến đây, tớ sẽ nấu cho cậu ăn”

“Tại sao cậu lại tốt như vậy?”

“Không còn cách nào khác, ai bảo tớ xui xẻo như vậy, hết lần này đến lần khác lại gặp phải cậu, chỉ có thể cam chịu số phận thôi”

Tính cách của Diệp Tiêu Tiêu và Tô Tử Duyệt quả thực như trứng đánh xuôi, kèn thổi ngược, lúc Tô Tử Duyệt đối nghịch với ông nội của cô, thì Diệp Tiêu Tiêu giống như một tường bối với cô, Tô Tử Duyệt là một người lười nhác nhưng lại thích ăn ngon, Diệp Tiêu Tiêu cần mẫn lại hiểu chuyện, hai người có thể trở thành bạn tốt, có lẽ là chuyện kì diệu nhất

Tô Tử Duyệt rời khỏi nhà của Diệp Tiêu Tiêu, suy nghĩ đến thật lâu trước đây. Diệp Tiêu Tiêu từng vô ý nói: “Tô Tử Duyệt, cậu nói cậu dùng mặt nạ để đối mặt với Giang Dục, nhưng nếu có một ngày anh ấy biết được bộ mặt thật của cậu, có khi nào ném cậu đi không?”

Không hiểu sao, bây giờ nhớ lại những lời này, hiện tại Giang Dục đối xử với cô rất tốt, nhưng mà sự tốt đẹp đó được xây dựng dựa trên cơ bản là vì đứa bé trong bụng cô. Hơn nữa tính cách của cô vẫn luôn nguy trang theo mẫu người mà anh thích, nếu anh biết cô là một người vô cùng lười nhác, có lẽ sẽ cảm thấy chán ghét cô!. Lúc cô lười nhất, cặp lồng com ăn xong vẫn để ở đó, đến khi đồ ăn bên trong mốc meo hết cô mới ném nó đi. Về phần quần áo, giày, tất thì càng đơn giản, nếu không thích giặt thì ném đi, cái bàn còn không muốn dọn, nói cho oai một chút thì càng loạn càng cảm thấy thoải mái. Càng ngăn nắp thì càng có khoảng cách

Nghĩ như vậy, cô đúng là một người thất bại, Tô Tử Duyệt ở trước mặt Giang Dục chỉ là một kẻ xảo trá, mà cô chân thật của nhiều năm trước, cùng lắm chỉ đổi lấy thất bại trong mỗi tình đầu mà thôi

Kỳ thật, cô ít khi nhớ đến Phương Văn Thành, sau khi chia tay cũng rất ít nghĩ đến, nhưng mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy khó chịu như cũ, hơn nữa còn không cam lòng. Có lẽ từ đó trở đi, tế bào dối trá trong cơ thể cô đã bắt đầu rục rịch. Khi Phương Văn Thành đề nghị chia tay, rõ ràng cô cảm thấy rất đau, lục phủ ngũ tạng hình như đã lệch khỏi vị trí, cơ thể cũng không thuộc về mình, đau như vậy, nhưng bởi vì quá đau vì thế trở nên chết lặng

Khi Phương Văn Thành và cô chia tay là ở trong một quán cà phê, chính xác mà nói là ở tiệm cà phê cách trường học không xa, tiệm này chủ yếu bán cho học sinh, vì thế giá cũng hợp lý, nhưng hương vị cũng không ngon, điều bọn học sinh yêu cầu là bầu không khí, ngược lại chúng không yêu cầu quá cao về hương vị. Tô Tử Duyệt và Phương Văn Thành thích hẹn hò ở chỗ này, sau đó anh sẽ im lặng nghe cô nói chuyện, cô thích những lúc anh yên lặng, nghiêm túc lắng nghe cô nói

Chỉ là, ngày hôm đó, nơi bọn họ thường hẹn hò, anh không còn im lặng lắng nghe cô nói nữa, mà anh nói với cô: “Tô Tử Duyệt, chúng ta chia tay đi”

Anh đang chuẩn bị ra nước ngoài, để phấn đấu cho tương lai, cũng đã cố gắng hết sức để giành được cơ hội đó, lúc khó khăn nhất, cô nói cô hiểu anh, ủng hộ anh, nhưng việc cô làm cả ngày chỉ là đi ăn với anh, sau đó hỏi ý kiến của anh. Bỗng nhiên, trong lúc đó, anh cảm thấy anh và cô không phải là người cùng một thế giới. Đường như cô mãi mãi cũng không thể hiểu anh, mà lúc này anh chợt phát hiện, bọn họ bên nhau nhiều năm như vậy, thế nhưng là anh luôn thuận theo ý cô.

Càng ngày càng có nhiều suy nghĩ phản đối loay hoay trong đầu anh, tựa hồ để chứng minh anh và Tô Tử Duyệt không phải là người của một thế giới, bọn họ ko thích hợp, và bọn họ ở bên nhau lâu như vậy là một sai lầm

Phương Văn Thành nghĩ thông suốt, vì thế anh ta nói với Tô Tử Duyệt: Tô Tử Duyệt chúng ta chia tay đi!

Cô cho rằng khi mình gặp phải tình huống như vậy, nhất định sẽ khóc lớn, sau đó không ngừng hỏi anh ta vì sao, yêu cầu anh ta đưa ra lời giải thích hợp lý

Nhưng cô không hề, cho dù cô rất khó chịu, cô chỉ cười nói với anh ta: “Được”

Đó là câu trả lời của cô dành cho Phương Văn Thành

Tình cảm 3 năm kết thúc đơn giản với một chữ : “Được”

Cô chưa thật sự ý thức được cô và Phương Văn Thành đã chính thức chia tay

Sau này Diệp Tiêu Tiêu hỏi cô tại sao lúc đó cô lại không có phản ứng, cô cười nói—Tớ chưa kịp phản ứng

Mãi đến 1 tháng sau Phương Văn Thành xuất ngoại, người đồng hành dĩ nhiên là bạn gái đương nhiệm- Hạ Ngữ Đình

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tô Tử Duyệt rất không hy vọng nghe đến tên của Phương Văn Thành, cũng như không muốn nhớ đến tên của Hạ Ngữ Đình, hai cái tên này ngoại trừ khiến cô đau đớn vì bị phản bội còn làm cô cảm nhận được mình ngu ngốc biết bao, hơn nữa đại đột đến hết thuốc chữa, sâu đến nỗi cô không muốn nhớ lại một chút

Cô chợt phát hiện, nhiều năm đã trôi qua, vậy mà cô vẫn còn có thể nhớ rõ diện mạo của Hạ Ngữ Đình, cho dù Diệp Tiêu Tiêu từng an ủi cô, Hạ Ngữ Đình đứng ở trước mặt cô chỉ là một đóa hoa tầm thường, làm sao so được với vẻ phong hoa tuyết đại của cô, nhưng cô cũng có mắt nhìn, phải thừa nhận Hạ Ngữ Đình là một người con gái đẹp, hơn nữa còn thuộc về đẹp mà đàn ông thích. Vì thế lúc Hạ Ngữ Đình đứng ở trước mặt cô, cô vẫn cảm thấy uy hiếp, cô ta dùng dáng vẻ kiêu ngạo và tự tin nói:

“Tô Tử Duyệt, mặc kệ cô tin hay không tin, tôi chỉ cần 1 tháng, là có thể cướp đi bạn trai 3 năm của cô”

Lúc đầu khi nghe cô ta nói như thế, cô cảm thấy như thế nào nhỉ?. Buồn cười!. Thấy rằng Hạ Ngữ Đình quả thực là điên rồi, không nói trước Hạ Ngữ Đình có thể cướp Phương Văn Thành ra khỏi cô hay không, chỉ là Hạ Ngữ Đình nói những lời này, quả thực có bệnh rồi. Huống chi, 3 năm qua, tình yêu của bọn họ không phải là qua đường, vì vậy cô cười đáp lại:

“Phải không?. Tôi đây sẽ chờ, chờ xem cô mất mặt”

Khi cô lướt qua Hạ Ngữ Đình, cũng âm thầm so sánh diện mạo của cô cũng không thua kém Hạ Ngữ Đình, hơn nữa Phương Văn Thành ở bên cô, đều dùng cảm giác chán thành để đối đãi, không phải giả vờ dịu dàng, hay giả nhân giả nghĩa, Phương Văn Thành và Diệp Tiêu Tiêu là người hiểu tính cách của cô nhất, mặc dù nói ghét ở ngoài miệng nhưng trên hành động lại hết sức “ủng hộ”. Cô nhớ trong tiểu thuyết hay phim truyền hình, khi người nào đó bị vạch trần bộ mặt thật mới bị bạn trai chán ghét, nhưng cô không có bộ mặt thật để người khác vạch trần, Phương Văn Thành biết cô là người như thế nào, Hạ Ngữ Đình làm sao có thể cướp Phương Văn Thành từ tay cô?. Cô dùng logic của mình để kê cho mình một liều thuốc an thần

Vì thế lúc cô biết rõ Hạ Ngữ Đình có ý tiếp cận Phương Văn Thành, cô vẫn duy trì thái độ bình thường, nên làm cái gì thì làm cái đó, cô nghĩ mình cũng giống như mọi ngày, cô biết hơn 3 năm qua cô vẫn luôn như vậy không cần phải lo được lo mất vào lúc này, huống chi cô muốn chứng minh cho Hạ Ngữ Đình thấy, cho dù Tô Tử Duyệt cô rất kém cỏi, nhưng lại rất chân thực, từ trước đến nay không hề giả bộ, hoàn toàn khác với vẻ giả dối của Hạ Ngữ Đình, mà ánh mắt của Phương Văn Thành sẽ không nhìn trúng Hạ Ngữ Đình

Chỉ cần 1 tháng, Hạ Ngữ Đình chỉ cần mất 1 tháng, đã dễ dàng đánh bại Tô Tử Duyệt

Cô nhớ cô ta đứng ở trước mặt mình cười vui vẻ biết bao: “Tô Tử Duyệt, cô xem, cô ngu xuẩn đến dường nào, cô cho là bây giờ Phương Văn Thành muốn một người tùy hứng lại không biết gì hết như cô sao?. Người con gái mà anh ta cần là một người con gái tốt đẹp, khéo léo hiểu lòng người, giống như tôi đây. Có phải cô cảm thấy rất căm phẫn hay không?. Tôi chỉ cần ở trước mặt anh ta lắng nghe những lời trong lòng của anh ta, anh ta liền coi tôi là tri kỷ, tâm sự phiền não của anh ta với tôi, dần dần rút ngắn khoảng cách giữa chúng tôi”

Hạ Ngữ Đình chiến thắng hoàn toàn, cho nên có quyền kiêu ngạo đứng ở trước mặt cô khoe khoang. Tô Tử Duyệt lúc ấy rất khờ khạo, coi trọng tình yêu, khi Phương Văn Thành cần người hiểu anh ta nhất ở bên cạnh, thì Tô Tử Duyệt lại giống như trước đây, giống như một cô gái nhỏ cần anh ta che chở, cũng không biết đàn ông cũng có lúc mệt mỏi, cảm thấy phiền, ngày xưa, tính cách của cô làm anh cảm thấy dễ thương, nhưng bây giờ lại trở thành nỗi buồn bực và trách nhiệm. Phương Văn Thành ở bên cạnh Tô Tử Duyệt, luôn sắm vai người con trai ưu tú, Phương Văn Thành chưa bao giờ tâm sự phiền não ở trước mặt cô, dần dần cũng hình thành bức tường kiên cố, nhưng rõ ràng Tô Tử Duyệt có cơ hội vượt qua bức tường kia, nhưng cô lại không.

Tô Tử Duyệt chỉ nhìn Hạ Ngữ Đình, cô không muốn thừa nhận mình thua, lại càng không muốn dùng những lời độc ác công kích đối phương chứng tỏ mình thâm hại biết mấy, vì thế cô chỉ yên lặng xoay người rời đi

Sau đó, Phương Văn Thành đã nói chia tay với cô.

Cô từng kéo tay Diệp Tiêu Tiêu, nhưng không thể nào lý giải được: “Vì sao chứ?. Tớ và anh ta đã ở bên nhau 3 năm, 3 năm không phải là 3 tháng hay 3 ngày, nhưng tại sao tớ lại bại dưới tay Hạ Ngữ Đình?”

Cô không nghĩ ra, cũng ko hiểu vì sao, cô biết tính nết của mình không được tốt lắm, lười lại thích ăn ngon, nhưng mà lúc mới quen nhau, anh cũng không tỏ ra chán ghét cô, ngược lại rất cưng chiều cô, vì sao bây giờ lại thay đổi bất thường như thế?.

Diệp Tiêu Tiêu chỉ có thể thở dài, Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy có lẽ cô biết, nhưng dường như không biết, gia cảnh của Phương Văn Thành hoàn toàn không thể so sánh với Tô Tử Duyệt, mà anh là người luôn kiêu ngạo về thành tích của mình, một người ưu tú, hình như không muốn đối mặt với thất bại của mình. Mà Phương Văn Thành không muốn tỏ ra là người thất bại ở trước mặt Tô Tử Duyệt. Trong cuộc thi khảo hạch chuẩn bị ra nước ngoài, Phương Văn Thành lại làm không tốt, lúc này Hạ Ngữ Đình đã giúp anh ôn tập, còn an ủi anh, bảo anh cố lên!. Có lẽ cân bằng trong lòng Phương Văn Thành đã bắt đầu thay đổi, vì thế về đáng yêu của Tô Tử Duyệt không còn bắt kì hấp dẫn gì nữa

Diệp Tiêu Tiêu gạt Tô Tử Duyệt, đã từng đi tìm Phương Văn Thành một lần, hiện tại Tô Tử Duyệt là gánh nặng của anh, còn anh ở bên Hạ Ngữ Đình lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, khi ở bên cạnh Hạ Ngữ Đình, anh có thể nói hết những lời trong lòng mình, không cần phải lo lắng về hình tượng của mình, mà Hạ Ngữ Đình cũng có thể hiểu anh, nhưng khi anh ở bên Tô Tử Duyệt, anh không thể thốt nên lời, anh vốn không muốn làm hình ảnh Phương Văn Thành trong lòng cô sụp đổ, vì thế anh không sẵn lòng đối mặt với Tô Tử Duyệt

Sau đó, Diệp Tiêu Tiêu chỉ có thể an ủi Tô Tử Duyệt, mà trong đời Tô Tử Duyệt, lần đầu tiên gặp phải thất bại, cô cho rằng mình sẽ chết đi, giống như những nữ sinh bị thất tình khác, chưa gượng dậy nổi, phí hoài cả đời như vậy

Cô hỏi Diệp Tiêu Tiêu: “Có phải vì tính của tớ không tốt, nên anh ta mới rời xa tớ không?”

Nhất định là vậy đi, vì thế Tô Tử Duyệt ở trước mặt người khác, dịu dàng, tốt đẹp, khéo léo hiểu lòng người, nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nhưng trong lòng cô chỉ có bản thân cô hiểu rõ nhất, cô của ngày xưa rất chán ghét những hành động như vậy, một bên vừa châm biếm mình, một bên ngày nào hay ngày ấy

Nhưng cô nhận được cái gì?. Ngay cả chính cô cũng không rõ?.

Sau khi Phương Văn Thành bỏ đi, cô mới chính thức ý thức được, anh không cần cô, người đàn ông rõ ràng rất yêu thương cưng chiều cô, không cần cô nữa, trong lòng anh đã ôm một người phụ nữ khác rồi

Cô khổ sở, đau lòng, vì thế học người ta uống rượu, hút thuốc, chân chính biến mình thành người không ra người, quý không ra quý, đáng về vốn giống như trẻ con, lại trở nên gầy trơ xương, ốm yếu một cách không khỏe mạnh, đến nỗi vì vậy mà nhập viện

Ông nội nói với cô, những người đối xử với cô không tốt, đều không có tư cách bắt cô trả giá vì họ, cô cũng không cần thiết phải trả giá vì những người đó, trên thế gian này, ông nội mãi mãi là người xem trọng cô, là người yêu thương cô nhất

Vì thế, cô từ từ học cách bảo vệ mình cẩn thận, chỉ nỗ lực vì những người thật lòng yêu thương mình, còn hình tượng ôn nhu, tốt đẹp, giống như một bức tường vô hình, chỉ vì cô muốn từ chối thái độ tiếp cận của người khác mà thôi

Nhưng cô sống rất tốt, không có bị tổn thương, không phải sao?.

*

Xe của Giang Dục chạy vào ngã tư, không mất bao lâu liền nhìn thấy có vài bóng dáng xuất hiện bên đường. Con đường này thỉnh thoảng có vài chiếc xe băng qua, mà hiếm khi thấy người. Vì thế anh muốn không chú ý cũng không được, hơn nữa, chỉ cần liếc mắt một cái anh đã nhận ra người đó là Tô Tử Duyệt.

Trước giờ anh không biết cô thích tản bộ như vậy, cô đi rất chậm, đầu hơi cúi xuống, dường như đang suy nghĩ đến điều gì đó, tựa hồ cô đang giấu mình ở trong thế giới của mình, mà người khác chỉ có thể đứng ngoài làm khán giả

Anh tắt đèn xe, thả chậm tốc độ, chậm rãi chạy đến gần cô, anh hơi tò mò, muốn biết với trạng thái hiện giờ của cô, khi nào mới phát hiện ra anh

Tô Tử Duyệt đang đắm mình trong dòng suy nghĩ miên man, nghĩ đến những chuyện trong quá khứ, cô ko thể không thừa nhận mình rất ngu ngốc, lại không thể không nói cô là một người cực kì si diện. cho dù đến cuối cùng, cô cũng không trở mặt với Phương Văn Thành.

Kỳ thật, có lẽ cô đánh giá tình yêu quá cao, cô cho rằng tình yêu của mình kiên định như vậy, vì thế cô không làm gì cả, cũng không tin có người sẽ cướp được Phương Văn Thành ra khỏi tay cô, chưa từng nghĩ tình cảm lại mong manh như vậy, cô cố tình không làm gì hết, để ương ngạnh chứng minh tình cảm kiên định trong lòng cô, nhưng mà cô thua rồi, thua hoàn toàn rồi

Sau đó ông nội khuyên cô, cô đã đồng ý với ông nhất định sẽ vực dậy bản thân mình, tình trạng sức khỏe của cô cũng có khởi sắc, chỉ là khuôn mặt tròn tròn giống trẻ con đã hoàn toàn biến mất, dường như từ khuôn mặt đáng yêu đã cách cô rất xa, rất xa rồi.

Có lần “Chân Hoàn truyện” trở nên rất nóng, ngày trước cô đã nhìn thấy bộ tiểu thuyết này rồi, hơn nữa còn cực kì nhẫn nại đọc hết bộ truyện, ấn tượng sâu sắc của cô, khi mất đi đứa bé, Chân Hoàn rất đau lòng. Mi Trang dẫn cô đến lãnh cung để nhìn những người phụ nữ mất con, nếu như Chân Hoàn tiếp tục đau lòng, vậy cô sẽ dẫm lên vết xe đổ của những người phụ nữ đó. Không biết vì sao Tô Tử Duyệt lại nhớ rõ đoạn đó, nếu như không chọn tình lại thì chỉ còn con đường chết, không có ai tội nghiệp cô. Nếu cô vì Phương Văn Thành mà tự chà đạp bản thân mình, nhiều năm sau khi gặp lại không biết anh ta có cảm thấy áy náy với cô không, chắc là anh sẽ cảm thấy may mắn, vì nhiều năm trước đã vứt bỏ người phụ nữ thảm hại như vậy, vì thế anh có thể tiếp tục tự do

Cho nên cô phải phấn chấn lên, không phải vì tranh một hơi, mà vì không còn biện pháp nào khác, cô không muốn nhìn thấy bộ dạng chẳng ra làm sao của mình

Về phần Phương Văn Thành thì sao?. Cô tự nói với mình, là anh ta không xứng với cô, là anh không chịu được thử thách của tình yêu

Vì thế tâm tình thoáng bị đè nén, giờ phút này đã chuyển biến tốt đẹp hơn

Tâm tình cô chuyển biến tốt đẹp thì bắt đầu miễn cảm với hoàn cảnh xung quanh, cô lại đi về phía trước một khoảng, sau đó bỗng nhiên quay đầu

Lòng cô còn vốn thấp thỏm không yên nhìn chiếc xe phía sau, nhưng thoáng cái đã bình tĩnh trở lại, mặc dù không hiểu về xe, nhưng cô đã từng ngồi chiếc xe này

Cô đi đến trước mặt xe, trực tiếp kéo cửa ra, ngồi vào trong xe thì cười tùm tùm nhìn anh: “Sao không gọi em?”

Anh chỉ cần ấn tiếng kèn một tiếng, là cô có thể lập tức phát hiện ra anh, cũng không biết anh lái xe theo cô bao lâu

“Có vẻ anh có khuynh hướng thích em tự giác đi tới” Anh khe khẽ cười

Anh phát hiện khi cô an tĩnh và khi cô cười lộ lên, hoàn toàn là 2 dáng vẻ khác nhau, khi yên tĩnh, dường như cô hòa mình vào cảnh sắc, làm cho người ta không muốn đi quấy rầy, ít nhất thì chính anh không muốn

“Thú vị ác” Cô lập tức đánh giá

Anh cũng không phản bác

Xuống xe, cô chủ động kéo cánh tay anh, anh cúi đầu nhìn tay cô, không lên tiếng, gần đây cô thích làm những động tác nhỏ thân mật, anh cũng không bài xích nhưng cũng không chờ mong nhiều

Cô rất thích nắm tay anh, không phải vì thể hiện giữa bọn họ có bao nhiêu thân mật, mà nhiệt độ tay anh rất ấm, , cô vuốt cảm thấy rất thoải mái, tâm trạng cũng sẽ khá hơn, vì thế trên mặt cô cũng hiện lên ý cười

Giang Dục chú ý tới vẻ mặt của cô hơi thay đổi, thì cảm thấy khó hiểu, nhưng nhìn thấy tâm trạng của cô khá tốt, anh phát hiện tâm tình của mình cũng không tệ

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Buổi tối, Tô Tử Duyệt và Giang Dục nằm ở trên giường, cô gối đầu lên cánh tay của anh. Trước đây, bọn họ đã làm nhiều động tác thân mật hơn thế, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy không được tự nhiên, mặc dù đã cố gắng cân bằng loại cảm xúc kì quái này, nhưng mà làm thế nào cũng cảm thấy không được. Có lẽ, quan hệ của đôi bên khác biệt, cho dù lúc trước đã từng là người yêu, nhưng vẫn chậm một bước, bây giờ đi bước này, trong lòng vẫn chưa tìm được cảm giác thích hợp để thích ứng

Tô Tử Duyệt cũng cảm thấy bầu không khí cứng đờ, cô lại nghĩ, nếu như không có đứa bé này, bây giờ bọn họ sẽ như thế nào chứ?. Anh vẫn giống như trước đây, ở thời điểm thích hợp, tìm một người phụ nữ thích hợp, kết hôn rồi sinh con. Mà cô thì sao, chắc cũng tìm một người đàn ông phù hợp, không cần phải là người cô yêu, chỉ cần không ghét là được, kết hôn, rồi có con. Vì thế, mỗi người bọn họ đều có cuộc đời riêng, không liên quan gì đến nhau. Cô không nhận được hơi tay sờ lên bụng mình, đứa bé này mang tới điều gì đó rất thần kì, khiến cô và anh lại gắn kết với nhau. Lúc cô đề nghị chia tay đã từng nghĩ, cô không muốn có bất kì quan hệ gì với anh nữa

Nhưng, vì đứa nhỏ này, tất cả đều đã thay đổi

Cô nghiêng đầu nhìn anh, thật ra, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh rất đẹp, vô cùng tinh xảo. hơn nữa mặc dù diện mạo của anh rất anh tuấn, nhưng không làm cho người ta cảm thấy giả tạo. Anh cũng cảm nhận được ánh mắt của cô nên quay đầu nhìn lại

“Anh.... Có mối tình đầu không?” Cô dùng giọng điệu nghi vấn hỏi, nhưng rất nhanh cô cảm thấy mình sai rồi. cô không nên dùng giọng điệu như vậy, nên trần thuật mới đúng

Giang Dục hoàn toàn không chú ý đến sự bối rối nho nhỏ của cô, chỉ nhìn cô, trên mặt không có cảm xúc gì, cũng không tò mò vì sao cô lại hỏi như vậy

“Có phải anh thường nhớ tới cô ấy không?” Không hiểu sao cô lại hỏi vấn đề này, chỉ cười tủm tỉm nhìn anh

“Em sẽ sao?” Giang Dục hỏi lại cô

Cô suy nghĩ vài giây, thành thật trả lời: “Sẽ không”

Anh nở nụ cười, dùng bàn tay để cô gối đầu nhẹ nhàng xoa tóc cô, không biết là bày tỏ câu trả lời hài lòng hay là ý gì. Rất nhanh, cô cảm thấy mình bị thiệt thòi, rõ ràng là cô đang hỏi anh, tại sao lại biến thành anh hỏi cô, hơn nữa cô còn ngoan ngoãn trả lời rồi.

Cô nhìn anh thật lâu: “Nếu như anh gặp lại mối tình đầu của mình. Anh sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Chưa từng nghĩ tới”

“Vậy anh ví dụ một chút xem”

“Giả thiết này không vững chắc, bởi vì không có khả năng” Giang Dục nhanh chóng phủ định

Cô rõ ràng không vừa lòng, hơn nữa còn nghiêm trọng hoài nghi anh chỉ nói cho có lệ, không muốn nói cho cô biết. Cô đang nghĩ ngợi, làm thế nào để ép anh nói sự thật---- ví dụ như: Vì tương lai của hai người, cho nên phải tăng cường niềm tin lẫn nhau, thành thật trả lời câu hỏi của đối phương

Lời cô nghĩ ra còn chưa kịp thực thi, thì đã nghe thấy thanh âm mang theo ý cười của anh:

“Giả thuyết của anh là không có khả năng, nhưng mà nếu như giả thuyết của em có khả năng, anh có thể cho em ý kiến”

Cô nhướn mi một chút

“Em có thể dẫn anh đi, ừm, đối phương sẽ tự biết xấu hổ...”

Cô sùng sốt vài giây, mới phát hiện anh đang tự khen chính mình, bắt giác lắc đầu:

“Tại sao anh có thể tự ki như vậy?”

Giang Dục kéo chân, đắp lên cười cô, véo mặt cô nói: “Ngủ, ngoan”

Cô vốn còn muốn nói gì đó, nhưng mà từ ngoan đã có tác dụng vỗ về cô rất tốt, cô nằm xuống bên cạnh anh, ngoan ngoãn nhắm mắt lại

Hơn nữa, cô nghĩ ý kiến Giang Dục cho cô cũng không tệ, mang theo Giang Dục đến, cho dù không thể khiến cho đối phương cảm thấy tự ti, nhưng mà cũng làm cho họ cảm thấy không thoải mái, dù sao cô cũng sống rất ổn, nhưng đối phương thì chưa hẳn. Lúc này cô mới phát hiện, từ sau khi cô và Phương Văn Thành chia tay, cô thật sự chưa bao giờ quan tâm đến tin tức của Phương Văn Thành và Hạ Ngữ Đình, bất kể là vô tình hay cố ý, nhưng hình ảnh của bọn họ cũng chưa từng xuất hiện trong đầu của cô.

Cô nghiêng người, đưa tay đặt lên người Giang Dục, ôm anh ngủ

Mày Giang Dục nhủ chặt lại, anh căn bản không thích ứng với tư thế ngủ như vậy, anh nhớ trước đây cô không có như thế, vì vậy không biết khi ngủ cô còn có thói quen ôm người khác, nhưng cũng không hắt tay cô ra, mà chỉ nghĩ, có phải sau này, mình nên từ từ thích ứng với thói quen này của cô hay không

***

Hôm sau là ngày chủ nhật, Giang Dục gọi điện thoại về nhà, vài tuần nay anh có vài việc cần phải xử lý chắc là không thể trở về biệt thự Giang gia. Cha mẹ anh nghe không cũng không nói gì, ông bà rất yên tâm về đứa con trai này tuy rằng ko thể hoàn toàn lý giải hành động của anh, nhưng vẫn lựa chọn tôn trọng quyết định của anh như cũ. Nhưng mà, sau khi Giang Dục cúp điện thoại, lại cảm thấy có chút áy náy,nếu như anh đã quyết định giữ lại đứa bé, cũng nên nói chuyện này cho bố mẹ anh biết. Thế nhưng, Tô Tử Duyệt lại hy vọng anh cho cô thời gian 2 tháng suy nghĩ, anh cảm thấy chờ thêm 2 tháng cũng không có việc gì. Anh không hiểu phụ nữ lắm, em gái của anh trước đây kết hôn hết sức vội vàng, nguyên nhân là vì Dương Tử Hân sợ sau khi bụng to ra mặc áo cưới sẽ không đẹp. Cho nên kiên trì muốn thừa dịp bụng còn nhỏ mà kết hôn. Mà Tô Tử Duyệt tựa hồ không có lo lắng đến phương diện này....

Anh suy nghĩ rất đơn giản, nếu như đã quyết định cùng cô sinh con nuôi dưỡng chúng, thì cô sẽ là người gắn bó với anh suốt cuộc đời này. Bởi vậy, bọn họ cần có nhiều thời gian để hiểu rõ lẫn nhau, giống như mấy ngày nay, anh đã phát hiện ra rất nhiều thói quen nhỏ của cô. Nếu như cô đụng phải chỗ nào, hay bị thương ở đâu đều không kêu lên, chỉ dùng tay để che miệng vết thương lại, dường như làm như vậy có thể làm cho vết thương không tiếp tục đau nữa.

Cô nhìn thấy con chuột hay con gián, cũng không thét chói tai. Hơn nữa hết sức bình tĩnh, chính cô cũng nói, chỉ cần chúng không đến gần cô cô sẽ không sợ, nhưng nếu đặt chúng trước mặt cô, không biết cô sẽ phản ứng như thế nào nữa

Cô là một người phụ nữ rất thú vị, anh đột nhiên cảm thấy tương lai của mình cũng trở nên thú vị hơn

Chủ nhật, anh không phải đi làm, Tô Tử Duyệt cho là nếu ở nhà cả một ngày thì thật lãng phí, vì vậy đề nghị bọn họ cùng nhau ra ngoài leo núi

Cô nghe người ta nói, ra khỏi tiểu khu này, dọc theo con đường nào đó, đi thẳng, là có thể tới một ngọn núi, cô muốn tới đó xem thử

Giang Dục cảm thấy mang cô ra ngoài đi dạo cũng tốt, cho nên cũng không từ chối

Chẳng qua là, khi bọn họ đi đến con đường đó, đằng trước vẫn là kiến trúc nhà lầu như cũ, Giang Dục không nhận được hỏi:

“Thật là liên tục đi thẳng sao?”

Tô Tử Duyệt kiên định gật đầu, một lúc sau lại không xác định nói: “Hình như là vậy?”

Giang Dục nhìn thấy bộ dạng rối rắm của cô, cười lắc đầu lại nhìn không được vươn tay ra xoa đầu cô, tại sao anh lại cảm thấy biểu hiện của cô lại đáng yêu như con mèo nhỏ như vậy?.

Dường như dưới bề ngoài ngoan ngoãn của cô ẩn giấu một tính cách khác, chẳng qua là lúc bình thường cô không biểu hiện ra mà thôi, nhưng anh biết, vì thế âm thầm cảm thấy vui vẻ

Cho dù đi sai đường cũng không sao, hai bên đường đều là bồn hoa. Ngắm hoa cũng không tệ, hướng chỉ anh chỉ muốn dẫn cô ra ngoài đi dạo một chút, đi đâu cũng không quan trọng [dien#dan\\$lequydon\\$](#)

Tô Từ Duyệt vẫn nhớ khi người đó chỉ đường cho cô, thì nói cứ tiếp tục đi thẳng.

“Chúng ta cứ đi tiếp thử xem, không chừng nó nằm ở đằng trước”

Anh gạt đầu, để cho cô đi ở bên trái của mình, mặt trời mọc lên, ánh nắng tươi sáng. Thế nhưng, lúc đầu khi đi dưới ánh nắng mặt trời, còn có thể “tắm nắng” một lát sau cũng có thể sử dụng từ “phơi nắng” để hình dung.

Bọn họ càng đi về phía trước thì càng vắng, cũng không phải vắng lắm, vì có không ít kiến trúc tòa nhà, nhưng đường xá chung quanh rất rộng, tín hiệu đèn giao thông dường như chỉ dùng để bài trí

Tô Từ Duyệt nhìn thấy một vùng núi xanh biếc, có một tòa tháp: “Chính là chỗ đó, chúng ta không có đi sai”

Cô bỗng nhiên vui sướng hẳn lên [#dan\\$lequydon\\$](#)

Đi hơn 1 giờ đường, chỉ vì đi leo núi, Giang Dục lắc đầu, lại nhìn thân thể nhỏ gầy của cô, ý niệm đầu tiên của anh là, khi cô đi tới chân núi, đã mệt lắm rồi, làm sao có thể leo lên được?.

Nhưng anh đã đánh giá thấp thể lực của cô, sau khi đến chân núi, cô cực kì cảm thấy hứng thú, còn muốn đi theo đường nhỏ, Giang Dục chỉ có thể đi sau lưng Tô Từ Duyệt, cô hết sức hài lòng nói:

“Nếu như em có bị trượt, anh có thể đỡ em” [#dan\\$lequydon\\$](#)

“Em không nghĩ, anh nhất thời không chú ý, khi em trượt xuống, chúng ta cùng lăn xuống dưới sao?”

Tô Từ Duyệt cảm thấy lời anh nói rất có lý, nghĩ một lát nói:

“Em đi bên trái, anh đi bên phải, nếu em có lăn xuống cũng không liên lụy đến anh”

“Em không sợ hại đến người khác sao?”

Tô Từ Duyệt cảm thấy đây cũng là một vấn đề, bởi vì trên bậc thang cũng có rất nhiều người đi như bọn họ:

“Vậy phải làm sao bây giờ?” [#dan\\$lequydon\\$](#)

“Thôi”

Giang Dục thở dài một hơi: “Anh đi phía sau em, em chỉ hại mình anh là được rồi”

Tô Từ Duyệt dừng lại, nhìn về phía ánh mắt anh hơi chớp động. Hai bên thềm đá có không ít chữ hoa cảnh nổi tiếng, hoa cỏ có sức sống rất mãnh liệt, khi đối diện với ánh mặt trời, nở rộ rực rỡ, cô đứng ở giữa lộ, nhìn anh chăm chăm, quả thực còn nổi bật hơn cả hoa [#dan\\$lequydon\\$](#)

Khí chất của cô đã thay đổi rồi. Ngày xưa, khi cô đứng giữa vạn vật, cô có thể dung hòa vào cảnh vật xung quanh, bây giờ đã tách ra được, trên người có thêm sắc thái linh động, khiến cho ánh mắt của anh hơi sáng lên

Phía sau có người chạy tới, bọn họ né sang bên phải để cho người khác đi trước

Tay của Tô Từ Duyệt nắm góc áo của anh, một lúc sau mới mở miệng nói:

“Em sẽ cố gắng đi cẩn thận, không liên lụy đến anh”

Giang Dục gạt đầu: “Anh cảm kích vô cùng”

Dường như cô rất vui vẻ, ý cười trên mặt cũng sâu hơn, giống như ánh mặt trời rực rỡ ngày hôm nay, Tô Từ Duyệt như vậy, khiến cho Giang Dục cảm thấy, ngày trước anh hiểu về cô quá ít, cô cũng là một cô gái có tính cách hồn nhiên và thích cười

Chuyện này làm cho anh nghĩ, bọn họ quả thật hơn kém nhau 6 tuổi [TâmDi#dan\\$lequydon\\$](#)

Hơn nữa, thói quen của cô biểu hiện ra bên ngoài ngày càng nhiều. Khi người ta mệt mỏi, đa phần đều muốn nghỉ ngơi, đồng thời đi chậm lại. Còn cô, càng mệt sẽ đi càng nhanh, căn cứ theo logic của cô mà nói, nếu như leo lên nhanh một chút, thì có thể nghỉ ngơi sớm một chút. Và lại, nhìn những thềm đá trải dài như thế, cô chỉ muốn leo lên đến đích, không muốn đứng ở giữa đường, như vậy thật không thoải mái

Chờ đến khi lên đến đỉnh núi, Giang Dục nhanh chóng đỡ cô, động tác của anh hơi vội vàng, làm cho cô có phần khó hiểu, nghi ngờ nhìn anh, tim cũng đập lồi nhịp, cũng không biết có phải do mệt mỏi hay không?.

Anh chợt nhớ đến lần đầu tiên khi anh đưa cô về nhà, chân cô đau, cô chỉ có một mình, nhưng vẫn hung hăng dậm chân xuống đất vài cái, sau đó giả vờ

như không có chuyện gì gọi xe taxi, cô rất thích chứng tỏ mình mạnh mẽ, cho dù thời điểm đối diện với chính mình, cô vẫn muốn giấu mọi thứ ở trong lòng. Anh không biết vì sao, nhưng anh biết cô đã hình thành thói quen như thế.

Khi cô đi đến chân núi, rõ ràng chân đã mỏi nhừ, nhưng cô vẫn ép buộc bản thân leo hết cầu thang, cho dù cô thật sự làm xong tất cả, nhưng mồ hôi và hô hấp gấp gáp của cô đã bán đứng cô rồi.

Cô làm nhưng không cảm thấy thoải mái, thậm chí còn hơi tổn sức, nhưng mà hành động của cô khiến người ta cảm thấy cô có thể hoàn thành mọi việc một cách dễ dàng

“Sao vậy?”

Cô cảm thấy ánh mắt của anh hơi kì quái #dan\$lequydon\$

Giang Dục vươn tay lau mồ hôi trên trán cô: “Không cần đi nhanh như vậy...”

“Em không sao, em...”

Anh đã ngắt lời cô: “Em không phải chỉ có một mình”

Cô lập tức cảm miệng, phát hiện sắc mặt của anh không tốt lắm, có lẽ là vì bây giờ trông cô rất mệt, lại nghe người ta nói, mấy tháng đầu đứa bé ở trong bụng rất nguy hiểm, tựa như nhiều ngôi sao có thai, chưa được 3 tháng sẽ không công bố cho người khác biết, giờ phút này là lúc thai nhi yếu ớt nhất

Lo lắng của anh trực tiếp biểu hiện ở trên mặt, không chút kiêng kị, tính toán. Cô hiểu, thái độ của anh dành cho cô, đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà trong lòng thâm than, chẳng qua chỉ vì đứa bé mà thôi

“Em thật sự không sao”

Cô cười cười với anh, mặt hơi đỏ lên vì xấu hổ, nhưng vẫn lộ ra vài phần nhu nhược

Cô rất gầy, thật sự rất gầy, nhìn không giống người đang mang thai

Giang Dục bỗng nhiên cảm thấy vô lực. cũng không để cho cô tiếp tục đi, mà kéo cô đến chỗ nghỉ ngơi. Bởi vì đường núi dốc đứng, cô lại đi nhanh, bây giờ còn đang thở dốc, ở đây không có chỗ ngồi chuyên biệt, tất cả mọi người đều ngồi xuống đất, cũng không cảm thấy có gì không phù hợp.

Tô Từ Duyệt lấy giấy trải trên mặt đất, lúc này cô với Giang Dục mới cùng nhau ngồi xuống. Đối diện với bọn họ có một cây dâu lớn, không biết là được chăm sóc riêng, hay là chỉ là cây dại bên đường. Cây có quả, nhưng vẫn chưa chín, không biết khi nào mới có thể ăn được

Cô nhớ hình như đã nhìn thấy rất nhiều chỗ bán quả dâu, nhưng như bây giờ, thoạt nhìn còn chưa đến mùa dâu. Cô rất muốn ăn dâu, nhưng mà nghĩ đến chúng được người khác hái xuống, ko biết đã có bao nhiêu người sờ qua chúng, thì lập tức không mua nữa

Gần đây, thời gian nghỉ ngơi không nhiều, có lẽ đã lâu rồi cô không ngồi xuống đất, cho nên tâm trạng cũng khá hơn nhiều:

“Thật hy vọng một ngày nào đó có thể tự mình hái quả dâu, như vậy thú vị biết mấy”

Giang Dục nhìn thấy khuôn mặt cô bình thản, không thờ ơ gấp như vừa rồi, vẻ mặt cũng khá hơn. Ban nãy khi anh thấy đáng về thờ không ra hơi của cô, thì cảm thấy chán nản, anh tựa hồ không nên nghe theo ý kiến của cô.

Cô đã gầy, tuy rằng mỗi người phụ nữ đều trải qua chuyện mang thai, cũng không nên lo lắng thái hóa như thế, chỉ có điều thân thể cô như thế, anh sợ cô không thể nào mang thai một cách an toàn được. Bây giờ nhìn tinh thần cô có chiều hướng tốt, lo lắng trong anh cũng giảm đi nhiều:

“Chờ nửa tháng nữa, anh sẽ dẫn em đi”

Cô rất ngạc nhiên nhìn anh, gật đầu, không hỏi vì sao

Giang Dục tính thời gian, anh nghe nói ngày mồng một tháng năm, có rất nhiều trẻ con hái dâu ăn, quả dâu chín cần phải chờ tháng 5 mới tới mùa, bây giờ mới tháng 4,

Tô Từ Duyệt hình như là người thích vận động, giờ phút này ngồi xuống nghỉ ngơi, mồ hôi phía sau lưng mỏng manh, man mát lạnh lạnh, thậm chí có cảm giác thoải mái

Cô nghiêng đầu, nhìn về phía bên kia, phát hiện có một số người đang tiếp tục leo lên trên, nơi ấy là trên đỉnh cao nhất, nhưng trên đó không có chỗ ngồi, vì thế số người leo lên cũng ít. Cô nhìn những người đang đi xuống, trên tay hoặc là cầm nước, hoặc là kem, bỗng có cảm giác thèm ăn

Cô lập tức đứng lên, theo bản năng lấy tay phui miệng: “Chúng ta cũng leo lên xem thử đi”

Giang Dục đứng lên theo cô, mới phát hiện cô không còn đáng về yếu đuối như khi nãy, trong mắt anh có ý cười thật sâu, lo lắng trong lòng cũng dần dần biến mất, gật đầu

Tô Tử Duyệt đi ở phía trước, cô đi hơi nhanh, khiến cho Giang Dục nhìn không được lùi kéo cô nói:

“Chậm một chút”

Khi nói những lời này, mặt anh không biểu cảm, cô có phần không hiểu thái độ của anh, bọn họ cùng đi, phát hiện phía trên rất xa rất xa có thể nhìn thấy tháp. Nhưng thật đáng tiếc, công dụng duy nhất của tháp lại bị coi là nơi buôn bán, có chút cảm giác khô hời.

Rất nhiều người vây ở phía trước tủ lạnh, vừa đưa tiền vừa lấy thứ gì đó

Tô Tử Duyệt không muốn đi chen lấn, nhưng chờ một lát lại phát hiện ra vấn đề, khi cô chờ, sẽ có người liên tục tiến lên, vì thế, cô nghiêng đầu nhìn anh:

“Anh muốn ăn kem không?”

Cô hỏi rất đơn thuần, khỏe miệng Giang Dục khẽ nhúc nhích:

“Không cần”

Anh không thích ăn đồ ngọt, bao gồm những thứ ăn có vị ngọt

Cô cong miệng, đi mua kem mà mình muốn ăn, giá cũng rất đắt, đắt gấp 2 lần so với chỗ bán bình thường, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của cô. Cô lại còn tốt bụng mua một chai nước cho anh

Giang Dục tiếp nhận chai nước, nhìn hai tay cô, mỗi tay cầm một que kem, anh vốn muốn nói gì đó, nhưng đáng về cô khi ăn kem lại thỏa mãn và vui sướng như thế, khiến anh không tài nào mở miệng được

Bọn họ lại từ từ đi xuống. Địa hình nơi này không cao, cái gọi là đỉnh núi cũng không cao nhưng quy mô tương đối lớn. Giang Dục phát hiện cô ăn rất mau, anh chỉ nhìn chỗ khác một chút, thì cô đã ăn xong 2 que kem rồi, hơn nữa trên mặt còn có vài phần tiếc nuối

Bên kia người địa phương càng nhiều, có một đình nghỉ mát lớn, vì thế, có rất nhiều người đang ngồi phía dưới đình. Tô Tử Duyệt đang muốn tìm chỗ chầm đất ngồi xuống, lại nghe một đôi nam nữ đang bàn luận phim điện ảnh hiện nay đang xuống dốc như thế nào. Người con trai kia nói, đạo diễn nổi tiếng Trương Nghệ Mưu và Trương Vĩ Bình có mâu thuẫn, bây giờ Trương Nghệ Mưu đã rời khỏi Trương Vĩ Bình.

Bởi vì trong lúc đi theo Trương Vĩ Bình, phim một bộ lại kém một bộ. Tô Tử Duyệt cảm thấy mình thật báỉ quỉ, phía đối tác tách ra không phải vì bộ phim điện ảnh thấp tam thoa sao?.

Nghĩ lại, người con trai ấy không biết rõ chân tướng, nhưng có lẽ mình cũng không biết.

Bên cạnh đình hóng mát có một cái miếu nhỏ, không phụ sự mong đợi của mọi người, nó lại là một cửa hàng. Tô Tử Duyệt rất hưng phấn chạy sang bên đó

Giang Dục lạnh lạnh đứng ở phía sau cô: “Trở về”

Tô Tử Duyệt quay đầu, chỉ thấy anh đem bình nước khoáng đưa cho mình, cô không tiếp, cô vẫn muốn ăn kem, cảm giác man mát lạnh lạnh xuyên qua yết hầu, thật là thích!

Giang Dục vẫn cố chấp nhìn cô, vừa rồi cô đã ăn 2 cây, đã vượt quá giới hạn của anh rồi

Tô Tử Duyệt kiên trì một hồi, cuối cùng vẫn không có cốt khí tiếp nhận chai nước, theo Giang Dục đi tìm chỗ ngồi xuống

Bọn họ vừa ngồi xuống không lâu, một cô gái nhỏ mang vòng hoa đi qua từ bên cạnh bọn họ, cô bé thật đáng yêu, nhưng mà ong mật đuổi theo vòng hoa thì không đáng yêu chút nào!.

Ong mật cứ hết lần này đến lần khác bám theo cô bé, không chịu bỏ đi, mà lưu tại bên người bọn họ. Tô Tử Duyệt vừa uống nước vừa quan sát ong mật, không có ý tốt nghĩ, nếu con ong đó chích anh một phát, thật tốt biết mấy.

Nhưng mà, con ong này cứ lượn qua lượn lại bên người anh, bay một hồi lâu, lại bay về phía cô, cô lập tức đứng dậy, dùng chai nước khoáng làm vũ khí để xua con ong mật

Có lẽ nó bị thương, nên đã bay theo hướng khác. Con người quả nhiên không nên có ý nghĩ xấu xa, trong nháy mắt vừa rồi, cô đã bị dọa sợ

Khi cô phục hồi tinh thần, nhìn thấy anh đang đánh giá cô, ý cười trên mặt không sâu nhưng có thể thấy tâm trạng của anh không tệ

“Nhìn cái gì?”

“Trên vai em có gì đó...”

Cô lập tức ngẩng ngẩng cả người, thân thể cũng trở nên cứng ngắc, nhìn cũng không dám nhìn. Ý cười trên mặt Giang Dục đã lan tỏa khắp cả mặt, đi đến trước mặt cô, hai tay đặt ở hai vai của cô:

“Lừa em thôi”

Cô tiếp nhận bình nước khoáng, sau đó đánh anh một cái: “Thật là xấu...”

Anh cười, cũng không phản bác. Tô Tử Duyệt ngồi xuống không bao lâu đã cảm thấy không thú vị, thấy anh không cho cô đi mua những đồ mát lạnh như nước và kem, không thể làm gì khác hơn là cam chịu số phận dòi lỵ của mình. Cô quyết định làm cho mình một vòng tròn hoa. Phần lớn ở đây khắp nơi đều là hoa hoa cỏ cỏ, vì thế muốn làm vòng hoa là một chuyện dễ dàng

Giang Dục trên tay cầm nước suối cô ném tới. Nhìn cô hái đủ loại hoa nhỏ, sau đó quấn thành một vòng, cô ngồi xõm ở trong bụi hoa, sợi tóc tung bay, kiểu diêm xỉnh đẹp khiến cho lòng anh bình tĩnh cũng phải giật mình. Vòng hoa được làm xong rất nhanh, cô đội lên đầu mình, quay đầu nhìn anh: “Chụp mấy tấm cho em”

Anh để nước suối qua một bên, cầm điện thoại, chụp mấy tấm theo yêu cầu của cô

Anh không thích chụp ảnh cô cũng vậy. Nhưng hôm nay tâm trạng của Tô Tử Duyệt không tệ, vì thế lôi kéo anh chụp một tấm, Giang Dục trốn tránh thật lâu nhưng vẫn bị cô cuốn lấy, vì thế bèn miễn cưỡng chụp một tấm

Ánh mặt trời vẫn long lanh như cũ, Giang Dục kéo cô chuẩn bị xuống núi. Tô Tử Duyệt chỉ lo nhìn mấy tấm hình trong điện thoại của anh, không nhìn đường, Giang Dục chỉ có thể nắm lấy tay cô dẫn đường, sợ cô sẽ vấp ngã

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoánh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trên đường xuống núi, bọn họ đi rất chậm, Tô Tử Duyệt đặt tất cả tâm tư lên điện thoại của Giang Dục, nhìn mấy tấm ảnh vừa mới chụp, phát hiện ra anh chụp ảnh rất tốt, chỉ là tấm ảnh hai người chụp chung, về mặt Giang Dục có chút kì lạ, từ nét mặt cũng có thể thấy anh bị bắt chụp, nhưng lại có dáng vẻ hơi không được tự nhiên này, làm cho người ta nói không nên lời, rất muốn cười.

"Khó trách anh không thích chụp ảnh, quả thật là không đẹp" Cô vừa xem, vừa nhìn không được lắc đầu đánh giá, hơn nữa bản lĩnh trơn mắt nói dối ngày càng tiến bộ. Ngay cả chính cô xem ảnh bọn họ đứng chung một chỗ, cũng phải thừa nhận, hai người nhìn qua thật sự rất xứng đôi, mà không có bất kì cảm giác xa cách nào.

Không biết Giang Dục có nghe được lời của cô hay không, chỉ là về mặt có chút bất đắc dĩ: "Nhìn đường."

Anh vốn là đang cầm tay của cô, nhưng như vậy thì không dễ lấy đi động xem ảnh chụp rồi, cô kiên định bỏ tay anh ra. Giang Dục hoàn toàn hiểu vì sao cô lại hất tay của mình, nhưng trong lòng dù sao vẫn có chút khó chịu.

Tô Tử Duyệt không thèm nhìn anh một cái." Biết rồi... Khi nào mà em không nhìn đường rồi hả ?"

Thế nhưng trong album hình ảnh của anh tất cả chỉ là những tấm ảnh vừa rồi chụp, một tấm hình dư thừa điều này làm cho Tô Tử Duyệt có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh một cái, pixel điện thoại di động của anh khá vô cùng, dưới tình huống bình thường, dù là người không thích chụp ảnh cũng sẽ chụp vài bức, nhưng trong điện thoại di động của anh, thật là không có một tấm ảnh chụp đồ vật khác.

Cô chỉ cố tò mò, không có nhìn dưới chân, trên con đường núi vây quanh có vài cục đá nhỏ, cô không cẩn thận đạp lên, thân thể lập tức lao đảo một chút, Giang Dục nhanh tay lẹ mắt đỡ cô: "Nhìn đường."

Tô Tử Duyệt bĩu môi, anh nói lời này, giống như những câu nói kia của cô đều là nói nhảm, cô không có nhìn đường thì làm sao có thể đi? Nhưng nhìn đường vì sao có thể bị cục đá nhỏ làm sắp ngã? Buồn bực, vô cùng buồn bực, nên chuyện thứ nhất mà cô làm sau khi đứng vững chính là hung hăng đá cục đá này xuống dưới, vì vậy cục đá không ngừng lăn xuống.

Bộ dáng không được tự nhiên rơi vào trong mắt Giang Dục, nhất thời buồn cười, lúc này cô giống như nhiều cô gái nhỏ khác, nên đôi tay anh ôm ngực nhìn cô không rời.

"Nhìn cái gì?" Cô nâng cằm, cho dù là cố gắng làm dáng vẻ tức giận, nhưng nhìn qua chỉ là đang làm nũng: "Em xinh đẹp lắm sao?"

Giang Dục buông tay xuống, đưa tay ra véo mũi của cô: "Tự luyện."

"Anh mới tự luyện." Cô đem trả điện thoại di động của anh cho anh: "Tự cầm đi, em không cầm giúp anh bất cứ thứ gì."

Cô nói xong liền từ trước mặt Giang Dục đi qua, sai bước đi về phía trước.

Giang Dục đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô một lúc lâu, lúc này mới đuổi theo, anh bước nhanh, lập tức đuổi theo cô: "Đi chậm một chút."

"Không." Miệng cô khẽ nhếch lên: "Cũng không."

Nói xong cô đi nhanh hơn, Giang Dục cảm thấy buồn cười, cũng chỉ có thể đi theo bước chân của cô. Mặc dù lúc này là xuống dốc, nhưng dù sao cũng là quốc lộ, mặt đường rất bằng phẳng, anh cũng không lo lắng cô sẽ bị té ngã, vì vậy cô đi nhanh bao nhiêu, thì anh đi nhanh bấy nhiêu, tốc độ luôn luôn bằng cô.

Tô Từ Duyệt biết vậy nên buồn bực, nên càng chạy càng nhanh, thấy anh vẫn có thể nhanh chóng đuổi theo mình, cô dứt khoát cắt bước chạy. Giang Dục đứng là không nghĩ tới cô sẽ làm như vậy, nhất thời cười khích khích, ngay sau đó lập tức đi theo. Trong quá khứ làm sao anh không phát hiện cô còn có tính tình này? Hơn nữa sau khi leo núi, cô vô cùng mệt mỏi, nhưng bây giờ cô lại có thể chạy nhẹ nhàng như vậy, anh có chút khâm phục đối với cô.

Anh đuổi theo, tay kéo lấy quần áo của cô: "Dừng lại cho anh."

"Làm gì hả?"

Ánh mắt của Giang Dục rơi vào trên mặt cô đầu tiên, sau đó lại rơi trên bụng cô, hình như chuẩn bị nói điều gì. Tô Từ Duyệt vừa nhìn ánh mắt của anh cũng đã biết, đại khái là anh muốn nói cô và đứa bé trong bụng có quan hệ, vì vậy cô mở miệng nói trước: "Con trai của anh không có yếu ớt như vậy, lúc chạy em cũng không dùng nhiều sức..."

Giang Dục vuốt đầu của cô, loại tâm tình này rất giống lúc còn bé khi nhìn thấy em gái làm nũng vậy, không thể làm gì: "Không cho phép chạy."

Ánh mắt anh kiên định, hàm ẩn vài tia cảnh cáo.

Tô Từ Duyệt bĩu môi, nhưng vẫn nghe lời anh, không dám chạy, chỉ là cũng không cho anh một sắc mặt tốt. Cô cảm thấy phụ nữ có thai không có yếu ớt như vậy, cũng không phải diễn phim truyền hình, chẳng lẽ chạy một cái hay té một cái đứa bé sẽ không còn? Cô thấy đứa bé cũng không yếu ớt, nên lúc làm việc chưa bao giờ suy nghĩ đến mấy từ mình còn là phụ nữ có thai, xem ra về sau phải cảnh giác với chính mình chút ít, phải nghĩ việc mình làm không biết có ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng hay không, dù ảnh hưởng rất thấp, cũng phải suy tính.

Cô cũng không nhìn anh, anh suy xét ý nghĩ hiện tại của cô, nghĩ tới hay là muốn mình chủ động: "Sức khỏe của em rất không tốt?"

Tô Từ Duyệt quét mắt nhìn anh một cái: "Không tốt. . . . . Chạy bộ cũng không được, chỉ là sự chịu đựng của em rất tốt, cũng không đảm bảo khi có tốc độ." Cô vẫn có thể chạy không ngừng, nhưng tốc độ, đại khái là không khác tốc độ đi bộ của ông lão lắm, lần này căn bản không tính là ưu điểm.

Giang Dục suy nghĩ một chút, thật sự cô thuộc loại người chịu đựng tương đối, lên núi xuống núi, hoàn toàn không cần nghỉ ngơi như thế, vì vậy gật đầu một cái.

Tô Từ Duyệt đang muốn nói gì, cách đó không xa chỗ cô, có một con chó con màu trắng đang hướng về phía cô đã chạy tới, chó con hết sức đáng yêu. Cô lập tức kêu Giang Dục lấy điện thoại đi động ra nhanh lên một chút, cô chụp ảnh cho chó con, chó con đáng yêu cỡ nào.

Cô không ngừng vỗ, làm cho chủ nhân của con chó cũng không nhịn được nhìn cô vài lần, cô cũng không tự chủ, vẫn là tiếp tục vỗ, thật thật đáng yêu.

"Thích chó như vậy, về sau nuôi một con đi!" Giang Dục nhìn bộ dáng hưng phấn của cô không nhịn được đưa đề nghị, mặc dù anh không thích nuôi những động vật nhỏ này ở nhà, nhưng cũng không bài xích thế nào, nếu như cô thích, anh cũng sẽ không để ý.

Cô lại đến nhìn hình ảnh mình chụp được trước tiên, không hài lòng xóa sạch, không đáp lại với Giang Dục chỉ là lắc đầu: "Không cần."

"Hả?"

"Những thứ đồ này, chính là nhà người ta mới có thể yêu, mình nuôi thì không phải là chuyện như vậy rồi. . . . . Hơn nữa em sợ phiền toái." Cô thực sự nói thật, phải chăm sóc tốt động vật này, dù sao người ta cũng là một sinh mạng, bình thường phải ra khỏi cửa, trước còn phải suy nghĩ nó làm thế nào, cô cảm thấy mình nhất định không chịu nổi loại cảm giác đó, mặc dù cô thỉnh thoảng sẽ thích những động vật nhỏ này nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân để nuôi bọn nó.

Cô nói như vậy, Giang Dục cũng không miễn cưỡng cô.

Trên đường bọn họ xuống núi, đụng phải vài con chó, anh phát hiện cô chỉ cảm thấy hứng thú với thân hình chó nhỏ, về phần chó lớn, cô hoàn toàn không thích.

Rất cuộc đi tới chân núi, cô lui về phía sau liếc mắt nhìn cửa chính: "Nơi này cũng không cao!"

"Đúng vậy, không cao, chẳng qua là sau khi em đi lên phía trên thì thở không ra hơi mà thôi."

Chế nhạo trắng trợn như thế, cô bĩu môi với anh: "Hừ."

Lúc bọn họ tới, là từ ngày rằm tới đây, hiện tại phải trở về. Mặc dù Tô Tử Duyệt cảm giác mình đi trở về hình như cũng có thể làm được như khi đến, chỉ là nếu thật trở về, cặp chân kia nhất định sẽ bủn rủn không cảm giác, huống chi cô vừa mới có một chút tỉnh tự giác của người mẹ, không thể để cho mình mệt mỏi và mệt nhọc. Nếu như cô không có mang thai, có lẽ sẽ thật sự kéo Giang Dục đi bộ trở về, trong lòng cô thỉnh thoảng tế bào tự ngược, thích cảm giác hoàn toàn mệt mỏi đến một bước cũng đi không được, trở về Đại Thụy, ngay cả nói cũng nói không nên lời, cảnh giới kia thật ra thì thật lòng không tệ, hơn nữa hữu ích cho người khỏe mạnh. Nhưng bây giờ quả thật không được, vì vậy chỉ có thể than thở.

Đi dọc theo đường cũ một lát, cô rốt cuộc quyết định, "Chúng ta ngồi xe buýt trở về đi thôi!"

Giang Dục gật đầu, nụ cười trên mặt có mấy phần trêu ghẹo.

Nơi này tương đối vắng vẻ, xe ít, con đường lại rất rộng, nhất là có ngã ba, trên đường lớn rộng rãi ngay cả một chiếc xe cũng không có, nếu như là có người nghĩ muốn tập lái xe, hoàn toàn có thể lựa chọn đến nơi này, đường rộng mở, xe lại ít. Tô Tử Duyệt yên lặng nghĩ tới, vì vậy sau khi đến trạm xe buýt, nghiên cứu nên ngồi chiếc xe buýt nào.

Lúc cô nghiên cứu, đột nhiên nghĩ đến, người giống như anh vậy, hẳn là rất nhiều năm anh cũng không có ngồi xe buýt chứ? Chỉ là thỉnh thoảng ngồi một lần, cảm giác kia hẳn sẽ không tệ.

Cô nghiên cứu một lúc lâu, Giang Dục đứng ở phía sau cô, "Em biết xuống xe ở đâu sao?"

Cô suy nghĩ một chút, kiên định lắc đầu.

Cô hoàn toàn không biết nên ngồi vào cái nào, càng đừng nói là nên ngồi xe nào.

"Anh có biết?" Cô xoay người nhìn anh.

Giang Dục liếc nhìn cô một cái, lấy điện thoại di động ra, tra bản đồ.

Xác định xuống xe nào, bọn họ mới lại tìm nên ngồi xe nào. Vì vậy an tâm chờ xe, chỗ này vắng vẻ, không có người nhiều, xe buýt phần lớn rất trống, bọn họ hoàn toàn không sợ sẽ xuất hiện tình huống chật chội, vì vậy khi xe tới trong nháy mắt, Tô Tử Duyệt và Giang Dục khó ẩn ý nhìn đối phương một cái.

Xe khác đều rất trống, thậm chí có một chiếc xe buýt chỉ có một người ngồi, nhưng kì lạ chính là bọn họ muốn ngồi cái xe này, thế nhưng nhiều người ngồi như vậy, đừng nói chỗ ngồi, cũng không ít người đứng. Cái này gọi là cái gì?

Nhưng bọn họ vẫn thành thật lên xe.

Tô Tử Duyệt rất không thích nhiều người, thời điểm cô học đại học, vào giờ cơm sẽ không ăn cơm, nguyên nhân lớn nhất chính là giờ cơm quá nhiều người, vì vậy cô ăn sớm một chút, hoặc là ăn chậm một chút, hơn nữa cô đặc biệt sợ xếp hàng. Trường Đại Học của cô, các máy rút tiền tự động vĩnh viễn đều luôn kín người hết chỗ, mỗi lần vào thời điểm cô muốn lấy tiền, chân mày cũng nhăn thật cao, Diệp Tiêu Tiêu cười cô, cô như vậy nơi nào có đáng về một người có tiền, dường như rút lại.

Mặc dù là chủ động lên xe, Tô Tử Duyệt vẫn là nhìn không được thờ dài, sau đó đi đến toa xe phía sau, cô kiên định cho là đuôi xe là nơi không bị chen lấn nhất, hơn nữa cô cũng không có thói quen cầm vòng treo, tay luôn cầm dọc theo chỗ ngồi. Cô đang tính cần dừng lại mấy trạm mới xuống xe, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Giang Dục đang nhìn mình. Một cái tay anh đang cầm vòng treo, một cái tay nhẹ nhàng đỡ cô, giống như vậy cô ở một góc an toàn, không để bên ngoài ảnh hưởng chút nào đến cô.

Lòng của cô không khỏi an ổn, nơi ngực cũng ấm áp, hình như nhìn xuống mùi xăng và cảm giác chật chội phiền muộn khó chịu trên xe buýt cũng không phải khó khăn như vậy.

Cô nhẹ nhàng cười nhìn anh, rước lấy tay của anh xoa tóc của cô, hơn nữa cô ý hăng hái, hình như không vò rối tóc của cô không bỏ qua, để cho cô không nhìn được liếc xéo anh một cái. Ở xe sau lao đảo đi tới trung tâm, bọn họ rốt cuộc xuống xe.

Trời chiều rất đẹp, tâm tình cũng không tệ, không khí thoải mái, nhưng cô cố tình chọn một chủ đề không tốt nhất: "Giang Dục, nếu như mà em không có mang thai, có phải hay chúng ta cứ đi như vậy hay không?"

Câu về câu, đường về đường, cô sờ bụng của mình.

Hình như lần này Giang Dục cũng không cảm thấy lúng túng hoặc là khó chịu, "Tô Tử Duyệt, em đừng dùng giọng nói uất ức mà nói lời như vậy, là anh bị em bỏ rơi rồi."

Tô Tử Duyệt nháy nháy mắt, giống như thật là như vậy.

Giang Dục lại ngoắc ngoắc môi, nếu nói duyên phận, không phải là ngoài ý muốn hoặc là tình cờ tiếp cận xuyên suốt đó sao? Đã như vậy, cần gì với ngoài ý muốn mà canh cánh trong lòng đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Khi bọn họ đi vào con đường nhỏ của "Nguyệt Bán Loan" thì Tô Từ Duyệt lại yêu cầu nghỉ ngơi trước một chút, vẻ mặt và giọng nói của cô hết sức chân thật, hoàn toàn không giống như đang nói suông. Giang Dục vốn tưởng rằng chỉ là tính tình thích đùa giỡn một chút của cô, khi cô thực sự tìm một chỗ tùy ý ngồi xuống thì Giang Dục đã không biết mình nên có nhiều biểu cảm. Lúc leo núi, cô mệt mỏi như thể nhưng hưng phấn như vậy, đều không tự giác nghỉ ngơi đầy đủ, khi xuống núi thì sức sống tỏa ra từ phía, hiện tại bọn họ sắp về nhà, chỉ cách có mấy phút đồng hồ, cô lại yêu cầu nghỉ, mà còn với dáng vẻ không cho từ chối.

Giang Dục nhìn cô, chỉ có thể lắc đầu không nói gì.

So với Giang Dục không nói gì, tất nhiên tâm tình Tô Từ Duyệt tốt hơn rất nhiều, cô nhắm mắt lại, giống nhau say đắm vì một loại hạnh phúc nào đó không phân biệt được thực hay mơ, sau một lúc mới mở to mắt, "Anh có ngủ thấy hương hoa không?"

Giang Dục thờ dài một hơi, đi qua kéo cô lên, "Về nhà."

Đầu tiên là cô bủi môi, phát hiện anh nói nghiêm túc, vẫn đi theo anh về phía trước một cách không tình nguyện, "Đáng ghét. . . . . Đáng ghét, rất đáng ghét."

"Em biết em là người như vậy là tốt rồi."

Lời Giang Dục vừa nói ra, lập tức Tô Từ Duyệt véo mạnh vào cánh tay anh, thật là chán ghét không gì sánh được.

Giang Dục đau đến mức hít vào một hơi, Tô Từ Duyệt tỏ vẻ rất hài lòng.

Sau khi về nhà, Tô Từ Duyệt không quan tâm, chỉ rửa mặt chân tay, lập tức liền bỏ nhào lên giường. Cơ thể cô làm ấm rất lâu, hiện tại mới cảm thấy mọi như cả người, một chút cũng không muốn di chuyển, thậm chí nói chuyện cũng không muốn. Nằm trên giường nghĩ như vậy, sau đó ngủ thẳng tới bình minh, đừng ai nghĩ tới làm phiền cô.

Giang Dục đứng ở cửa, lông mày nhíu chặt thành một đường, "Đừng ngủ, ngồi dậy đợi lát nữa ăn cơm."

Cô nhắm hai mắt lại rồi nheo lại, chỉ mở mắt tí xíu nhìn anh, "Không được, em muốn đi ngủ."

"Ăn cơm rồi ngủ tiếp." Anh nói rất kiên định.

Tô Từ Duyệt buồn bực, mắt mở to, liếc anh trừng mắt một cái, "Em đây ăn cháo, không muốn cơm khô."

"Ừ, được. . . . ."

Sau khi nhìn thấy anh đi ra ngoài, Tô Từ Duyệt đặc biệt muốn khóa cửa phòng lại, sau đó yên tâm mình có thể an toàn ngủ, đợi lát nữa anh có gọi cô như thế nào, cô cũng thử không di chuyển, nhưng cô thật sự không muốn di chuyển một chút nào, cho dù khoảng cách giữa giường và cửa phòng không xa, giờ phút này cô cảm thấy mức độ lười biếng của mình lập kỉ lục một lần nữa, bởi vì ngay cả xoay người cô cũng cảm thấy lười, quả thật hết thuốc chữa. Cô mơ hồ nghĩ mình thật sự lười, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Giang Dục quay lại phòng bếp, nhìn nguyên liệu trong tủ lạnh, nhanh chóng quyết định nấu chút cháo trứng muối thịt nạc là được rồi. Biết Tô Từ Duyệt thích ăn trứng, đúng là chuyện ngẫu nhiên, lần đầu tiên bọn họ đi siêu thị thì nơi cô đến chính là chỗ bán trứng muối, chọn vài quả trứng muối. Anh không có thiện cảm với thứ này, luôn nghĩ thấy có mùi lạ, nhưng cô thích.

Không thể giải thích, anh lại nhớ kỹ, hơn nữa còn dành một chút tâm tư, đi nông trường mua trứng để làm trứng muối, dùng trứng vịt quê, mà ngay cả lớp tro bên ngoài vẫn còn nguyên.

Hắn nhìn lớp tro, thờ dài, vẫn nên xử lý đáng hoàng. Làm bóc lớp ngoài của trứng muối, anh phát hiện dường như nhìn qua quả thật rất đẹp, một viên sáng trong suốt, hình dạng của lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng đều rõ ràng, xem ra, hình như trứng muối cũng không còn làm người ta khó chịu như trước.

Lúc xử lý xong trứng muối và thịt nạc, anh mới chậm rãi hầm cháo.

Nhân lúc hầm cháo, anh ra khỏi phòng bếp, đi sang phòng ngủ. Cô vẫn nằm trên giường, hình như đang ngủ say, hoàn toàn xem nhẹ lời dặn của anh lúc trước, hơn nữa ngay cả tư thế ngủ của cô dường như cũng không thay đổi một chút nào. Anh thờ dài, đứng ở cửa một lúc, lại đi tới bên giường, đắp chăn qua người cho cô.

Cô ngủ thật yên lặng, cũng thật tỉnh ranh, cô khiến người ta có cảm giác như đã trải qua thời gian dài. Chỉ là những ngày qua cùng cô tìm hiểu lẫn nhau, anh phát hiện cô không thuộc dạng điềm tĩnh dịu dàng như nước, mà khôn khéo, cũng có chút tùy hứng. Không sao hiểu được, anh vươn tay, vuốt ve mặt cô.

Anh thừa nhận, cái gọi là nội hàm tiếc rằng lại chiếm giữ điểm số rất cao, đàn ông nhìn phụ nữ, điều chú ý đầu tiên vẫn là ngoại hình, mà với khuôn mặt của cô anh hết sức hài lòng, loại vừa lòng này không phải ở sự xinh đẹp của cô, mà là trên cơ sở của sự vừa mắt, khuôn mặt của cô chính là phong cách mà anh thích. Điểm này, anh chưa bao giờ quá chú trọng.

Nói chung khi thời gian trôi qua, sự yêu thích đã sinh ra thay đổi, lúc còn trẻ thích các cô gái nóng bỏng, đốt cháy toàn bộ tuổi thanh xuân, nhưng khi tính cách dần lắng xuống, thì bắt đầu hướng về sự an ổn, hi vọng người phụ nữ khôn khéo ở bên cạnh mình, nhưng không thể quá mức cứng nhắc.

Anh rút tay, lại đi về phòng bếp.

Cháo được hâm chín rất nhanh, anh lại làm chút thức ăn, sau đó gọi Tô Tử Duyệt rời giường. Cô đang ngủ say, bỗng nhiên có người vỗ mặt cô, lập tức buồn bực tới cùng, hơn nữa cực kì tức giận, nhưng cho dù như thế, cô vẫn cứ không mở mắt như cũ, chẳng qua vung vẩy mấy cái, nhanh chóng xoay người qua bên kia.

Giang Dục lại bắt đầu lay người cô, người đang bị quấy rầy giấc ngủ thì tỏ vẻ vô cùng buồn phiền, "Ủm . . . . Đáng ghét."

Cô không nhận được mở miệng nói, nhưng vẫn không mở mắt như cũ.

"Nhanh lên một chút, đứng dậy ăn cơm."

Lúc này Tô Tử Duyệt mới tỉnh táo một chút, chẳng qua không muốn rời giường, đặc biệt muốn tránh anh ra, cô không ăn cơm. Nhưng trong đầu lại vang lên một giọng nói, cô không thể quá đáng như thế, cô ngủ, anh ấy nấu cơm, vốn muốn trả công anh, cô không thể không biết điều phụ công sức của anh như vậy, vì thế cô không tình nguyện mà mở mắt.

Cô mở to mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt đang thăm dò của Giang Dục, lập tức sững sờ.

Giang Dục buồn cười nhìn cô, lập tức ngồi ở bên cạnh giường, giọng nói lắng xuống và chậm chậm, "Dậy đi, không thể ngủ nữa, nếu không sẽ làm xáo trộn thời gian ngủ hàng ngày."

"Không muốn." Cô thò tay kéo chăn để che người mình.

Anh lại vỗ cô vài cái, "Dậy đi."

"Không, sẽ không."

Lần này anh không hề vỗ cô, hơn nữa cũng không nói tiếng nào. Cô nghĩ anh tức giận, vì thế chậm rãi kéo chăn che đầu mình xuống, chớp mắt nhìn anh, lại vừa vịn thấy ánh mắt của anh. Giang Dục buồn cười nhìn cô, sau đó đi đến bên giường đỡ cô ngồi dậy, lúc này cô ngoan ngoãn ngồi dậy, hít một hơi thật dài, cuối cùng cam chịu rời giường.

Cùng lúc cô đi rửa mặt, anh lại đi tới phòng bếp múc cháo.

Sau khi Tô Tử Duyệt rửa mặt, cả người cũng hoàn toàn tỉnh táo, cô đứng ở cửa phòng bếp, nhìn chằm chằm động tác múc cháo của Giang Dục, vốn chỉ là động tác bình thường không có gì lạ, anh lại thực hiện như vậy, lộ rõ một chút âm áp, đây chính là sức hấp dẫn của đàn ông lúc ở nhà trong truyền thuyết ư? Cô có một người bạn đại học, giới tính nam, việc thích làm nhất là rửa bát, nói rằng rửa bát có thể bày ra sức hấp dẫn của đàn ông, nói vậy, trong mắt một số người điều đó chỉ thuộc loại hài hước. Cô nghĩ tới bộ dạng nấu cơm rửa bát của Giang Dục, công nhận, người đàn ông lúc đó, thật sự rất có sức hút.

Giang Dục bưng cháo ra, cô cũng nhanh trí đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Cháo vẫn đang bốc hơi nóng, điều đang nghĩ đến không phải là nhiệt độ, mà là ngon miệng.

Lúc Giang Dục ngồi đối diện cô thì cô cười tùm tùm nhìn anh, "Vắt vả rồi."

Giang Dục liếc mắt nhìn cô một cái, ba tiếng đơn giản, dường như khiến anh cảm thấy sự vắt vả của mình là đáng giá. Trong quá khứ, anh chưa bao giờ nghĩ tới một ngày mình sẽ làm những việc như thế, chủ động nấu cơm, chủ động rửa bát. Nếu ở quá khứ, hình ảnh này sẽ chỉ khiến anh cảm thấy buồn cười, mà theo bản năng anh cũng sẽ phủ nhận, anh khẳng định sẽ không làm những việc đó. Nhưng anh vẫn cứ làm, không ai ép anh, cứ tự nhiên mà làm như vậy.

Cô cầm thìa ăn cháo, đầu tiên ăn thử một thìa, sau đó hài lòng lại ăn tiếp thìa thứ hai. Chỉ là ăn xong vài thìa cháo, cô cũng có chút lầy lòng, nhìn anh chằm chằm không buông.

Anh dùng thìa gõ miệng bát, biết cô có chuyện muốn nói, nhưng có tình không chủ động nói trước.

Cô thu ánh mắt lại, sau một lúc trêu đùa với cái thìa ở trong bát, xúc thịt băm, đặt vào trong bát Giang Dục, "Em không ăn cái này."

Anh nhú mày nhìn cô, "Không thể ăn à?"

Cô lắc đầu, "Không phải, không ăn theo thói quen."

Xem như lúc này anh đã hiểu, "Đừng kiêng ăn như thế. . . . ."

Cô cười, cũng không bác bỏ lời anh vừa nói. Cái thói quen kiêng ăn này, tuy là vấn đề muốn hỏi không lớn, rất ít người có thể đang thay đổi, người có thể bỏ tật xấu kiêng ăn này, nhất định sẽ làm nên chuyện thành công, hơn nữa còn là chuyện vĩ đại. Đời này cô chỉ có số mệnh kiêng ăn, không có cách khác, không thích cái nào, trước sau cũng không thích, nếu bắt cô phải ăn đồ mà cô không thích, nói chung cô sẽ sống không bằng chết, lời miêu tả này cũng không cường điệu hóa một chút nào.

Cô vừa ăn, vừa khích lệ anh, "Tài nghệ nấu nướng của anh không tồi, luôn làm em tự ti."

"Nếu không, nhân lúc có thời gian đi học nấu nướng?"

"Không muốn." Cô kiên quyết từ chối.

Người học nấu cơm, phải nấu cơm từ đầu tới cuối, người ăn cơm thì không cần làm việc gì, còn có thể trách móc người nấu cơm nấu không ngon, tuy rằng cô không thông minh, nhưng cũng biết nói, làm người chỉ ăn cơm so với người nấu cơm khẳng định thoải mái và thoải mái.

"Vậy lúc bình thường em làm cách nào để giết thời gian?"

Tô Tử Duyệt dừng động tác ăn cháo, "Chẳng lẽ anh không có ý định chăm em?"

"Anh còn phải đi làm, có một ít việc riêng phải xử lý, còn phải đi công tác đột xuất. . . . ." Dù sao cũng phải nói, thời gian anh có thể chăm sóc cô chỉ có hạn.

Cô cắn thìa không nói lời nào, chỉ nhìn anh.

Bộ dạng lạnh lợi của cô làm tim anh mềm một chút, "Anh sẽ cố gắng hết sức chăm em."

"Ừ." Lúc này cô mới cảm thìa, tiếp tục ăn cháo.

Sau khi ăn cơm, Giang Dục đi rửa bát, cô ngồi trên sofa xem tivi. Vừa ăn cơm xong, vốn phải cùng anh đi tản bộ mới đúng, chẳng qua cô thật sự không muốn đi ra ngoài, chỉ có thể dùng cách khác để giết thời gian.

Phim truyền hình ngày càng khó xem, khiến cô chuyển chú ý sang xem quảng cáo, một bên xem quảng cáo, một bên đánh giá, một số quảng cáo có vẻ hay, hình ảnh đẹp, tình tiết lãng mạn, quan trọng là trong quảng cáo nam nữ nhân vật chính xinh đẹp, chỉ là cô phát hiện sau khi mình xem và nhận xét quảng cáo ấy, nhưng không biết cái quảng cáo kia quảng cáo cái gì. . . . .

Lúc cô đang tự hỏi quảng cáo cái gì, là sữa tắm hay đồ trang sức, thì Giang Dục đi từ phòng bếp ra.

"Ngày mai anh phải đi công tác. . . . . Có lẽ phải đi một tuần."

Lúc này cô mới xoay người nhìn anh, chân mày hơi nhíu lại, định nói câu gì, nhưng sau đó nhanh chóng xoay người lại, "Ừm."

"Nhớ kỹ ăn cơm đúng giờ, đừng quá kiêng ăn, mấy ngày tới nhiệt độ sẽ giảm, khi ra ngoài mặc nhiều quần áo một chút, nhớ phải chăm sóc tốt cho mình. . . ."

Tô Tử Duyệt cắt ngang lời của anh, "Có phải còn muốn chăm sóc tốt cả con của anh nữa?"

"Ừ, biết là tốt rồi."

Cô ném chiếc gối ôm qua người anh, "Đáng ghét."

Giang Dục bắt được cái gối ấy, không nhịn được nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Giang Dục đi công tác, một mình Tô Tử Duyệt đợi ở trong nhà, anh đi rồi rõ ràng cô có chút không thích ứng, không có cảm giác có người gọi rời giường, nhớ tới lại cảm thấy hạnh phúc, đúng lúc trong hoàn cảnh này khiến cô có vài phần rầu rĩ không nói nổi nên lời. Trong phòng trống vắng, trầm trọng hơn, cô không muốn thay đổi thói quen lười biếng, nằm trên giường nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ không nói rõ được, mỗi lần đều nghĩ cả đời cứ trôi qua như thế sao? Cô xuất hiện cảm giác bối rối không giải thích nổi. Lúc trước cô lựa chọn làm một người vẽ tranh, vốn

không muốn đi tìm việc, nói đúng hơn là không muốn cả ngày phải nhìn sắc mặt của lãnh đạo, lúc đầu khi về tranh thì mặt mày tự hỏi mình, cả đời này cứ trôi qua như thế ư? Suy nghĩ như thế, luôn luôn khiến cô rơi vào phiền não.

Nhưng cô biết cách làm thế nào để tự an ủi mình, từ những người làm văn phòng (ngày làm từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều), có lẽ cũng phải tự hỏi, cuộc đời trôi qua như thế à? Con người luôn muốn tồn tại, có thể coi một nghề phụ thành công việc có lẽ cũng là một loại may mắn.

Sau khi cô thông suốt những suy nghĩ vớ vẩn, rời giường, tùy ý chỉnh sửa lại mình một chút, nhanh chóng gọi điện cho Diệp Tiêu Tiêu. Diệp Tiêu Tiêu đang đi làm, hơn nữa còn đang có chút việc, hoàn toàn không có lòng tốt nói chuyện phiếm cùng Tô Tử Duyệt, Tô Tử Duyệt cũng không làm phiền Diệp Tiêu Tiêu làm việc, rất nhanh lập tức ngắt điện thoại.

Tô Tử Duyệt hít một hơi dài, vẫn quyết định trang điểm đẹp cho mình một chút. Cô ngồi ở trước bàn trang điểm, công nhận trang điểm còn phải nghiêm túc hơn cả khi về tranh, cô luôn thích trang sức thanh nhã, để làm cho người nhìn dễ chịu, cũng khiến mình cảm thấy thoải mái. Trang điểm xong, cô lựa chọn trang phục mình thích, sau đó mới ra ngoài.

Vốn cô định đi taxi về nhà, dường như đã lâu rồi cô chưa về nhà, nhưng sau khi ngồi vào xe, nơi cô nói ra lại là bệnh viện. Cô ngồi trên xe taxi, chạm tay vào bụng, mọi người đều nói giữa mẹ và em bé nhất định sẽ có sự cảm nhận lẫn nhau, nhưng cảm nhận của cô với đứa bé trong ít rất ít, nếu không phải bình thường cô cố ý nhắc nhở mình trong bụng đang có em bé, nhiều khi cô dễ dàng quên, đây là không phải là một dấu hiệu tốt, thậm chí không tốt tới mức làm cô có chút sợ hãi.

Cô đi vào bệnh viện, trước khi tới cô đã gọi điện thoại trước cho bác sĩ Hoàng, vì thế bác sĩ nhanh chóng khám cho cô.

Bác sĩ Hoàng này đã từng gặp cô, sau đó chuyển ánh mắt sang bụng của cô, "Sao bụng cô còn chưa to lên? Hoàn toàn không nhìn ra là phụ nữ có thai."

"Có phải như vậy là không bình thường không?" Cô có chút lo lắng.

Tuy rằng cô không quá mong đợi đứa bé, thậm chí một thời gian rất dài cô nghĩ, đứa bé phiền phức như vậy, sao lại muốn sinh, vừa đau lại phiền hà. Nhưng đứa bé kiên trì nằm trong bụng cô, cô có thể mong và hi vọng nó khỏe mạnh, mà cô cũng có thể đủ yên ổn sinh nó ra.

"Có người dễ lộ bụng một chút, nhưng cũng có người khó nhận ra, vấn đề này không đáng lo ngại, hơn nữa cô mới mang thai hơn hai tháng mà thôi." Bác sĩ Hoàng buồn cười nhìn cô, lúc trước cô đến khám thì luôn dùng thái độ không xem trọng đứa bé, cuối cùng hiện tại có thể nhìn thấy trên mặt cô chút quan tâm.

Tô Tử Duyệt nhìn bụng mình, sau một lúc lâu, mới để bác sĩ Hoàng làm kiểm tra giúp mình.

Quá trình kiểm tra lần này cũng không khác lần trước, chỉ là lần này Tô Tử Duyệt rõ ràng khẩn trương hơn. Khi đó cô tính không giữ lại đứa bé này, bởi vậy không quá quan tâm vấn đề kia, nhưng không giống với hiện tại, cô mong chờ vào đứa bé này. Thậm chí không ngừng nhắc nhở trong lòng, đứa bé trong bụng cô rất khỏe mạnh, cô coi nó như đứa bé khỏe mạnh, đừng quá lo lắng nếu không sẽ làm nó tổn thương.

"Nhất định phải bốn tháng bụng mới to lên ư?" Làm kiểm tra xong, cô ngồi ở một bên, vô cùng không biết làm sao.

Bác sĩ Hoàng gật đầu một cái, "Điều này phải phụ thuộc vào tình hình phát triển của thai nhi, nếu thai nhi phát triển chậm, có thể đến tháng thứ năm."

Cô nghĩ tới hai tháng sau cho Giang Dục một trả lời thuyết phục, không khỏi thở dài.

Bác sĩ Hoàng lại buồn cười nhìn cô, "Đừng bi quan như vậy, có lẽ sẽ không có chuyện gì."

Cô cười cười, "Ừ, tôi cũng hi vọng như thế."

"Đúng rồi, cô đã quyết định giữ lại đứa bé này, có nên nói chuyện này cho cha đứa bé biết không?"

"Không." Tô Tử Duyệt trầm mặc hai giây, "Tôi không định nói cho anh ấy biết."

"Cô như vậy. . . . ."

"Tôi có tính toán riêng của mình, ông không cần lo lắng tôi."

Bác sĩ Hoàng đành phải thở dài, chuyển chủ đề khác, bà dặn dò cô một chút việc phụ nữ có thai phải chú ý, Tô Tử Duyệt liên tục gật đầu. Cô ngồi trong phòng khám một lát, mới lấy được tờ kết quả khám bệnh, xem kết quả trên đó, tình trạng cơ thể cô và đứa bé trong bụng đều tốt. Cô nói cảm ơn với bác sĩ Hoàng, sau đó mới rời đi.

Đi trên con đường nhỏ của bệnh viện, Tô Tử Duyệt tự tay vuốt bụng mình, cô cảm thấy sinh mệnh này thật sự rất kì diệu, cũng vì trứng được thụ tinh, là một đứa bé chậm rãi lớn lên trong bụng của mình. Cô nói điều kì diệu này với Diệp Tiêu Tiêu, nhận được sự khinh bỉ đặc biệt của Diệp Tiêu Tiêu, hỏi cô chưa từng học môn Sinh học ở sơ trung à? Đương nhiên cô đã học qua môn Sinh học, cũng biết sự ra đời của đứa bé theo lời của thầy cô giáo, nhưng vẫn cảm thấy kì diệu, cũng bởi vì hầu như nó không giống với lại chất lỏng nào đó, là có thể phát triển một đứa bé, trong mắt của cô, điều này vẫn hết sức kì diệu, loại kì diệu này không phải chỉ dựa vào giải thích là có thể mất đi.

Mà trong bụng cô bây giờ, cũng là sản phẩm của loại kì diệu này.

Mấy tháng trước, quan hệ của cô và Giang Dục không nóng cũng không lạnh, cảm giác này chỉ là ở cùng một chỗ thấy tốt, không sống cùng nhau cũng không sao. Nhưng khi vận mệnh này khi tan vỡ, cô cảm thấy đây chính là yếu tố quan trọng. Trong lúc đó, đàn ông với phụ nữ nhắc tới hai chữ "tình dục", quan hệ sẽ thay đổi, cho dù vốn là người yêu, ngày trước có thể dùng gấp gờ để tưởng tượng, bây giờ có thể thẳng thắn vô tư nói ra "Anh là người đàn ông của tôi" hay là "Em là người phụ nữ của tôi".

Cho dù vô cùng không muốn thừa nhận, quan hệ của cô và Giang Dục đang xích gần lại từng bước, nguyên nhân bởi vì loại thô tục này, nhưng cũng không thể không thừa nhận. Hôm đó chỉ là ý nghĩ nông nổi dâng trào trong cô mà thôi, chạy tới khách sạn nơi Giang Dục công tác, cô hết sức tò mò không biết sau khi nhìn thấy mình Giang Dục sẽ có biểu cảm như thế nào, bởi vì trước mặt cô, anh luôn vô cùng lịch lãm, cô muốn nhìn thấy một Giang Dục khác hoàn toàn.

Cô đã đạt được cái cô muốn - một mặt kia của Giang Dục.

Anh thấy cô đi vào, hoàn toàn ngạc nhiên. Chỉ là lúc sau cô phát hiện, loại kinh ngạc này, có lẽ không giống với vui mừng, gần gần giống với thái độ mọi khi anh đối với cô, mãi mãi ôn hoà, vĩnh viễn yên lặng nhàn nhạt, dường như đoạn quan hệ này có thể cắt đứt bất cứ khi nào, vì thế anh kinh ngạc khác xa với vui mừng.

Cô tới không bao lâu, nhanh chóng cảm thấy xấu hổ, khách sạn không thừa phòng, đúng lúc thành phố này tổ chức hội nghị thượng đỉnh, các khách sạn lớn đều chật kín chỗ. Cô vẫn không có ý định đi tìm khách sạn, như vậy có vẻ quá mức khác người, bọn họ vốn là người yêu, hơn nữa mới quen nhau nửa năm mới trở thành người yêu, nếu hành động như vậy, vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Vì thế cô vô tư ở lại, hơn nữa hoàn toàn không nghĩ đêm đó bọn họ sẽ phát sinh chuyện khác. Bọn họ quen nhau lâu như vậy, mà ngay cả hôn môi cũng không, phần lớn thời gian anh chỉ hôn trán cô một chút, hơn nữa khi thực hiện động tác này hoặc khi anh nói tạm biệt thì, anh cũng chưa bao giờ có ngôn ngữ hay hành động ám chỉ muốn phát sinh chuyện thân mật cùng cô. Cuối cùng bạn học của cô nói người đàn ông như vậy khẳng định không bình thường, hành động như vậy, có lẽ ở bên ngoài anh có người khác. Cô rất tin tưởng Giang Dục, không phải cảm thấy cô có sức hút, đối với sự quyến rũ của cô anh đều không có nhu cầu giải tỏa phương diện kia, làm sao có thể đi tìm người phụ nữ khác. Cô tin tưởng con người của anh, tin tưởng anh thật sự không phải gay, cũng không phải loại đã có bạn gái còn trêu ghẹo nữ sinh khác. Bởi vậy, cô nghĩ buổi đêm hôm đó, tất cả sẽ trôi qua nhanh chóng.

Rất nhiều chuyện, hoàn toàn xảy ra tại thời điểm thật không ngờ, hơn nữa xảy ra hết sức tự nhiên đến vậy.

Cô đi ra khỏi phòng tắm thì nhanh chóng phát hiện ánh mắt anh nhìn mình có chút khác thường, lúc đó cô đã cảm thấy không ổn, nàng cô mặc áo sơ mi của anh, cô mặc giống như đang mặc váy, tóc cô ướt sũng, khiến hai bên vai của chiếc áo ẩm ướt, mà chân cô cũng được phủ một tầng nước mỏng.

Chỉ nhìn ánh mắt anh, cô sẽ biết trang phục của mình lúc này quyến rũ đến nhường nào. Diệp Tiêu Tiêu từng đánh giá, cơ thể của cô vô cùng chân thật và gợi cảm, sau khi tắm xong sẽ nhanh chóng chỉ tồn tại loại hấp dẫn không nói nên lời, mê người đặc biệt. Diệp Tiêu Tiêu nói xong câu kia thì che miệng cười: Tô Tử Duyệt, về sau chồng cậu sẽ rất hưởng thụ. . . . .

Nàng nghĩ tới lời nói của Diệp Tiêu Tiêu, mặt không khỏi hơi đỏ lên, cho dù như thế, cô cũng không tỏ ra thẹn thùng, ngược lại vô cùng dũng cảm, đi đến bên người Giang Dục, cô chủ động vươn tay ôm lấy cổ của anh, "Vì sao dùng loại ánh mắt này nhìn em? Có phải cảm thấy đáng người em cũng không tệ lắm?"

Lúc đó anh đã là trả lời thế nào?

Cô nghĩ rằng anh sẽ đẩy mình ra, hoặc nói tiếp tục giả vờ đứng đắn vẫn duy trì phong cách lịch lãm, nhưng cô sai lầm rồi, không thể coi thường đàn ông, nhưng cũng không thể đánh giá cao đàn ông.

Câu trả lời của anh là —— phải kiểm tra thì mới biết được.

Hôn môi, vuốt ve, từng bước gần nhau tự nhiên như vậy.

Một phút kia, điều cô cảm nhận được không phải là mình bị xúc phạm, mà cuối cùng cô cũng thấy được mặt khác của anh. Cô nghĩ anh sẽ mãi mãi không biết, trước mặt cô anh thể hiện phong thái hoàn mỹ, chuyện cô muốn làm nhất chính là xé toạc cái mặt nạ ấy của anh, không phải phong thái lịch lãm, có giáo dục và trên mặt anh luôn cười nhàn nhạt. Cô không thể khiến anh có cảm xúc khác, điều đó làm cô cảm thấy thất bại. Sau khi cô thành công khiến anh có cảm xúc khác, cô lại cảm thấy rất mất mặt khi dùng phương thức như vậy.

Sau hôm ấy, quan hệ không sao hiểu nổi giữa cô và Giang Dục được kéo lại gần không ít, anh gọi điện cho cô vô số lần. Thậm chí không lâu sau, anh lập tức nói rõ muốn đi xem nhà cùng cô, cô hiểu điều anh muốn nói, là muốn ở chung, cô không tỏ ra bất mãn, cực kì hứng thú đi xem nhà cùng anh.

Cô nghĩ rất đơn giản, dường như anh rất vừa lòng với thân thể của cô, mà cô cũng vô cùng yêu thích cơ thể anh, khi đã như thế, vì sao phải từ chối?

Sau này nghĩ lại, cô thường xuyên tưởng tượng, nếu ngày đó cô không nông nổi ấy đi tìm anh, có phải quan hệ của bọn họ sẽ nhanh chóng cắt đứt, dù sao anh chưa bao giờ thể hiện sự quan tâm cô, cũng giống như cô, quan hệ với anh có cũng được không có cũng chẳng sao .

Cho tới bây giờ, chuyện lúc trước đã không còn quan trọng nữa rồi .

Cô luôn muốn nhìn thấy một mặt khác của Giang Dục, hiện tại đã thực hiện được dễ dàng, anh đã làm không ít chuyện nhằm chán cùng cô, là người phải chịu đựng những thói quen nhỏ của cô, thậm chí có thể vì cô mà nấu cơm. Những việc này, ở trong quá khứ, là những việc không thể tưởng tượng được. Giang Dục lúc đó, trong mắt cô chính là một người chồng rất tốt, tính cách tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, trong lòng phần lớn phụ nữ thì anh là người đàn ông hoàn mỹ, không hài lòng với loại đánh giá này, vì cô là bạn gái của anh, khi nghĩ về anh, cô có cùng suy nghĩ về anh giống người khác, vì thế cô muốn nhìn

thấy một mặt khác của anh.

Thật ra cô muốn chứng minh mình đặc biệt hơn một chút, suy cho cùng là người đặc biệt, mới có tư cách nhìn thấy mặt đặc biệt của anh.

Luôn nghĩ về những chuyện xảy ra sau này, lúc này nghĩ lại thì mới thấy mình đã từng rất ngây thơ và tùy hứng, hiện tại cô thấy được một mặt của Giang Dực khi anh ở nhà, dù sao anh cũng chỉ là người bình thường, phải ăn cơm phải uống nước phải đi ngủ, vậy vì sao lúc ấy lại cho rằng anh ở trên cao không đáng tin và không thể chạm được vào chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trong trí nhớ của Tô Tử Duyệt, quan hệ của bọn họ trong ba tháng ở chung trước kia cũng giống như tình nhân, hai người ở bên nhau, thỉnh thoảng cũng sẽ dính vào nhau, cùng nhau ngồi đọc sách trên ban công, cô đọc tiểu thuyết thịnh hành, sách anh đọc rất có tính chuyên nghiệp, tiểu thuyết cô đọc, anh chỉ cười không nói, sách anh đọc, cô chỉ liếc mắt một cái là nhừ đầu. Trước kia cô từng nói với Diệp Tiêu Tiêu, cô hi vọng chồng tương lai có sở thích khác hẳn cô, không thích đọc tiểu thuyết cũng không cần thích theo cô, tốt nhất là thích những thứ nam tính như bản vẽ và mô hình. Diệp Tiêu Tiêu hết sức không hiểu, thật ra thì chính cô cũng không hiểu lắm, chỉ là thích như vậy.

Ví dụ như, ban đầu cô và Phuong Văn Thành ở bên nhau, về điểm này anh rất phù hợp, cũng không xem tiểu thuyết, hơn nữa đặc biệt không hiểu tại sao có thể có nhiều người lãng phí thời gian đọc những thứ hư cấu này như vậy.

Phuong Văn Thành, cuối cùng trong quá trình cô nhớ lại, lại một lần nữa nhớ tới người kia, chỉ là nhân tiện nhớ đến.

Diệp Tiêu Tiêu nói cô là người cực kỳ kỳ quặc, sau khi Phuong Văn Thành rời đi, cô không đi tìm anh lấy một lần, hơn nữa lúc Phuong Văn Thành chưa rời đi thì cô nên làm cái gì thì làm cái đó, lúc ở trong phòng ngủ vẫn sinh hoạt như trước khiến các bạn cùng phòng đều cho rằng tình cảm của cô với Phuong Văn Thành cũng không sâu, mà khi Phuong Văn Thành rời đi, lúc cô ở một mình, mới bắt đầu lộ ra phản ứng chân thật nhất trong nội tâm của mình, cô khó chịu, thậm chí đau đến không muốn sống, nhưng cô không muốn nói cho người khác biết cảm xúc thật sự, lại càng không nguyện ý thể hiện với ai cô không bỏ được đoạn tình cảm kia như thế nào. Nếu như không phải là Diệp Tiêu Tiêu vô ý phát hiện ra cô làm chuyện không bình thường, có lẽ cũng sẽ không biết cô nghiêm túc với đoạn tình cảm kia cỡ nào, sâu đậm cỡ nào.

Nhưng như này thì thế nào? Khó chịu hơn nữa, cô vẫn tự mình chịu đựng, hơn nữa trở mặt nhìn Phuong Văn Thành rời đi.

Có lẽ ở trong mắt người khác hành động này của cô là không thích hợp và quá cứng rắn, chỉ có cô biết, cô chính là một kẻ cực kỳ xảo trá, ngoài mặt làm bộ bình yên, nội tâm lại nảy sinh các loại ý niệm xấu xa, ví dụ như nguyên rủa người kia rất thâm, ví dụ như cầu nguyện người kia không hạnh phúc.

Cô hé mắt, cảm mình lại nghĩ về ba chữ "Phuong Văn thành" này.

Cô im lặng, nghĩ tới bác sĩ Hoàng vừa nhắc nhở lúc nãy, về sau cô phải chú ý rất nhiều, không thể làm chút chuyện khác biệt, thôi, vì đứa nhỏ trong bụng vẫn nên nhìn nhiều một chút. Cô vuốt bụng mình, cô đều vì đứa bé mà uất ức mình, cho nên bảo bối, con cũng cố gắng một chút, biết không?

Cô đi tới cửa chính bệnh viện, nghĩ tới lát nữa về thẳng nhà, đã lâu cô chưa về nhà, nên về thăm ông nội một chút, trong điện thoại ông nội luôn nói thân thể mình rất tốt, để cho cô đừng lo lắng, không tận mắt nhìn thấy ông, tóm lại cô có chút không yên lòng.

"Tiểu Duyệt. . . . ."

Cô dừng bước, cũng không quay đầu lại, cách gọi thân mật này, ngoại trừ ông nội, đã lâu không có ai gọi cô như vậy. Trừ cảm giác quen thuộc, cô còn có chút khó chịu, Giang Dực không gọi cô như vậy, phần lớn Diệp Tiêu Tiêu đều gọi đầy đủ tên của cô, chỉ có lúc muốn cô giúp một tay thì mới cực kỳ nịnh hót gọi cô là Tiểu Duyệt.

Cách xưng hô này làm cho cô không thoải mái lắm, nhất là giọng nói này, cô không quay đầu lại, thà rằng tin là ảo giác của mình.

Đáng tiếc người kia chạy tới trước mặt cô, hơn nữa hình như là chạy chậm tới, "Tiểu Duyệt, thật sự là em."

Cô khẽ nghiêng người, thấy chính là gương mặt hơi cười của Phuong Văn Thành. Ý niệm đầu tiên là thế nhưng thật là anh, xem ra quả thật con người không thể lên lên nhớ lại, cô chỉ là nhân tiện nhớ lại anh, thế nhưng lại có thể gặp anh ở nơi như thế này. Cô chưa bao giờ tự hỏi, ngày bọn họ gặp lại nhau lần nữa sẽ là điệu bộ gì, cô nghĩ hi vọng của cô là anh sống rất khỏe, cho dù không khỏe, cũng sống không hạnh phúc.

Cô nhìn anh, không trốn tránh ánh mắt của anh, sắc mặt cũng không thay đổi chút nào.

Về mặt cô thân nhiên và bình tĩnh khiến nụ cười trên mặt Phuong Văn Thành nhạt đi mấy phần, "Em đến bệnh viện làm gì? Cơ thể không thoải mái sao?"

Tô Tử Duyệt nhìn người đàn ông trước mặt này, chính xác mà nói, là mối tình đầu của cô. Bộ dáng của anh không thay đổi nhiều lắm, chỉ là khí chất trên

người đã thay đổi, quá khứ là thiếu niên hăng hái nhưng bây giờ là phong cách chừng chặc, chỉ là phong cách như vậy, phần lớn là có từ thành công trong cuộc sống. Không cần hỏi nhiều cô cũng biết, cầu nguyện của cô không thành hiện thực, anh hẳn là sống rất tốt. Cũng đúng, nếu như anh thật sự sống không tốt, có lẽ cũng sẽ không chủ động gọi mình, mà là núp ở một chỗ nào đó, làm bộ như không nhìn thấy cô.

Người sống tốt luôn thích chào hỏi người khác, có lúc những lời này thật đúng là chân lý.

"Anh thật là quan tâm em, còn sợ lúng túng không thể nghĩ ra lời chào hỏi?" Cô khẽ nhướn mày, nói ra không khách khí chút nào, sắc mặt lại hết sức ôn hòa, thậm chí mang theo nụ cười nhu hòa nhàn nhạt.

Phương Văn Thành sùng sốt mấy giây. Vừa rồi anh còn sợ nhận làm người, bề ngoài của cô thay đổi, hồi trước khuôn mặt giống như đứa trẻ mập mạp, cười lên hết sức đáng yêu, làm cho người ta không đành lòng mắng cô, bây giờ cô rất gầy, gầy kiểu yếu đuối, cảm giác hoạt bát đáng yêu đã biến mất, tản ra hơi thở không mang danh lợi.

Nụ cười trên mặt anh lại phai nhạt mấy phần, "Tiểu Duyệt... đương nhiên là anh quan tâm em."

"Cám ơn anh đã quan tâm, cơ thể của em rất tốt." Cô cảm thấy nếu như mình lại nói lời âm dương quái khí gì nữa, không phải làm khó và chế nhạo anh, mà là làm cho thái độ của mình khó coi, vì vậy thôi, "VẬY còn anh, đến bệnh viện làm gì?"

"Mẹ anh ở bệnh viện, hôm qua bà ấy làm một phẫu thuật nhỏ, anh đến chăm sóc bà."

Tô Tử Duyệt gật đầu một cái, hình như chỉ là tùy tiện hỏi như vậy mà thôi, "VẬY anh đi mau lên, em cũng phải về nhà rồi."

Cô nói xong thì chuẩn bị đi, hoàn toàn không có ý định ôn chuyện với bạn trai của mối tình đầu. Cô từng cầu nguyện anh sống không tốt, mặc dù không thể như ý, cô cũng không thất vọng, dù sao anh sống tốt hay không tốt, hoàn toàn không có quan hệ gì với cô.

"Tiểu Duyệt." Phương Văn Thành lại chủ động gọi cô, "Chúng ta cũng mấy năm không gặp nhau, hiện tại gặp được cũng không dễ dàng gì, cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa đi!"

"Không, em còn có việc phải làm, lần sau có cơ hội thì cùng nhau ăn cơm đi!" Cô nhàn nhạt nói xong, cũng không quản anh có phản ứng gì, trực tiếp xoay người rồi đi.

Dĩ nhiên cô nói thế chỉ là lấy cớ, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng ra tâm tình của mình khi ăn cơm cùng với anh, vậy chỉ có thể đối trá càng thêm đối trá, bởi vì cô hoàn toàn không muốn ăn. Ở trong mắt cô, sau khi chia tay người yêu, không cần làm kẻ thù nhưng nhất định không có cách nào làm bạn.

Phương Văn Thành nhìn bóng lưng của cô, xúc động muốn đuổi theo dần dần tiêu tan. Mới vừa rồi cô nói mấy câu ngăn ngừa, thế nhưng giọng nói không có bất kỳ biến hóa nào, đều là thản nhiên nhàn nhạt, cũng không lộ ra mấy phần cảm xúc. Anh muốn hỏi hiện tại cô sống có tốt không, muốn biết cuộc sống bây giờ của cô, rồi lại biết, mình không có tư cách hỏi tới.

Hình như ngay cả tư cách quan tâm đến cô, anh cũng không có.

*****

Tâm tình Tô Tử Duyệt cũng không bị ảnh hưởng bởi Phương Văn Thành, đối với cô mà nói, trong sinh mệnh của cô, từ lâu Phương Văn Thành đã không còn là ai nữa rồi, vì vậy anh cũng không có tư cách làm cô thay đổi cái gì. Thật sự cô không nghĩ tới sẽ lấy phương thức này gặp lại anh, không gặp mặt thì cô thật sự không biết mình lại có thể bình tĩnh được, cho dù là bây giờ nhớ lại, cô cũng cho là gặp anh thì cô sẽ cố gắng có ý biểu hiện mình sống rất tốt, dùng cách này biểu đạt cho cảm xúc nào đó của cô, nhưng cô không có, thậm chí cũng không muốn biết anh có còn ở bên Hạ Ngự Đình nữa hay không.

Từ lâu trước kia cô đã loại bỏ người kia ra khỏi thế giới của mình, vì vậy không cần lãng phí thời gian suy nghĩ về anh làm gì.

Khi cô về đến nhà, ông nội cũng không ở nhà, cô nhìn giờ, lúc này chắc ông còn ở công ty. Sau khi cô về nhà, thím Chu chăm sóc cô trước kia lập tức cười híp mắt tiến lên đón, "Tiểu thư đã về."

Cô gật đầu cười với Chu tẩu, Chu tẩu rót cho cô ly sữa bò đặt ở trước mặt cô. Thím Chu coi như là người già ở nhà họ Tô, bắt đầu từ lúc Tô Tử Duyệt còn rất nhỏ, thím Chu đã tới nhà họ Tô, nghe nói là chồng và con của thím Chu xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, thím Chu từ đó liền ở lại nhà họ Tô, coi Tô Tử Duyệt như con ruột của mình mà thương yêu, tận tâm tận lực, không có chút hơi hợm nào.

"Tình trạng sức khỏe bây giờ của ông nội như thế nào?"

Cô cầm ly sữa tươi, cô thích uống sữa bò tươi, vì vậy quanh năm trong nhà đều chuẩn bị sữa tươi, chính là vì để cô có thể uống được mọi lúc mọi nơi, cái thói quen này vẫn giữ vững đến bây giờ. Cách thức ông nội quản lý cô thuộc về lúc đầu nghiêm nghị, về sau thả lỏng, lúc cô còn rất nhỏ, ông nội quản lý cô rất nghiêm khắc, luôn là không cho phép cái này, không cho phép cái kia, thay đổi thường xuyên, sau đó cô từ từ lớn lên, ông lại không để ý tới chuyện của cô nữa, mặc cho cô phát triển. Cô đoán, có lẽ là ông nghĩ là đã quản lý cô trở nên rất nghe lời, vì vậy tin tưởng cô sẽ không làm chuyện gì khác người, nên không tiếp tục hao tổn tinh thần với cô nữa.

Chân mày thím Chu thất lại, thờ dãi, "Trong khoảng thời gian này lão gia không tốt lắm."

Tô Tử Duyệt lập tức khẩn trương, "Thân thể ông nội..."

Thím Chu lắc đầu một cái, sợ Tô Từ Duyệt suy nghĩ lệch lạc, "Không phải, là công ty có chuyện gì đó khiến lão gia phiền lòng, thời gian lão gia về nhà càng ngày càng muộn, tiếp tục thế này, thân thể của ông ấy chịu được thế nào được. . . . ."

Tô Từ Duyệt uống một hớp sữa tươi, tâm tình bỗng nhiên dừng lại. Đối với chuyện của công ty cô cũng có nghe thấy một chút, mấy năm gần đây hình như công ty xuống dốc rồi, tác phong hồi trẻ ông nội mạnh mẽ vang dội đặc tội không ít người, hiện tại tình trạng gần đây của nhà họ Tô đã không giống ngày xưa nữa rồi, những người đó cũng mượn cơ hội này bỏ đá xuống giếng, khiến công ty liên tiếp gặp nạn. Có lẽ công ty thật sự gặp không ít chuyện rồi, nếu không ông cũng sẽ không lo âu và mệt mỏi như thế.

Công ty rơi vào hoàn cảnh khó khăn, thật ra thì cũng không phải là không có đường giải quyết, phương thức đơn giản nhất, liên hôn thương mại, chỉ là cô là con gái duy nhất của nhà họ Tô. Thật ra thì cô cũng không ngại làm con cờ để đổi lấy khả năng sống sót cho công ty, đời người, coi như đối tượng kết hôn là người mà mình tự do yêu đương, cũng không nhất định sẽ hạnh phúc, đã như vậy, lựa chọn kết thân cũng không có gì không tốt. Chỉ là ông nội chưa bao giờ có ý nghĩ này, thậm chí cũng không đưa cô đến bất kỳ bữa tiệc rượu nào, mọi người chỉ biết ông Tô có một cô cháu gái, nhưng cũng không biết diện mạo như thế nào.

Cô hiểu, ông nội không muốn lấy hạnh phúc của cô ra làm tiền đặt cược, kể cả công ty thật sự gặp phải chuyện không may, ông tình nguyện nhìn công ty lâm vào khủng hoảng cũng sẽ không hy sinh hôn nhân của cô.

Ông từng nói - Tiểu Duyệt, con là tài sản quý giá nhất đời này của ông.

Từ rất lâu trước kia, ông nội đã sắp xếp xong xuôi hết mọi thứ cho cô, giữ lại một khoản tiền cho cô, để cả đời này cô không phải lo đến chuyện cơm ăn áo mặc, dù công ty xảy ra sự cố cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến cô, ông đã sắp xếp xong từ lâu. Ông nội từng nói, cô hạnh phúc, chính là chuyện vui vẻ nhất của ông.

Trong lòng cô rất rõ ràng, ông nội đối xử với mình rất tốt, một mặt là ông thương yêu mình, một mặt khác là áy náy, nếu như không phải là lúc đầu ông khư khư cố chấp, sao cô lại sống trên đời này như vậy, chính xác là người không cha không mẹ sống trong thế giới này.

Nhưng ông nội cũng là người yêu thương cô nhất trên thế giới này, là người yêu thương cô không giữ lại chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tô Từ Duyệt uống hết ly sữa tươi thì cuối cùng ông Tô cũng về. Cô để ly xuống liền ra cửa đón, nhìn thấy ông nội tóc đã bạc trắng, mấy năm gần đây nếp nhăn trên mặt ông càng ngày càng nhiều hơn, khiến hình dáng vốn có chút sắc bén càng tăng thêm vẻ mạnh mẽ, trong quá khứ có người từng đánh giá, người nắm quyền nhà họ Tô là một người mạnh mẽ vang dội hơn nữa là người có thù tất báo, không nên đắc tội tùy tiện loại người như thế, quanh người ông ta tỏa ra khí thế không thể khinh thường rất tự nhiên, làm cho người ta phải phòng bị theo thói quen. Những năm trước đây, rất nhiều người còn cố kỵ người nắm quyền nhà họ Tô này, mấy năm gần đây, càng xuất hiện nhiều người lại không để vị lão nhân này ở trong mắt.

Mỗi lần gặp lại càng phát hiện ông nội già hơn, Tô Từ Duyệt cũng có chút oán hận, tại sao mình không phải là đàn ông? Nếu như cô là đàn ông, ông cũng sẽ không phải che chở cô khắp nơi, phí hết tinh thần hi vọng cô sống vui vẻ hơn so với người khác, ông sẽ cố gắng bồi dưỡng cô, bồi dưỡng cô như người nối nghiệp của nhà họ Tô, như thế ông nội lớn tuổi cũng không cần lo lắng cho công ty mỗi ngày.

Cô cảm thấy loại ý niệm này của mình có chút buồn cười, rõ ràng cô từng nói, nam nữ bình đẳng, nam nữ đều giống nhau, thế nhưng lúc này lại có suy nghĩ mâu thuẫn như vậy trong đầu, tìm nguồn gốc sâu xa, thì chính cô cũng thừa nhận, giữa nam nữ đúng là không giống nhau.

Ông Tô vốn tỏa ra khí thế sắc bén, sắc mặt cũng cực kỳ căng thẳng, trong nháy mắt nhìn thấy Tô Từ Duyệt, liền buông lỏng xuống, thậm chí còn nở nụ cười với cô. Một ông già khắt khe, một giây đồng hồ sau liền biến thành một ông lão hiền lành.

"Tiểu Duyệt đã về rồi!" Trong mắt của ông Tô tràn đầy nuông chiều, lấy tay xoa đầu Tô Từ Duyệt, "Đi chơi như thế nào?"

Không đợi Tô Từ Duyệt trả lời, ông Tô liền trực tiếp cho ra kết luận, "Khẳng định đi chơi rất vui vẻ, đều quên hết ông nội, cũng không có gọi điện thoại về, ông rất đau lòng."

Tô Từ Duyệt không nhìn được cười, ở bên ngoài người luôn luôn nghiêm túc như ông nội, cũng có thể có lúc có bộ dạng nũng nịu như này, "Oan uổng, thật sự oan uổng, con vẫn để ông nội ở trong lòng!"

"Con bé lừa đảo, lừa ông nội."

"Con nói thật, lời nói thật thiên chân vạn xác." Cô tròn to đôi mắt.

"Được được được, nói thật, là nói thật."

Tô Từ Duyệt và ông Tô cùng nhau vào nhà, ông Tô lập tức bảo người làm làm thức ăn mà Tô Từ Duyệt thích. Thời gian hai ông cháu sống cùng nhau không coi là lâu, rất lâu trước đây ông Tô đã mua nhà cho cô, để cô sống ở bên ngoài, một mặt là hi vọng cô có thể độc lập, mặt khác cũng là hi vọng cuộc đời của cô không bị ảnh hưởng bởi nhà họ Tô, bất kể sau này công ty phát triển như thế nào, nếu như phát triển thuận lợi, có thể tránh khỏi chút tâm cơ không thể dò được người của mượn cơ hội đến gần cô, nếu như phát triển không thuận lợi, cuộc đời của cô cũng sẽ không vì vậy mà có thay đổi gì.

Ông Tô nhìn người thân duy nhất ở trên đời này của mình, ở trên thương trường chuyện người lừa ta gạt cũng không trở thành phiền não, ông mệt nhọc và mệt mỏi như vậy chỉ vì công ty là một tay ông tạo dựng lên, nhưng sau khi thấy Tiểu Duyệt, ông đột nhiên nghĩ thông suốt, ông bảo vệ công ty của mình hết sức là tốt rồi, bất kể thành công hay thất bại, tài sản quý giá nhất của ông không phải là công ty mà là Tiểu Duyệt, ông đã lo liệu tương lai của cô rất tốt, đời này nhất định cô có thể bình yên không cần lo lắng, như vậy là được rồi.

"Trong khoảng thời gian này ông nội đều rất bận rộn phải không?" Cô như sương mây, vừa chọn được một quả quýt to trong đĩa trái cây từ khay trà, gọt vỏ bằng dao con, cô luôn gọt nhẹ nhàng, chỉ là gọt hết lớp vỏ bên ngoài, sợ gọt dày quá, gọt phải thịt quả bên trong, sau khi gọt hết vỏ, cô mới dùng tay để bóc lớp vỏ mỏng bên trong.

"Vẫn tốt! Gần đây đúng là có rất nhiều chuyện." Hai mắt ông Tô vẫn nhìn chăm chăm quả quýt trong tay cháu gái, nhìn cô có thể bóc vỏ vừa nhanh lại đẹp, chỉ vì chuyện nhỏ này đã vui vẻ.

Tô Từ Duyệt biết rõ, cho tới bây giờ ông nội đều không hi vọng cô biết chuyện trong công ty, chuyện tốt chuyện xấu đều không liên quan tới cô. Bình thường đều cảm thấy ông đặt mình ở trong tháp ngà, chỉ là dần dần cô lại cảm thấy phương thức của ông hình như cũng không đúng, khi còn bé cô bị quản rất nghiêm khắc, trưởng thành rồi lại dễ mặc, phương thức như thế làm cho cô cảm thấy khuấy khoả, tâm lý làm phản lúc đầu đã dần mất đi trong lúc không ý thức được.

Tô Từ Duyệt chia quả quýt ra làm hai, cô và ông nội mỗi người ăn một nửa.

Quýt rất ngọt, mùi vị cũng không tệ, hồi nhỏ cô đã thích ăn quýt, qua nhiều năm như vậy, đĩa đựng trái cây, luôn luôn đều có quả quýt mà cô thích.

"Đã đi chơi ở đâu?" Ông Tô vui vẻ ăn quýt, nụ cười ấm áp nhìn cô cháu gái của mình.

Cô cháu gái này, không giống con ông, cũng không giống như con dâu của ông lắm, lại làm cho ông hết sức hài lòng, người của nhà họ Tô, hình như cũng không may mắn lắm, ông, con ông, con dâu, không có một người nào hạnh phúc, cũng là bởi vì như vậy, ông mới hi vọng cô có thể có cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc như thế.

Tô Từ Duyệt nói mấy nơi, lại đưa ra bình luận, làm cho ông Tô cười ha ha không ngừng.

Ông Tô hết sức khuyến khích cô đi thăm thú nhiều hơn, đi tất cả các nơi du lịch trong nước, hi vọng cô sống tự do lại thoải mái, Tô Từ Duyệt cũng đúng như ý của ông, sống hết sức phóng khoáng.

Chỉ là bình thường Tô Từ Duyệt đều nghĩ, ông nội đối xử với cô như thế, là một trình độ rất cao, bởi vì cô không cha không mẹ, cha tự sát, mẹ buồn bực không vui mà chết, sau đó chỉ còn lại có hai ông cháu sống nương tựa lẫn nhau.

Còn một lúc nữa mới ăn cơm, Tô Từ Duyệt hào hứng đi lấy cờ nhảy của cô ra, đây là niềm vui quanh năm của cô và ông nội, ngồi chơi cờ nhảy với nhau. Ông nội rất hiểu biết về cờ nhảy, cô vẫn còn phải học hỏi thêm. Chỉ là hai người họ chơi cờ nhảy khác với người khác, bọn họ có thể đi lại, vì vậy rất lâu sau mới có thể chơi xong, hành động như vậy chẳng những không làm cho bọn họ cảm thấy không nhiệt tình, ngược lại lại càng thú vị.

Đang chơi ván thứ hai thì người giúp việc tới nhắc nhở có thể dọn cơm. Tô Từ Duyệt thu dọn bàn cờ chuẩn bị ăn cơm cùng ông, chấp niệm của cô đối với đánh cờ kém xa thức ăn, không tiếp tục chơi sau khi ăn cơm xong, cũng sẽ không chơi xong ván cờ mới ăn cơm.

Thức ăn rất ngon miệng, di nấu cơm chưa bao giờ đổi, thức ăn đều là mùi vị cô thích nhất, vì vậy chỉ nhìn thức ăn một cái, cô đã rất muốn ăn.

Tô Từ Duyệt ngồi xuống liền bắt đầu ăn, hơn nữa rõ ràng là rất hài lòng đối với thức ăn "Tài nấu nướng của thím Lý vẫn tốt như vậy."

Cô ăn vui vẻ, Tô lão cũng thấy vui vẻ, cũng bắt đầu động đũa, "Lần này đi chơi, có gặp được vật hoặc người tương đối có hứng thú không?"

Động tác dùng bữa của Tô Từ Duyệt dừng lại, sừng sốt nhìn ông nội một chút mới bĩu môi, "Hừ, không có không có không có, tất cả đều là người không thú vị." Nói xong tựa hồ vẫn không hài lòng lắm, "Ông nội, ông hi vọng con lập gia đình rồi rồi bỏ ông như thế sao?"

Cô nháy nháy mắt nhìn ông nội, ông hỏi như vậy, hàm nghĩa sâu xa dĩ nhiên là muốn hỏi cô đã có bạn trai chưa, nhắc nhở cô có thể suy tính chuyện lớn cả đời.

"Ông chỉ là hỏi một câu." Ông Tô lắc đầu, "Ai, ta còn chưa quá già, đã làm cho cháu gái phiền lòng, sau này sống như thế nào đây..."

"Đáng ghét." Tô Từ Duyệt bắt mắt, lại còn giả bộ đáng thương, rất rất rất đáng ghét, "Rõ ràng là ông ghét bỏ cháu, cảm thấy cháu ở nhà chiếm chỗ, lãng phí lương thực, thế mà người xấu lại cáo trạng trước, ông trở nên xấu!"

"Sao ông có thể ghét bỏ bảo bối của nhà chúng ta, chỉ cần cháu không ghét bỏ ông, đời này ông cũng sẽ không ghét bỏ con."

"Biết rồi, biết rồi. . . . ."

Cô gấp thức ăn cho ông, nhưng trong lòng thờ ra một hơi, cái đề tài này, có lẽ là được bỏ qua rồi.

Ông Tô thấy cô không muốn nói đề tài này, cũng không đề cập đến nữa, dù sao tuổi của cô cũng không coi là lớn, nếu cô còn muốn chơi thêm mấy năm nữa, vậy ông cũng tôn trọng ý kiến của cô. Dù sao bất kể công ty gặp phải loại tình huống nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân của cô, đây là chuyện kiên định nhất đời này của ông, để cho cô sống cuộc sống mà cô mong muốn.

*****

Sau khi ăn xong, Tô Tử Duyệt lại nói chuyện phiếm với ông, kể một vài chuyện đau khổ nhỏ không quan trọng. Ông nội toàn nói hồi nhỏ cô nhu thuận thế nào, lúc nào cô cũng làm nũng, ý là hiện tại cô không biết điều sao? Bây giờ ông nội cứ nửa than thở nửa dụ dỗ cô, cô đặc biệt thích cảm giác như thế, ấm áp mà tốt đẹp.

Số lần Tô Tử Duyệt về nhà, bình thường đều khổng chế bên trong một tần số nào đấy, một là cô không thích tiếp xúc với người khác trong thời gian dài, thời gian dài thì sự kiên nhẫn của cô sẽ giảm đi nhanh chóng, hai là cô không hy vọng mỗi lần gặp ông nội, ông đều là vì không muốn làm cô lo lắng mà ra về tâm tình vui vẻ, nếu như cô không ở nhà, ông nhất định sẽ tự do hơn nhiều.

Sau khi nói chuyện với ông nội, cô mới trở về phòng của mình. Gian phòng của cô vẫn như cũ, mọi thứ đều sắp xếp rất ngay ngắn, đặc biệt phù hợp với thân phận thực nữ danh môn của cô. Vừa nghĩ như thế, cô lại cảm thấy mình thứ thất bại trong tay ông nội, chuyện cô thích làm nhất là bày đồ ngồn ngộn trong phòng, nhưng chuyện này cô vẫn không dám duy trì ở trong nhà.

Sau khi cô tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra mới gọi điện thoại cho Hường Huy. Hường Huy là người bên cạnh ông nội, đối với tình trạng của công ty rõ như lòng bàn tay, hơn nữa đặc biệt trung thành với ông. Khi vợ Hường Huy xảy ra tai nạn xe cộ, dưới sự giúp đỡ của ông nội, cuộc sống hai vợ chồng Hường Huy dần đi vào quỹ đạo, cũng là bởi vì như thế, đối với công ty nhà họ Tô, Hường Huy tuyệt đối không hai lòng.

"Bây giờ tình trạng công ty rất không tốt sao?" Cô trực tiếp hỏi lo lắng của mình.

"Dạ, căn bản là không tệ như vậy, nhưng hiện tại bên ngân hàng không ngừng thúc giục... Hình như là nhà họ Hạ không ngừng tạo áp lực." Hường Huy bắt đầu dĩ than thở, "Những ngày này chủ tịch vẫn phải bận rộn bên ba vì chút chuyện này, cũng không biết thân thể của ông có thể chịu được hay không."

Tô Tử Duyệt đứng trên ban công, tay phải cầm điện thoại di động, tay trái gõ nhẹ nhàng lên lan can, "Trong khoảng thời gian này cũng vất vả cho anh rồi, xin hãy chăm sóc ông nhiều hơn, nhắc nhở ông ăn cơm đúng giờ, lúc nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi..."

Hường Huy liên tục đồng ý.

Xem ra tình trạng công ty là hết sức không tốt.

Đoạn thời gian trước cô đã biết tình trạng công ty không tốt lắm, chỉ là ông nội không muốn cô biết, cô cũng xem như không biết, không nghĩ tới tình hình lại càng ngày càng xấu.

Vừa mới cúp máy, điện thoại lại reo lên.

"Là anh." Giọng nói của Giang Dục truyền đến từ một chỗ khác, khiến cho cô trở về thực tế rất nhanh.

"Ừm."

"Vừa nãy nói chuyện với ai?"

Lông mày Tô Tử Duyệt cau lại, xem ra anh đã gọi điện tới nhiều lần, nhất thời nổi lên ý định trêu đùa, "À, tình nhân của em."

Hình như Giang Dục sùng sốt hai giây, ngay sau đó có ý cười yếu ớt ở khóe miệng, "Hả? Vậy vị tình nhân kia của em so với anh thì như thế nào?"

"Ừ, để em suy nghĩ một chút, hình như không đẹp trai bằng anh, cũng không có tiền như anh, về phần đáng người, hình như cũng không bằng anh..."

"Coi như em tình mắt."

"Đúng thế." Nói xong cô than thở một tiếng, "Về sau người ta cũng không còn mặt mũi gọi điện thoại cho em nữa rồi, anh không cần phải ưu tú như thế !"

Giang Dục cắn môi, nếu như cô ở trước mặt mình, lúc này đặc biệt muốn đưa tay ra xoa đầu cô, hoặc là nhéo mặt cô, "Cho nên ở nhà tự giác một chút. . . . . Ngoan ngoan chờ anh trở về."

"Biết rồi. . . . ."

Cô thuận miệng hỏi tình hình của anh, anh cũng trả lời nhẹ nhàng bằng quơ, sau liền hỏi cô muốn quà gì, anh mang về. Đối với quà tặng, Tô Tử Duyệt không có hứng thú lắm, dù sao từ nhỏ đến lớn cái gì cô cũng không thua kém, chỉ bảo anh mua tùy thích, khen ánh mắt của anh tốt, đồ anh mua nhất định cô sẽ thích.

Sau khi cúp điện thoại Giang Dục mới hậu tri hậu giác phản ứng trở lại, cô khen ánh mắt của anh tốt, không phải là đang khen chính cô hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Quan hệ giữa nhà họ Tô và nhà họ Hạ, nếu như dùng chữ viết để tự thuật, có lẽ có thể tả thành một bộ tiểu thuyết trăm vạn chữ. Nhà họ Tô và nhà họ Hạ làm giàu cùng lúc, nhiều năm trước là đối thủ cạnh tranh, chỉ là khi đó cạnh tranh không minh bạch giống như bây giờ, khi đó nhà họ Tô chiếm thế thượng phong rõ ràng, nhà họ Tô như mặt trời lúc ban trưa, bà nội Tô Từ Duyệt lại chết do tai nạn xe cộ, nếu như chỉ là ngoài ý muốn, quan hệ của nhà họ Tô và nhà họ Hạ có lẽ chỉ dừng lại ở đối thủ nhiều năm, nhưng đối thủ cũng có khả năng có quan hệ hợp tác cùng có lợi, nhưng đối với loại khả năng này nhà họ Tô và nhà họ Hạ coi như bằng không, bà nội Tô Từ Duyệt xảy ra tai nạn xe cộ, đầu sỏ gây nên chính là người của nhà họ Hạ, cho dù là ngoài ý muốn, cũng làm cho ông Tô hận thấu xương người của nhà họ Hạ, mâu thuẫn này như ngòi nổ vô cùng tận.

Nếu như quan hệ của nhà họ Tô và nhà họ Hạ chỉ là như thế, có lẽ cũng không được tính là phức tạp. Nhưng con trai duy nhất của ông Tô, cũng chính là ba của Tô Từ Duyệt, lại yêu đúng Hạ Thiên Vân - con gái duy nhất của nhà họ Hạ. Vì vậy quan hệ tình yêu của đôi này, có lẽ có thể được tính là phiên bản hiện đại của Romeo và Juliet, sau chuyện của bà nội Tô Từ Duyệt, ông nội liền bắt đầu nhắm vào nhà họ Hạ, khiến cho nhà họ Hạ từng bước đều là gian nan nối tiếp. Tô Mặc Xuyên và Hạ Thiên Vân yêu nhau tất nhiên là bị ba mẹ hai nhà phản đối mãnh liệt, đúng lúc hai người đang yêu đương nồng nhiệt nhưng ông Tô tuyệt đối không đồng ý hai người ở bên nhau, vì vậy Tô Mặc Xuyên chia tay với Hạ Thiên Vân, cưới mẹ của Tô Từ Duyệt, sau khi cưới không lâu, Tô Mặc Xuyên tự sát.

Rất lâu sau đó, Tô Từ Duyệt mới biết, Tô Mặc Xuyên tự sát, không phải như ông nội công bố ra ngoài là Tô Mặc Xuyên vì cứu người vợ đang mang thai xảy ra tai nạn xe cộ. Hơn nữa Tô Mặc Xuyên tự sát hết sức kỳ lạ, nếu như tin tức không sai, phải là Tô Mặc Xuyên và Hạ Thiên Vân cùng quyết định tự sát, dùng cái này kháng nghị sự phản đối của các trưởng bối, nhưng Tô Mặc Xuyên tự sát mà Hạ Thiên Vân lại vẫn sống rất tốt.

Vì vậy ông Tô càng thêm hận nhà họ Hạ thấu xương.

Tô Từ Duyệt có thể thật sự bình tĩnh mà tiếp nhận sự thực này, bao gồm ba ruột của cô là vì một người phụ nữ khác mà tự sát, cô đối với người đàn ông tên là Tô Mặc Xuyên, không có bất kỳ tình cảm gì, cô định nghĩa mình chỉ là cháu gái của ông Tô, về phần Tô Mặc Xuyên? Cô không có lấy nửa phần tình cảm, bởi vì cô biết rất rõ ràng, người đàn ông tên Tô Mặc Xuyên đó, đối với sinh mạng của cô chưa bao giờ mong đợi.

Tô Mặc Xuyên bị ba bức bách cưới người khác, có thể coi là như thế, ông ta cũng không thỏa hiệp, ông ta nói với ba ông ta rõ ràng, ông ta không chấp nhận hôn nhân như vậy, để cho ông ta tiếp nhận hôn nhân như vậy, thà rằng ông ta chết đi, ông Tô lại nói với con trai là: mày muốn chết thì chết đi, nhưng phải lưu lại đời sau cho nhà họ Tô ta.

Vì vậy người đàn ông tên Tô Mặc Xuyên đó, sau khi đông lạnh tinh trùng của mình, lựa chọn tự sát.

Từ lâu trước kia, Tô Từ Duyệt đã biết, tính mạng của mình không được ba mẹ mong đợi, khi cô còn chưa thành phôi thai thì ba của cô đã chết, cô chỉ là phương pháp kết hợp tình trùng của một chết với trứng của người làm mà thôi. Đây cũng là nguyên nhân mỗi khi cô tự giễu mình máu lạnh từ trong xương, tính mạng của cô có được như thế, làm sao có thể có nhiều âm áp.

Ông nội vì không để cho cô khó chịu, cứng rắn đề nguyên nhân cái chết của Tô Mặc Xuyên xuống, đầu tiên là tuyên bố với bên ngoài con trai con dâu đi nghỉ tuần trăng mật rồi, sau lại tuyên bố con trai chết vì cứu con dâu đang mang thai xảy ra tai nạn xe cộ, như thế, người khác thoát nhìn tính mạng của cô hình như cũng coi như đầy đủ, ít nhất cô có ba mẹ yêu nhau, cũng có ba mẹ thương yêu.

Nếu như đây được coi là một bộ hào môn ngược luyến tình thâm, sau đó có cầu huyết cũng là chuyện đương nhiên. Dĩ nhiên, rất nhiều chuyện, chỉ là Tô Từ Duyệt đoán mà thôi.

Cô nghĩ, có lẽ ban đầu Hạ Thiên Vân định tự sát cùng Tô Mặc Xuyên là thật, nhưng ngay khi đó, Hạ Thiên Vân phát hiện mình mang thai, vì vậy quyết định không tự sát nữa, nhưng Tô Mặc Xuyên chưa được Hạ Thiên Vân truyền tin cho, vẫn lựa chọn tự sát theo kế hoạch như cũ, vì vậy Tô Mặc Xuyên tự sát, Hạ Thiên Vân lại lựa chọn tiếp tục sống tốt.

Kết tinh tình yêu của Tô Mặc Xuyên và Hạ Thiên Vân là Hạ Ngừ Đình, người phụ nữ đã đoạt bạn trai của mối tình đầu của cô.

Cuộc đời của cô chính là một bộ phim cầu huyết, chỉ là cô vẫn không biết, chính mình sắm vai trò là nữ chính chứ không phải là vai nữ phụ không quan trọng.

Hạ Ngừ Đình hận cô, bởi vì nhìn từ bên ngoài, chỉ có Tô Từ Duyệt mới là kết tinh tình yêu của Tô Mặc Xuyên và vợ, trong lòng Hạ Ngừ Đình, Tô Từ Duyệt chính là vết bẩn của đôi vợ chồng phản bội mẹ cô tồn tại, mà Hạ Ngừ Đình lại chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau với mẹ, giữ gìn tiếng tăm cho người đàn ông chết vì bảo vệ người vợ gặp tai nạn xe cộ.

Giống với Hạ Ngừ Đình hận cô, cô cũng không thích Hạ Ngừ Đình, mỗi lần thấy ánh mắt phẫn hận của Hạ Ngừ Đình, cô cảm thấy thật thoải mái, vốn dĩ

cô mới là người khổ sở nhất, nhưng trời đất xui khiến, mẹ con Hạ Ngữ Đình cũng sống trong khổ sở như vậy, mỗi khi đến loại thời điểm này, cô cảm thấy mình buồn bức không vui vì mẹ cô chết đi có lẽ cũng coi như đáng giá, dù sao nhìn từ bên ngoài, ba cô yêu mẹ cô, người phụ nữ kia cũng không đáng thương, cho dù là trên danh nghĩa.

Năm xưa, nhiều lần nhà họ Tô và nhà họ Hạ giao chiến, nhà họ Tô cũng chiếm thế thượng phong rất lâu, sau đó hai nhà lại ngang hàng, còn bây giờ, nhà họ Hạ lấn lộn thuận buồm xuôi gió rồi, nhà họ Tô lại lâm vào nguy cơ liên tiếp. Thực sự xác minh câu nói, sông có khúc người có lúc, nếu như cô không mang họ Tô, có lẽ còn có thể đi đánh giá một cách thật rất công bằng.

Nhà họ Tô do một mình ông Tô liệu chết chống đỡ, mà mỗi người con trai của nhà họ Hạ lại không chịu thua kém, nhất là sau khi đương gia bây giờ là Hạ Tông Vân vào công ty liền bắt đầu một loạt cải cách, lấy được hiệu quả rất tốt, thông qua sự phát triển mấy năm gần đây, danh tiếng công ty Hạ thị càng ngày càng vang dội, nhưng nhà họ Tô lại đi theo một con đường khác.

Hạ Tông Vân là anh ruột của Hạ Thiên Vân, quan hệ hai anh em vô cùng tốt, vì vậy Hạ Tông Vân mới không tiếc mượn tất cả các cơ hội tiến hành chen ép nhà họ Tô.

Mỗi lần Tô Từ Duyệt nghĩ đến cái này, sẽ căm ghét mình chỉ là con gái, nếu không cô cũng muốn đấu với nhà họ Hạ trên thương trường một lần, nhưng cho tới bây giờ ông nội cũng không có suy nghĩ như vậy, đẩy cô đến hướng thực nữ càng ngày càng xa, làm cho cô không giúp ông được chút nào.

Có lẽ là trước kia Tô Từ Duyệt cũng biết công ty bắt đầu rơi vào hoàn cảnh khó khăn, mà cả ngày ông nội bận rộn không ngừng vì chuyện của công ty, đúng lúc đó quan hệ của cô và Giang Dục lại là thời điểm hòa hợp nhất, dĩ nhiên, cái này cũng không mâu thuẫn. Chỗ mâu thuẫn là, cô hi vọng trong quan hệ của cô và Giang Dục, chỉ là bởi vì bản thân bọn họ, tất cả đều không có liên quan tới tài sản của dòng họ. Giang Dục cũng không biết, cô chính cô cháu gái duy nhất của nhà họ Tô, nếu như khi đó anh biết được, có lẽ sẽ hoài nghi động cơ của cô, như vậy cũng dễ hiểu, ngay cả chính cô cũng nghĩ như vậy.

Nhà họ Tô đang lâm vào nguy cơ, phương thức tốt nhất, đương nhiên là tìm một cái cây đại thụ hóng mát, vì vậy, vào lúc đó, cô lựa chọn chia tay. Ngay cả chính cô cũng ích kỷ hi vọng tình cảm của mình không trộn lẫn bất kỳ tạp chất gì, vì vậy tách ra đi! Thừa dịp lúc chính cô còn có thể thu tay, cứ vậy lựa chọn rời đi, như vậy thì coi như khi nhớ lại cũng sẽ chỉ nhớ lại những thứ kia tốt đẹp giữa bọn họ, mà không phải là vết bẩn và sự khó chịu.

*****

Chủ nhật, Tô Từ Duyệt nhận được điện thoại của Diệp Tiêu Tiêu, Diệp Tiêu Tiêu nói đã luộc đậu phộng xong, chờ cô đến ăn, từ trước đến giờ đối với ăn, cái gì Tô Từ Duyệt cũng không khách khí, sau khi cúp điện thoại, liền chạy đến nhà Diệp Tiêu Tiêu.

Nhà Diệp Tiêu Tiêu luôn luôn dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, ngay cả giấy cũng sắp xếp gọn gàng quy củ, khiến Tô Từ Duyệt nhìn có chút khó chịu, vì vậy lúc cô đôi dép, cố ý đá những đôi giày kia nẩy đá, giấy ngổn ngang rối loạn, cô cũng cảm thấy hài lòng. Diệp Tiêu Tiêu hung tợn nhìn hành động của cô, ánh mắt kia, hận không thể cắt Tô Từ Duyệt thành tám khúc, không đúng, phải là 18 khúc.

Diệp Tiêu Tiêu càng tức giận, Tô Từ Duyệt càng vui vẻ.

Tô Từ Duyệt đi vào phòng khách, nhìn sàn nhà sang bóng như mới, bĩu môi, "Cậu nói cậu bận, cậu lãng phí thời gian vào việc làm vệ sinh, cậu có thể không bận rộn sao?"

Diệp Tiêu Tiêu sợ cô, kéo cô đến bên sofa, ấn cô ngồi xuống, trên khay trà bên cạnh sofa đã đặt sẵn đậu phộng, đậu phộng còn bốc hơi nóng, hẳn là mới lấy từ nồi ra không lâu. Diệp Tiêu Tiêu thật sự sợ cô, sợ cô không nhìn được đi giày trên sàn nhà, hơn nữa là không đập mấy dấu bunn không bỏ qua, không cần nghi ngờ, loại chuyện như vậy Tô Từ Duyệt tuyệt đối đã làm. Đó là lúc Diệp Tiêu Tiêu chuẩn bị dạy dỗ Tô Từ Duyệt, Tô Từ Duyệt buồn bức cực độ, dứt khoát khiến Diệp Tiêu Tiêu biết một chút về công lực của mình, từ đó về sau, Diệp Tiêu Tiêu không biết làm thế nào để giáo huấn tác phong của Tô Từ Duyệt.

Miệng Tô Từ Duyệt bị đậu phộng chặn lại, dứt khoát cời dép ra, bắt chéo hai chân, đáng vẻ cực kỳ lười biếng.

Diệp Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh cô, thấy cô ném vỏ đậu phộng loạn xạ cũng không có bất kỳ biểu hiện gì. Sau khi Tô Từ Duyệt ăn một lát liền cảm thấy không bình thường, trước kia cô làm như vậy, Diệp Tiêu Tiêu coi như không nói lời nào để ngăn lại, nhưng ánh mắt của cô cũng giống như nhìn kẻ thù giết cha, sao hôm nay lại yên tĩnh như vậy?

Cô nhổ vỏ đậu phộng ra, cô thích cho cả đậu phộng và vỏ vào sau đó cắn vỏ, lại nhổ vỏ ra, mặc dù cách ăn này không lịch sự nhưng lại hết sức thú vị.

"Nói đi, có chuyện gì?" Cũng là bạn tốt nhiều năm rồi, có thể biết đối phương không giống bình thường rất nhanh.

Diệp Tiêu Tiêu cũng không định giấu giếm, "Ngày hôm qua có một bạn học tổ chức họp mặt, tớ đã tham gia."

Tô Từ Duyệt chỉ nhìn Diệp Tiêu Tiêu, cũng không nói chuyện, nếu Diệp Tiêu Tiêu nói như thế, đương nhiên là họp mặt bạn học ở trong trường, nhất định Diệp Tiêu Tiêu biết cái gì có quan hệ với chuyện của mình.

Diệp Tiêu Tiêu khẽ thở dài cảm thán, "Phương Văn Thành đã về, cậu biết chưa?"

Tô Từ Duyệt gật đầu một cái, nghĩ thầm cô không chỉ là biết, hơn nữa còn gặp Phương Văn Thành, không có vẻ u sầu của người tình cũ chỉ hận không gặp lại sớm hơn, cũng không có vẻ của kẻ thù gặp nhau, gặp nhau thật bình tĩnh.

"Hôm qua tớ cũng mới biết... Phương Văn Thành cũng không còn ở bên Ngừ Đình nữa, năm đó là Hạ Ngừ Đình nhất định phải cùng Phương Văn Thành ra nước ngoài, bọn họ liền đi cùng nhau, nhưng bọn họ cũng không thành một đôi, cho tới bây giờ cũng không." Diệp Tiêu Tiêu cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tô Tử Duyệt, bạn bè nhiều năm, cũng hiểu mấy phần, mặc dù Tô Tử Duyệt không nói nhiều, nhưng đối với chuyện lúc trước Phương Văn Thành và Hạ Ngừ Đình ở bên nhau, tuyệt đối bị dả kích không nhỏ, đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao có nhiều người theo đuổi như vậy mà Tô Tử Duyệt cũng không có một mối tình nào.

Tô Tử Duyệt nghe nói như thế, không biết mình nên có phản ứng gì, cũng không biết mình phải có tâm tình gì. Lúc trước cô nghĩ đến Phương Văn Thành và Hạ Ngừ Đình ở bên nhau, cô rất khổ sở, mặc dù vẫn làm bộ kiên cường như cũ, nhưng tự cô biết mình khó chịu bao nhiêu, thậm chí bắt đầu hoài nghi tất cả các loại tình cảm.

Hiện tại đột nhiên có người nói cho cô biết, Phương Văn Thành không ở bên Hạ Ngừ Đình, cô không cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, cũng không phải là thần nhiên, tâm tình cũng không có thay đổi.

Chỉ vì cô biết rõ, cho tới bây giờ cái cô thực sự quan tâm không phải là Phương Văn Thành có ở bên Hạ Ngừ Đình hay không, mà là trong lúc cô và Phương Văn Thành qua lại, anh lại thật sự động lòng với một người phụ nữ khác, đây mới là cái làm cho cô khó có thể buông bỏ được.

"Vậy thì thế nào?" Giọng nói của cô rất trầm, có chút giống thờ dài.

Căn bản cô không cần chân tướng như vậy, điều này cũng không tính là chân tướng, huống chi cô và Phương Văn Thành cũng không có chuyện... hiểu lắm

Phản ứng của cô khiến Diệp Tiêu Tiêu cũng thờ dài một hơi theo.

Năm đó Tô Tử Duyệt và Phương Văn Thành, tuyệt đối được cho là đôi kim đồng ngọc nữ nhưng bây giờ lại thành cái dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tô Tử Duyệt im lặng vài giây, sau cảm khay đậu phộng, thật ra cô cho rằng mình còn chưa đủ ngược đãi, mỗi lần ăn đậu phộng, cô đều nghĩ tới mẹ mình, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản được cô thích ăn loại lạc này. Mẹ cô rất đáng thương, yêu cha cô như thế, không đạt được mọi thứ, cả đời lãng phí thời gian, buông tay mà ra đi. Từ khi cô biết được câu chuyện khi mình được sinh ra, cô vẫn luôn tự nhắc nhở mình, nhất định cô sẽ không trở thành người phụ nữ tội nghiệp như vậy, dù rằng người đàn ông bên cạnh không yêu mình thì cô vẫn lựa chọn bỏ đi, không yêu chính là không yêu, làm nhiều điều hơn nữa thì cũng không thay đổi được gì.

Lúc Phương Văn Thành đưa ra lời chia tay thì ngay cả nguyên nhân cô cũng không muốn hỏi, hiểu đơn giản là, trái tim người đàn ông này không còn đặt trên người mình nữa, cần gì phải hỏi nguyên nhân để làm tổn thương mình hơn nữa, không bằng duy trì hình tượng tốt đẹp.

Còn Giang Dục.

Cô chủ động chia tay, không phải không thuyết phục nội tâm cô. Những ngày đang qua lại với Giang Dục, cô rất vui vẻ, bất kể là mấy tháng trước thờ ơ hay ba tháng sau thân thể cuốn quýt, cô rất vừa lòng với đoạn tình cảm ấy, vì lý do đây, thậm chí cô còn mong chờ anh gọi điện cho mình, thích cảm giác gối đầu lên cánh tay anh mà ngủ. Lúc cô phát hiện mình yêu cái cảm giác ấy thì cô bắt đầu bùng tình.

Cô hiểu được, Giang Dục vẫn chưa rung động với cô. Cô đồng ý ở chung hòa bình với anh với điều kiện đầu tiên là, anh không yêu cô, mà cô cũng không yêu anh, nhưng cô lại là người phá vỡ điều kiện này, dường như cô có chút xúc động, vẫn mong đợi anh và cô ở chung, cô không thể như thế, trong một đoạn tình cảm, cô không nghĩ mình sẽ trở thành người bị động. Mỗi tình đầu thất bại, khiến cô nhận ra bản chất của tình yêu, lúc yêu thì tất nhiên yêu, nhưng khi ở chung lâu dài, cả hai sẽ cảm thấy mệt mỏi, tình cảm sâu nặng không bằng một người phụ nữ mới xuất hiện, trong tình cảm nhận thức của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn trái ngược nhau, theo thời gian phụ nữ sẽ càng ngày càng lún sâu, còn đàn ông lại mệt mỏi và chán ghét.

Cô hi vọng phương thức ở chung, không ai yêu ai, như vậy có thể tránh tổn thương cho nhau. Cô lựa chọn chia tay Giang Dục, trong đó có một nguyên nhân đáng cười là cô cảm thấy mình rung động, ngay cả chính cô cũng cảm thấy buồn cười. Nếu cô chưa từng rung động, cô sẽ lựa chọn tiếp tục qua lại với Giang Dục, sau đó dựa vào quan hệ với Giang Dục, vực lại công ty đang trên đà đi xuống. Nhưng cô rung động, cô không muốn bán tình cảm của mình, không muốn lấy tình cảm của mình làm tiền cược.

Cũng có thể nói đó là sợ hãi, sợ hãi vĩnh viễn mình không trả nổi để có kết quả tốt, vì thế cô không dám thử. Phương Văn Thành cũng không tổn thương cô, cũng có thể từ thói quen cô rút được ra kết luận, để đề phòng cô lại ngã đau thêm lần nữa, cô sẽ gia cố trái tim mình chắc chắn hơn nữa, không muốn tùy tiện trả giá, cũng không mong muốn người ta dễ dàng đi vào sâu trong nội tâm của cô.

Cô ăn đậu phộng, phát hiện dường như mùi vị thay đổi, cô ăn thêm mấy hạt đậu phộng nữa rồi nhanh chóng mất hứng.

Diệp Tiêu Tiêu vẫn giữ vững tư thế như trước, im lặng nhìn Tô Tử Duyệt một lúc, về mặt lúc này của Tô Tử Duyệt hết sức bình tĩnh, thậm chí còn cố ý

bình tĩnh, bày ra khuôn mặt trẻ con không thể so sánh với vẻ ngây thơ hồn nhiên lúc trước, nhưng cũng không giả vờ, chính là bên ngoài và tính cách của cô hiện tại rất kinh ngạc là được.

"Câu hoàn toàn không còn khúc mắc với Phương Văn Thành nữa sao?" Sau hơn nửa ngày, Diệp Tiêu Tiêu mới thờ dãi nói ra những lời này.

Tô Từ Duyệt dùng khăn lau tay, nghe những lời kia, nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn bạn tốt một cái, khoe miệng hơi nhếch lên thể hiện sự giễu cợt, "Đều đã qua lâu như vậy. . . . . Tớ là loại phụ nữ si tình như thế ư? Đừng nghĩ mình như vậy, chỉ một chút thôi tớ cũng không muốn làm phụ nữ như vậy, đồng thời cũng sẽ không trở thành loại phụ nữ ấy."

Diệp Tiêu Tiêu thờ dãi yếu ớt, dường như cũng không biết nên nói gì mới tốt, "Hiện tại cậu trở nên có chút. . . . ."

"Cái gì?"

"Lạnh nhạt chứ sao, lạnh nhạt đến làm người ta cảm giác xa lạ." Diệp Tiêu Tiêu nói ra điều trong lòng, loại tình trạng hiện nay của Tô Từ Duyệt, làm cho người ta thấy xa lạ hơn nữa còn không đoán được suy nghĩ, dường như Tô Từ Duyệt sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ người nào, không khó chịu, không đau khổ, không căng thẳng và sợ hãi, cô không sợ đối mặt với sóng to gió lớn, vẫn bộ dạng thản nhiên như cũ, sẽ cười, sẽ đùa vui ồn ào, cũng sẽ không sụp đổ.

Nếu không phải năm đó Diệp Tiêu Tiêu chứng kiến tình cảnh sau khi thất tình của Tô Từ Duyệt, có lẽ vẫn nghĩ Tô Từ Duyệt là người như vậy, nhưng cô không phải người như thế, vậy nên mới có thể làm cho người ta cảm thấy xa lạ.

Cơ thể Tô Từ Duyệt hơi cứng đờ, lập tức nhìn về phía bạn tốt, "Uh, việc này. . . . . Tớ nên nói là, chỉ là kích động và tức giận đều không phải. Tớ vui vẻ khi nghĩ về những chuyện đã qua, lúc trước Phương Văn và tớ chia tay, sau đó tớ rất khổ sở, cậu cũng rõ mà, ngay lúc tớ nghĩ, vì sao tớ phải làm đau chính mình chứ, đau đớn kia của mình lại không nhìn thấy, cũng không hề thẹn một chút nào, một khi đã như thế, vì sao tớ không đối xử tốt với bản thân mình?"

Nói xong Tô Từ Duyệt mỉm cười.

Cô kể cho Diệp Tiêu Tiêu nghe về một việc nhỏ cô đã làm. Ở một khoảng thời gian, cô chìm đắm trong một cuốn tiểu thuyết, có một đạo, cô đọc đi đọc lại chương truyện cô yêu thích. Đúng là thật khéo, trên diễn đàn có người phun nước miếng vào tình tiết của bộ tiểu thuyết này, lời chửi rủa vô cùng độc ác. Tô Từ Duyệt không chịu được, cảm thấy người bình luận kia hơi quá đáng, hoàn toàn không phải sự thật, vì thế cô trả lời bình luận đó, giải thích đi giải thích lại về chi tiết kia. Nhưng cho dù cô có giải thích thế nào, người kia vẫn tiếp tục phản đối cô, hơn nữa còn nói ba quyển tiểu thuyết kia rất quái đản, người yêu thích nó lại càng quái dị hơn. Tô Từ Duyệt không thờ nổi, vì thế cô viết lại tất cả những tình tiết chủ yếu trong bộ tiểu thuyết kia, để chứng minh bộ tiểu thuyết này không giống như những lời của người bình luận kia nói. Mà sau khi cô làm thế, những người đọc khác chẳng những không giống như cô đã suy nghĩ, ngược lại họ còn chế nhạo cô, bọn họ nói, tác giả của bộ tiểu thuyết còn không thể nhớ rõ tất cả các chi tiết, vậy mà cô có thể nhớ rõ từng chi tiết trong truyện, những điều viết ra kia hoàn toàn dựa theo mục lục của truyện, nếu không phải là tác giả của bộ tiểu thuyết ấy, sao có thể nhớ rõ ràng như vậy.

Khi đó Tô Từ Duyệt rất tức giận, bị người ta nói là tác giả tự mình xuất hiện giải thích rõ. Ở phần bình luận cô viết rất nhiều chữ, nội dung là châm biếm người kia tự cho mình là đúng, chỉ riêng người đó không nhớ chi tiết, thì những người khác sẽ không nhớ rõ ư? Cô còn có thể viết đầy đủ rõ ràng những ý chính dựa theo mục lục của một quyển tiểu thuyết chỉ đọc qua! Hơn nữa nếu cô là tác giả thực sự của bộ tiểu thuyết kia, dù có nằm mơ cô cũng có thể cười như không, bởi vì đã viết tốt như thế.

Nhưng những từ cô viết, rồi cô xóa tất cả, hơn ẩn vào chữ X trên cùng bên phải của trang web. Trong nháy mắt khi tắt trang web kia, cô lại bắt đầu về hành động của mình, cô tiếp tục bình luận, người khác sẽ chỉ cười nhạo cô, hơn nữa còn bôi nhọ tác giả của bộ tiểu thuyết cô yêu thích, hành động của cô, không những chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho tác giả, ngược lại khiến càng người đã kích tác giả ấy hơn.

Lúc đó cô không hề trả lời, cũng không muốn quan tâm, giấy mời kia, không bao lâu sau nó bị lãng quên đi.

Bỗng nhiên cô phát hiện, cái gọi là tức giận dẫn tới kích động, không mang kết quả tốt đẹp gì, chỉ có thể rơi vào tình trạng càng thêm tức giận, cho dù lý lẽ của mình là đúng.

Vì thế cô bắt đầu học cách trở nên điềm đạm, không sợ gặp phải chuyện vô cùng phiền lòng. Dù gặp phải chuyện gì, tức giận hay đau lòng, dường như không còn quan trọng, chỉ có thể giải quyết mà thôi, một khi đã như thế, vậy đừng kéo dài thêm thời gian.

Đương nhiên, tất cả cũng chỉ là lý luận suông, cô vẫn phải tiếp tục quá trình học hỏi.

Nghe hết lời Tô Từ Duyệt nói, Diệp Tiêu Tiêu thực sự dở khóc dở cười, "Cậu đúng là chuyện bé xé ra to."

"Tất nhiên. . . . ." Tô Từ Duyệt cười, cười đến mức đắc ý một chút, lập tức thu lại nụ cười, "Nói thật đi, hôm nay cậu mời tớ đến đây, chỉ để nói cho tớ biết năm đó Phương Văn Thành không ở bên Hạ Ngữ Đình?"

Diệp Tiêu Tiêu cắn môi dưới, "Ngày hôm qua ở buổi họp mặt, Phương Văn Thành cũng... Trước đó tớ cũng không biết, là mấy người bọn họ... quan hệ tốt với Hội Học Sinh, vì vậy gọi nhau cùng tới. . . . ."

Tô Từ Duyệt mỉm môi dưới, ra hiệu cho Diệp Tiêu Tiêu tiếp tục.

"Phương Văn Thành hỏi tớ về chuyện của cậu, dường như anh ta muốn biết cậu có vượt qua chuyện quá khứ được không. . . . . Hơn nữa, tớ luôn cảm

thấy, anh ta vì biết chuyện của cậu, mới tham gia buổi họp mặt của lớp chúng ta." Diệp Tiêu Tiêu nói rõ ràng một lần, "Anh ta rất quan tâm cậu, không phải loại quan tâm xã giao. . . . ."

Lúc trước Diệp Tiêu Tiêu tình cờ gặp Phương Văn Thành một lần, Phương Văn Thành hỏi cô cách liên lạc với Tô Từ Duyệt, ngay cả Diệp Tiêu Tiêu cũng hiểu Phương Văn Thành chỉ khách sáo thôi, dường như hiện tại không phải là việc như vậy.

"Rồi sao?" Tô Từ Duyệt trừng mắt nhìn.

Diệp Tiêu Tiêu đành phải nhún vai, "Không được tốt lắm, nhìn thái độ của cậu này, tớ cũng có thể yên tâm, tớ sợ cậu sẽ không không chế được, hóa ra tớ nghĩ nhiều."

Tô Từ Duyệt thẳng thắn vỗ nhẹ vào bụng mình, "Đừng quên tớ là phụ nữ có thai, hơn nữa đứa bé vẫn còn có cha."

Nhắc tới đứa bé, Diệp Tiêu Tiêu lại có chút lo lắng, chỉ là không muốn mất hứng vào lúc này, đành phải gật đầu lấy lệ. Đột nhiên Diệp Tiêu Tiêu nhớ tới một việc khác, năm đó Tô Từ Duyệt thất tình, tận mắt cô chứng kiến tình cảnh của Tô Từ Duyệt, vì thế theo bản năng có thể cảm thấy tình cảm của Tô Từ Duyệt với Phương Văn Thành sẽ giống như biển lớn. Nhưng tình trạng sau khi Tô Từ Duyệt chia tay với Giang Dục như thế nào? Cô không thấy, chẳng lẽ bởi vì không thấy, là có thể không thừa nhận Tô Từ Duyệt không hề có chút cảm tình nào với Giang Dục ư?

Diệp Tiêu Tiêu nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ cần Tô Từ Duyệt có thể vui vẻ như trước, lấy tư cách là bạn bè, cũng yên tâm.

Lúc này điện thoại của Tô Từ Duyệt vang lên, cô nhìn danh bạ, cười bí hiểm với Diệp Tiêu Tiêu, "Cha đứa bé." Nói xong nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy đi động ra ban công để nghe.

Diệp Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng Tô Từ Duyệt, bỗng nhiên nhận ra, thì ra từ lâu Tô Từ Duyệt đã thoát khỏi bóng ma Phương Văn Thành và Hạ Ngừ Đình rồi đi, từ lâu người trong cuộc đã thoát khỏi cảnh đau khổ, ngược lại chỉ có người đứng xem còn vương vấn trong lòng.

Diệp Tiêu Tiêu đứng dậy, vừa nhìn về vô đầu phong trên mặt đất, lại đau đầu, tìm cái chổi để quét. Tô Từ Duyệt này, mỗi lần cô ấy đến đây, luôn mang tai họa cho mình, dường như cô lại hình thành thói quen, nếu một ngày Tô Từ Duyệt không làm phiền mình một chút, có lẽ cô sẽ không quen.

Thói quen thật sự đáng sợ.

Trong điện thoại, Giang Dục đơn giản nhắn nhủ một tin, ngày mai anh sẽ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Giang Dục cầm theo vali, đi tới bãi đỗ xe của sân bay, anh đi đến bên cạnh xe mình. Loại tâm tình này, khó có thể tưởng tượng, ban đầu chờ mong, biến thành thất vọng, thất vọng xong, lại nhận ra chờ mong lúc đầu thành sự thật. Giống như bầu trời vốn đen kịt, dường như tiếp theo sẽ mưa, không lâu sau, một cơn gió thổi qua, mây đen bay đi, hiện ra mặt trời.

Lúc trước anh gọi điện thoại cho Tô Từ Duyệt, anh nói thời gian anh quay về, ban đầu anh không nghĩ nhiều, chỉ là lúc ra cửa sân bay, nhìn thấy nhiều người đón máy bay như thế, có người lớn tiếng gọi tên người nào đó, có người giơ cao cái biển viết tên của đối phương, lại có người tác bối rồi nhìn người khác. Họ vội vàng, nhanh chóng thu hút sự chú ý của anh, làm anh sinh ra một loại tâm lý nhạy cảm, lại theo bản năng cũng nhìn qua những người đón máy bay. Có thể động tác của anh có chút lộ liễu, khiến mọi người trên đường không nhận được hỏi anh, có phải đang tìm người hay không, anh thu lại ánh mắt rồi trả lời đối phương không có gì, thậm chí trong lòng có chút mất mát.

Anh cũng không phải cậu bé mười mấy tuổi, từ trước tới nay chưa từng bị ảnh hưởng bởi những người khác, lần này thật không biết bị làm sao.

Trong tiềm thức anh còn tự tìm cho mình một lý do, may mắn cô chưa tới, nhiều người như thế, cô bị người ta xô đẩy thì biết làm sao bây giờ, cô đang mang thai đứa bé của anh, tuy rằng cô không quá tự giác là một người mẹ tốt, anh cũng không thể tự giác làm một người cha tốt.

Sau khi thuyết phục chính mình, chào tạm biệt vài vị quản lý xong, anh vội vã đi đến bãi đỗ xe. Bỗng nhiên anh nghĩ đến, vừa rồi

Phu nhân của một vị quản lý hình như cũng tới đón máy bay, hơn nữa vị phu nhân kia còn mang theo con của bọn họ tới. Anh sờ mũi của mình, không rõ tại sao mình lại nghĩ tới hình ảnh đó, cùng lúc anh xóa hình ảnh kia trong đầu, ngẩng mặt lên thì thấy Tô Từ Duyệt đứng ở bên cạnh xe anh, đang mỉm cười ầm ập nhìn nhìn, dường như rất mong đợi anh sẽ thể hiện biểu cảm như thế nào.

Cô đi tới trước mặt anh, hai tay ôm cổ anh, "Kính ngạc?"

Hắn trực tiếp thả lỏng tay, vali rơi xuống đất, hai tay anh ôm cô, không nhận được áp trán mình vào cái trán của cô, loại động tác không kim nén được, tựa hồ anh đã rất lâu chưa làm, loại cảm xúc đó tưởng như đã ngủ yên, lúc đầu nghĩ rằng nó đã biến mất cùng với thời gian, hiện tại mới biết, đó không

phải là biến mất, chỉ là ẩn giấu rồi hiện lên, khi gặp được người đặc biệt mới khôi phục.

"Uh." Ôm cô vào trong ngực mình, cũng cảm thấy giống như khoảnh khắc này của cuộc đời của mình rất viên mãn, xem ra cha mẹ anh thật sự không cần lo lắng về chuyện đại sự của anh.

Cô kẻ sát trên vai anh, khuôn mặt anh hoàn toàn thể hiện anh rất vừa lòng với việc cô tới đây.

Cô thoát khỏi lồng ngực anh, cực kì hứng thú nhìn anh, "Quà của em đâu?"

Anh không nhìn được bóp mũi cô một chút, "Hăng hái chạy tới như thế, chỉ vì quà ư?"

"Tất nhiên, chẳng lẽ lại vì tới đón anh?" Cô nói rất thân thiện, chỉ là đôi mắt không ngừng chuyển động, "Không được bóp mũi em, mũi tẹt sẽ rất xấu. . . ."

Anh nghe lời này của cô, giả vờ lại muốn bóp mũi cô lần nữa, cô nhanh chóng lùi bước ra sau.

Giang Dục nhìn cô lắc đầu, lúc đó mới xách valy, mang hành lý để vào trong cốp xe. Một tay Tô Tử Duyệt chống trên xe, mở to mắt nhìn động tác của anh, phải thừa nhận, đẹp trai thì không nói làm gì, hình như rất khó sắp xếp từ ngữ để miêu tả phong độ ấy, nhìn qua vô cùng vui mắt vui tai.

Haha, cho dù về sau có cãi nhau, cũng có thể nhìn mặt anh, có lẽ cũng sẽ không quá tức giận.

Giang Dục cất kỹ valy, ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt linh động của đang nhìn mình chăm chăm mãi không thôi, giống đang suy nghĩ về muốn làm một cô bé xấu xa, trăm ngàn lần không muốn bị người khác phát hiện kế hoạch. Anh đi qua đó, mở cửa xe, nhét cô vào trong. Chưa bao giờ cô bị lạnh nhạt như thế, trừng mắt liếc anh một cái, vừa không tình nguyện ngồi vào xe, lại tự giác thắt dây an toàn.

Giang Dục ngồi vào vị trí lái xe, anh vừa ngồi xuống, thì phát hiện cô đang lấy điện thoại ra, không nhìn được nói, "Ít dùng di động. . . ."

Anh còn chưa dứt lời, cô lại cầm di động tới trước mặt anh, "Đã thấy cô ấy chưa?"

Anh đảo mắt liếc nhìn một cái, chỉ là ánh mắt không thay đổi, nhìn ánh mắt của nàng tựa hồ muốn hỏi, cô lại muốn làm gì.

"Em muốn học tập cô ấy, anh nhìn này, cùng mang thai mấy tháng, bụng lại không hề lộ một chút nào, vẫn thon thả như cũ."

Tuy rằng có thể hiểu rõ ràng tâm lý yêu thích cái đẹp của phụ nữ, anh phải tỏ vẻ không ủng hộ, "Em hoàn toàn không cần như vậy. . . ." Anh dừng hai giây mới trả lời, "Em béo thêm một ít sẽ càng xinh."

"Em không tin anh, bây giờ nói suông như thế, nếu thật em béo lên, khẳng định sẽ ghét bỏ em"

"Không phải em nói ánh mắt anh tốt ư? Em béo một chút, khẳng định càng xinh đẹp."

Cô chớp mắt nhìn thẳng anh, "Ý anh là hiện tại rất xấu?"

Lúc này Giang Dục mới hiểu được chân lý, cái gọi là không cần nói lý với phụ nữ, bạn mãi mãi không lại được họ, "Đều xinh đẹp, chỉ là béo thêm một chút sẽ có vẻ khỏe mạnh."

Thế này mới hơi vừa lòng Tô Tử Duyệt.

Anh thay đổi tay lái, cho xe chạy đi, xe chạy trên đường lớn thì anh mới bắt đầu nói chuyện với cô. Dường như tâm trạng của rất tốt, chắc chắn mấy ngày đó rất vui.

"Mấy ngày qua đã làm những gì?"

Tô Tử Duyệt suy nghĩ, "Ăn cơm ngủ. . . ." Sau khi thấy anh nhìn, lại nhanh chóng nói vài câu nữa, "Còn nhớ anh. . . . Khi nào mới quay về."

Cô cố ý dừng lại ở "Nhớ anh", dường như cảm thấy rất thú vị. Anh cố tình không bị mắc lừa, "Còn gì nữa?"

Về mặt cô nghiêm túc, thực sự suy nghĩ, mấy ngày qua cũng không làm gì, về nhà ở chung với ông nội vài ngày, tới nhà Diệp Tiêu Tiêu ở một ngày, tổng kết lại cuộc sống chỉ có ăn cơm uống nước và ngủ, cô ho khan một tiếng, "Em đây nhìn thẳng lên trời rồi tự hỏi, uh, về vấn đề rất sâu xa."

"Ví dụ như?"

"Hai vấn đề, một là có phải thói quen đàn ông nói chung là sau khi mất đi mới nhận ra người phụ nữ bên người rất quan trọng, cái khác là có phải đàn ông trong một đoạn tình cảm thì thời gian càng dài lại càng dễ mệt mỏi."

Giang Dục nhú mày một chút, lại nhanh chóng phát triển ý hiểu, " Là chuyện gì khiến em. . . . Tự hỏi vấn đề sâu xa như thế?"

"Em nhìn thấy bạn trai cũ?"

"Hử?" Anh thể hiện cô có thể tiếp tục.

"Hình như anh ta rất quan tâm em, còn thăm dò cuộc sống quá khứ và hiện tại của em như thế nào, hơn nữa làm chuyện đó vào thời điểm thực sự cố ý. À, đúng rồi, lúc trước anh ta đá em, chúng em quen nhau ba năm, sau đó anh ta rung động với bạn gái ở chung một tháng. . . . . Đối chuyện này em vẫn canh cánh trong lòng, vẫn hi vọng anh ta từng không tốt, thật sự gặp nhau thì em phát hiện thực ra hi vọng của em là đúng anh từng không tốt, chỉ là nếu anh từng tốt như trong lời nói, em cũng sẽ không khó chịu quá mức."

"Sau đó thì sao, em rút ra kết luận gì?"

"Không phải rất rõ ràng ư? Trong một đoạn tình cảm, phụ nữ càng quý trọng, đàn ông lại càng mệt mỏi, vì thế mới có chuyện phản bội."

"Nếu anh mua một cái cốc uống nước, thời điểm mới mua khẳng định sẽ hài lòng với cái cốc đó, sau đó một thời gian, sẽ có thói quen dùng cái cốc này uống nước, chỉ cần còn dùng sử dụng cái cốc, chính là thừa nhận giá trị của nó, mà nhất định không phải vui vẻ và yêu thích giống lúc mới mua về."

"Được rồi, nếu phụ nữ chỉ là một cái cốc, cái này vỡ thì sẽ có cái khác, nhìn xem, đây là suy nghĩ của đàn ông các anh. Chưa kể, rất nhiều thứ có thể đựng nước, không phải chỉ riêng chiếc cốc, còn có thể mua lon nước, ngay cả cái cốc cũng tiết kiệm được. . . . ." Cô cười, lại cảm thấy rất đau khổ, có lẽ cứ như vậy đi, tỷ lệ nước tinh khiết và cuộc đời của một người không phải giống như sao?

"Em có thể nghĩ như vậy, mua một cái cốc không bị vỡ, có thể uống nước sôi tinh khiết, hoặc có thể là các loại nước trái cây hay sữa tươi, như vậy vừa thể hiện giá trị của chiếc cốc cũng có thể khiến lòng người vui vẻ khi uống nước."

Chính là người phụ nữ vạn năng như vậy ở đâu?

Tô Tử Duyệt chọn cụp mí, "Vậy anh cảm thấy em là loại nước nào?"

Giang Dục cười cười, "Em không phải nước, cũng không phải cái cốc ?"

"Em đây là cái gì?"

"Em là. . . . . Tô Tử Duyệt, ừ, mẹ của con anh."

Trong lòng cô hơi rung động, không hiểu sao lại nghĩ về lời cô nói với Diệp Tiêu Tiêu hôm trước, anh là cha của đứa bé.

Anh là cha của đứa bé, cô là mẹ của nó. Bỗng nhiên mặt nóng lên, không hề nhìn anh, lại cảm thấy mình rất vô vị, có nên suy nghĩ này về những việc cần làm, "Giang Dục, anh có biết vì sao em muốn nói điều này cho anh biết không?"

"Anh bảo đảm sẽ không gây ra sai lầm như bạn trai cũ của em đã làm."

"Tự cho là đúng, hử, em cho anh biết, anh chưa đạt tiêu chuẩn."

"Cái gì?"

"Em kể về bạn trai cũ, nhưng anh lại chẳng thể hiện sự ghen tuông, điều này chứng tỏ anh không để ý, anh không để ý tức là anh không cần em, không cần em khiến em cảm thấy em không quan trọng, em cũng không quan trọng, thì sao phải sinh đứa bé cho anh?"

Giang Dục có chút bối phục cô, từ trước tới nay anh chưa bao giờ thấy biểu cảm của cô như vậy, hơn nữa còn nói chuyện thành một chuỗi dài, dùng một câu nói đang phổ biến trên mạng để bày tỏ tâm trạng hiện nay của anh, nếu tính cách của cô là thế, anh thậm chí nói một câu: xin hãy tiếp tục duy trì nhận xuống.

Quả thật cô vô cùng sinh động.

"Haizz, thật ra trái tim rất khó chịu giống như bị ngàn mũi tên đâm trúng, chỉ có nhận sự đau đớn giả vờ rộng rãi. . . . . Chỉ sợ em không thoải mái, còn bảo anh không quan tâm à?"

"Thật không? Em muốn kiểm tra." Nói xong cô thật sự đặt tay vào vị trí phía dưới ngực trái của anh, "Đập vẫn rất bình thường, không giống như bị thương bởi hàng vạn mũi tên!"

Anh lấy tay phải của mình cầm lấy tay cô, "Un, lúc này miệng vết thương đã được em chữa, em xem em rất quan trọng."

Anh còn đang nắm tay cô, độ ẩm từ tay anh xuyên qua làn da cô, toàn thân đều tê dại, không nói nổi sự hồi hộp. Trước kia cô còn suy nghĩ, người như anh, khi nói giúp người khác sẽ thế nào, thời điểm nói giúp sẽ như thế nào, vốn anh chỉ cần nói vài câu, có thể khiến bạn rối loạn. Vài giây sau, cô lại cảm thấy mình rất ngây thơ, những việc vừa làm ban nãy, chắc hẳn chỉ có mấy cô học sinh mười mấy tuổi làm, sao cô có thể như thế được, cảm giác vô cùng ngây thơ, còn giả bộ nghi ngờ yếu ớt, thật sự vô cùng không có chí tiến thủ.

Giang Dục nghĩ tới, loại cảm giác tự nhiên này, anh đã muốn từ rất lâu nhưng chưa từng được cảm nhận, khiến anh quên mất mình là đàn ông ba mươi, cái loại cảm xúc mười mấy tuổi mới có, dường như lại bắt đầu phát sinh.

Cô rút tay về, lần này thật không dự định sẽ nói chuyện với anh, không phải rất không có chí tiến thủ, cảm thấy có chút xấu hổ.

Giang Dực nhìn tay mình trống trơn, có chút không nói nên lời . . . . . Chút mất mát như vậy? Vì thế thật sự lái xe, ánh mắt chỉ nhìn về phía trước.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: con đường truyện đang đi rất ảm áp, hi vọng tất cả những người yêu thích truyện sẽ luôn vui vẻ ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trở lại "Bán Nguyệt Loan", Tô Tử Duyệt đi tắm, Giang Dực đứng ở ban công nghe điện thoại. Là Dương Mộng Như gọi đến, hỏi anh trong khoảng thời gian này đang làm cái gì, có phải quá bận rộn hay không, thế nào mà vẫn không về nhà. Anh liếc mắt nhìn phòng tắm theo bản năng, chỉ nói gần đây công ty bận rộn, anh mới vừa đi công tác về, hơi mệt một chút, Dương Mộng Như nghe anh nói như thế, lại dặn dò anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng có không coi trọng thân thể của mình, chú ý nhiều hơn, nếu như lúc còn trẻ không lưu tâm, về sau già rồi thì có mà chịu tội, anh một mực đáp ứng.

Chỉ là từ lâu, Giang Dực cảm thấy cả đời ba mẹ mình đều phải lo lắng. Em gái Dương Tử Hân của anh từng mất tích rất nhiều lần, trong đoạn thời gian đó, cả ngày cha mẹ anh đều hoảng loạn, ngày đêm đều lo lắng cho tình trạng của em gái, cũng may, bọn họ rất may mắn, em gái của anh đã quay về, hơn nữa còn là an toàn hoàn chỉnh quay về. Hiện tại em gái đã kết hôn sinh con, bọn họ rốt cuộc cũng không cần phải lo lắng cho cô. Chỉ là Dương Mộng Như và Giang Hữu Vi vẫn chưa giảm bớt lo lắng, hồi trước lo lắng cho bình an của em gái, còn bây giờ lo lắng cho chuyện lớn cả đời của anh. Đời này của ba mẹ, hình như nhất định phải vì chuyện của con cái mà lo lắng ngày đêm.

Anh từng nghĩ, tương lai có phải mình cũng giống cha mẹ không, lo lắng cho con cái, liên tưởng đến bộ dạng sau khi mang thai của Tô Tử Duyệt, anh cảm giác mình không chỉ phải lo lắng, sợ rằng còn phải bồi bổ cho Tô Tử Duyệt lơ đãng kia một chút.

Có vẻ như Dương Mộng Như chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên điện thoại di động lại bị Dương Tử Hân nhanh chóng đoạt mất, "Anh, tự anh nói một chút đi, anh đã bao lâu rồi không về?"

Thì ra hôm nay Tiểu Hân cũng về nhà, Giang Dực bất giác nở nụ cười, "Không phải là chủ nhật, thế nhưng lại ở nhà, Diệc Cảnh đi công tác?"

Dương Tử Hân hừ hừ hai tiếng, "Nói như kiểu chỉ có anh ấy đi công tác thì em mới về nhà, đây là em có hiểu, hiểu được phải làm bạn với ba mẹ của mình, nếu là ai cũng giống như anh, không phải là ba mẹ đều đau lòng chết."

"Thì ra là Diệc Cảnh đi công tác." Anh còn có thể làm rõ trọng điểm.

"Hừ, đáng ghét." Hình như Dương Tử Hân cầm điện thoại đến chỗ khác, sau một lúc mới lên tiếng, "Anh, hiện tại mẹ không ở bên cạnh em."

"Hả?" Giang Dực tay phải cầm điện thoại di động, tay trái nửa chống lên trên lan can, mắt nhìn rừng cây tối tăm phía xa, khó trách Tô Tử Duyệt nói đi vào bên trong giống như xuyên qua, ai có thể biết, nơi tĩnh lặng như thế, cách đó không xa chính là khu buôn bán phồn hoa nhất?

"Mẹ không ở bên cạnh em, anh cũng không cần lấy cớ cho có lệ, thành thật nói đi, tại sao anh luôn không về nhà?" Một mình Dương Tử Hân biết rõ nguyên do bên trong, "Có phải anh làm hòa với bạn gái rồi không?"

Giang Dực thật là có chút kinh ngạc, một lúc sau thì cười ra tiếng.

Dương Tử Hân cũng không để ý anh có phản ứng gì, "Anh đánh giá sức quan sát và độ miễn cảm của phụ nữ quá thấp rồi, từ một năm trước, thời gian anh ở nhà bắt đầu có chiều hướng giảm bớt, nhất là thời gian cá nhân sau khi tan làm, một người đàn ông thành thực, thói quen sinh hoạt bình thường rất ít thay đổi, nếu như thay đổi, có khả năng rất lớn là bởi vì bên cạnh anh ta xuất hiện một người phụ nữ. Cho nên nhất định đoạn thời gian đó anh có đối tượng kết giao. Mà mấy tháng trước, anh dọn ra ngoài ở, không phải anh muốn có không gian riêng, mà là tình cảm của anh và vị đối tượng kết giao kia có sự phát triển nhảy vọt về chất. Nhưng không được mấy tháng, anh lại về nhà, đó chính là bởi vì anh và vị đối tượng kết giao kia có chút chuyện sinh ra chia rẽ, chia tay. Bây giờ anh lại không hay về nhà, chỉ có một khả năng, anh và cô ấy lại hòa hợp..."

Giọng nói của Dương Tử Hân lộ ra một phần đắc ý rõ ràng, chỉ thiếu chút nữa là nói một câu - xin hãy gọi ta là Conan nữ.

Giang Dực thật đúng là không biết em gái mình lại có một mặt này, thì ra phụ nữ nói chuyện đều có một dạng như thế, "Anh xin ngó lơ xúc động, em gái anh ngoài cực kỳ quan tâm đến chồng ra vẫn có thể quan tâm đến anh, xem ra địa vị của một người làm anh như anh đây cũng chưa bị lung lay hoàn toàn."

"Anh lấy lệ với em ít thôi, có phải em đoán đúng rồi không? Nhất định anh có bạn gái."

"Diệc Cảnh có nhìn thấy mặt này của em không? Đừng hù cậu ấy sợ."

"Chớ nói sang chuyện khác, nếu không em đi nói cho mẹ..."

"Ừ, em đi đi!"

Uy hiếp không thành công, Dương Tử Hàn rất buồn bực, "Anh, anh mang kia vị mang đến cho em nhìn một chút có được không, em thật sự tò mò, nữ sinh mà anh thích sẽ là loại nào, thật thật thật rất tò mò..."

"Hiện tại anh phải đi xử lý một chuyện, sau này hãy nói."

"Anh, anh..." Dương Tử Hàn cầm điện thoại bị cúp, cực kỳ buồn bực, cũng quá đáng ghét, hết sức gọi lên lòng hiếu kỳ của cô.

Giang Dục vừa xoay người đã nhìn thấy Tô Tử Duyệt nghiêng người dựa vào cạnh cửa, cô đứng nghiêng, tay phải chống ở trên viền cửa chống đầu, hơi hứng thú nhìn anh. Tô Tử Duyệt thực sự rất tò mò, cô rất ít khi nghe được anh dùng giọng nói vui vẻ như thế nói chuyện với người khác, anh nghe điện thoại thì hơn nữa là nói ngắn gọn, mấy câu nói rõ trọng điểm, sau đó lập tức cúp điện thoại, giống như nhiều hơn mấy giây thì lãng phí tiền điện thoại.

Nghe lời anh nói, có lẽ đối phương là phụ nữ.

Mọi người đều có một loại tâm lý kỳ lạ, hi vọng mình là người đặc biệt nhất trong lòng một người, một khi không phải thì có chút không thoải mái, giống như đối phương mắc nợ mình vậy.

Cho đến khi anh quay đầu nhìn về phía cô thì cô vẫn còn nhìn điện thoại của anh không tha.

Giang Dục bật cười, khoát khoát điện thoại di động trong tay, "Em gái anh."

Tô Tử Duyệt chau chau mày theo bản năng, em gái? Lúc cô học cao trung, là lúc nam nữ hay nhận anh trai em gái nhất, anh trai em gái cực kỳ mập mờ, cũng không ít người mượn thân phận em gái để cạy góc tường.

Giang Dục đi tới trước mặt cô đồng thời đưa tay ra, cô né tránh theo bản năng, vì vậy tay anh véo mặt cô, "Em gái ruột của anh, nghĩ vớ vẩn cái gì?"

"Em mới không đoán mò!" Tô Tử Duyệt không được tự nhiên nháy mắt mấy cái, "Trong lòng mình quá không gì kia, mới có thể cho là trong lòng người khác gì kia..."

"Như vậy sao." Giang Dục bưng tỉnh đại ngộ mở miệng, "Vậy cũng chớ bày ra vẻ mặt như bắt gặp anh vụn trộm."

"Em mới không có."

"Đúng vậy, em không có, thật sự em không có."

"Em vốn là không có." Cô mở to hai mắt nhìn anh chăm chăm.

"Anh nói không có mà..."

"..." Buồn bực, buồn bực cực kỳ.

Tô Tử Duyệt bị Giang Dục kéo đến ngồi xuống, anh sấy tóc cho cô. Không phải anh nhân nhả như vậy, mà là cô có thói quen để cho tóc khô tự nhiên, nhưng Giang Dục lại hết sức không quen nhìn cô như thế, vì vậy dưới tình huống cô hết sức không tự giác, anh đành phải tự mình ra tay.

Mà Tô Tử Duyệt đang cân nhắc sau này tóc mình sẽ bị tổn thương thâm thiết như thế nào, cảm thấy thật ra thì cũng có thể chấp nhận, dù sao có thể được hưởng thụ sự phục vụ của Giang Dục, loại cảm giác này rất tốt. Nếu thêm một cái tiền tố, sẽ biến thành Giang Dục - người thừa kế duy nhất của nhà họ Giang, người đàn ông trường mệnh mẽ vang dội ở trên thương kia, giờ phút này đang sấy tóc cho cô.

Cách nói này rất có thể thỏa mãn người phụ nữ ảo tưởng.

"Em gái anh là một người như thế nào?" Cô thật tò mò về em gái của anh, tính tình có thể giống như anh không?

Dương Tử Hàn sao? Giang Dục suy nghĩ một chút, "Đáng yêu!" Cái loại đáng yêu đó phát ra từ trong xương, mà không phải như đại đa số nữ sinh bây giờ bởi vì đáng yêu mà đáng yêu, nhìn qua là biết các loại làm bộ.

Tô Tử Duyệt quay đầu lại nhìn anh rất nhanh, hình như không hiểu tính tình hai đứa bé cùng một cha mẹ sinh ra sẽ khác xa nhau như vậy, anh không ngờ cô lại đột nhiên quay đầu lại, vì vậy máy sấy chìa về phía mặt cô thổi một cái, mà tóc của cô, nhanh chóng thổi loạn ở trên mặt cô, trong nháy mắt cô liền trở nên thảm hại. Cô tự nhiên quên mất mình muốn nói gì, chỉ có cảm giác lúc này phong độ của mình bị mất hết rồi, vì vậy then quá hóa giận, "Anh cố ý!"

Giang Dục tắt máy sấy, "Oan uổng, rõ ràng là chính em xoay đầu lại..."

"Chính anh cố ý, muốn biến em thành trò cười." Cô lấy tay sửa sang lại tóc của mình, sợ tóc mình sẽ bị rối, mái tóc là bảo bối đặc biệt của cô, trình độ của bảo bối này là, cho dù năm đó cô thất tình, cũng không có dũng khí cắt nó đi, hơn nữa trong lòng cô vẫn tự nói với mình, cô muốn nuôi tóc, như vậy ít nhất sau này tóc của cô sẽ theo cô cả đời.

Chỉ là bởi vì tóc cô rất ít, chất tóc không phải đặc biệt tốt, mặc dù rất thẳng, lại hết sức mảnh, vì vậy cô mới cố ý bảo vệ tóc của mình, không dám dùng máy sấy để sấy, thậm chí ngay cả lược cũng ít dùng.

Anh nhìn cô buồn cười, "Đừng so đo với tóc của mình."

"Không cần anh lo."

"Thật không cần?" Anh thu máy sấy lại, "Anh còn muốn nói cho người nào đó quà của cô ấy còn chưa bỏ đi đâu, xem ra cô ấy không cần."

Tô Từ Duyệt nhanh tay lẹ mắt bắt được Giang Dục đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, cười híp mắt với anh mở miệng, "Thật ra thì, anh cũng có thể trông nom quan tâm."

Tô Từ Duyệt không nghĩ tới, Giang Dục mang thạch anh về cho cô. Thật sự cô có thói quen thu thập thạch anh, chỉ là bởi vì mỗi viên có nét đẹp khác nhau, cô không thể nào thích hình dạng thạch anh theo quy tắc, cô cảm thấy thạch anh nên có hình dạng tự nhiên như vậy, hình thái khác nhau, óng ánh trong suốt tràn ra mỹ cảm đặc biệt của nó, cho nên mỗi viên cô thích đều không phải được gia công thành lắc tay hay là dây chuyền. Hơn nữa cô ghét thạch anh bị xuyên qua, nhất định đó chính là chà đạp mỹ cảm của thạch anh.

Làm cho cô có mấy phần cảm động cũng không phải là vì cô thích thạch anh mà anh mua cho, mà là vì thạch anh anh mua, màu sắc khác nhau, nhưng cô lại biết rõ, đây cũng không phải là là đến một cửa tiệm bất kỳ mua một viên, mà là chính anh tự mình đi chọn lựa từng viên một. Có lẽ anh biết, cô thích hình dạng tự nhiên, về phần có phải tự nhiên thật hay không, không sao cả, hơn nữa cô thích thạch anh có mỹ cảm thuần túy, về phần có phải là được con người làm ra hay không cũng không sao, bởi vì căn bản cô thích chính là thích mỹ cảm của nó, không liên quan tới giá trị.

Cô cũng không đối xử với thạch anh như châu báu, mà thích để mấy viên ở trên người, lúc nhàm chán, cô sẽ cầm trên tay, không ngừng vuốt, có lúc cô rất biến thái thích nghe tiếng vang ma sát nhỏ giữa những viên thạch anh, khi cô nghe sẽ cảm thấy rất hưởng thụ.

Anh đều biết.

Ít nhất anh có dụng tâm?

Cô thu lại mấy viên thạch anh này, "Em rất thích, cảm ơn."

Giang Dục rất thích thái độ này của cô, cô thích thạch anh, lại không che chở nó như bảo bối, nếu như vỡ, liền thay bằng viên khác, sẽ không vì vậy mà canh cánh trong lòng, đồng thời cũng sẽ không khăng khăng có được viên kia, chỉ là tự nhiên thích như vậy mà thôi. Anh biết một số người, có thu thập một thứ yêu thích gì đó, nhưng chỉ vì để thể hiện với người khác là anh ta thích mà thôi, nhưng cô không phải như vậy.

Cô nhìn mấy viên thạch anh này, lại đột nhiên nghĩ tới chuyện khác, "Anh nói xem, dùng thạch anh làm cờ nhảy thì như thế nào?"

"Xa xỉ."

"Như vậy liền bị coi là xa xỉ à? Em không làm bằng kim cương, thế mới gọi là xa xỉ, có được không?"

Thật ra thì trong hộp thạch anh mà cô thu thập có một viên kim cương, chỉ là bị bỏ vào giữa thạch anh, cô phát hiện thạch anh màu trắng không đẹp, vì vậy cô dùng kim cương thay thế, viên kim cương kia rất to, to đến mức giống như quả, vì vậy rất ít người biết đó là một viên kim cương, dù sao kim cương to như vậy, giá trị tính được có thể là giá trên trời, lại bị cô đặt trong một đồng thạch anh.

Viên kim cương kia, là quà sinh nhật của ông nội năm cô tròn mười tám tuổi. Khi đó nguyện vọng của cô là trở thành người phụ nữ giống như kim cương, cao quý, trong suốt, mỹ lệ, rồi lại cứng rắn vô cùng, vừa có thể giữ vững vẻ đẹp của mình, cũng không để cho người khác thương tổn mình dễ dàng.

Giang Dục lắc đầu một cái, dùng kim cương làm cờ nhảy, xác thực là xa xỉ.

"Thích thì làm đi! Màu sắc thạch anh nhiều, làm cờ nhảy cũng có thể được."

"Em cũng nghĩ như thế..." Hơn nữa nói như vậy, có thể gọi là được cho phép, chỉ là xét về giá trị sử dụng của nó, đây quả thực là nhảy vọt về chất, "Đến lúc đó chúng ta chơi một ván chứ?"

"Vậy anh tiếp nhận khiêu chiến của em."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tô Từ Duyệt cứ có cảm giác giữa cô và Giang Dục có biến hóa vi diệu, loại biến hóa này không thể nói là tốt hay xấu, thậm chí cô hiểu rõ, đối với loại biến hóa này cô và anh cũng có thể nhận thấy được, hơn nữa cũng mặc kệ phát triển. Trước lúc cô ngủ, có thể cảm thấy anh đưa tay sờ lên bụng cô, hơn nữa sau khi sờ soạng một lúc lâu còn bắt mạch, còn muốn dựa đầu vào để nghe. Trong lòng cô cảm thấy buồn cười, đứa bé cũng chưa hình thành hoàn

toàn, bây giờ có thể nghe được cái gì? Đừng nói anh, ngay cả chính cô, cũng không cảm thấy đứa bé có bất kỳ động tĩnh gì, chỉ là cô có thể cảm thấy rõ ràng trong bụng mình có một sinh mạng, hơn nữa sinh mạng này ở trong bụng cô đang lớn lên, cô có loại cảm giác âm áp khó hiểu. Diệp Tiêu Tiêu nói hình như hiện tại không có gì có thể lay động cô, thật ra thì không phải, cô chỉ là giấu chút cảm xúc này ở tận đáy lòng, không hề có ý biểu hiện ở trên mặt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hình như cô đã nhận định, người có thể đau lòng sẽ vì cô mà đau lòng, không đau lòng, cho dù có khó chịu đến sắp chết, cũng sẽ không có người đau lòng mà cô cũng không cần sự quan tâm theo chủ nghĩa đạo đức của những người đó.

Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Thật ra thì Tô Tử Duyệt không phải là một người nằm mơ dễ dàng, chỉ là đã lâu chưa mơ. Có một quãng thời gian, cô thường gặp một số cảnh kỳ lạ trong mơ, thỉnh thoảng cô quay về lúc học cấp ba, hơn nữa còn là hồi lớp mười hai, khi tỉnh lại cảm thấy vô cùng may mắn khi mình trở lại trong cuộc sống hiện thực. Còn có một vài cảnh là cô đang thi, hơn nữa còn ngủ thiếp đi ở trong trường thi, khi tỉnh lại thì phải nộp bài thi lập tức, nhưng bài thi của cô là giấy trắng... Giấc mơ kỳ dị tương tự như thế này rất nhiều, chính cô kết luận là do đoạn thời gian đó cô thiếu ngủ, bạch thiên hắc dạ ngủ đến ngày đêm đảo lộn. Nhưng cô lại không thực sự gặp được giấc mộng đẹp có hương vị ngọt ngào hoặc là con ác mộng, nhưng lần này lại khác, con ác mộng khi đó, làm cho cô cho dù ở trong mộng cũng hết hoảng khổ sợ.

Khi cô mở mắt ra, vẫn còn thờ đốc không ngừng.

Bóng đèn nhỏ ở đầu giường bên kia sáng lên, ánh sáng mờ mờ, cũng không chói mắt, mà phản ứng của cô có chút chậm, thậm chí còn không kịp xử lý chính mình nữa, nước mắt chảy ra từ khóe mắt, lúc cô ngủ rất dễ dàng chảy nước mắt, là chảy nước mắt, không phải khóc, chính là cảm điện thoại di động xem tiểu thuyết, nhìn một chút liền chảy nước mắt, mà rõ ràng cô không có một chút dao động nào về tình cảm, chính cô cũng không có cách nào giải thích loại hiện tượng này, mà bây giờ, cô lại chảy nước mắt, thì thật sự là sợ và khó chịu.

"Gặp ác mộng?" Giọng của Giang Dục rất nhẹ nhàng, nhìn thấy trên trán cô có một tầng mồ hôi thì cau mày lại theo bản năng, lúc này mới đưa tay ra lau mồ hôi cho cô.

Cô còn đang thờ hốt hên không ngừng, một lúc lâu mới quay về phía anh nở nụ cười, "Ừ."

Coi như là con ác mộng đi, mấu chốt là loại cảm giác vô lực kia, làm cho cô áp lực không nói nên lời, muốn la to, trong mơ giữa không ngừng, lúc này mới tỉnh lại. Giang Dục nhìn cô một lúc lâu mới đứng dậy, đi lấy cho cô một chiếc áo ngủ khác, để trước mặt cô, "Thay."

Áo ngủ trên người cô đã ướt đầm mồ hôi, cô mà mặc tiếp như vậy, chắc hẳn ngày mai phải nhập viện mất. Cô cũng không nói gì, nhận lấy thay liền.

Trạng thái tinh thần của cô không phải rất tốt, rõ ràng anh có mấy phần lo lắng, "Nằm mơ thấy cái gì?"

Nếu như cô thật nằm mơ thấy vật đáng sợ gì, cô nói ra sẽ tốt hơn so với để trong lòng, ít nhất có người chia sẻ, sẽ làm cô biết mình không phải một mình đối mặt, cũng sẽ không sợ như vậy.

Sau khi cô nằm xuống còn lắc đầu một cái, qua một lúc lâu, mới hỏi anh, "Anh có tin trên thế giới này có dự báo trước không?"

Thời cô học tiểu học, có một ngày mất không ngừng nháy, nháy đến mức làm cô hoảng hốt. Mẹ cô, chính là ngày hôm đó qua đời, từ khi đó, cô đặc biệt sợ loại cảm giác đó, chuyện xấu sắp xảy ra, nhưng cô vô lực đi ngăn cản, chỉ có thể đợi nó xảy ra. Còn ngày Phurong Văn Thành muốn chia tay với cô, mắt của cô cũng nháy, nháy không ngừng, bất kể làm gì cũng hoảng hốt không yên lòng.

Hiện tại, mắt của cô lại bắt đầu nháy.

"Không tin, đừng nghĩ nhiều như vậy." Giang Dục nằm bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, "Anh nghĩ là những ngày qua em ngủ không ngon giấc, có phải sau khi anh đi, cuộc sống liền bắt đầu không có quy luật?"

"Mới không có, chớ xử oan em." Vì cường điệu sự nghe lời của cô, còn cố ý cường điệu tiếp, "Em ghét nhất người khác xử oan cho em."

Tay anh nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô, loại cảm giác này làm cho cô an tâm, hình như tim cũng không còn đập rộn lên như vậy nữa. Nếu như chuyện xấu sẽ xảy ra, lo lắng cũng vô ích. Nếu như nó không xảy ra, hoảng loạn như thế trừ ảnh hưởng tâm tình bên ngoài cũng chỉ là đang lãng phí thời gian mà thôi. Cô nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp rất nhanh.

*****

Nửa đêm còn lại coi như cô ngủ an ổn, ở trong ngực Giang Dục rất an tâm, cô cho là mình rất lâu mới ngủ được, không nghĩ tới chỉ một lát đã ngủ rồi, sau khi tỉnh lại, chính là một ngày mới. Loại cảm giác đó, làm cho cô nghĩ đến một bộ phim Hàn Quốc, nữ chính chỉ cần ở bên cạnh nam chính sẽ không thấy những thứ không tốt kia. Cô biết, cô nghĩ Giang Dục như vậy, chẳng qua là vì tăng thêm thừa số lãng mạn cho mình. Nhưng cô rất vui.

Giờ này đã không còn sớm, Giang Dục đã đi làm. Lúc cô rời giường thì phát hiện Giang Dục để lại cho cô một tờ giấy nhỏ, để cô đừng quên ăn điểm tâm, anh đã nấu cháo, nếu như cô thức dậy muộn quá, thì mang đến lò vi sóng hâm nóng lên. Cô đặt tờ giấy ở trong lòng bàn tay, anh hiểu cô rất rõ, nếu như anh không nhắc nhở như vậy, cô lẽ thật sự cô sẽ không ăn sáng. Cô xoa bụng mình một cái, hình như thật sự có chút đói.

Trước kia Giang Dục luôn không muốn cô ngủ nướng, trực tiếp kéo cô từ trên giường lên, hôm nay lại không làm như vậy, có lẽ bộ dạng ngày hôm qua của cô thật sự làm cho anh lo lắng.

Cô nghe theo nhắc nhở của Giang Dục, hâm cháo nóng lên mới bùng ra, từ từ ăn cháo. Hơn nữa cô còn do dự mấy giây xem có nên rửa chén hay không, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn lựa chọn cầm chén đi rửa.

Khi cô cầm chén đã rửa sạch sẽ từ trong phòng bếp đi ra, tự hỏi ngày hôm nay của mình nên trải qua như thế nào thì điện thoại di động của cô liên vang lên. Giống như có dự cảm, lòng cô thất chặt lại, sợ hãi vừa nhận điện thoại thì lại truyền đến tin tức xấu.

Có lẽ là đã nghĩ đến chuyện xấu nhất, vì vậy khi thật sự nghe được tin xấu, còn có thể lý trí ứng đối được. Hường Huy gọi điện thoại tới, khi ông Tô tham gia hội nghị thì té xỉu tại chỗ, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện.

Cô cầm điện thoại di động, chỉ nói với Hường Huy, cô sẽ lập tức chạy đến bệnh viện.

Cô đến bệnh viện thì tự Hường Huy đến đón cô, thông qua tự thuật của Hường Huy, đại khái cô cũng biết chuyện gì xảy ra. Trong khoảng thời gian này, ông nội cô vẫn không ngừng bồn ba vì công ty, thực sự tình trạng của công ty không tốt lắm, hơn nữa còn có khuynh hướng tệ hơn, ông cũng không buông tha mà đi kêu gọi đầu tư như trước, nhóm người trẻ tuổi cùng tranh giành hợp đồng này cũng không có lý lịch tinh anh như ông. Vốn là ông đã đàm phán chi tiết xong rồi, cuối cùng cũng sắp ký hợp đồng rồi, ở thời điểm cuối cùng, đối phương lại đổi ý. Ông vốn cho rằng hợp đồng này là liều thuốc tốt có thể khiến công ty cải tử hồi sinh, bây giờ lại gặp phải đã kích lớn như vậy. Nếu như chỉ là như vậy, ông cũng sẽ không tức giận đến té xỉu, khiến ông tức giận công tâm là nhà họ Hạ, Hạ Tông Văn không chỉ phá hỏng lần hợp tác này, còn lấy thân phận cổ đông công ty Tô thị xuất hiện ở hội nghị, Hạ Tông Văn đã lên lút bí mật thu mua 5% cổ phần công ty Tô thị...

Nhà họ Hạ ép sát từng bước, luôn luôn cậy mạnh, làm sao ông Tô cam tâm, trước kia luôn bị ông giam ở dưới chân nhà họ Tô, bây giờ lại bò lên đầu ông.

"Bây giờ sức khỏe ông nội như thế nào?"

Cô nói những lời này rất bình tĩnh, khiến Hường Huy cũng có chút kinh ngạc, anh còn tưởng rằng đại tiểu thư này, hiện tại chỉ biết hỏi anh nên làm gì, hoặc là khóc thút thít, nhưng cô không có.

Hình như cô cũng hiểu ánh mắt của Hường Huy bao hàm hàm nghĩa gì, chỉ là cô không quan tâm. Nếu như một người, giống như cô, biết mình hình thành từ tình trùng của một người chết, biết mẹ mình vì buồn bực không vui mà chết, sau đó lại có kinh nghiệm bạn trai yêu nhau hơn ba năm phản bội, không thần nhiên cũng không được.

"Chủ tịch bây giờ đã không có gì đáng ngại, chỉ là bác sĩ dặn dò không thể mệt mỏi, càng không thể xúc động..."

Cô gạt đầu một cái, "Cám ơn trợ lý Hường."

Hường Huy hơi sững sờ, khi phản ứng lại, cô đã đẩy cửa phòng bệnh đi vào. Hường Huy lại mơ hồ hiểu được, đây là cô đang cảm kích anh đưa chủ tịch tới bệnh viện, cũng là cảm kích anh vẫn ở bên cạnh giúp đỡ chủ tịch, trung thành tận tâm đối với chủ tịch, không có hai lòng. So với những gì chủ tịch cho anh, anh làm những thứ này, hoàn toàn không đủ để báo đáp ân tình của chủ tịch.

Tô Từ Duyệt đi vào phòng bệnh, ông Tô đã tỉnh, quay đầu có chút khó khăn, thấy cô, hình như vẻ u sầu ở mi tâm càng nhiều hơn, ông có chút bất mãn, Hường Huy thế nhưng lại gọi điện thoại cho Tiểu Duyệt. Trước khi té xỉu ông nên nói cho Hường Huy, nhất định không được nói chuyện này cho Tiểu Duyệt, ông không thể để Tiểu Duyệt lo lắng cho ông.

Tô Từ Duyệt đi tới, ngồi ở mép giường. Ông nội sắc mặt tái nhợt, vồn gương mặt đầy nếp nhăn có màu vàng, bây giờ đã chuyển thành trắng bệch, làm cho ông giống như một ông già bị hút khô máu chỉ còn lại da thịt, khuôn mặt chịu không ít gió táp mưa sa. Đột nhiên lòng cô đau xót, mắt hơi đỏ lên, nhưng cô lại cố gắng làm cho mình cười, "Ông nội hư, biết rõ con không thích tới bệnh viện nhất, cố tình lại ở đây, đây là có ý?"

Ông Tô cười cười, vươn tay ra, Tô Từ Duyệt lập tức vươn tay, kéo tay ông lại.

"Con đây..." Ông Tô cười lên, nhưng cũng không muốn nói những lời khác.

"Đây là tự ông thừa nhận mình hư?" Cô nhìn đôi tay của ông nội, "Xem đôi tay này, ông là một người có thể sống hạnh phúc tới trăm tuổi, chỉ là nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, nếu tự mình cũng không biết quý trọng, thần tiên trông coi sinh mạng sẽ tức giận."

"Vẫn nghịch ngợm như vậy."

Tô Từ Duyệt cũng không vừa ý, "Con nói đều là sự thật, không tin, ông thử một lần. Nghi ngơi nhiều, chăm sóc mình thật tốt, không được mệt mỏi, cũng không bị bọn người xấu kia chọc giận, ông nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi..."

"Được được được, ông nội nghe Tiểu Duyệt."

Tô Từ Duyệt nói chuyện với ông Tô không ngừng, chỉ là cô không muốn ông mệt mỏi quá, để ông nằm xuống, chỉ nghe cô nói chuyện thôi. Cô nửa tựa vào trên giường, cười với ông, "Ông nội, nhất định ông phải nhớ, trong lòng Tiểu Duyệt, chỉ có sức khỏe của ông nội là quan trọng nhất, cho nên bất kể lúc nào nhất định ông phải lấy sức khỏe của mình làm trọng, ngàn vạn lần không được vì người không quan trọng mà thương tổn mình..."

Những đạo lý này, sao ông Tô lại không rõ, thậm chí đích thân ông còn nói cho cô nghe. Chỉ nói là nói như vậy, đối mặt với Hạ Tông Văn hùng hổ dọa người thì ông không nhịn được phải nổi giận, lửa giận thiêu đốt hừng hực trong ngực. Tiểu Duyệt nói đúng, ông ngã xuống sẽ chỉ làm Tiểu Duyệt lo lắng

mà thôi, mà những người nhà họ Hạ kia chỉ hận ông không bị thiên đạo vạn quả, sẽ vì như thế mà vui mừng, ông không thể để cho những người đó được như ý.

Chỉ là ông lại không nhìn được mà cười khổ, chỉ tràn đầy nhiệt huyết thì có ích gì, thương trường chính là một nơi ăn tươi nuốt sống, nhà họ Tô bọn họ biến thành như vậy ai lại hạ thủ lưu tình? Không lập tức cắn một phát, cũng được cho là có tình có nghĩa rồi. Một số khách hàng cùng làm ăn trước kia, hiện tại cũng cự tuyệt hợp tác làm ăn với nhà họ Tô...

Ông không thể ngủ, ông còn chưa nhìn thấy cháu gái ông có được hạnh phúc, còn chưa thấy cô kết hôn sinh con.

"Cho nên ông phải quý trọng chính mình, coi như vì Tiểu Duyệt, cũng phải quý trọng mình."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Giang Dục trở lại "Nguyệt Bán Loan", đầu tiên anh vào siêu thị mua rau cho vào tủ lạnh, sau đó cởi áo khoác, đang phân cao thấp với caravat trước ngực thì chợt phát hiện, hình như Tô Tử Duyệt không ở nhà. Anh đi quanh nhà một vòng, xác định cô thật sự không ở nhà, nên rút đi động, ấn số điện thoại của cô.

"Đang ở đâu?"

"Hà . . . . Hôm nay em không về nhà, có một số chuyện cần làm."

"Chuyện gì?"

"Không thể nói được, nhưng với em chuyện đó rất quan trọng, đừng lo lắng cho em, em sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, cả con anh nữa."

Cô chỉ nói mấy câu, liền cúp điện thoại. Anh nghe ra cô không muốn nhiều lời, cũng không quấy rầy nữa. Ban đầu anh muốn hỏi cô đang ở đâu, anh đang nấu cơm, khi về cô có thể ăn luôn không cần phải thức giấc. Anh cố gắng rất lâu mới cời được caravat, anh vứt sang một bên, giờ không nói được cảm xúc trong lòng là gì, nghĩ tùy tiện kiểm chút gì lấp đầy bụng là được, ngay cả cơm cũng không định làm.

Thời điểm anh học đại học, người ta thường nói trong nhà đàn ông không thích hợp ở một mình, chỉ một người ở, quá nửa là yêu nhau giết nhau với mì ăn liền, vẫn nên có người phụ nữ. Lúc ấy anh nghĩ đó là cái cớ, phòng ngủ có vài nam sinh viên cùng ở, hàng năm đều vui đùa với phụ nữ cũng cảm thấy bình thường, anh cũng đã nghe qua, hiện tại lại thấu hiểu sâu sắc.

Trong nhà còn lại mình anh, trở nên trống trải. Lúc chia tay với Tô Tử Duyệt, anh không ở nơi này, mà lựa chọn về nhà. Khi ấy, anh nghĩ sẽ cô không ảnh hưởng lớn đến mình, nhưng thực chất vẫn có ảnh hưởng, anh cố ý tự xem nhẹ thôi, nếu không vì sao anh lại không muốn lẻ loi một mình ở nơi này?

Dù vậy anh vẫn cho rằng, chia tay với cô, không ảnh hưởng chút nào tới anh.

Giang Dục ngồi trên sofa một lúc lâu, rồi mới tìm thứ gì đó ăn. Ăn xong, hắn nghĩ lại biểu hiện của Tô Tử Duyệt khi gọi điện thoại cho cô lúc nãy, giọng nói cũng không có gì không ổn, nhưng anh vẫn có thể phát hiện, chắc hẳn cô gặp chuyện gì. Nghĩ vậy anh muốn gọi điện cho cô, đã định rút đi động ra, sau khi ấn dây số kia, ngón tay bất chợt ngưng lại. Hành động này, ít nhiều cũng khiến anh có chút không thoải mái, dường như muốn tìm hiểu, vì thế lại thôi.

Buổi tối, chất lượng giấc ngủ anh cũng không quá tốt, nửa đêm tỉnh lại một lần. Anh cảm thấy mình như người ngủ thẳng tới bình minh mới dậy, dù sao trong khoảng thời gian gần đây nửa đêm anh lại tỉnh một lần, nhìn cô ngủ như thế nào, có đắp chăn không, có đôi khi còn giúp cô sửa lại tư thế ngủ cho đúng. Nhiều lúc, anh nhìn bụng của cô đến ngẩn ngơ.

Cô gái này, tốt nhất trong lòng anh không xảy ra khả năng kia, nhưng nay anh không chỉ ở cùng một chỗ với cô, còn có đứa bé của anh và cô, cảm giác ấy rất kỳ diệu, giống như kiểu, càng lùi xa, lại càng tới gần, cuối cùng chỉ có thể dùng vận mệnh đã định trước để cảm nhận loại cảm giác này.

Lúc này tỉnh lại, phát hiện trong phòng chỉ có một mình, cảm giác rộng lớn trống trải thật khó chịu. Anh đứng dậy, ra khỏi phòng, đứng ở bên ngoài ban công, châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hút.

Đêm dài vắng lặng, anh có chút không quen, nghĩ tới rất nhiều chuyện, hơn nữa còn trở tay không kịp, chợt nhớ tới mối tình đầu của mình.

*****

Hôm nay tinh thần của Giang Dục không tốt lắm, buổi sáng chỉ mở một cuộc họp và xử lý mấy tài liệu, lúc giữa trưa anh nhận được cuộc điện thoại của Giang Hữu Vi, đề cho anh phải thay nhà họ Giang đi bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của một vị trưởng bối có quan hệ với nhà mình. Anh tới bệnh viện, chào hỏi lễ phép lại khách sáo với vị trưởng bối kia xong, một lúc lâu mới xin phép về tòa nhà của khu nội trú đi ra. Cổng khu nội trú đối diện với một

vườn hoa có quy mô không tính là lớn, có rất nhiều bệnh nhân là người già đang ngồi ở ghế dài, cùng trò chuyện với người nhà ở bên cạnh.

Anh dừng bước, nhìn về phía vườn hoa.

Anh dừng lại, Ngụy Bân đi sau anh cũng dừng chân, di chuyển tầm mắt sang phía ấy. Bên kia là một ông cụ đang ngồi ghế dài, bên cạnh là cô gái xinh đẹp đang nói chuyện cùng ông cụ, hình ảnh dịu dàng kì lạ, chính Giang Dục cũng không biết nên thể hiện thế nào mới tốt.

"Đó là chủ tịch Tô." Ngụy Bân tự cảm thấy mình hữu dụng nên giải thích với tổng giám đốc là lẽ đương nhiên.

Ông Tô, Giang Dục đương nhiên biết, trong quá khứ xuất hiện rất nhiều lần, thậm chí trong một bữa tiệc ông Tô còn nói chuyện thật lâu với anh, thăm dò anh bằng mọi cách, nhưng anh nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác. Đối với ông lão trên thương trường đã nhiều năm, Giang Dục luôn luôn kính nể và bội phục, tất nhiên đây là bí mật, đối mặt với lợi ích thì tự nhiên sẽ không quản tên họ của đối phương là gì.

Ngụy Bân phát hiện tổng giám đốc nhà mình không vừa lòng với đáp án của mình, nên chỉ có thể âm thầm suy đoán ý nghĩ của anh.

Giang Dục không chỉ biết ông cụ là ông Tô, ngay cả cô gái bên cạnh ông anh cũng biết, chỉ mới ngày hôm qua, bọn họ còn nằm trên cùng một chiếc giường, trong bụng cô còn có con của anh. Nghĩ đến phản ứng của cô trong điện thoại ngày hôm qua, anh lơ mơ đoán ra điều gì, nhưng không muốn suy nghĩ như vậy.

"Hôm qua thân thể ông Tô không khoẻ nên phải nhập viện, Tổng giám đốc có muốn qua đó không . . . . ."

Tuy rằng nhà họ Giang và nhà họ Tô không qua lại với nhau, nhưng Giang Dục là bậc con cháu, lúc này tình cờ gặp nhau, không chào một tiếng thì thật không phải phép.

Giang Dục liếc trộm lấy của mình một cái, thân thể không khoẻ ư? Người tinh mắt cũng biết, đó chỉ là cái cớ mà thôi, đây là ông Tô bị nhà họ Hạ làm cho lui không thể lui, Hạ Tông Vân không chỉ ngầm vụng thu mua cổ phần của xí nghiệp Tô thị, mà còn lôi kéo những nhà đầu tư nòng cốt của Tô thị, bên ngoài xí nghiệp Tô thị là nợ nần liên tiếp, bên trong thì trong lòng công nhân hoảng sợ, giây tiếp theo giống như sẽ vỡ vụn.

"Không cần" Anh trầm mặc nửa ngày rồi mới nói, khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười, "Cậu nói thử xem cô gái bên cạnh kia sẽ có quan hệ gì với ông Tô ?"

"Nghe nói ông Tô có một người cháu gái, chẳng qua từ trước đến giờ ông Tô đều không nhờ mang người tới đây. . . . . Chắc hẳn là cô gái đó ."

Giang Dục vừa liếc mắt qua bên kia một cái, xoay người rồi đi. Lúc đầu không chỉ anh nghĩ như vậy, người khác cũng nghĩ như vậy, anh đi vài bước, rồi dừng lại, "Hắn là?"

Ngụy Bân suy nghĩ một hồi lâu, mới khẳng định Tổng giám đốc nói chuyện với mình, ở bên cạnh Giang Dục đã lâu, cũng có thể hiểu rõ hàm ý trong lời nói của anh, "Tôi sẽ thăm dò một chút quan hệ giữa vị tiểu thư kia với ông Tô."

Giang Dục gật đầu, không nói được lời nào. Cho tới bây giờ anh không thích người lừa mình dối người, sự việc không khẳng định hoàn toàn thì tự nhiên có thể trì hoãn một lát, nhưng anh không muốn, nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cần gì phải kéo dài tình trạng đẩy lùi không thể rút lui.

Tô Từ Duyệt. . . . . Sao anh chưa bao giờ từng nghĩ cô có quan hệ với nhà họ Tô hay không chứ? Hơn nữa ở trước mặt anh cô chưa từng nhắc tới người nhà của cô, anh đang đưa ra ý kiến muốn đưa cô về nhà thì cô cũng chưa từng nói tới người nhà của mình. Anh tôn trọng quá khứ của cô, cũng không để câu trả lời này ở trong lòng, cô nói cho cô thời gian hai tháng để cân nhắc, vậy anh sẽ chờ hai tháng.

Anh tựa vào ghế ngồi, dường như trái tim có chút mệt mỏi.

Hiệu suất làm việc của Ngụy Bân luôn luôn không tồi, trước khi tan sở, đã mang tới trước mặt Giang Dục một ít tài liệu về Tô Từ Duyệt. Nội dung tài liệu không coi là nhiều, nhưng có thể hoàn toàn kết luận người ở bệnh viện cùng ông Tô đúng là cô cháu gái duy nhất của ông - Tô Từ Duyệt. Ông Tô trước mặt người ngoài thì nghiêm túc đập khuôn, nhưng lại yêu thương đứa cháu gái độc nhất này hơn nhiều, nhiều năm như vậy vẫn xem Tô Từ Duyệt như cục cưng bảo bối mà quan tâm, hơn nữa luôn mang tới một cuộc sống bình thường vì Tô Từ Duyệt, cũng không trói buộc cô về thân phận, bởi vậy không nhiều người biết Tô Từ Duyệt là cháu gái của ông Tô. Nếu không phải cố ý điều tra, người biết càng ít, mà dường như ông Tô cũng chưa bao giờ có ý nghĩ muốn đẩy Tô Từ Duyệt đến trước người khác, cũng không cho Tô Từ Duyệt can dự đến bất cứ chuyện gì trong công ty.

Giang Dục chỉ nhìn lướt qua những tài liệu kia, sắc mặt cũng không tốt lắm. Ngụy Bân thấy anh không giao phó việc khác, xoay người ra khỏi văn phòng, thu dọn đồ đạc tan ca.

Anh nghiêng người dựa vào trên ghế xoay, xoa mi tâm. Anh có phần không xác định, cô không nói tình hình trong nhà của cô, phải chăng đây là cô ý làm như vậy? Mục đích của hành động đó là gì? Cô thật sự không biết hoàn cảnh khó khăn hiện nay của nhà họ Tô, có lẽ không muốn bị đồng họ Tô này ảnh hưởng. Bình thường phụ nữ trong loại hoàn cảnh này, không phải nên vô tình nhắc tới người nhà của cô, khiến người đàn ông tự nguyện che gió che mưa cho cô, xử lý sạch những chuyện khiến cho cô phiền não sao?

Cô đấy, cô là kiểu phụ nữ như thế nào ?

Mặc dù đã hết giờ làm, anh vẫn nán lại ở trong phòng làm việc, hơn nữa trong lòng vô cùng khó chịu.

Anh nhắm mắt lại, suy nghĩ rất lâu, lại mở hai mắt thì sắc mặt đã trở lại bình tĩnh như trước. Anh lấy di động ra, bấm số của Tô Từ Duyệt.

"Em ở đâu, anh tới đón em."

Tô Từ Duyệt lại nắm di động cười cười, "Mới không gặp một ngày mà thôi, hành động này của anh sẽ khiến em hiểu nhầm đấy!"

"Anh không để ý chuyện em hiểu lầm."

"Em để ý." Cô dừng lại hai giây, khẽ than một tiếng, cố ý mở miệng, "Chúc mừng anh, tối hôm nay anh lại là người cô đơn."

Anh nhú mày, đối với kiểu làm nũng này của cô anh không tính toán, "Vì chuyện gì can tâm biến anh thành người cô đơn? Bản thân anh rất tò mò, muốn biết . . . . ."

Tô Từ Duyệt suy nghĩ, cảm thấy dường như mình nên nói chuyện tốt với Giang Dục, vì thế hứa theo lời của anh, "Làm gì có chuyện nào quan trọng hơn anh chứ? Được rồi, lúc này là lừa anh, em ở bệnh viện xx, anh tới đón em đi!"

Giang Dục cúp điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe ra khỏi văn phòng.

Anh lái xe tới đến cửa bệnh viện, trong lòng anh có chút ít tình tế, cô cũng dám nói địa điểm chính xác của mình, là có chỗ dựa nên không lo ngại gì sao?

Lúc anh đến, cô đứng ở cửa bệnh viện. Anh dừng xe lại, cô nhanh chóng đi tới, mở cửa lên xe.

"Đến bệnh viện làm gì?" Anh lái xe, giống như hết sức tùy ý nói.

"Đến kiểm tra !" Cô còn cố ý sờ bụng mình.

"Sao không nói sớm, anh có thể cùng đi với em."

"Không cần, mỗi ngày anh có thể kiểm bác tử, việc nhỏ này em có thể giải quyết."

"Tình trạng đứa bé thế nào?"

"Tốt lắm." Cô cười nhìn anh, "Con của chúng ta, đương nhiên sẽ rất tốt."

Giang Dục buông khoe miệng xuống, không nói gì thêm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai không có chương mới, ngày kia sẽ tăng gấp đôi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Sau khi trở lại "Nguyệt Bán Loan", Giang Dục đi nấu cơm, còn cô lại ngồi ở trên sofa xem TV. Chẳng qua là phim truyền hình đặc biệt nhằm chán, cô rất nghi ngờ, những biên kịch của phim truyền hình này cố ý viết kịch bản thù hận đau khổ như vậy, bụng trà đắng nước phục vụ cha mẹ chồng sau đó còn phải quan tâm tới chồng, dù cho chồng của người phụ nữ ấy là một kẻ căn bã. Phim truyền hình quá mức vô vị, làm cô nhanh chóng ném điều khiển, đi về phía phòng bếp. Anh đang bận xào rau, cô đứng ở một bên, nghĩ lại vài ngày trước, cô liên tục bắt anh đeo tạp dề, phản ứng của anh là thà chết chứ không chịu khuất phục. Anh đeo tạp dề không biết sẽ là bộ dáng gì nữa.

Nói chung phong độ trên người anh có thể sẽ là ánh sáng thua cuộc chứ!

Có làm mới có ăn, cô tự cảm thấy mình cần phải tự giác một chút, vì thế tiến lên, chuẩn bị bùng nổ ăn.

"Thật là thơm."

Giang Dục cầm đĩa đựng thức ăn ngon đặt vào trong tay cô, "Cẩn thận một chút, đừng để bị bỏng."

"Anh cảm thấy em sẽ ngốc như vậy?" Cô bung cái đĩa ra khỏi phòng bếp.

Anh lắc đầu, tiếp tục xào món khác.

Lúc ăn cơm, không khí trên bàn cơm cực kỳ tốt. Tô Từ Duyệt đặc biệt thích món canh trứng dưa chuột muối anh làm, canh ngon vô cùng, vậy mà cô xới cơm ba lần liên tiếp, mà ngay cả dưa chuột ngày thường không thích ăn, cũng cảm thấy ngon không gì sánh được. Giang Dục thấy cô ăn ngon, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Để thưởng cho vị đầu bếp nấu com hôm nay, Tô Tử Duyệt quyết định một lần chủ động rửa bát, hơn nữa ép anh không được giúp đỡ. Tuy rằng chỉ là chuyện nhỏ, Giang Dực vẫn đi theo sau cô, nhìn cô rửa từng cái bát một, lại lau khô nước trong bát, cuối cùng mới úp vào tủ bát.

Cả đời này của Tô Tử Duyệt, món ăn có thể làm được ngon nhất thuộc về mì ăn liền, Diệp Tiêu Tiêu nói cô nấu được phiên bản xa xỉ của mì ăn liền, cô sẽ thả rất nhiều nguyên liệu khác nhau, cho nên từ món mì nguyên thủy trong nháy mắt được nâng cao. Khiến Diệp Tiêu Tiêu hoàn toàn cảm nhận được, cái gì gọi là người có tiền mới được ăn được đồ xa xỉ.

Đương nhiên cô sẽ rửa bát, nhưng rửa chén xong không thích thu dọn. Vì thế nàng lau khô tay chuẩn bị chạy đi khỏi thì Giang Dực bắt đắc dĩ thờ dài, thu dọn nhà bếp một lần xong, mới cùng cô cùng đi ra ngoài.

Tần bộ sau khi ăn xong, là một hoạt động thể thao thông thường bọn họ không thay đổi. "Viên Nguyệt Loan" ban đêm, ngọn đèn phù sương mù, giống một thế giới huyền ảo, đã tràn ngập màu sắc lãng mạn, hơn nữa rất ít người, khoảng cách giữa hai nhà hơi xa, bình thường có thể không tình cờ gặp người. Đi trên con đường nhỏ, vô cùng vắng vẻ, là một nơi tốt để có thể làm sạch tâm hồn.

Giang Dực và cô, chậm rãi đi bộ, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của nhau, một mối vang lên trong bóng đêm, cũng không đột ngột, ngược lại dường như giống một chuỗi nốt nhạc ăn khớp.

"Tô Tử Duyệt."

Cô lập tức dừng bước, mỗi lần cô nghe thấy có người gọi cả họ cả tên cô, theo bản năng cô hồi hộp một chút, hơn nữa là Giang Dực gọi cô như vậy, cảm giác, cảm thấy anh gọi tên cô như vậy, nhất định có chuyện nghiêm túc.

"Hử?"

"Hình như em chưa bao giờ nói với anh về người nhà của em." Anh cố ý nhẹ nhàng bằng quơ nhắc tới, đồng thời cũng thu vào đáy mắt bộ dáng vừa mắt nghiêm mặt một chút của cô.

"Không có gì hay để nhắc đến." Cô nhún vai, "Bởi vì em không cha cũng không mẹ." Từ lâu cô đã có thể坦然 nhiên chấp nhận sự thật này, đừng nói tới việc cô chưa từng thấy qua người mà gọi là cha, mà ngay cả mẹ của cô, cô cũng không còn tìm được cái gì gọi là tình thân, bắt đầu từ rất lâu trước kia, trạng thái tinh thần của mẹ của cô không tốt, bộ dạng nửa điên nửa ngốc, đối xử với cô cũng lạnh lùng nhàn nhạt, cho tới bây giờ cô cũng không biết cảm giác được cha mẹ yêu thương là như thế nào.

Vốn dĩ là như vậy. . . . . Cô nở nụ cười tự giễu, cô vẫn nghĩ không hiểu, lúc trước tại sao cô có thể vì Phương Văn Thành làm ra những việc ngốc như vậy, hút thuốc uống rượu, giấu lại mọi chuyện đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hóa ra là Phương Văn Thành yêu thương cô, thỏa mãn khát khao từ trong nội tâm cô, đó là người đầu tiên không cùng huyết thống với cô nhưng lại che chở đầy đủ cho cô, thì ra là thế, chỉ là như thế thôi.

Giang Dực không nghĩ rằng cô sẽ trả lời như vậy, mảy mai nhướng cao, "Rất xin lỗi. . . ."

"Không có gì, em biết, là anh suy nghĩ nhiều về việc giải thích ông bà ngoại của đứa bé mà thôi." Nói xong cô cúi đầu nhìn bụng mình, lấy tay sờ, "Công nhận khởi đầu như thế, con của chúng ta có chút không may mắn, không có ông bà ngoại yêu thương."

"Bố mẹ anh rất thích trẻ con, nhất định sẽ bổ sung gấp bội phần thiếu sót kia cho con chúng ta."

Tô Tử Duyệt đã biết qua quan hệ giữa anh và cha mẹ đặc biệt tốt, cũng là, người giống như anh có lẽ sẽ rất khó gặp được chuyện ồn ào gây mâu thuẫn với cha mẹ trong lúc đó, những phim truyền hình kia thường chiếu cảnh vì một người phụ nữ mà gây chuyện bất hòa với cha mẹ, khả năng này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người anh.

"Rất hâm mộ anh."

"Không cần hâm mộ, sau khi em trở thành con dâu của nhà họ Giang, bọn họ cũng sẽ thương em." Anh tưởng tượng về hình ảnh kia một chút, cảm thấy mẹ anh có lẽ sẽ thường lôi kéo cô trò chuyện việc nhà, vì bù lại phần tiếc nuối bởi mẹ cảm thấy anh càng lớn càng không vui khi nói chuyện cùng bọn họ.

"Ai nói em muốn gả cho anh?" Cô nâng cằm, "Em chưa không đồng ý, đừng dán nhãn lên người của em."

Anh kéo tay cô, dùng sức một cái đã kéo cô vào trong ngực của mình, cười đến mức có chút xấu xa, "Ồ? Vậy em dự định gả cho ai?"

Ánh mắt của anh, giống nhau đang uy hiếp, Tô Tử Duyệt nói: "Không nói cho anh, không nói cho anh."

Anh hôn trán cô một cái, sau đó mới thả cô ra.

Tô Tử Duyệt cười nhìn anh, "Anh như vậy làm em có chút lo lắng, nếu em rời khỏi anh, anh sẽ ra sao bây giờ?"

"Vì sao phải rời khỏi?"

"Em phải xử lý việc riêng một chút."

Ban đầu anh đã buông cô ra, sau khi nghe cô nói vậy, lại kéo tay cô, hơn nữa còn dùng sức, dùng hành động để nói cho cô, đừng nghĩ lừa bịp có thể

qua cửa, "Việc riêng nào?"

Cô ngẩng đầu, ánh mắt đối diện anh, biết lời nói này của anh không phải lời nói suông, anh nhất định phải nghe được đáp án của cô, nàng cô cũng không thể nói qua loa, đành phải than thở, "Ông nội em ngã bệnh, em phải chăm sóc ông."

Lúc này anh mới buông lỏng tay cô, "Nếu như vậy, anh sẽ đi cùng em."

"Không cần." Ý cười trên mặt cô biến mất, ngược lại chủ động nắm tay anh, "Đừng quên lời hẹn hai tháng sau của chúng ta, thời gian còn chưa kết thúc! Nếu lúc ấy chúng ta vẫn ở bên nhau, em sẽ đi gặp cha mẹ anh, mà anh sẽ theo em đi gặp ông em."

Anh ngẫm đánh giá về mặt cô, biết cô nói thật, cô thực sự nghĩ như vậy, "Em không tin trái tim anh dành cho em ư?"

Cô lắc đầu, cũng không chịu trả lời. Hai tháng, ai biết được hai tháng này sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Đây là tự cô đánh cược, hoặc là ở cùng một chỗ với anh, hoặc là lập tức chia ly, cô sẽ không lựa chọn phương án khác nữa.

Cô nghĩ lời nói đó khiến anh không hài lòng, buổi tối họ vẫn nằm trên cùng một giường như trước, chỉ là anh không ôm cô ngủ như mọi khi, cô lờ mờ vài giây, sau đó vẫn chủ động nằm trong ngực của anh.

Loại tình huống này, không khiến cô khó chịu lắm, chỉ nghĩ tới lời hẹn hai tháng, làm thế nào mới đúng, trong lúc ấy người với người, một câu cũng có thể gây ra mâu thuẫn, chứ đừng nói là thời gian hai tháng.

Cô chưa nói cho anh biết, cô rất hâm mộ anh, có một gia đình đặc biệt đầy đủ, đời này của cô, mãi mãi không thể được như thế, anh vừa ra sinh đã có được, cô sinh ra lại bị mất đi.

*****

Ngày hôm sau, Tô Tử Duyệt tự giác khác thường, không đợi Giang Dục gọi cô rời giường, nhanh chóng ngủ dậy cùng anh, thời điểm cô làm như thế, mang theo suy nghĩ muốn lấy lòng. Giang Dục không để ý cô, chỉ từng bước đi làm bữa sáng.

Mãi cho đến khi ăn xong bữa sáng, Giang Dục cũng không nói một lời với cô. Nhìn anh định ra ngoài, lúc đó cô mới đuổi theo, kéo tay anh, anh phớt lờ ý định của cô, cô vẫn không buông tay, "Thật sự anh không nói chuyện với em à? Em sẽ đi rất rất rất nhiều ngày. . . . ." Cô mở to hai mắt nhìn anh, cho dù như thế, phản diện dàng trên mặt cô đã lấn át cái đáng yêu.

Giang Dục liếc nhìn cô một cái, muốn tách ra khỏi cái nắm tay của cô, cô lại càng nắm chặt hơn.

Lúc này anh mới thở dài chưa xốt, tay còn lại ôm lấy đầu cô, ép chặt cô, hung hăng hôn lên cô. Cái hôn này thật lâu và sâu lắng, khi kết thúc cả hai đều thở hổn hển, "Đừng khiến anh cô đơn quá lâu."

Khi ấy cô mới nở nụ cười, nhìn theo anh đi ra khỏi nhà.

Giang Dục xoay người thì khuôn mặt đã thay đổi, trở nên lạnh tanh. Sau tối hôm qua, chính hắn cũng tưởng đã rõ ràng rồi, anh quán quýt như vậy, cũng không có tác dụng. Trong bụng cô, có đứa bé của anh, đây là chuyện thật không thể nghi ngờ, một khi đã như thế, điều anh nghi ngờ kia, tất nhiên không tồn tại.

Nếu đã quyết định, như vậy cứ thế đi, không cần thiết phải lo lắng và khó chịu.

Khi Giang Dục đi, về mặt Tô Tử Duyệt cũng thay đổi đôi chút, bây giờ cô không quay mặt về phía anh, rất thoải mái, cô còn sợ anh sẽ tức giận. Cô ngồi ở sofa một lúc lâu, mới vươn tay, sờ môi mình. Thật sự cô không nghĩ, anh lại hôn mình.

Lập tức, cô theo cái hôn kia khôi phục lại tâm trí.

Ngày hôm qua ông nội khuyên cô về nghỉ ngơi, không cần trông ở trong bệnh viện, nhân cơ hội này, cô mới về đây. Nói trong điện thoại thì không tôn trọng nhau, cô phải tự nói cho Giang Dục, cô phải rời khỏi nhà vài ngày, bởi vì chăm sóc ông nội. Đợi lát nữa cô còn phải chạy nhanh tới bệnh viện, cô đoán, nếu hôm nay mình không tới bệnh viện, với tính cách của ông, nhất định đòi xuất viện ngay lập tức, ông nội chính là người như vậy. Bất kể người khác khuyên bảo ra sao, ông cũng chịu thua trước số phận, chỉ cần ông còn hơi thở, chắc chắn sẽ trở về công ty, tiếp tục chuyện phiền phức kia.

Nhưng nàng không thể để kệ như vậy, trên thế giới này, có lẽ chỉ có cô mới khuyên bảo được ông lão cố chấp ấy.

Cô thu dọn một chút, mới ra khỏi nhà.

Trong một khoảng thời gian dài, cô rất ghét ông lão kia, nhất là sau khi biết nguyên nhân cha mẹ mình chết. Cô hận ông lão ấy quá cố chấp, nếu không phải ông, sao cô lại giống bây giờ, vừa sinh đã không có cha, sau đây là người mẹ thần kinh không bình thường. Là ông nội cố chấp phạm sai lầm, nếu không phải ông ngoan cố ngăn cản Tô Mặc Xuyên và Hạ Thiên Vân, Tô Mặc Xuyên sẽ không chết, Hạ Thiên Vân sẽ không hận nhà họ Tô như vậy, đương nhiên sẽ không giữ lại Hạ Ngự Đình cảm dỗ bạn trai cô.

Một khoảng thời gian dài, cô cho rằng mọi chuyện đều xuất phát từ ông nội.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô lại cảm thấy ông nội rất đáng thương. Đặc biệt là khi cô thấy một mình ông nội đứng bên cửa sổ, cô nghe nói người

cha của cô, nhảy xuống từ chính cửa sổ ấy mà tự vẫn. Cô thấy ông nội lúc đó, chỉ như cái bóng, cô có thể cảm nhận sự cô đơn của ông.

Có lẽ ông thật sự đã sai, hoàn toàn sai lầm, nhưng con trai độc nhất tự sát, không phải đó là sự trừng lớn nhất đối với cuộc đời ông rồi sao, một khi đã vậy, vì sao còn phải oán trách ông nữa?

Sau lúc đó, cô thử thăm dò ông, biết được ông dành hết tình yêu thương cho mình, sao cô có thể oán hận người dành toàn bộ tình thương cho mình được chứ?

Cô tự nói với mình, chỉ cần nhớ kỹ ông nội là người yêu thương cô nhất trên thế giới này là được, về phần khác, tất cả không liên quan tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tô Tử Duyệt hoàn toàn không đoán sai, cô vừa tới bệnh viện, liền nghe thấy hướng Huy đang khuyên ông nội, ông yêu cầu xuất viện. Cô vẫn nghĩ ông nội đã đồng ý một lần vì cô. Cô đi vào trong phòng bệnh, ý bảo trợ lý Hướng đi ra ngoài trước, bởi cô muốn nói chuyện với ông nội một chút. Hướng Huy thấy cô tới thật sự thở phào nhẹ nhõm, tính tình ông Tô bướng bỉnh còn hơn con trâu, bất kể khuyên bảo như thế nào, ông cũng làm như không nghe thấy, kiên trì chuyện muốn làm, người khác chỉ có thể trở mặt nhìn. Chỉ là vị Tô tiểu thư này tuyệt đối là cái không ngờ trong những cái không ngờ.

"Ông nội nói chuyện không tính toán gì hết, rõ ràng đã đồng ý với con không tùy tiện xuất viện, bây giờ là đang làm gì?" Cô mặt mày tươi cười, giống như đang nói đến một chuyện nhỏ, rất nhỏ mà thôi.

Ông Tô thờ dài, tình trạng bây giờ của công ty, ông không trở về trấn giữ thì sao có thể yên tâm. Tô Tử Duyệt biết rõ ông nghĩ đến cái gì nhưng cũng biết, coi như ông ông trở về, cũng không có bao nhiêu tác dụng, chỉ là bị nhân viên quá hốt hoảng làm cho phiền lòng thêm mà thôi, tình trạng bây giờ của ông không thích hợp xử lý những thứ đó.

"Tiểu Duyệt, hiện tại công ty. . . . ."

"Ông nội." Tô Tử Duyệt cắt đứt lời của ông. "Ở trong lòng con, không có gì có thể quan trọng hơn thân thể của ông, cho dù một tay ông sáng lập ra công ty, cũng không quan trọng bằng thân thể của ông nội."

TRước kia ông đã chuyển cổ phần công ty sang tên cô, có thể nói ông cố gắng cứu vãn công ty như vậy, cũng là vì cô, chỉ là nếu như đây là trả giá cao bằng sức khỏe của ông, cô có những thứ đó thì có ích lợi gì?

Trên mặt ông Tô hiện ra vẻ đau thương, ông tung hoành nhiều năm trên thương trường như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ đối mặt với hoàn cảnh khó khăn như vậy. Ông tự nhận mình có kiến thức rộng rãi, cũng có nhiều kinh nghiệm vô cùng, nhưng vẫn bị những tên hậu bối kia gài bẫy, quả thật là ông già rồi, thế mà lại không bằng năm đó, ông cho rằng đây là đây là bọn trẻ con. Người khinh địch, nhất định phải trả giá đắt, cả ông cũng không phải là ngoại lệ.

Cô ngồi bên giường, hai tay nắm tay ông, "Nhất định ông nội phải vì con mà chăm sóc thân thể cho tốt, về phần chuyện của công ty, giao cho trợ lý Hướng xử lý đi, công việc của ông là phụ trách bồi dưỡng thân thể cho tốt, hơn nữa là giữ cho tâm tình vui vẻ."

Ông Tô rất ít khi thấy cô kiên định như vậy, mặc dù trong lòng không đồng ý lắm, vẫn gật đầu một cái. Chính ông cũng biết, trở lại công ty, chỉ là đối mặt một đống phiền toái, những nhân viên kỳ cựu kia chẳng những không giúp ông phân ưu giải nạn, ngược lại vào thời điểm này còn thử dò xét bằng mọi cách xem ông định bố trí bọn họ như thế nào, còn cấp bao nhiêu phi tốn. . . Sống nhiều năm như vậy, thật không thể thừa nhận được một chuyện, vĩnh viễn đừng đánh giá cao nhân tính, vĩnh viễn.

Tô Tử Duyệt lo lắng một khi cô rời đi, ông nội sẽ lập tức cưỡng chế xuất viện, cô không thể để cho ông đi đối mặt bọn lang sói khi còn đang suy yếu, coi như đối mặt, cũng phải chờ thân thể ông hoàn toàn khỏe lại. Vì vậy gần như một tác cô cũng không rời, canh giữ bên cạnh ông, nói chuyện với ông, ăn cơm với ông, cũng đi dạo công viên với ông, kể một vài chuyện cười nhỏ trên Internet cho ông nghe.

Cứ ở bệnh viện ba ngày như vậy, rõ ràng sức khỏe ông Tô chuyển biến tốt hơn nhưng cô còn chưa muốn cho ông xuất viện, bởi vì cô hiểu rõ một khi ông xuất viện sẽ phải đối mặt với những cái gì.

Đến ngày thứ tư, ông Tô lại cưỡng chế muốn xuất viện, thậm chí ngay cả Tô Tử Duyệt khuyên cũng vô dụng. Lần này Hướng Huy cũng không khuyên, chủ tịch rời đi lâu như vậy, bây giờ công ty đã càng ngày càng loạn, nếu như ông không trở về, nhất định công ty sẽ rối loạn.

Tô Tử Duyệt bảo Hướng Huy đi ra ngoài, cô muốn nói chuyện riêng với ông nội.

Ông Tô nghỉ ngơi vài ngày như vậy, có không ít tinh thần, ánh mắt cũng sắc bén hơn rất nhiều, "Tiểu Duyệt, chớ tùy hứng."

Cô cười cười, "Con tùy hứng thế nào, chỉ là con muốn xin ông một việc, tiệc rượu buổi tối, con muốn đi thay ông."

Sắc mặt của ông Tô càng thêm khó coi, "Không phải con không thích những nơi như thế sao? Đi đến đây làm gì?"

"Đúng là trước kia không thích lắm, nhưng đột nhiên bây giờ lại cảm thấy rất hứng thú, nhất là còn có thể mặc dạ phục đẹp đẽ, rất tốt."

"Nếu như con thật sự muốn đi, có thể đi cùng ông."

"Không cần, con muốn biết, thời điểm ông không có ở đây, người khác sẽ cư xử với con như thế nào, nếu như ông đi, vậy thì con có thể thấy được thái độ thực sự của người khác đối với con sao?"

"Cần quấy."

"Ông nội..." Cô làm nũng, hơn nữa thể hiện, nếu như ông không đồng ý, thì cô không cho ông xuất viện. Tối nay để cô đến tiệc rượu chơi đùa một chút, ngày mai cô sẽ để ông xuất viện, tuyệt đối không ngăn cản.

Tất nhiên ông Tô không chịu, nhưng cũng không chịu được sự dây dưa đến chết của cô, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Cô hưng phấn cười, "Thật tốt quá, ông muốn ăn cái gì, con đi mua?"

Ông Tô lườm cô một cái, lúc này cô mới về mặt đau khổ rồi đi.

Sau khi cô rời đi, ông Tô mới thở dài, mắt cũng hơi đỏ lên. Hường Huy ở bên ngoài cũng nghe được một chút động tĩnh, bây giờ đi vào, "Chủ tịch Tô, tiểu thư cũng không phải tùy hứng, chỉ là cô ấy sợ ông chịu uất ức. . . . ."

Chuyện ông Tô té xỉu, người nhận được tin tức cũng không ít, hơn nữa những ngày qua ông Tô vẫn không xuất hiện tại công ty, nếu như xuất hiện ở tiệc rượu lần này, nhất định sẽ có rất nhiều người mà trước kia ông Tô đã đắc tội sẽ làm khó ông, nhưng ông Tô lại là một người mạnh mẽ, sẽ không làm con rùa đen rút đầu trốn tránh những người này.

Nếu như ông Tô không tham dự, vậy thì càng dễ cho người khác gièm pha.

Nhưng Tô Tử Duyệt xuất hiện lại khác, những người đó làm khó một cô gái, thì lại là thể hiện bọn họ thiếu giáo dục...

Đương nhiên ông Tô biết những thứ này, cũng là bởi vì biết, mới có thể khó chịu như thế. Ông một lòng muốn bảo vệ Tiểu Duyệt, nhưng không nghĩ đến bây giờ ngược lại là Tiểu Duyệt bảo vệ mình.

"Đến lúc đó cậu đi cùng Tiểu Duyệt đi." Mặc dù lòng ông có chút chua xót, nhưng cũng cảm thấy an ủi, cháu gái của ông, không phải hạng người vô dụng, thật sự ông không cần lo lắng cho cô, bởi vì nội tâm của cô, đủ kiên cường.

"Nhất định tôi sẽ quan tâm tiểu thư, xin Chủ tịch Tô yên tâm."

*****

Tô Tử Duyệt đi cùng với Hường Huy tới tiệc rượu, cô phải trang điểm đậm hơn mọi khi, đây không phải là chỗ dành cho người mới, đồng thời trang điểm đậm thì có khí thế một chút, cô cũng không phải là yếu đuối, tội gì làm cho mình có bộ dạng điểm đậm đáng yêu. Hường Huy ở bên cạnh cô, một mực giới thiệu cho cô thân phận của những người khác. Mà người khác thấy Hường Huy, lại hướng mắt nhìn cô, tìm tòi nghiên cứu lại nhiều hơn mấy phần. Đối với Hường Huy, phần lớn mọi người đều biết, dù sao quanh năm vị này đi theo ông Tô, có người không chỉ một lần muốn Hường Huy chuyển đến, nhưng đều bị cự tuyệt, điều này cũng làm cho Hường Huy bị chú ý không ít. Trên thế giới này, vĩnh viễn không thiếu người bán chủ cầu vinh, vĩnh viễn thiếu loại người cùng sinh cùng tử với ông chủ. Hường Huy đã có thể đại diện cho công ty Tô thị, vì vậy cô gái bên cạnh Hường Huy, cũng không khó suy đoán, cháu gái duy nhất của ông Tô, dù chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người, bây giờ cũng có thể biết thân phận của cô.

Tô Tử Duyệt cũng không định chủ động, chỉ là thỉnh thoảng cùng người khác nói đùa.

"Đó là cháu gái ông Tô?"

"Nghe nói ông Tô bị bệnh? Bị bệnh nghiêm trọng lắm mới có thể để cho cháu gái ông ta đến để mất thể diện."

"Đến đây để mất thể diện, đây rõ ràng là treo giá. . . . ."

"Chiều nay của ông Tô không biết có thể thành công hay không, lão già kia, đến mảnh khốc bán cháu gái cũng sử dụng..."

"Ai biết được? Có lẽ thật sự bệnh cũng không nhẹ..."

...

Những lời này, âm thanh không cao không thấp, lại vừa vặn có thể để cho cô nghe thấy. Hường Huy có chút lo lắng nhìn cô, cô lại cười cười, sau đó đi đến chỗ hai người đang nói chuyện kia, Hường Huy vẫn nháy mắt với cô, để cô từ biệt rồi đi. Rõ ràng đây là cố ý nói để kích thích cô, nếu như cô bị lừa, thật sự lý luận với người ta, sợ rằng ngày mai chính là chuyện cười của cô, người khác sẽ bôi nhọ cô các loại.

Cô đi đến chỗ Hạ Thành Vân ở trước mặt, cười vui vẻ với bên kia một tiếng. "Chào chú Hạ, ông nội bảo cháu nhất định phải tới chào chú một tiếng, dù sao người mang tiệc sinh nhật của mình biến thành tiệc rượu từ thiện lớn giống như chú không nhiều lắm, chúng ta cũng nên học tập chú Hạ, vừa góp tiền cho công trình hi vọng, vừa giúp đỡ hàng ngàn hàng vạn sinh viên, việc thiện như vậy, khiến văn bối rất là bội phục."

Lúc Hạ Thành Vân nghe được nửa câu đầu còn cười, đến nửa câu sau sắc mặt lại thay đổi. Ông ta thật sự là làm từ thiện ngay trang khi tổ chức tiệc rượu sinh nhật, đây là mang tiệc sinh nhật biến thành tiệc rượu từ thiện, hơn nữa cô còn nói ông ta thiện tâm như thế, đợi lát nữa quyền tiền ông ta lại không lấy ra một số tiền lớn, căn bản là không xuống đài được.

Hạ Thành Vân cười lạnh, "Không biết ái tâm* của ông Tô là bao nhiêu?"

"Dĩ nhiên tình yêu* của ông nội tôi là vô cùng rồi, thân thể ông không tốt lắm, nhưng vì để không làm mất hứng của chú Hạ, bảo tôi nhất định phải chào hỏi chú Hạ trước, như vậy tình yêu còn chưa đủ sao?" Cô cười cười, làm bộ như không biết trong lời nói của Hạ Thành Vân có hàm nghĩa.

*aixin: ái tâm, tình yêu. Ái tâm ở đây có thể hiểu là hảo tâm, thiện tâm (àc, đây là cách hiểu của ta J)

Hạ Thành Vân nhìn cô, quả nhiên cùng một dạng đáng ghét như ông Tô, "Vậy Tô tiểu thư vẫn nên ở bên cạnh ông Tô nhiều hơn, để cho ông ấy khôi phục sớm, ta thấy tình trạng của ông Tô cũng không tốt lắm, nếu như không cẩn thận..."

"Cám ơn chú Hạ quan tâm, nếu như ông nội mà biết chú quan tâm ông như vậy, nhất định sẽ khỏe rất nhanh, nói không chừng ngày mai sẽ xuất viện." Cô còn duy trì nụ cười ngọt ngào.

Chẳng qua là cảm thấy thù hận này hình như có tính lây lan và theo thói quen, vốn chỉ là chuyện của Hạ Thiên Vân và nhà họ Tô, cuối cùng biến thành chuyện của hai gia tộc, ngay cả Hạ Thành Vân cũng có địch ý thâm hậu với nhà họ Tô như thế.

"Chỉ hy vọng như thế!"

Tô Từ Duyệt vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào rời đi. Cô quá biết, người thua thực sự là những người tỏ ra hí hửng khi cãi vã, thua ở tư thái thâm hại, cũng không có được nửa phần đồng tình.

Hạ Thành Vân lại buồn bực cực kỳ, nếu để cho anh trai ông ta Hạ Tông Vân biết, ông ta bị một đứa con gái chặn lời, không biết sẽ bị mắng thê thảm bao nhiêu.

"Tổng giám đốc Giang." Ngụy Bân nhỏ giọng hô một tiếng.

Hiện tại Ngụy Bân cũng biết rồi, giữa vị lão tổng này với vị Tô tiểu thư này chắc hẳn có chuyện gì đó, nếu không Tổng giám đốc Giang cũng sẽ không bàng hoàng nhìn vị Tô tiểu thư này liên tiếp hai lần. Ngụy Bân đi theo Giang Dục đã lâu, hiểu rõ thái độ của Giang Dục đối với phụ nữ, cho tới bây giờ đều là xa cách và lạnh nhạt, có thể để cho Giang Dục nhìn lâu như vậy, khẳng định là có ẩn tình khác.

Giang Dục thu ánh mắt lại, anh nhìn cô gái nhỏ kia, bị nhiều người làm khó không ngừng như vậy, vẫn còn thủy chung mang theo nụ cười. Khi bọn họ mượn lời nói châm chọc ông Tô là con rùa đen rút đầu không dám xuất hiện thì cô hơi hốt đáp lễ, không lộ ra chút tức giận nào. Có người cố ý chèn ép thì cô cũng chỉ coi như nghe không hiểu người khác nói những lời gì.

Càng nhiều người trông mong hành động của cô thật sự là treo giá, ánh mắt mọi người như vậy, đặc biệt là đàn ông, hơn nữa là có đàn ông cảm giác có hứng thú với cô. Nhìn thấy một người phụ nữ chói mắt như thế thì tự nhiên sẽ so đo tính toán một chút, vì một người phụ nữ, lấy ra số tiền lớn để lấp cái hố kia của công ty Tô thị rốt cuộc có đáng giá hay không. Vì vậy có người bắt đầu lắc đầu, so sánh với ích lợi, đã từ lâu, mỹ nhân cũng phải xem lại.

Chỉ là, ngàn vạn cũng đừng coi thường đàn ông có tiền trên thế giới này, luôn có một số người có tiền không coi tiền là tiền.

Trần Mậu Thanh liền đứng mũi chịu sào, anh ta đi tới bên cạnh Tô Từ Duyệt, "Tô tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu không?"

Người đàn ông cười có chứa mấy phần lỗ mãng, chỉ là loại lỗ mãng này cũng không phải là miệt thị người khác, chỉ là thói quen mà thôi. Cô nghĩ, đây là không phải là một người đàn ông trầm ổn, cô để tay lên trên tay của Trần Mậu Thanh, "Đây là vinh hạnh của tôi."

Trong lòng cô nghĩ đến tin tức của Trần Mậu thanh, hoàn toàn xứng đáng là một người có tiền, hơn nữa tiêu tiền như nước, nhưng đã là người làm ăn, đều thích khách hàng như anh ta, mà đương nhiên cô cũng thích khách hàng tiềm năng như vậy.

"Kỹ thuật khiêu vũ của Tô tiểu thư rất tốt, hẳn là bắt đầu học khiêu vũ từ rất sớm?"

"Trần thiếu hỏa nhãn kim tinh, chỉ là tôi đã lâu rồi chưa từng khiêu vũ, vũ bước cũng đã thay đổi, cũng đừng làm khó mình mà khích lệ tôi."

Trần Mậu Thanh nở nụ cười, "Vậy tôi coi như là tương đối may mắn? Tô tiểu thư lâu rồi chưa từng khiêu vũ, lại nguyện ý nhảy cùng tôi."

Tô Từ Duyệt cười khẽ, "Là tôi tương đối may mắn, có thể nhảy với Trần thiếu, không biết giờ phút này bao nhiêu thực nữ danh viện quăng ánh mắt ghen tỵ với tôi."

"Đó là lỗi của tôi, khiến Tô tiểu thư gây thù rồi."

"Được người khác ghen tỵ, mới có thể chứng minh mình có được thứ tốt, sao lại tính là lỗi, hẳn là tôi phải cảm ơn anh."

Bọn họ anh một câu tôi một lời trò chuyện như vậy, vũ bước nhẹ nhàng, ngược lại nhìn qua lại là một đôi bích nhân.

Ngụy Bân nhìn lão tổng nhà mình, phát hiện thế nhưng anh lại đang nhìn giày của Tô tiểu thư, chính xác mà nói, là đôi giày cao gót kia.

Tác giả có lời muốn nói: về trai đẹp khinh quý...

Kể từ khi Tô Từ Duyệt đi theo Diệp Tiêu Tiêu khinh quý mấy lần, sau khi bị đồng phục nhân viên tàu khinh quý hấp dẫn, một đoạn thời gian rất dài sau, trong miệng đều là tài xế khinh quý toàn là trai đẹp...

Đĩ nhiên, đây là sau khi cưới, trước hôn nhân cần hình tượng, sau cưới thì cái gì cũng không cần.

Bây giờ Tô Từ Duyệt lại bắt đầu cảm thán

Tô Từ Duyệt: mở khinh quý đều là trai đẹp...

Giang Dục: hả?

Giang Dục tiếp tục ăn cơm, sau đó ngẩng đầu nhìn cô một cái: so với anh thì như thế nào?

Tô Từ Duyệt nhìn người trước mắt một chút: cái gì kia, thật ra thì, mở khinh quý cũng không nói thế nào, đều là mặc y phục kia mới nhìn không tệ, cởi y phục kia ra nhất định không ra hình dạng gì. . . . .

Cô nói thao thao bất tuyệt.

Giang Dục: được rồi.

Tô Từ Duyệt: em không có nịnh nọt anh, đây là những câu thật.

Giang Dục: ý của anh là em không phải nói nữa, cơm trong bát em đã nguội lạnh rồi...

Tô Từ Duyệt: ...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Khí chất của cô rất giống bạn gái tôi." Cuối cùng sau khi vũ bước kết thúc, Trần Mậu Thanh ở bên tai cô nhẹ giọng mở miệng.

Vốn là giống như lời kịch bắt chuyện cũ rích, được anh ta nói ra khỏi miệng như vậy lại làm cho Tô Từ Duyệt cảm nhận được mấy phần chân thật. Thậm chí cảm thấy mình có vinh dự làm bạn gái anh ta, nếu không phải thì ở loại thời điểm này anh ta sẽ không chủ động mời cô khiêu vũ, ở tiệc rượu này vai trò thân phận của cô hoặc nhiều hoặc ít có chút xấu hổ. Quan hệ nhà họ Tô và nhà họ Hạ như nước với lửa, chắc hẳn phần lớn mọi người đều biết, huống chi chủ nhân tiệc rượu hôm nay là Hạ Thành Vân, không ai muốn tại loại thời điểm này mà đi đắc tội với nhà họ Hạ.

Ở Nam Giang, nhà họ Hạ không được tính là đại gia tộc hạng nhất, nhưng còn hơn rất nhiều gia tộc, người có thể không để nhà họ Hạ ở trong mắt tất nhiên cũng có, có thể nói còn có rất nhiều, nhưng có ai nguyện ý vào thời điểm này mà ra mặt đây? Thậm chí phần lớn mọi người muốn giữ khoảng cách nhất định với cô.

Giọng nói Trần Mậu Thanh rất êm tai, mặc dù làm cho người ta cảm thấy một bộ không đứng đắn. Cô biết nhất định lời của anh ta là thật, lúc đàn ông bắt chuyện, tuyệt đối sẽ không nói người phụ nữ này giống với bạn gái mình, thiếu một chữ "trước" để tô điểm.

Nhưng cô vẫn bày tỏ cảm kích với Trần Mậu Thanh, cảm ơn anh ta ra mặt hóa giải lúng túng cho cô, không để cho cô ngây ngốc đứng ở một bên, mặc cho người khác dùng ánh mắt khinh thường hoặc là khinh bỉ lảng đi.

"Đây là vinh hạnh của tôi." Chính xác là như vậy.

Trần Mậu Thanh sờ sờ mũi, cười với cô một cái, "Tô tiểu thư xinh đẹp, cô nhất định sẽ gặp vận may."

"Vậy thì cảm ơn lời chúc của anh."

Cô hiểu, người đàn ông này nguyện ý đứng ra để giảm bớt xấu hổ cho cô, nhưng cũng không làm được nhiều lắm, thế giới của đàn ông có vẻ như rất đơn giản, nhưng cũng rất phức tạp, bọn họ nguyện ý làm một vài chuyện nhỏ không quan trọng, cũng tuyệt đối không muốn lấy ích lợi bản thân ra để đùa

giờ, cho dù là Trần Mậu Thanh tiêu tiền như nước cũng thế, đối mặt với lợi ích thì đều sẽ cân nhắc một hai, tuyệt đối không buôn bán lỗ vốn.

Cô nhìn Trần Mậu Thanh đi xa, khe thở dài, xác thực ông nội bảo vệ cô rất tốt, đến hôm nay mới để cô lộ ra khuôn mặt tươi cười xấu xí, chỉ là cô có thói quen lạnh nhạt, ngoài mặt dù chưa biểu hiện chút bất mãn nào, nội tâm đã có chút mệt mỏi rồi. Ông nội chính là như vậy, vẫn kiên cường đứng ở phía trước cô, che gió che mưa cho cô, hôm nay cô, chưa được một phần ngàn của ông.

Cô cho là mình có thể tưởng tượng ra mọi thứ mà ông chịu, xem ra vẫn chưa đủ, sự thật luôn tàn nhẫn hơn so với tưởng tượng một chút.

Nhiệm vụ hôm nay của cô đã hoàn thành rồi, cũng là lúc cô nên rời đi rồi.

Lúc cô nghĩ tới nên rời đi, Phương Văn Thành lại đứng ở trước người cô.

Cô không biết anh lấy loại thân phận nào tham gia tiệc rượu lần này, đại diện người nào, cô cũng không muốn biết, cái này không có quan hệ với cô. Cô nhàn nhạt nhìn về phía người đàn ông trước mặt này, cười với anh, "Thật là trùng hợp, ở chỗ này cũng có thể gặp phải."

"Thực sự rất khéo." Ở bệnh viện có thể gặp được, ở chỗ này cũng có thể gặp, hơn nữa đều là không hề chuẩn bị điều kiện tiên quyết.

Cô nhìn lướt qua anh, nụ cười càng đậm, "Bây giờ thẳng chức ở đâu?"

Anh nói ra một cái tên, cô chưa từng nghe nói, nhưng hẳn là không tệ. Anh thấy cô lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, tỉ mỉ giải thích cho cô một phen.

"Có thể mời em ăn cơm không?"

"Tôi không đói."

"Vậy uống cà phê?"

"Tôi không muốn buổi tối mất ngủ." Nụ cười của cô không thay đổi, "Phương Văn Thành, anh lấy thân phận gì nói mấy lời này? Bạn học? Bạn bè? Ex. Boyfriend?"

Phương Văn Thành lộ ra mấy phần chua xót cười, "Anh biết, em vẫn còn trách anh, dù là năm đó em không tỏ vẻ gì."

Có một số người chính là kiểu như thế, cô không biểu hiện ra tâm tình gì, cô đặt cảm xúc ở đáy lòng, đồng thời ăn sâu bén rễ, đối với việc đã từng tổn thương, tuyệt đối sẽ không liên sọc thì quên người tạo ra vết thương, luôn luôn ghi nhớ.

"Phương Văn Thành, hôm nay có có hứng thú nhớ thuở xưa? Thực xin lỗi, cho tới bây giờ đối với tôi nhớ đến thuở xưa cũng không có hứng thú."

"Tiểu Duyệt, em đừng như vậy..."

"Vậy tôi nên như thế nào, mời nói cho tôi biết, tôi sẽ cân nhắc xem có nên làm theo anh nghĩ hay không."

Thái độ cô như vậy khiến Phương Văn Thành hoàn toàn không biết mình phải làm thế nào, cảm giác như thế quá xa lạ. Trước kia luôn là cô vây quanh anh, cùng với anh, lấy anh làm trọng, anh lại không biết, cô còn có một mặt như vậy.

"Anh không phải có ý đó, anh chỉ là bởi vì... Chúng ta coi như không ở cùng nhau, cũng có thể cư xử thân nhiên với đối phương."

"Không làm được người yêu thì làm bạn bè, những lời này không có trong từ điển của tôi."

"Chúng ta không thể nói chuyện giống như bạn bè cũ sao?"

"Không thể." Cô gần từng chữ một nói ra hai chữ này, đây chính là thái độ của cô, "Nếu như anh cảm thấy áy náy, muốn đền bù cái gì, căn bản là không cần, tôi cũng không có tổn thất gì, huống chi tôi cũng sống rất tốt. Nếu như không phải, thậm chí muốn thỏa mãn anh cái gọi là người tình cũ gặp nhau nhất tiểu mẫn ân cừ*, vậy thì thôi đi! Chúng ta căn bản không cần thiết phải gặp mặt, bởi vì tôi hoàn toàn không biết, phải nói cái gì với anh, tôi ghét phải tìm chuyện để nói, điểm này hẳn là anh biết rõ."

*Nhất tiểu mẫn ân cừ: Cười một tiếng xóa hết oán thù

Lần này Phương Văn Thành thật không biết nên nói cái gì cho phải rồi.

Anh cũng không biết, thì ra cô chính là đại tiểu thư nhà họ Tô, anh chỉ biết điều kiện gia đình cô rất không tệ. Nhưng cô cũng không có ý thể hiện gia thế của cô, luôn là ăn với anh ít đồ ăn rẻ một chút, thậm chí biết anh kiêm chức vất vả, cũng không bắt anh mua quà. Những chi tiết này, đến mấy năm sau, anh hồi tưởng lại lần nữa, mới biết năm đó cô gái kia thật lòng đối đãi với mình như thế nào.

Nếu như anh nói anh hối hận, có phải làm kiểu quá hay không?

Hạ Ngừ Đình ngã vào trong ngực anh, nói cô thích anh đến cỡ nào, vì anh cố gắng cỡ nào, nhìn cô nước mắt hoa lê đầm mưa, thật sự anh động lòng rồi, loại cảm giác đầm ấm đáng yêu đó, lập tức liền đâm trúng anh. Hơn nữa khi đó, anh muốn đó là cô gái có thể khéo hiểu lòng người, cô gái như vậy mới có thể cùng anh đến cuối cùng. Vì vậy anh chủ động đưa ra lời chia tay, dĩ nhiên nguyên nhân có rất nhiều, nhưng khó có thể phủ nhận thực sự là anh

động lòng với Hạ Ngữ Đình.

Anh lựa chọn quán cà phê bọn họ thường hẹn hò để chia tay với Tô Tử Duyệt.

Anh đưa ra lời chia tay, anh suy đoán phản ứng của cô, suy nghĩ rất nhiều loại, cô sẽ mắng to anh, hoặc là trực tiếp cho anh một bạt tai, hoặc giả trực tiếp khóc thút thút hỏi anh lý do. Nhưng cô chỉ nói là được, sau đó đứng dậy rời đi, quả quyết như vậy, chỉ lưu lại một bóng lưng.

Anh chưa từng nói cho bất kỳ ai, nhìn bóng lưng cô rời đi thì sự bi thương của anh khó có thể tưởng tượng được, nước mắt lập tức tràn mi. Thì ra không phải là không yêu, mà là sâu tận xương tủy, không nhìn thấy, liền cho rằng không tồn tại.

Đây là bí mật thuộc về một mình Phương Văn Thành.

Mà hiện tại anh rất rõ ràng, thực sự Tô Tử Duyệt chỉ có thể là mối tình đầu của anh thôi, cô sẽ không cho anh cơ hội lần thứ hai. Người nói lời chia tay là anh, người canh cánh trong lòng lại là anh.

Dương Tử Hân lồi kéo chồng mình cùng nghe trộm ở góc tường, sau khi nghe xong, cô phải nói, cô thật tâm thích người phụ nữ này, cô còn tưởng rằng mình có thể thấy một đôi người tình nhân cũ gặp nhau đây đưa chuyện xưa, phát hiện kết quả sai rồi, là chàng có ý mà thiếp vô tình. Cô thấy nhiều cô gái si tình, phát hiện thích nhất là loại cầm lên được cũng thả xuống được này, phụ nữ nên như vậy, kéo thấp trình độ trung bình của phụ nữ si tình, miễn cho bị khi dễ.

Sau đó Dương Tử Hân phát hiện, cô gái này còn là một mỹ nhân, hơn nữa còn là kiểu mỹ nhân phù hợp ... thẩm mỹ đại chúng.

Lăng Diệc Cảnh kéo vợ mình liên tục mấy lần, phát hiện cô không có phản ứng gì, cứ ở góc tường nghe người ta như vậy, thật sự được sao?

Sau khi đôi kia rời đi, tự Dương Tử Hân cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, "Nhìn thấy mỹ nữ vừa rồi không?" Cô không nói chuyện nhảm.

"Ừ, nhưng khẳng định không có chăm chú như em."

Dương Tử Hân lấy tay捏 hông anh, "Mỹ nữ kia có chút dối trá, mang theo một tấm mặt nạ tựa như. . . . ."

Lăng Diệc Cảnh khẽ lắc đầu, ở chỗ này, ai mà không như vậy chứ?

Thực ra Dương Tử Hân muốn nói là, vị mỹ nữ kia đặc biệt nhất ở chỗ này à, cười dối trá như vậy, nhưng mà một chút cũng không làm người ta ghét, phụ nữ như vậy mới thật sự là lợi hại. Cô cảm thấy mỹ nữ kia dù là giả khóc, cho dù cô là đàn ông, cho dù biết rõ mỹ nữ đang làm bộ, cũng không chán ghét, loại phụ nữ này thật sự là làm cho người ta. . . . . Ừm, là không ghét nổi.

Nhưng tại sao cô có thể ở trước mặt chồng mình khen người phụ nữ khác chứ, vì vậy nữ nhân dối trá kia, nhất định là dối trá.

Sau khi Dương Tử Hân theo Lăng Diệc Cảnh dạo một vòng ở đại sảnh, cảm thấy quá nhàm chán, "Anh tiếp tục nói chuyện làm ăn với người khác đi, em đi tìm anh trai em. . . Đã lâu không gặp anh ấy rồi."

Lăng Diệc Cảnh dặn dò cô mấy câu thì để cho cô đi.

Đối với cô nói chuyện làm ăn giống như niệm kinh.

Dương Tử Hân thật thật lâu không nhìn thấy anh trai của mình rồi, vì vậy hưng phấn chạy tới, nếu như không phải là người ở đây quá nhiều, có lẽ cô sẽ giống như khi còn bé vậy, lấy tay che mắt của anh, "Đang suy nghĩ gì? Ngay cả em tới cũng không biết."

Giang Dục liếc nhìn em gái mình, có chút nhúc nhích, "Diệc Cảnh đâu? Sao em không đi theo cậu ấy? Không sợ cậu ấy bị mỹ nữ lừa mất?"

"Mới không đâu, anh ấy là có lòng trách nhiệm của người đàn ông tốt, tuyệt đối sẽ không bị người khác câu đi."

"Đúng vậy, em tin tưởng cậu ấy như thế. Người nói muốn thời thời khắc khắc canh giữ ở bên cạnh chồng mình phòng ngừa anh ta bị mỹ nữ khác bắt cóc không phải là em."

Dương Tử Hân buồn bực, "Hừ, lời này khẳng định không phải là em nói."

"Anh chưa nói gì là em nói." Giang Dục kéo khóe miệng, chỉ là nụ cười rất nhạt.

Cô vẫn có thể nhìn ra cảm xúc của anh trai mình không tốt lắm, "Anh, tâm tình anh không tốt?"

"Không có."

"Còn nói không có, cảm giác anh đặc biệt không yên lòng." Cô suy nghĩ một chút, "Không thể nào, chẳng lẽ anh lại cãi nhau với bạn gái của anh?"

Giang Dục liếc mắt nhìn cô một cái, quả thật liên mặc kệ cô, "Lại nói nhảm, bảo Lăng Diệc Cảnh tới thu người."

"Em liền không được anh chào đón như vậy?" Lúc này Dương Tử Hân mới nhớ tới mục đích mình tới đây, "Mới vừa rồi anh nhìn vị mỹ nữ kia à, em cũng

đang nhìn, đích xác là rất xinh đẹp, anh thích kiểu này?"

Giang Dục đứng dậy, hình như không muốn nói với cô em gái này của mình hơn một câu.

Dương Tử Hân cũng bắt giắc đi theo phía sau anh, "Có phải hay không, anh nói một câu đi!"

Anh vẫn không để ý tới cô.

Dương Tử Hân lại lầm bầm lầu bầu, "Hình như trong nhà vị mỹ nữ kia có khó khăn, anh, nếu như anh thật sự cảm thấy hứng thú với người ta, nắm lấy cơ hội này, cứu cô ấy ở trong nước sôi lửa bỏng, cô ấy sẽ lấy thân báo đáp anh ngay..."

Giang Dục hoàn toàn coi khinh lời của cô, "Anh bây giờ rồi đi, em đi theo anh hay là chờ đi cùng Diệc Cảnh?"

"Chờ anh ấy."

"Ừ." Anh gật đầu một cái, xoay người rồi đi.

Anh biết, ném cho cô loại lựa chọn này, cô sẽ không chút do dự lựa chọn chồng.

Dương Tử Hân nhìn bóng lưng anh mình, hậu tri hậu giác nghĩ, mới vừa rồi vị mỹ nữ kia, hình như cũng là rồi đi từ bên này...

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Mậu Thanh: có thể để cho ta làm gã nam phụ sao? Ta muốn nhiều màn hơn mấy lần...

Lục Lục: nam phụ của ta đều không có kết quả tốt...

Trần Mậu thanh: có thể nhiều màn hơn là được.

Lục Lục: nam nữ chính, ý của các người là?

Tô Tử Duyệt: thế nhưng không cần phải vì ta mới muốn làm nam phụ, không hợp cách!

Giang dục: không sao cả... (dù sao cũng giành không thắng ta)

Lục Lục: ...

Trần Mậu Thanh đang si si ngốc ngốc nhìn ta.

Lục Lục: vậy ta suy nghĩ một chút!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tô Tử Duyệt đi theo Hường Huy tới bãi đỗ xe, dọc đường tựa như Hường Huy đang quan sát cô, cô cũng coi như không thấy, chẳng qua cô không muốn người khác coi thường ông nội, hiện tại người của nhà họ Hạ dám bắt nạt ông, không phải bởi vì không lâu nữa ông nội không có người nối nghiệp, nếu ông có nhiều con cháu hơn, một khi đã thế chuyện sẽ khác. Cô hơi uất ức, đã như vậy, ban đầu người có công thụ tinh tạo ra một Tô Tử Duyệt, cũng có thể tạo ra một Tôn Tử khác, vì sao lại không làm thế? Loại suy nghĩ này làm cô tự coi thường mình, có một Tô Tử Duyệt đã rất thê thảm, cần gì phải thêm một người đáng thương nữa, hơn nữa nếu là con nhà giàu, sợ rằng không bằng hiện tại.

Cô đang chuẩn bị lên xe, lại bị kéo tay, kéo sang bên cạnh xe.

Cô mở to mắt thì nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Giang Dục, trái tim thất chặt lại, cũng không quá căng thẳng. Lúc trước cô tới nơi này, đã thấy người giống anh, cô không biết nên trả lời anh thế nào, chuyện đã xảy ra, cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Thấy vậy Hường Huy lập tức bước từ trên xe xuống, đi đến trước mặt bọn họ. Đương nhiên Hường Huy nhận ra Giang Dục, nhìn tình huống trước mặt, nhanh chóng hiểu rõ, xem ra trong lúc tiểu thư và Giang Dục dường như... . . . .

Không chờ Hường Huy mở miệng, Tô Tử Duyệt cười với Hường Huy, "Anh đi trước đi, tôi không sao." Cô thấy Hường Huy còn chút do dự, lại bình tĩnh mở miệng nói, "Không được nói với ông tôi, cũng không cần nói."

Hương Huy hiểu ý, chỉ nhìn về phía Giang Dục với suy nghĩ sâu xa, trong lòng đang tính toán, lấy tính tình của Giang Dục, chắc hẳn sẽ không gây khó dễ với một cô gái, hơn nữa Giang Dục luôn được đánh giá cao, với suy nghĩ như thế, Hương Huy thả lỏng. Hương Huy lại lên xe, lái xe đi, anh ấy nhìn hai người từ gương xe, khẳng định quan hệ của hai người kia không bình thường, nếu tiểu thư có thể ở cùng một chỗ với Giang Dục. . . . . Như vậy sản nghiệp nhà họ Tô không phải không có cơ hội.

Tay Giang Dục còn đang kéo tay cô, cô khẽ nhủ mày, "Có thể buông tay chưa?"

Anh không những không buông tay cô, ngược lại càng kéo chặt hơn, kéo tay nàng tới bên cạnh xe của anh, không để ý có khó chịu hay không, trực tiếp đẩy mạnh cô vào trong xe. Cô chưa kịp nói tiếng nào với anh thì anh lập tức tháo giày cao gót cô đang đi ra, sức rất mạnh, khiến chân cô bị đau, sau đó anh vứt đôi giày của cô đi.

Anh tức giận, dù cô ngốc cũng biết, nhìn khuôn mặt bất ổn của anh, cô chỉ có thể chậm rãi giải thích, "Đôi giày kia để phù hợp với bộ lễ phục dạ hội. . . . . " Đàn ông có lẽ không biết, một đôi giày kết hợp cùng lễ phục là điều rất quan trọng, thiếu giày cao gót này, hôm nay không biết sắc đẹp của cô sẽ bị tụt dốc thế nào, "Thỉnh thoảng đi một lần sẽ không. . . . . "

"Tô Tử Duyệt." Anh gọi lớn tiếng tên cô, hình như thật sự tức giận, "Em làm việc này có nghĩ đến cảm nhận của người khác hay không? Biết rõ mình mang thai, còn tự mình xuất hiện ở trường hợp này, để người khác tùy ý. . . . . "

Cô cắn môi dưới, cô không biết mình đến nơi này sẽ xảy ra chuyện gì. Cô dừng cảm, cũng là bảo vệ người nhà của mình, cô vứt anh ở nơi nào, chẳng lẽ anh chỉ là người ngoài, cô lại che giấu thân phận mình, là muốn anh khoan tay đứng nhìn hay sao?

Hơn nữa còn cố ý lừa anh về tình hình nhà cô, cho dù anh chủ động hỏi, cô vẫn dùng thái độ né tránh như trước.

Cô ngồi vào vị trí, không để ý phần chân đang đau, mang theo thái độ dịu dàng nói, "Em. . . . . Rất xin lỗi, là em không suy nghĩ chu đáo."

Cô cúi đầu, đáng vẻ nghe lời, làm anh không biết nên tiếp tục trút hết bất mãn thế nào. Anh đóng cửa xe, đi sang bên kia, mở cửa xe ngồi vào vị trí lái xe. Hôm nay cô xuất hiện ở đây, thực sự khiến anh không thoải mái, không nói hết được sự khó chịu, có thể cô không muốn đối mặt anh, có lẽ để cô che giấu, tóm lại tất cả đều vì người phụ nữ này.

Trên đường đi anh không nói câu nào, Tô Tử Duyệt khẽ hít thở, mới nói, "Ông nội em ngã bệnh, mấy năm gần đây, tình trạng thân thể ông càng xấu đi, hôm trước vì ông tức giận mà ngã xui, tâm tình ông không ổn định, lại càng không được tức giận, cho nên em mới thay ông tham gia tiệc rượu lần này. . . . ." Cô biết, người nhà họ Hạ, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tấn công bọn họ, ân oán vô biên, nhanh chóng biến thành kẻ thù, hơn nữa loại ân sâu bén rễ này, sẽ giống như mối thù truyền kiếp. Thực sự huyết thống, rất kỳ diệu, lúc tốt là người một nhà, tuy hai mà một, nhưng lúc xấu, đến người xa lạ cũng không bằng. Bây giờ người họ Hạ đoàn kết, cũng không phải là người một nhà. Cô và Hạ Ngữ Đình, coi như rõ ràng có thêm quan hệ huyết thống nhưng vẫn không bằng người xa lạ.

Cô nói đến đây, Giang Dục chỉ nghiêm túc lái xe, vẫn không để ý cô.

Cô quay đầu nhìn anh, "Anh trách em, vì không nói cho anh tình hình nhà em à?" Cô do dự vài giây, "Không phải em không muốn nói cho anh biết, chỉ là em không biết nên mở lời thế nào, nên nói với anh những gì? Nói em là đứa cháu duy nhất của nhà họ Tô, nhận tất cả yêu thương từ ông nội sao? Có mỗi việc này em nói ra được. Hiện tại công ty đang sa sút, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tình huống xấu nhất, em nói cho anh, anh có nghĩ đến suy nghĩ của em không? À, em ở cùng một chỗ với anh, chỉ vì muốn anh muốn đỡ hoàn cảnh trong nhà ư?"

Lúc này Giang Dục lộ vẻ xúc động, "Anh không nghĩ như vậy."

Trong thời gian bọn họ ở cùng nhau, tuy rằng cô chiếm toàn bộ chủ quyền, dù sao cũng là tự anh lựa chọn, không tính là cô bắt ép.

"Nhưng em lo lắng, hiện tại dòng họ nhà em rất phiền phức, làm gì người nào đồng ý tới gần? Trốn cũng không kịp." Cô nở nụ cười giễu cợt, "Em không muốn anh khó xử."

Lời vừa nói ra, chính cô cũng không chịu được sự giả dối, chẳng qua những lời chân thật từ tận đáy lòng, dùng lời nói để diễn đạt, lại cảm thấy có phần chua xót. Cô chưa bao giờ nghĩ, dùng tình cảm để làm việc, dùng tình cảm của mình để tính kế, cô không muốn, cho tới bây giờ cũng không mong muốn.

Nhưng đến bước này, cho dù cô không muốn, cô và Giang Dục tiếp tục quan hệ, chẳng lẽ anh sẽ đứng nhìn nhà họ Tô lâm vào hoàn cảnh khó khăn?

"Ngay từ đầu anh nên nói tất cả cho anh biết." Sau khi anh nói những lời này, lại khinh thường chính mình, nếu lúc đầu anh biết cô là cháu gái của ông cụ Tô, anh sẽ làm thế nào? Cho dù có tác hợp bọn họ thế nào, anh sẽ cách xa cô, làm sao có khả năng cùng ở một nơi với cô, còn có thể khiến cô mang thai đứa bé của anh.

Cuộc đời anh, lần đầu tiên rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

"Em. . . . ." Cô không phản bác lại lời trách móc này, "Em chỉ là hi vọng, chính tình cảm của em, chỉ anh và em có quan hệ, nguyên nhân gia đình chỉ là thứ yếu, cho nên ngay từ đầu không nói điều gì, đúng là vấn đề của em."

Cô thừa nhận, tất cả là cô sai, cô suy nghĩ mọi thứ không chu đáo. Đối mặt Tô Tử Duyệt như thế, anh cảm giác bất lực. Hơn nữa, cô nói với anh những lời đó, không lừa dối anh chút nào. Cô nói mình không cha không mẹ, quả thật cô không cha không mẹ, cô nói ông nội cô ngã bệnh, đúng là sinh bệnh, anh muốn tìm một cái cớ cũng không được.

Từ lâu anh đã không trải qua cảm giác này, muốn chạy trốn một chút, nhưng anh biết, mình sẽ không làm vậy.

"Vậy em dự định làm thế nào?" Anh nói chậm rãi, dường như hiểu mình không cần phải nổi giận.

"Không biết." Nói ra, cô thấy thoải mái không ít, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, "Anh xem, vẫn là em có dự định trước, chuẩn bị thời gian hai tháng để hòa hoãn, thực ra trong thời gian này đối với anh mà nói rất quan trọng."

"Em muốn nói gì?"

"Anh biết."

Anh lập tức dừng xe ở bên đường, sau đó xoay người, ánh mắt sáng rực nhìn cô, "Em nghĩ anh là người như thế?"

"Em chỉ dựa vào nội tâm của một người bình thường mà suy đoán thôi." Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, "Nếu không tại sao anh lại tức giận thế? Trong đó có phải một phần vì em không nói sớm cho anh biết về tình hình nhà em, nếu như nói từ trước, có lẽ anh sẽ không phải đứng yên nhìn em gặp rắc rối. Nhưng, điều em muốn nhấn mạnh ở đây là quan hệ giữa hai chúng ta, nhưng điều đó có thể không, nói vậy thì ai sẽ tin, hai người thực sự chỉ ở cùng một chỗ, nhất định sẽ liên quan tới hai gia đình. Giang Dục, em thừa nhận em không muốn rời xa anh, nhưng biết rõ em vẫn dám nói ra. Em biết, anh tuyệt đối không thể chủ động nói lời chia tay, việc này không thích hợp với người được học hành nhiều năm như anh, sau khi làm em mang thai, trói buộc anh không phải tình cảm, chỉ là ý thức trách nhiệm và đạo đức của anh. . . . . Em không biết em đang nói gì. Chẳng qua nếu anh hối hận, anh hãy công khai nói cho em biết, em sẽ không trách anh."

Cô sờ bụng mình, đứa bé còn nhỏ, bên trong chảy dòng máu của anh, anh sẽ đau đớn như thế nào?

Trong lòng cô, có rất nhiều điều quan trọng, ví dụ như ông nội cô khỏe mạnh, ví dụ như tự ái của cô, cũng có nhiều điều không quan trọng, vì chuyện của công ty, cô cầu xin người khác, cô không làm được.

Cô biết, cô đủ thông minh như trong lời nói, hiện tại nên lấy lòng anh, mà không phải nói ra những lời như thế.

"Tô Tử Duyệt, anh cho em biết, trước kia anh không nghĩ như vậy, về sau cũng sẽ không nghĩ như vậy. Em yên ổn sinh đứa bé cho anh là được, về phần khác, không cần em quan tâm." Anh hít một hơi dài, "Cái mà em gọi là thời gian hai tháng, nghĩ rằng đó là thời gian hòa hoãn, thực chất tự em cho mình một đường lui, so với người khác em hiểu rõ nhất."

Cơ thể anh nhanh chóng cứng đờ.

Anh lại nhìn sang bụng cô, một lúc sau, đặt tay lên bụng cô, "Về sau đừng nói thế nữa, đứa bé nghe được sẽ đau lòng. . . . ."

Nếu đứa bé biết, cha mẹ nó đôi lúc không nghĩ tới cảm nhận của nó, nó sẽ buồn đúng không?

Vì lời này mà cơ thể cô run lên, cô nhanh chóng quay đầu lại, che đi hốc mắt ửng đỏ của mình, với ý nghĩ sâu trong nội tâm kia cô lau nước mắt lại càng thể hiện sự ghen tuông.

Lần nói chuyện này, dường như khiến tinh thần hai người thêm mệt mỏi, sau đó họ không nói với nhau một lời, trở lại "Nguyệt Bán Loan", cơn buồn ngủ nhanh chóng tới.

Chẳng qua Tô Tử Duyệt vẫn chưa ngủ, nhiều năm như thế, nội tâm cô vẫn luôn không cam lòng, còn đề ý rất nhiều chuyện. Trên thế giới này hình như còn rất nhiều điều bất công, khắp nơi đều bất công, cả chuyện tình cảm cũng vậy. Có vô số phụ nữ muốn chứng minh một điều, tình nguyện bỏ đi tất cả, chỉ đổi lấy thất vọng. Thật sự cô không hiểu, vì sao phụ nữ hi sinh tình cảm, vẫn thua kém những người phụ nữ chỉ coi tình cảm là giá trị. . . . . Vì vậy sau đó, cô lặng lẽ nói với bản thân, phải làm một người không coi trọng tình yêu, làm một người phụ nữ không rung động.

Cô thích nhất nhân vật nữ chính trong hai bộ tiểu thuyết kia, cuối cùng mong muốn một cuộc sống hạnh phúc như bình thường, tác giả đưa ra định nghĩa "bỏ ra", chính là không hi sinh tâm hồn mình.

Vậy nên, cô cũng muốn làm một người phụ nữ như vậy, không dễ dàng bị tổn thương.

Nhưng cô lại không phải là học sinh tốt, không học được tinh hoa, cô chỉ có thể làm được vẻ ngoài lạnh nhạt, nhưng không có cách nào khiến nội tâm cũng lạnh nhạt theo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hương Huy: Hình như người này đến để ăn cướp?

Tô Tử Duyệt: Cướp tiền hay cướp sắc?

Hương Huy: Cướp sắc?

Tô Tử Duyệt lập tức vui mừng đứng lên: Điều đó chứng minh tôi rất có sức hấp dẫn!!

Hương Huy: . . . . .

Chương 26

Những ngày qua Tô Tử Duyệt luôn ở nhà của Diệp Tiêu Tiêu, tình trạng của cô và Giang Dục như thế, không thích hợp ở chung một chỗ, khi ở chung một chỗ, mỗi một ánh mắt nhìn đối phương đều mang ý nghĩa khác, hoặc cuối cùng chỉ là trầm mặc. Ông cụ Tô đã xuất viện từ lâu, hơn nửa mấy ngày nay vẫn bận rộn vì chuyện công ty, không rảnh để quan tâm cô. Ngược lại Hường Huy gọi điện tới cho cô, ngầm báo với cô tình hình hiện tại của công ty có chuyển biến tốt, lúc này ông cụ Tô mới yên tâm, dù sao ông cụ Tô là một người không dễ nhận thua, khi biết công ty còn có cơ hội giữ lại, sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cố gắng đạt được. Trong quá khứ Hường Huy sẽ không nói cho cô biết những chuyện này, cô cũng hiểu, đây là Hường Huy đang nói cho cô biết, công ty có bước ngoặt lớn, không phải ngẫu nhiên, mà nguyên nhân bởi vì Giang Dục.

Cô không biết Giang Dục làm gì, cũng không muốn biết. Công ty có chuyển biến, cô không nói được mình nên vui hay nên buồn.

Lúc ăn cơm tối, Tô Tử Duyệt ghét bỏ món ăn do Diệp Tiêu Tiêu làm vì không có vị, khiến Diệp Tiêu Tiêu nổi giận, "Cậu ăn không của người ta mà còn đòi xoi mói?"

"Tớ bối mớ vì muốn cậu tiến bộ, sao cậu không biết điều như vậy?" Tô Tử Duyệt không tự giác nhắc nhở bạn mình.

Diệp Tiêu Tiêu tròn mắt phẫn nộ, hung hăng lấp đầy cơm trong miệng, sau đó mới trút tức giận ra, "Gần đây khẩu vị của cậu nặng, chỉ thiếu mức không cay không vui." Vừa nói cô ấy vừa nhìn bụng Tô Tử Duyệt, "Chua nam cay nữ, trong bụng cậu chắc là con gái."

Tô Tử Duyệt không vui, "Ít nói vớ vẩn."

"Ồ, không phải trước kia cậu cho rằng sinh con gái tốt hơn con trai hay sao? Có thể đối xử với con gái như búp bê, nói con gái là áo bông nhỏ của mẹ, còn con trai thì không phải."

"Điều này không thể ép buộc, trai gái đều được, tớ đều chấp nhận."

Diệp Tiêu Tiêu nhìn cô một lát, "Haiz, đúng là bị vị kia nhà cậu đồng hóa à? Lúc trước cậu nghĩ như vậy."

"Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Đang tốt đẹp cậu nói sang người khác làm gì?"

"Cứng đầu, lúc này các cậu đang trong thời kì chiến tranh lạnh."

"Ai chiến tranh lạnh?"

"Không chiến tranh, vậy cậu chạy sang nhà tớ làm gì? Nhà mình là trại tị nạn à."

"Diệp Tiêu Tiêu, chỉ có tớ mới thương hại một người cô đơn và khó chịu như cậu mà thôi, không cảm ơn tớ thì thôi, đúng là không thể làm chỗ dựa cho tớ. Tớ cảm thấy cậu một thân một mình lâu quá rồi, sợ cậu vắng vẻ khó nhịn. . ."

"Tô Tử Duyệt!"

"Cậu đánh, cậu đánh, cậu đánh tớ thử xem!"

Diệp Tiêu Tiêu không muốn đánh cô, mà muốn xé cô ra.

Vào ngày chủ nhật, khi Diệp Tiêu Tiêu cùng đi bộ với Tô Tử Duyệt, Giang Dục lái xe tới đón Tô Tử Duyệt. Diệp Tiêu Tiêu thấy xe của Giang Dục, ghé vào bên người Tô Tử khẽ nói với âm thanh dễ nghe, "Cuối cùng cũng thấy người đẹp trai giàu có chân thực trong truyền thuyết, có phải vai nam chính trong tiểu thuyết mới đi chiếc xe sang trọng?"

Tô Tử Duyệt cười như không cười, "Tớ còn phải đóng vai nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết đây, sao không thấy cậu tán tỉnh tớ?"

"Tớ không có hứng thú với phụ nữ."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Giang Dục đã xuống xe, hơn nữa còn đi tới cạnh hai cô. Anh đứng bên cạnh Tô Tử Duyệt gật đầu với Diệp Tiêu Tiêu một cái, Diệp Tiêu Tiêu cũng quan sát anh, không thể không nói, tiền bạc và gia thế chỉ là vẻ ngoài của đàn ông, khí chất trên người mới là thứ đàn ông không có, cô phải khen ngợi ánh mắt của bạn mình.

Tô Tử Duyệt và Giang Dục là do cô giới thiệu, Diệp Tiêu Tiêu luôn không có sức chống cự với khí chất người đàn ông, trong nháy mắt có thiện cảm với Giang Dục, thậm chí lúc Giang Dục khách khí nói những ngày qua Tô Tử Duyệt đã ở đây làm phiền toái cô, cô cũng không chối bỏ Tô Tử Duyệt, nói

Tô Từ Duyệt ở đây rất phiền phức, thật may là hôm nay anh tới đón người.

Đĩ nhiên, Diệp Tiêu Tiêu bị Tô Từ Duyệt khinh bỉ vạn lần trong lòng.

Sau khi tạm biệt Diệp Tiêu Tiêu, Tô Từ Duyệt mới lên xe của Giang Dục. Trước khi đi, Diệp Tiêu Tiêu còn nói ở bên tai cô, bọn họ rất xứng đôi, cô phải quý trọng thật tốt. Cô nhìn anh lái xe, chẳng qua xuất hiện có mấy phút ngắn ngủi thôi, lại tạo ra thiện cảm với Diệp Tiêu Tiêu, chẳng lẽ về bề ngoài được thêm điểm? Bất kể đàn ông hay phụ nữ, với người có bề ngoài đẹp, luôn là dễ dàng có thiện cảm, đều là động vật sống bằng thị giác.

Hôm nay là chủ nhật, anh chọn ngày này tới đón cô, hôm qua anh phải trở về bên kia với cha mẹ. Lúc anh ở cùng một chỗ với cô, nhiều nhất là liên tục hai chủ nhật không về nhà, nhưng đến chủ nhật thứ ba, nhất định phải rút ra một ngày để về thăm cha mẹ anh. Anh từng nói, cho dù về nhà không làm gì và không nói gì, cũng phải xuất hiện trước mặt cha mẹ, để cho bọn họ biết, con trai vẫn ở bên cạnh họ như trước.

Anh là một người yêu gia đình, cô khẳng định trong lòng.

Giang Dục không đưa cô về "Nguyệt Bán Loan", mà đưa cô đi ăn cơm. Anh đưa cô tới nhà hàng tư nhân, nơi này khác nơi lúc trước anh đưa cô đi, ở đây tương đối lịch sự, cũng không có chủ đề chính, có thể nhìn ra chủ nhà hàng lấy việc kiếm tiền làm mục tiêu chính.

Thực ra cô chưa ăn cơm, trước lúc Diệp Tiêu Tiêu đi làm, Diệp Tiêu Tiêu nói Giang Dục sẽ tới đây, nhất định đưa cô đi ăn cơm, cần gì phải không hiểu tình cảnh. Xem ra, đúng là bị Diệp Tiêu Tiêu đoán trúng.

Bọn họ ngồi đối diện ở cái bàn nhỏ, anh đưa thực đơn tới trước mặt cô, cô tùy ý gọi vài món thức ăn, sau đó lại đưa thực đơn cho anh. Anh không gọi thêm món, trực tiếp đưa người phục vụ mang thực đơn đi.

"Thời gian hai tháng hòa hoãn của em, còn hiệu lực không?" Hai tay anh đặt ở trên bàn, hai ngón tay đan chéo, không nhìn ra suy nghĩ bây giờ của anh.

Mấy ngày nay, bọn họ không liên lạc, bọn họ cần thời gian để suy nghĩ thật kĩ về mối quan hệ này, chẳng qua anh phát hiện, anh sẽ không cho quyết định như vậy, có điều gì vì cô mà anh không thể làm chứ? Anh không đưa đáp án, nhưng anh nhận ra mình không bỏ được, bất kể vì lý do gì mà không bỏ được, tóm lại là không bỏ được.

"Đĩ nhiên." Cô cười cười, "Chẳng qua hai tháng từ lâu. . . . . dường như vẫn đang đếm lùi."

Cô cố ý làm không khí sôi nổi, nhưng phát hiện không hiệu quả. Anh nghĩ nếu cô cứ khẳng khái làm thế, anh chỉ có thể tôn trọng, hơn một tháng mà thôi, sẽ trôi qua rất nhanh.

"Lúc đầu anh nghĩ. . . ." Anh dừng một chút, khi đó người phục vụ mang thức ăn lên, "Ăn cơm đi!"

Anh nghĩ, nếu anh tỏ rõ thái độ của mình, đáng nhẽ cô có thể không cần phải lo lắng, anh cho cô một cuộc hôn nhân, chẳng lẽ không phải sự chứng minh tốt nhất? Đây là chỗ anh không hiểu, nếu như có thể, anh lập tức cưới cô, nếu đây là điều cô muốn. Không phải anh không muốn mình là nguyên nhân cô làm vậy, chẳng lẽ cô muốn anh đối xử với cô như thế, không phải cô mang thai đứa bé của anh, loại vấn đề này, ở trong mắt của anh hoàn toàn không cần phải nghiên cứu, cuộc sống là việc ngẫu nhiên, nếu là chuyện được sắp xếp, đã định trước, cần gì phải suy nghĩ những điều không xảy ra. . . . .

Cô cầm đôi đũa, đi gấp một miếng măng nhỏ, măng rất tươi ngon, mùi rất thơm. Cô được ăn những món mình thích, tâm tình sẽ trở nên đặc biệt tốt, cô ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh chỉ nhìn mình, không khỏi cau mày, "Anh cũng ăn cơm đi, món ăn này rất ngon. . . ." Cô do dự hai giây rồi nói thêm một câu, "So với món anh làm món này cũng ngon."

Giang Dục nghe thấy câu thứ hai cô nói, lúc này mới cười, cầm đũa chuẩn bị ăn cơm.

Suy tính nhiều như vậy để làm gì, chỉ cần cô bằng lòng sinh đứa bé cho anh, cho dù một tháng hay hai tháng sau trở thành người vợ được pháp luật công nhận, cũng không khác so với kết quả anh đã tính đến, đã như vậy, thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Về phần chuyện của nhà họ Tô, anh sẽ cố gắng hết sức mình.

Khi hai người đang ăn cơm, đột nhiên có người đi tới trước mặt bọn họ.

Tô Từ Duyệt đang nhìn thấy một người đẹp đứng trước mặt mình, hơn nữa không che giấu sự đánh giá cô, lập tức nhìn về phía Giang Dục, cô không biết người đẹp này, như vậy chắc hẳn biết anh.

Dương Tử Hân cố ý nhìn Tô Từ Duyệt, cũng không nói ra thân phận mình, cô muốn biết, anh trai sẽ phản ứng như thế nào. Một lúc sau, Giang Dục mới giúp đỡ, bắt đầu đi nói, "Em gái anh, Dương Tử Hân."

Nghe qua tên Dương Tử Hân, Tô Từ Duyệt kinh ngạc, nghĩ tới họ của mẹ Giang Dục, lập tức hiểu. Cha mẹ của bọn họ, nhất định vô cùng yêu nhau, cô nghĩ như vậy.

Dương Tử Hân lại không vui nhìn Giang Dục, "Anh, anh chưa giới thiệu người đẹp này với em!"

Giang Dục lắc đầu một cái, tự nhiên biết ý định của em gái, "Em lại muốn làm gì?"

"Em chỉ muốn làm quen với người đẹp thôi, không được sao?" Dương Tử Hân bĩu môi, sau đó cười với Tô Từ Duyệt, "Cô xem, anh ấy thật là nhỏ mọn,

không muốn tôi biết cô, tôi cũng không tốn nhiều thời gian của hai người. . . . . Sẽ không làm phiền hai người quá lâu."

Tô Tử Duyệt đáp lại bằng nụ cười, nghĩ tới lời Giang Dục đúng là không sai, em gái của anh, quả thật rất đáng yêu.

"Tôi tên là Tô Tử Duyệt, rất hân hạnh được biết cô."

"Vậy đúng là cô rồi." Nói xong quăng Giang Dục sang một bên, "Khó trách gần đây anh tôi không thường xuyên về nhà, hiện tại tôi có thể hiểu được nguyên nhân."

Tô Tử Duyệt chỉ cười.

Giang Dục nhìn đằng sau Dương Tử Hân, thấy Lăng Diệc Cảnh ngồi đó không xa, đành phải cười với đối phương, trên mặt Lăng Diệc Cảnh cười có chút miễn cưỡng. Lăng Diệc Cảnh và Dương Tử Hân ngồi trong nhà hàng từ lâu, sau đó thấy Giang Dục và Tô Tử Duyệt cũng đi vào, Dương Tử Hân tỏ vẻ rất hiếu kỳ với việc anh trai cô và một người khác phải ăn cơm cùng nhau, dù Lăng Diệc Cảnh thuyết phục như thế nào, cô nhất định phải quấy rầy.

Dường như Dương Tử Hân rất tò mò về Tô Tử Duyệt, hỏi liên tiếp nhiều vấn đề, Tô Tử Duyệt cũng rất phối hợp. Nói thật, hiện tại Dương Tử Hân hơi kích động, bỗng nhiên nhận ra Tô Tử Duyệt chính là cô gái hôm ở tiệc rượu, khi đó cô thấy cô gái đẹp và anh trai mình rất xứng đôi, hôm nay lại thấy bọn họ ngồi chung một chỗ, có thể không kích động ư?

Dương Tử Hân càng nói càng kích động, cuối cùng Giang Dục không nhịn được lên tiếng, "Em để Diệc Cảnh ngồi một mình ở bên kia à?"

Lúc này Dương Tử Hân mới nhớ ra, không phải mình đi một mình, "Nếu không, chúng em qua đây cùng ăn với hai người, vừa đúng có thể. . . . ."

"Không muốn." Giang Dục quả quyết cự tuyệt, "Em qua đây, chúng ta còn có thể ăn cơm sao?"

Nói chung mọi người đều bị em gái anh biến thành khán giả.

Dương Tử Hân buồn bực, trợn mắt nhìn anh trai, lại cười với Tô Tử Duyệt, lúc này đi về phía chồng cô.

Tô Tử Duyệt nhìn bóng lưng của Dương Tử Hân, lại nhìn Giang Dục ở đối diện, "Sao anh lại từ chối, khiến em gái anh thất vọng. . . . ." Cô hiểu ra, rất ít khi em gái anh thấy anh ngồi ăn cơm với một người khác phái, vì vậy đối xử rất tốt với cô.

Giang Dục than nhẹ, "Nếu nó qua đây, vấn đề của em không phải là ăn đồ nguội, mà sẽ phải chết đói."

Cô cũng sợ, anh đang sợ em gái lôi kéo cô cùng nói chuyện, khiến cô không thể yên tâm ăn cơm?

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Tiêu Tiêu: hu hu hu, đẹp trai. . . . .

Tô Tử Duyệt: đừng nhìn.

Diệp Tiêu Tiêu: không thấy màu lúc mạch, tớ muốn nhìn muốn xem.

Tô Tử Duyệt: nhìn nữa thì người đàn ông của mình sẽ lòi ra ngoài và chém.

Diệp Tiêu Tiêu: rất sợ đó. . . . . Tiếp tục nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nói không xúc động, là hoàn toàn không thể. Chỉ là loại xúc động này vừa lúc trở thành cảm động thì cô lập tức ngăn cản, tự nói với mình, anh chỉ là thuận miệng nói mà thôi, cô lại theo bản năng đi phóng đại cảm thụ trong lòng. Cô vẫn tránh làm người phụ nữ quá mức tình cảm nhưng nhiều lần lại vẫn phạm phải sai lầm này.

Cô cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, không nhìn anh, cũng không nói chuyện với anh.

Lúc cô cơm nước xong, ngẩng đầu lên, phát hiện anh cũng đang nhìn mình, cô theo bản năng muốn tránh khỏi ánh mắt như vậy, chỉ là lại ép buộc mình không cần tránh, tâm lý và hành động vô cùng mâu thuẫn. Cũng may, lúc này Dương Tử Hân lôi kéo chồng mình đi tới, trên mặt là nụ cười hoà thuận vui vẻ, "Hai người đã ăn cơm xong chưa?"

Dương Tử Hân nhìn qua giống như hỏi thăm, như là chuyện đương nhiên. Còn Giang Dục hiểu khá rõ em gái của mình, nét mặt nhìn về phía Dương Tử Hân chính là: em lại muốn như thế nào?

Nhìn ánh mắt của Giang Dục, Lăng Diệc Cảnh làm chồng của Dương Tử Hân cũng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, anh không quản được vợ của mình rồi, cũng chỉ là không muốn quản còn là không quản được, anh đều vui lòng đi phối hợp với cô.

Dương Tử Hân đề nghị bốn người bọn họ cùng đi ra ngoài một chút, đi khu vui chơi chơi, Giang Dục lập tức liền đánh giá ngay thơ, Dương Tử Hân trực tiếp kéo tay của Tô Tử Duyệt, hướng anh trai mình bắt mồm mở miệng, "Phụ nữ ngây thơ chút đáng yêu hơn." Nói xong còn nâng cằm, một bộ ta đây ngây thơ đáng yêu, bộ dạng ta ngây thơ nhất.

Giang Dục nhìn về phía Tô Tử Duyệt ở bên cạnh Dương Tử Hân, phát hiện cô chỉ cười, đối với đề nghị của Dương Tử Hân cũng không phản đối, vì vậy cũng đi theo Dương Tử Hân.

Dương Tử Hân và Tô Tử Duyệt đi ở phía trước, hai người đàn ông đi ở phía sau. Tô Tử Duyệt thật không dám tin tưởng, Dương Tử Hân lại là người đã sớm làm mẹ, cô vẫn cho là làm mẹ của trẻ con cũng sẽ càng thêm thành thực và có tư thái dịu dàng không nghĩ tới còn có thể duy trì bản tính lúc đầu. Lúc này Tô Tử Duyệt mới quay đầu lại theo bản năng, nhìn chồng của Dương Tử Hân một cái, phụ nữ có thể duy trì bản tính lúc đầu, đây là chuyện khó có được cỡ nào, mà người phụ nữ bên cạnh người đàn ông phải trả giá bao nhiêu mới có thể làm được.

Trên thế giới này chắc chắn sẽ có người may mắn, có thể gặp được một người đàn ông cưng chiều, yêu thương mình vô điều kiện, tựa như chắc chắn sẽ có người hạnh phúc đến già, cũng hầu như sẽ có người không như ý.

Dương Tử Hân nhìn thấy động tác của cô, cho là cô đang nhìn anh trai mình, cảm thấy buồn cười, "Không cần phải để ý đến bọn họ, chúng ta tự mình chơi."

Dương Tử Hân thoải mái khiến Tô Tử Duyệt càng tăng thêm thiện cảm đối với cô.

Tô Tử Duyệt chỉ có một mình nên rất ít tới chơi những cái này, Dương Tử Hân lôi kéo cô nhất định đi chơi thử, cô từ chối không được, cũng liền như tâm nguyện của Dương Tử Hân, Dương Tử Hân vừa lôi kéo cô, vừa cười, "Có phải cảm thấy trở lại tuổi thơ? Mỗi lần mình tới chơi cái này, cũng sẽ nghĩ đến khi mình còn bé."

Tô Tử Duyệt cười, mỗi lần cô chơi ngựa gỗ xoay tròn thì nghĩ tới chỉ là bị thương, trong lúc ngựa gỗ truy đuổi nhau, vĩnh viễn không đuổi kịp đối phương. Trước kia có người từng đánh giá cô, mặt ngoài rất lạc quan, sâu trong nội tâm lại cực kỳ bi quan, cách nói này có lẽ cũng đúng.

Họ chơi cực kỳ vui, Giang Dục và Lăng Diệc Cảnh đứng ở một bên nhìn họ, thỉnh thoảng nói mấy câu.

Lăng Diệc Cảnh nhìn về phía anh vợ mình, "Mấy ngày trước tôi còn tò mò, sao anh nhúng tay vào chuyện của nhà họ Tô, hiện tại hình như cũng không cần hỏi nhiều. . . . ."

Giang Dục biết Lăng Diệc Cảnh là chỉ chuyện nào, không thể nín được cười, "Lại để cho người ta thấy rất ngoài ý muốn?"

Lăng Diệc Cảnh suy tư một chút, "Có chút, " nét mặt nhìn về phía Giang Dục có chút kỳ lạ, "Chẳng qua là cảm thấy anh không phải người như vậy."

"Há? Loại nào?"

"Tự tìm phiền toái."

Đối với việc Lăng Diệc Cảnh đánh giá như thế, Giang Dục không có biểu hiện bất mãn gì, "So với cậu nói, chút phiền toái đó đối với tôi hình như có thể bỏ qua không tính."

So với việc Lăng Diệc Cảnh làm vì chuyện của Dương Tử Hân, có kiểu "Vết xe đổ", Giang Dục hoàn toàn không cảm thấy hành động việc làm của mình có gì không ổn. Chuyện của Dương Tử Hân, đối với Lăng Diệc Cảnh mà nói, cũng không phải là một phiền toái lớn? Nhưng không phải Lăng Diệc Cảnh vẫn vui vẻ chịu đựng sao.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu một cái, "Chưa chắc."

Tính tình của Dương Tử Hân và Tô Tử Duyệt hoàn toàn không giống nhau, Dương Tử Hân thuộc kiểu người chỉ cần sự việc qua đi, sẽ không nhắc lại, đừng cảm đối mặt với cuộc sống sau này. Tô Tử Duyệt rõ ràng lại không phải người như thế, cô thuộc kiểu người cho dù sự việc qua đi, ngoài mặt cô làm bộ như vân đạm phong khinh, nhưng nội tâm lại đè nén cực độ, hơn nữa còn có thể bởi vì sự việc kia mà sinh ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Giang Dục nhủ thầm, sao anh không nghĩ tới những thứ này, chẳng qua là cảm thấy mọi chuyện sẽ không phát triển theo chiều hướng xấu nhất thôi.

Anh nhìn Dương Tử Hân và Tô Tử Duyệt cười rục rịch không khỏi khẽ thở dài than thở.

Lăng Diệc Cảnh tỏ vẻ tò mò với Giang Dục, "Vốn còn muốn khuyên anh đừng đụng tới phiền toái này, chắc cũng không cần khuyên nữa. . . . ." Đàn ông không nghiêm túc, nhìn một cái là có thể nhìn ra được, nếu nghiêm túc, người khác nói gì cũng vô dụng, "Lần trước bên nhà họ Tô, là tôi thu tay, muốn cảm ơn tôi như thế nào?"

"Người một nhà còn nói những thứ này?" Giang Dục liếc xéo Lăng Diệc Cảnh, khóe miệng khẽ gợn lên.

Lăng Diệc Cảnh lắc đầu một cái, cũng biết sẽ là như thế này, "Thôi. . . . anh đối với nhà họ Tô như vậy, cũng không sợ bên nhà họ Hạ sẽ bắt nạt."

"Tôi có gì phải sợ?"

"Trước kia không phải anh. . . ." Lăng Diệc Cảnh suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu Giang Dực lựa chọn làm như vậy, nhất định đã suy tính đến nhà họ Hạ, vì vậy im lặng không nói nữa.

Giang Dực biết Lăng Diệc Cảnh chỉ cái gì, chỉ là không muốn nhắc tới cái đề tài này. Lăng Diệc Cảnh biết Giang Dực với nhà họ Hạ có hợp tác, hơn nữa còn không phải là hợp tác đơn giản như vậy.

*****

Khi hai đôi tách ra, Dương Tử Hân dùng ánh mắt của mình biểu đạt lưu luyến không rời, lúc này mới cùng Lăng Diệc Cảnh nắm tay rời đi. Trước khi rời đi, Dương Tử Hân bị Giang Dực ám chỉ qua, không để cho cô nói chuyện ngày hôm nay ở trước mặt ba mẹ, cô suy nghĩ một chút, rõ ràng nhìn bộ dạng của anh đối với Tô mỹ nữ rất nghiêm túc, vì sao không để cho cô nói? Khi đàn ông nói như vậy ở thời điểm này, hơn một nửa là không có ý định tiến thêm một bước cùng người phụ nữ này, dù sao dính đến ba mẹ thì không còn là tình yêu đơn thuần.

"Anh nói xem, anh ấy có nghiêm túc với Tô Tử Duyệt không?" Cô nghĩ mãi, hay là hỏi ra khỏi nghi ngờ của mình.

Lăng Diệc Cảnh nhíu mày, "Cái này em nên hỏi anh em."

Nếu như anh ấy chịu nói, cô vẫn còn ở đây suy đoán sao?

Dương Tử Hân lắc đầu một cái, hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của đàn ông, vì vậy thở dài một tiếng, quyết định không thêm nghĩ nữa, mặc kệ đi, chỉ là cô vẫn phải giữ miệng, không thể nói chuyện ngày hôm nay cho ba mẹ, cái này làm cho cô mơ hồ cảm thấy có chút tội lỗi, ba mẹ vẫn mong anh có thể kết hôn sớm sau đó ôm cháu trai mập mạp a.

Lúc Dương Tử Hân cùng Lăng Diệc Cảnh rời đi, Tô Tử Duyệt theo bản năng quay đầu lại, thấy tuần nam mỹ nữ nắm tay, trong lòng cảm giác có chút ảm. Một đôi như vậy, ai sẽ cảm thấy bọn họ là vợ chồng kết hôn hơn mấy năm? Kiểu sống cùng nhau hoàn toàn là kiểu tình nhân, hơn nữa còn là đôi tình nhân cuồng nhiệt trong tình yêu, dặt tay nói đùa không có kỵ chút nào.

Cô cười cười, chỉ là trong tiếng cười kia có chút miễn cưỡng, cô đã từng muốn tìm một người đàn ông như vậy, trải qua cuộc sống như thế, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, từ từ thỏa hiệp với cuộc sống, tự nói với mình niềm hạnh phúc như vậy chỉ tồn tại ở trong thế giới của truyện trẻ con, vì vậy trong cuộc sống gặp phải khó khăn cũng trở thành bình thường, như này mới gọi là cuộc sống.

"Em và cô ấy ngược lại rất hợp nhau." Giang Dực không giải thích được thốt ra câu như vậy.

"Hả?" Cô hình như không hiểu lắm.

"Em và Tiểu Hân ở chung một chỗ thì số lần cười nhiều hơn so với khi ở bên anh." Anh tỉnh táo nói ra những lời này.

Tô Tử Duyệt sâu kín thở dài, anh cũng nói như vậy, cô còn có thể cười với anh được sao?

Sau khi lên xe, cô do dự, có nên ngỏ ý cảm ơn với anh không, dù sao chuyện trong công ty, chính là dựa vào anh giúp một tay. Cô do dự rất lâu, vẫn là không nói ra. Cô nói cảm ơn, anh gật đầu, ngược lại khiến hai người lúng túng hơn.

Còn chưa tới "Nguyệt Bán Loan" thì anh đã dừng xe lại, cô nghi hoặc nhìn, lúc này anh mới lên tiếng giải thích, "Không có thức ăn, đi siêu thị mua ít thức ăn rồi về."

Cho nên bọn họ hai người cùng nhau xuống xe, vào siêu thị.

Cuộc sống như thế, làm cho trong lòng cô thực tế hơn. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, cô không về "Nguyệt Bán Loan" nữa, thì anh cũng không có nơi nào để đi? Anh làm việc, cho tới bây giờ đều không thích nghĩ đến là làm, nếu như anh ở chỗ nào, nhất định sẽ mua thức ăn trước, mà không phải như hiện tại đi dạo siêu thị cùng với cô.

Lúc này không sớm cũng không muộn, mặc dù siêu thị nhiều người, vẫn chưa đến nỗi đầy ắp cả người. Anh đẩy xe, cô chọn mua, sau đó khi thức ăn còn chưa chọn được, trong xe đã có khá nhiều đồ. Giang Dực cúi đầu xem xét, các loại sữa chua, khe cau mỳ, liền lấy ra để lại giá hàng. Tô Tử Duyệt nhìn thấy động tác của anh, mắt mở to nhìn anh chăm chăm.

"Ăn ít."

"Ăn sữa chua không ảnh hưởng gì đến sức khỏe."

"Em mua nhiều như vậy, quá hạn sử dụng thì làm thế nào?" Anh nhớ hạn sử dụng của thứ này vô cùng ngắn.

Lúc này trong lòng Tô Tử Duyệt không phục tiếp tục chọn thứ khác, cô rất thích uống sữa chua, lúc tâm tình không tốt thì uống... không cần ống hút, trực tiếp coi sữa chua như nước uống, sau đó trên môi đều là màu trắng sữa chua, khiến Diệp Tiêu Tiêu đánh giá là kẻ trúng độc miệng đang sùi bọt

mép.

Thấy cô do dự chọn đồ ăn vặt không tốt cho sức khỏe, anh vươn tay chặn ngang kéo cô đi, "Đi mua thức ăn."

Cô vốn đang do dự mua loại bánh bích quy nào, bị anh lôi đi như vậy, cũng không phiền muộn bao nhiêu, bởi vì cô xác thực còn chưa cân nhắc kỹ, buông tha cũng là một loại lựa chọn.

Giang Dục mua thức ăn chỉ mua đồ mới, hễ là đồ ăn không tươi, thì sẽ không nhìn một cái, hơn nữa cũng không mua đồ ăn phá giá hoặc giảm giá. Tô Từ Duyệt đi theo phía sau, nhìn ngón tay khớp xương rõ ràng của anh lấy khoai tây thì cảm thấy hình tượng này rất. . . . . Chính là nếu như cảm mấy ảnh chụp được, lại chụp được bộ dạng có một không hai lúc anh đang ngồi trong phòng làm việc, so sánh hai cái, cảm giác khẳng định vô cùng tốt.

Cô thật muốn nhắc nhở anh, trên khoai tây còn dính bùn. . . . .

Sau đó anh lại đi lấy rau muống.

Cô nhìn thấy động tác sau đó của anh, không tự chủ bĩu môi. Hình như là lúc học sơ trung, lúc học môn sinh học, thầy giáo nói có một loại sinh vật là châu chấu, lúc một con trâu uống nước uống vào một con, không bao lâu con trâu này chết đi, trong bụng đều bị con châu chấu này hấp thụ hết. Thầy giáo kia còn nói, lúc ăn rau muống cần thận một chút, thỉnh thoảng cũng sẽ có châu chấu lẫn ở trong đó.

Sau này, cô nhìn thấy rau muống, đều sẽ liên tưởng đến châu chấu, quả thật không có thuốc chữa.

Sau đó cô nói chuyện này cho người bạn ngồi cùng bàn, bạn nam kia hung hăng phê bình cô một phen: bạn muốn thấy loại châu chấu này đâu phải dễ, hiện tại đồng ruộng có thêm các loại hóa học, loại châu chấu này cũng không còn rồi, loại đại tiểu thư như bạn, có phải còn tưởng nông thôn chính là trồng hoa màu không, sau đó bác nông dân trồng ra hạt gạo dẻo thơm một hạt đáng cay muốn phản?

Tô Từ Duyệt đặc biệt muốn hỏi, chẳng lẽ không đúng sao? Nhưng cô thông minh không hỏi, nếu không bị xem thường thì rất thảm.

Giang Dục phát hiện sắc mặt cô kỳ lạ, "Thế nào?"

Cô lắc đầu một cái, lại lắc đầu.

"Còn muốn mua cái gì đó sao?" Anh không để ý thái độ của cô.

Cô vẫn lắc đầu.

"Mua hoa quả ướp lạnh đi, lúc em xem ti vi thì ăn."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đi đến khu trái cây. Cô xem TV thì thực sự rất thích ăn gì đó, thậm chí vì muốn ăn cái gì đó, còn cố tình tìm một bộ phim xem, cô vẫn cho rằng vừa xem phim vừa ăn, là chuyện rất hạnh phúc.

Chỉ là lúc cô làm như vậy, anh luôn lộ ra nét mặt không cho phép. Tựa như thấy cô đổ canh vào trong bát cơm, anh sẽ ngăn cản, nói như thế này không tốt cho sức khỏe, bao tử tiêu hóa không tốt, ép cô ăn cơm và uống canh phải tách ra.

Cô nhìn ánh mắt của anh, có cái gì đó chính cô cũng không nói rõ được.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Từ Duyệt: về anh sau muốn rời khỏi... nhất định phải nói trước cho em biết.

Giang Dục: hả?

Tô Từ Duyệt: Trước tiên em phải chuẩn bị đi tìm một người không khác anh lắm.

Giang Dục: hả?

Tô Từ Duyệt: thời gian chuẩn bị hẳn là rất lâu?

Giang dục: . . . . .

Tô Từ Duyệt: cần bao lâu đây!

Giang dục: em không cần phải chuẩn bị.

Tô Từ Duyệt cau mày: đàn ông tốt rất khó tìm.

Giang dục: ừ, nhưng em phải tin tưởng, bình thường đàn ông tốt đều bị phụ nữ xấu bắt đi, cho nên em không có cơ hội.

Tô Từ Duyệt nghe như vậy lại thấy có cái gì không đúng?

Chương 28

Khi hai người trở lại "Bán Nguyệt Loan", trên tay anh xách theo túi to túi nhỏ, cô muốn giúp đỡ, anh cũng không cho làm. Nhìn anh xách đồ nặng như vậy, cô không làm gì đã cảm thấy mệt mỏi, nếu như là cô, có lẽ ngay cả eo cũng không thẳng lên được. Tốt nghiệp đại học, lúc cô và Diệp Tiêu Tiêu dọn đồ thì Diệp Tiêu Tiêu đặc biệt cảm thán, chỉ có vào thời điểm này, mới cảm thấy không có bạn trai là một chuyện đau khổ, cái gì cũng phải tay làm hàm nhai. Diệp Tiêu Tiêu nói, mặc dù những người phụ nữ đi trước nói nam nữ công bằng, thật ra thì sâu trong nội tâm là hi vọng không công bằng, ví dụ như hi vọng đàn ông có thể che chở mình nhiều hơn, ví dụ như cái gì nặng cũng giao cho đàn ông cầm...

Đi vào trong nhà, cô nhìn anh đang phân loại đồ mua về ra, cuối cùng mới để đồ ăn vào trong tủ lạnh, lấy ra những thứ cần dùng cho tối nay. Cô nhìn bóng dáng có chút bận rộn của anh, cảm thấy mình không làm gì hình như có chút không thể nào nói nổi, vì vậy cũng đi theo anh vào phòng bếp. Giang Dục theo bản năng liếc mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Sau khi Giang Dục lấy gạo đã vo đỏ vào nồi cơm điện, cô mới đưa ra đề nghị, "Nấu canh trước đi!"

Anh xoay người nhìn về phía cô, cô có chút ngượng ngùng nhếch miệng, "Như thế lúc ăn cũng sẽ không nóng quá."

Anh gật đầu một cái, trước tiên nấu nước. Anh phát hiện khẩu vị của cô khi ăn canh vĩnh viễn thích mùi vị thanh đạm, không thích dầu mỡ, cũng không thích cho nhiều muối quá. Cô thấy anh lấy ra một quả dưa chuột, có chút mừng rỡ, "Canh dưa chuột trứng muối? Em bóc vỏ trứng cho."

Thật ra thì trứng muối rất bẩn, bởi vì anh mua trứng vịt đất để làm trứng muối, bên ngoài có một lớp bụi màu đen, nhưng cô rất hăng hái, anh định ngăn cản nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống. Cô lấy ra một quả trứng muối, trước tiên dùng dao làm sạch lớp bụi ngoài vỏ, lại rửa trứng một chút, rửa xong mới bóc vỏ trứng. Chỉ là động tác cô bóc vỏ trứng gọn gàng nhanh nhẹn, tuyệt đối không cẩn thận, hoàn toàn không sợ sẽ làm hỏng quả trứng muối.

Sau khi cô bóc xong, liền để quả trứng muối trắng bóc trước mặt anh, "Ủm, được rồi."

Lúc này nước cũng sôi, anh nhanh chóng cắt dưa chuột đã rửa thành miếng, cũng cắt quả trứng muối ra, đều bỏ vào trong nồi. Cô đứng ở một bên, rất thích nhìn bộ dáng nấu ăn của anh, động tác như nước chảy mây trôi, lưu loát suôn sẻ, hoàn toàn có dáng vẻ thường thức.

Cô rất hào hứng, lại chủ động nhặt rau muống, ngắt thành từng đoạn, cũng chủ động rửa sạch. Cô nhìn rau muống sạch sẽ, cũng sinh ra cảm giác tự hào trong lòng, đợi lát nữa lúc ăn cơm, cô sẽ không có cảm giác ăn quýt nữa chứ? Cô vừa mới chuẩn bị tìm cái gì đó để lau nước trên tay, thì bị Giang Dục kéo đến trong ngực của anh, cằm của anh đặt trên đầu cô. Cô nhất thời có chút bối rối, nhịp tim cũng đột nhiên tăng nhanh.

Sau một lúc lâu, anh mới đẩy cô từ trong ngực ra, hơi cười nhìn cô, "Đi ra ngoài."

Thấy cô chỉ mở to hai mắt nhìn mình, lại cố ý đè ép âm thanh, "Sẽ có khói dầu."

Anh chuẩn bị nấu thức ăn rồi, cô khéo léo gật đầu một cái, mang canh đã nấu ra bàn ăn trước. Cô không vào phòng bếp nữa mà trực tiếp ngồi ở bên bàn ăn, hai tay cô để lên bàn chống đầu, bọn họ xem như là hòa hợp sao? Coi như thế đi!

Mới vừa rồi ở trong lòng anh, cảm giác chân thật như vậy, thư thái như vậy. . . . . Trong lòng giống như từ nay về sau tìm được chỗ bình yên rồi.

Anh rất nhanh đã bùng thức ăn ra ngoài, cô chủ động đi lấy đĩa, anh lại đi xới cơm. Anh xới cơm thì cô đứng bên cạnh anh, giống như giám sát anh không được lấy nhiều quá. Sống cùng cô một thời gian, anh hiểu rõ một số thói quen của cô, tối đa chỉ có thể ăn nửa bát cơm, cô không thích ăn cơm, nhưng rất thích ăn thức ăn, thói quen này ngược lại không biết là tốt hay xấu.

Thức ăn thơm phức, vì vậy tâm tình ăn cơm cũng rất tốt.

Thức ăn lại hợp khẩu vị, tựa như lúc mình rất rất đói thích ăn đồ ăn vặt, loại cảm giác vui thích đó truyền tới mỗi một tế bào trong cơ thể.

Cô ăn cơm xong, lại múc một chén canh, từ từ uống hết, lúc này mới nhìn về phía đầu bếp ngồi đối diện cô, "Kỹ thuật nấu ăn lại có tiến bộ, nếu như sau này anh không muốn mở công ty nữa, có thể mở quán ăn, tự mình làm đầu bếp."

"Đến lúc đó em ngày nào cũng đến?" Anh hơi hắt mày, biết hiện tại tâm tình cô coi như không tệ.

"Dĩ nhiên, phải giảm giá."

Khóe miệng anh khẽ cười, "Quán ăn nhà mình, em còn phải trả tiền?"

Cô khẽ ngẩn người, một lúc lâu sau mới mím môi, "Đây không phải là sợ có người nói anh không phân biệt công tư sao!"

"A...Đây là vì tốt cho anh?"

" Dĩ nhiên."

Anh đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, "Cám ơn sự quan tâm của em."

Cô nhún nhún vai, cũng đứng lên cất mâm. Anh nấu ăn thích nhất là có ít đồ ăn thừa, lượng vừa đủ, cô là người không để thừa đồ ăn, cảm giác không thoải mái, nếu như thức ăn còn lại một ít, cô nhất định sẽ ăn hết, dù sao nhất định không để đến bữa sau.

Sau khi dọn dẹp hết phòng bếp, bọn họ mới ra ngoài đi dạo như thường ngày.

Nơi này yên tĩnh, trong gió nhẹ mang theo cảm giác mát lạnh, rất là sáng khoái, dù loại hương hoa được gió mang đến, tăng thêm vài phần cảm giác huyền bí và thoải mái dễ chịu. Bọn họ sóng vai đi, dưới đèn đường có hình bóng mờ nhạt, một phần bóng có hơi trùng lên nhau.

"Qua ngày mai, em sẽ về nhà." Cô suy nghĩ một chút, vẫn nói cho anh quyết định của cô.

"Hả?"

"Sắp tới đại thọ 70 của ông nội, em muốn về với ông."

Thời gian cô ở cùng ông nội không tính là nhiều, bình thường thích chạy đi chơi, ông cũng khuyến khích cô đi ra ngoài, trước mặt cô cũng sẽ không nói chuyện phiền phức trong công ty. Bây giờ ông cũng bảy mươi tuổi rồi, cô mới nhận ra, thế nhưng rất là chua xót.

Anh gật đầu một cái, biết cô và ông nội Tô sống nương tựa lẫn nhau, hiểu được phần tình cảm gắn bó này, "Quan hệ giữa em và ông rất tốt."

Cô cười cười, chỉ là có chút ngượng ngùng, "Bây giờ nhìn lại, lúc em còn nhỏ rất không nghe lời, khiến ông nội rất là hao tâm tổn trí."

"Em còn có một mặt này?"

"Đương nhiên là có, ông muốn em làm gì, em cố tình không làm. Ông cấm em làm chuyện gì, em lại cố tình đi làm."

"Vậy ông nội em nhất định bị em làm cho phát cáu."

"Mới không có. Mỗi khi em không nghe lời thì ông nội cũng chỉ là trừng mắt nhìn em...em cũng không sợ ông, sau khi ông làm như vậy mấy lần, em cũng không tiếp tục làm như thế. Sau lại suy nghĩ một chút, đáng về ông nội trừng em cũng không hung dữ, tại sao em lại sợ như vậy?"

"Có lẽ là quá uy nghiêm?"

"Có lẽ." Dù sao chính cô cũng không nghĩ ra là tại sao.

Giang Dục hình như cũng nhớ tới chuyện của mình khi còn bé, "Tính tình ông nội anh rất tốt, luôn cười ha hả với người khác. Nhưng anh với Tiểu Hân cũng không thích chơi với ông, bởi vì ông ấy thích lôi kéo bọn anh đánh cờ, hơn nữa còn chơi không dứt.... Sau đó ông nội qua đời, để lại rất nhiều đồ ăn bọn anh thích ăn cho bọn anh, nói khi nào bọn anh đến chỗ ông thì lấy ra cho bọn anh ăn... Tiểu Hân thấy những đồ ăn vặt kia thì khóc oa oa."

Còn nhỏ, không hiểu được loại tình cảm người già khát vọng bọn tiểu bối ở bên cạnh mình, chờ đến lúc rốt cuộc hiểu ra thì người già đã không còn.

"Vậy anh có khóc không?"

Anh cong miệng, cũng không trả lời.

"Khẳng định là không có."

"Tại sao khẳng định như vậy."

"Bởi vì anh máu lạnh vô tình chứ sao." Cô che miệng nhẹ giọng cười.

Anh nhìn bộ dạng kia của cô, bất đắc dĩ than thở, ôm thân thể của cô, thật sợ cô đột nhiên ngã xuống, "Nguyên vọng lớn nhất của ông nội anh chính là hi vọng có thể làm cụ, có thể nhìn thấy chất trai của ông, nhưng vẫn không có cơ hội kia."

Cô nghe được tiếng nuốt nước bọt trong giọng nói của anh, "Chờ sau khi đứa bé của chúng ta ra đời, chúng ta cùng đi thăm ông nội anh, có được không?"

Tay anh đang ôm cô chậm rãi chuyển đến trên bụng của cô, "Được."

Cô cảm giác trong mắt anh có nhiều hơn một loại tình cảm, nhưng không biết loại tình cảm này đến từ đâu.

Anh vuốt bụng của cô, đột nhiên nghĩ sẽ là con trai hay con gái, anh cũng sắp làm ba, có lúc anh hi vọng đứa bé này lớn lên chậm một chút để anh từ từ

thích ứng với việc làm cha, có lúc lại hi vọng đứa bé nhanh được sinh ra, anh không thể chờ đợi muốn được thấy đứa bé này rồi.

Giang Dục không phải một người thích nhớ lại, bất kể quá khứ xảy ra chuyện gì, là tốt hay xấu, anh đều không muốn tốn nhiều thời gian nhớ lại, cũng không phải là anh vô tình, chỉ là thói quen mà thôi, nếu chuyện ngày xưa không thể sửa đổi thì cần gì lãng phí thời gian?

Sau khi anh lớn lên một chút, vẫn thường đến chơi với ông nội, dù là trong lòng anh cũng cảm thấy rất khô khan, ông nội luôn lôi kéo anh đánh cờ, không sợ phiền toái. Chỉ là có một ngày, khi anh chuẩn bị rời đi, quay đầu lại, thấy bóng dáng cô đơn của ông đứng đó, tim anh đột nhiên ê ẩm, từ đó về sau, số lần anh đến chơi với ông rõ ràng nhiều hơn, hơn nữa cũng hết sức cố kiên nhẫn. Ông nội sẽ luôn để cho anh mang quà về, còn phải mang quà về cho Tiểu Hân nữa, để cho anh lần sau dẫn theo Tiểu Hân cùng đến.

Khi đó đúng lúc Tiểu Hân mất tích, anh vừa tìm kiếm Tiểu Hân, vừa giấu ông nội chuyện này, sợ ông không chịu nổi đã kích, dù ông thường hỏi anh, có phải Tiểu Hân cảm thấy ông không thú vị hay không, anh chỉ có thể nói hiện tại Tiểu Hân rất bận, phải chuẩn bị cuộc thi.

Ông nội cũng thường lôi kéo tay anh hỏi, "Tiểu Dục nhà chúng ta tốt như vậy, nhất định có rất nhiều cô gái thích."

Anh chỉ cười không nói lời nào.

Sau đó lời của ông biến thành, "Tiểu Dục, mang cô gái con thích đến cho ông xem một chút đi!"

Sau đó nữa ông thích nói nhất là, "Thật muốn nhìn con kết hôn sinh con, như vậy cuộc đời này ông cũng không hối tiếc."

Khi đó lời nói của Giang Dục đến khóe miệng rồi vẫn không nói ra khỏi miệng, khi đó anh đã qua lại với bạn gái nhiều năm rồi, nhưng không biết vì sao, vẫn không nói cho ông là anh đã có bạn gái rồi. Có lẽ, trong lòng anh cũng biết, anh và nữ sinh kia, không thể đi đến lâu dài. Tình yêu cuồng nhiệt lúc ban đầu trở nên lạnh nhạt, từ lạnh nhạt rồi đến cái vãi, mặc dù anh không ngờ sẽ tách ra, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không muốn tiến thêm một bước.

Nếu như biết trước ông sẽ ra đi nhanh như vậy, anh có thể sẽ nói ra?

Có lẽ cũng sẽ không, anh cho tới bây giờ cũng không phải người nguyện ý hy sinh hạnh phúc của mình vì chuyện như vậy.

Giang Dục phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Tô Tử Duyệt thâm ý hơn mà chính anh cũng khó lý giải loại cảm giác tình tế này, cô nói anh là người rất có ý thức trách nhiệm, anh là loại người như vậy sao, cô nói anh tốt như vậy? Sẽ chịu trách nhiệm đạo đức trời buột? Anh làm việc luôn luôn không bị người khác trời buột, cho tới bây giờ đều là do tự anh làm chủ, anh tin tưởng tự mình làm chủ thì dù kết quả không tốt, cũng sẽ không hối hận.

Mặc dù đứa bé này, không hề có trong dự liệu của anh, nhưng anh không bài xích, thậm chí tiếp nhận nó, còn có mơ hồ vui vẻ. Anh hình như đã hiểu ra chút gì đó, nếu như anh không mong chờ sinh mạng này, anh sẽ lựa chọn để cho cô bỏ đứa bé này, mà không phải để cho cô sinh nó ra.

Thì ra có lẽ là từ lâu trước kia, thái độ của anh đã dao động.

Anh không nghĩ vì cô gái này mà tốt như vậy, có thể nguyện ý uất ức mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Phương Văn thành: tại sao tôi ngay cả nam phụ đều không được?

Lục Lục: anh không được chứ sao. . . . .

Phương Văn thành: . . . . .

Về tiểu thuyết này, là viết lúc trong lòng ta không tốt nhất, lúc ấy ta tưởng là nội tâm của ta bình thản cho nên viết tiểu thuyết này đối với ta mà nói rất ôn hòa. Gọn sóng rất ít, cũng là tiểu thuyết nam nữ chính chung đụng nhiều nhất của ta rồi, khi đó ta muốn khiêu chiến mình một chút, có thể viết loại tình tiết này không nhiều lắm, dựa hết vào ngôn ngữ miêu tả là có thể viết văn, cho nên ta thử một chút, có lẽ rất nhiều người không thể nào tiếp thu được đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Tô Tử Duyệt trở lại nhà họ Tô, cô có thể cảm thấy rõ ràng gần đây tâm tình ông nội rất tốt, có lẽ là đã trải qua đoạn thời gian khó khăn trước kia, cho dù tình hình công ty bây giờ cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng không đến mức tuyệt vọng, khiến ông thấy được hi vọng lần nữa, vì vậy tất cả ý chí chiến đấu đều đã trở lại, mỗi ngày bận rộn rồi lại hưng phấn. Buổi tối Tô Tử Duyệt cùng ông Tô ăn cơm xong, sẽ cùng ông Tô ra ngoài đi dạo một chút, bàn luận chút chuyện không quan trọng lại thoải mái vô cùng. Tô Tử Duyệt thu thập một ít chuyện cười thấy được trên internet đã thành thói quen, khi ở cùng ông liền kể cho ông những chuyện cười này, chọc cho ông cũng cười không ngừng.

Cô thích nhìn ông nội cười, như vậy sẽ làm cho cô cảm thấy ấm áp trong lòng.

Không đến mấy ngày nữa thì là sinh nhật 70 của ông Tô, vốn dĩ ông Tô không thích tổ chức bữa tiệc sinh nhật này một cách đặc biệt, nhưng lần này lại khác, một mặt là tình trạng công ty hiện nay, để cho người ta thấy tình trạng nhà họ Tô bây giờ, hơn nữa sinh nhật lần thứ 70, căn bản đây là lần sinh nhật đặc biệt, vì vậy ông Tô quyết định tổ chức một tiệc rượu sinh nhật, như vậy cũng có thể làm cho mấy người đầu tư vẫn còn dao động kia biết, mặc dù công ty Tô thị bắt đầu xuống dốc, nhưng dù sao cũng là công ty lâu năm, vẫn kiên quyết cải tử hồi sinh, còn có nghị lực sinh tồn nữa.

Vì tiệc rượu sinh nhật này, Tô Tử Duyệt cũng bận rộn, cô biết chuyện này không giống bình thường, ông nội phải mượn chuyện này bày ra tư thái của mình, nếu như ngay cả bọn họ cũng có bộ dạng chật vật, thì công ty Tô thị thật sự là bị hủy trong chốc lát rồi. Tô Tử Duyệt quan tâm như thế, ông Tô nhìn thấy nhưng vẫn không ngăn cản.

Chỉ là ông Tô gặp Hường Huy thì thỉnh thoảng cảm thán, "Tiểu Duyệt của ta rồi cuộc đã trưởng thành."

Trong giọng nói không có mấy phần thông tin, ngược lại phiền muộn lại nhiều hơn mấy phần.

"Tiểu thư luôn rất hiểu chuyện."

Ông Tô lại cười đến có mấy phần chua xót. Ông Tô thương yêu cô cháu gái này đến mức hận không thể đem tất cả những gì tốt đẹp đều mang đến trước mặt cô, mỗi khi ông Tô nhìn Tô Tử Duyệt, áy náy trong lòng lại khó có thể giải trừ, năm đó ông cố chấp quá mức, nếu không sẽ không để cho Tiểu Duyệt vừa sinh ra đã không có ba, không được bao lâu lại mất mẹ, nhiều năm trôi qua như vậy, ai đúng ai sai đã không thể nói rõ, ông chỉ biết cô cháu gái này chính là sinh mệnh của mình, có thể chính ông sống không tốt, cũng không thể để cho cô sống không tốt.

Cả đời này, luôn phải có người mình muốn bảo vệ, mới có thể có dũng khí tiếp tục kiên trì.

Tiệc sinh nhật hôm nay, Tô Tử Duyệt cùng xuất hiện tại bữa tiệc với ông Tô. Cách ăn mặc của cô thật sự dày đặc, không phải trang điểm, mà là phục sức, để cho cô có vẻ cao cao tại thượng, hơn nữa không cho phép kẻ khác khinh nhờn. Căn bản cô vốn đã xinh, dưới thủ pháp của thợ trang điểm, khí chất càng tốt hơn. Sự xuất hiện của cô cũng hấp dẫn ánh mắt của phần lớn những người có mặt ở đây, trong mắt không ít người cũng thoáng qua một tia kinh ngạc. Cô lại chỉ kéo tay ông Tô, yên lặng đợi ở bên người ông Tô, tư thái cũng không phô trương.

Ông Tô vỗ vỗ tay cô, ý bảo cô có thể thoải mái hơn một chút.

Ông Tô tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, không ít người còn chịu cho mặt mũi, huống chi phần lớn người trong đó vẫn còn xem thái độ thế nào, đều rất muốn biết, ông Tô có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này hay không, chỉ là phần lớn số người không xem trọng lắm, tuổi ông Tô đã lớn, người bình thường ở độ tuổi này cũng đã về hưu, nên giao thương trường cho lớp người trẻ tuổi rồi.

Phần lớn người đến dự, hầu hết Tô Tử Duyệt đều không nhận ra, chỉ lúc ông Tô bảo cô chào hỏi thì cô đều cười vui vẻ, ngọt ngào chào. Mà ông Tô về mặt tươi cười nói chuyện với người khác, nói từ tham chính đến mất tích lưu thông hàng hóa bị chậm, nhìn qua chủ khách đều vui mừng.

Không bao lâu, Tô Tử Duyệt liền phát hiện tinh thần ông nội chán động, cô cũng nhìn sang hướng ông đang nhìn, Hạ Tông Vân đến, người khoác tay của Hạ Tông Vân là Hạ Ngữ Đình. Cô cũng quên mất đã bao lâu mình chưa thấy Hạ Ngữ Đình rồi, vai diễn mà mình sắm vai trong cuộc đời rất quan trọng, loại vai diễn này không giống với diễn trên sân khấu lắm, lại cứ vào vai nhân vật phụ, trọng điểm là mỗi một lần ra sân khấu, cũng có thể ảnh hưởng đến cuộc đời của cô.

Tô Tử Duyệt cùng tiếp đón với ông nội.

"Thế mà tổng giám đốc Hạ lại tự mình đến, thật làm cho người ta bất ngờ." Ông Tô hé mắt, nhìn hậu bối này thì đáy mắt không hài lòng lắm, về phần Hạ Ngữ Đình bên cạnh Hạ Tông Vân, ông Tô lại chưa từng liếc mắt nhìn một cái, dù là từ góc độ huyết thống mà nói, Hạ Ngữ Đình cũng coi là cháu gái của ông, nhưng ông Tô biết, đời này mình chỉ có một cô cháu gái, chỉ có Tiểu Duyệt mới là thân nhân duy nhất của ông.

"Sinh nhật 70 của chủ tịch Tô, sao tôi có thể không tự thân trình diện chúc mừng chứ! Dù sao nhà họ Tô, nhà họ Hạ cạnh tranh nhiều năm, nhà họ Hạ có thể đi tới ngày hôm nay, còn phải cảm ơn chủ tịch Tô hào phóng, nhường hơn nửa thị trường cho Hạ thị, sao tôi có thể không tự mình bày tỏ lòng biết ơn với chủ tịch Tô chứ. Nhất định xin hãy nhận lấy cảm kích của tôi, nếu không tôi sẽ khó an lòng." Hạ Tông Vân cười đến vô cùng vô hại, nói ra lại châm chọc như một cây đao xuyên qua lòng người.

"Lòng biết ơn của tổng giám đốc Hạ, tất nhiên ta sẽ nhận. Chỉ là làm trưởng bối, vẫn có thể chỉ điểm đôi lời cho hậu bối, sông có khúc người có lúc, cười đến cuối cùng mới là người thắng."

"Không phải vậy sao? Ba mươi năm trước chủ tịch Tô là nhân vật phong vân một cõi." Hạ Tông Vân bỏ đi nửa câu sau, hiện tại, còn có bao nhiêu người để chủ tịch Tô ở trong mắt, cũng không phải là sông có khúc người có lúc sao? Về phần người cười đến cuối cùng, anh ta cũng không nhìn ra ông lão đã 70 tuổi còn có hơi sức tiếp tục tranh đoạt.

Ông Tô vẫn cười, "Tổng giám đốc Hạ nhớ là tốt rồi, đừng quên, gừng càng già càng cay."

"Trí nhớ không tệ, đối với chuyện đã qua, còn nhớ rõ một hai." Sau khi Hạ Tông Vân nhìn bốn phía, cười đến không chút để ý, "Mặc dù làm văn bối không nên nói ra ý kiến gì, chỉ là chủ tịch Tô, dùng số tiền lớn như vậy để tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, không bằng bỏ khoản tiền này vào công ty, như vậy cũng có thể để người bên ngân hàng ít gọi điện thoại thúc giục mấy khoản tiền kia..."

"Xem ra tình trạng kinh doanh của Hạ thị không tốt, bữa tiệc sinh nhật nhỏ như vậy, cũng có thể là số tiền không lỏ trong mắt tổng giám đốc Hạ." Ông

Tô lạnh lùng hừ cười một tiếng, "Tổng giám đốc Hạ vẫn là suy nghĩ vẫn hồi mức tiêu thụ như thế nào đi, ta không tiếp thêm được nữa."

Đầu ông Tô cũng không quay lại, liền mang theo Tô Tử Duyệt rời đi.

Hạ Tông Vân liếc mắt nhìn bóng lưng ông Tô, "Tôi xem ông còn có thể ngồi cường đến khi nào, một ngày nào đó, để cho ông khóc cũng không khóc nổi."

"Cậu đừng nóng giận, không nên sa bẫy của ông ta, bây giờ người nhà họ Tô cũng chỉ có thể phô trương uy phong trên đầu lưỡi thôi." Hạ Ngữ Đình ở bên cạnh Hạ Tông Vân bình tĩnh mở miệng.

"Cũng được, qua một thời gian ngắn, chỉ sợ uy phong trên đầu lưỡi bọn họ cũng không phô trương nổi." Nói xong liền cười đến mặt mày hải lòng.

Hạ Ngữ Đình cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Hạ Tông Vân thích cô cháu gái này cực kỳ, có năng lực, gặp chuyện còn có thể không sợ hãi.

Ông Tô cũng không bị khiêu khích của Hạ Tông Vân ảnh hưởng, tiếp tục cùng người khác trò chuyện. Tô Tử Duyệt cũng không rõ cảm xúc thật sự trong lòng ông nội là gì. Cô quay đầu lại, có thể thấy ở Hạ Ngữ Đình bên cạnh Hạ Tông Vân cười đến mặt mày tự tin kiêu ngạo, nếu như ông nội biết năm đó cô từng bị nữ nhân này đoạt mất người yêu, có lẽ sẽ giận đến không thể đề nén!

Sau một lát, Tô Tử Duyệt liền gặp được người quen, Dương Tử Hân và Lăng Diệc Cảnh cùng nhau đến. Cô có thể cảm thấy rõ ràng, ông nội rất khách khí với Lăng Diệc Cảnh, loại khách khí này không phải lấy lòng, mà là một loại thương thức, xem ra ông vô cùng tán thành đối với năng lực của Lăng Diệc Cảnh, vì vậy mới có thể lộ ra ánh mắt tán thưởng như vậy.

Cô nhìn hướng Dương Tử Hân cười cười, lúc này Dương Tử Hân không giống với hành động tùy ý ngày đó, mà là ngoan ngoãn cười cười ở bên cạnh Lăng Diệc Cảnh, mười phần đại gia khuê tú. Tô Tử Duyệt thấy Dương Tử Hân như vậy, đột nhiên bật cười, người phụ nữ thông minh, luôn luôn biết có ở trường hợp khác nhau thì sắm vai thân phận khác nhau.

Chỉ là gặp thoáng qua, Dương Tử Hân đã nhanh chóng nói bên tai cô, "Anh tôi cũng tới."

Dương Tử Hân tiếp xúc Tô Tử Duyệt chưa được mấy lần, người phụ nữ có chút dối trá, hết lần này tới lần khác không làm cho người ta ghét, đây chính là bản lĩnh, tựa như bạn biết một người đang gạt bạn, nhưng người này lại có thể làm cho bạn không tức giận không nổi giận, ngược lại lại đứng ở góc độ của người đó mà nghĩ, người đó bị ảnh hưởng bởi cái gì mới có thể lừa gạt mình, đây chính là một loại bản lĩnh, hơn nữa còn là bản lĩnh rất lớn.

Người nguy trang có hai loại, một loại là giả, loại còn lại là dùng vỏ ngoài đặc biệt bảo vệ mình, Dương Tử Hân nghĩ Tô Tử Duyệt là loại thứ hai.

Tô Tử Duyệt không ngạc nhiên, Giang Dục mà tới loại trường hợp này, thực sự là không làm cho người ta ngoài ý muốn. Hướng chi Giang Dục đến, đối với nhà họ Tô bọn họ chỉ có tốt chứ không có xấu, bất kể là ở thời đại nào, đều tin tưởng cách nói dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát.

Loại ý niệm này của cô vừa toát ra, đã nhìn thấy Giang Dục.

Bộ dạng anh mặc tây trang, đi giày da không làm cho cô kinh ngạc, làm cho cô kinh ngạc là nét mặt bây giờ của anh, xa cách lại lạnh nhạt, lúc nói chuyện với người khác có vẻ khiêm tốn lễ độ, lại làm cho người ta có loại cảm giác bị áp bức vô hình. Người này nhìn qua thì xa lạ, hình như lại không quá xa lạ, quen thuộc lại trở thành không quen thuộc.

Cô chỉ đứng ở một bên, nghe ông nội và anh nói chuyện với nhau, tư thái của anh trước mặt ông nội rất cung kính, mà ông cũng rất tán thưởng anh, nói thẳng nhà họ Giang sinh được một cậu con trai tốt, có thể hưởng phúc thanh nhàn sớm. Giang Dục không nói nhiều, nhưng cũng không tệ nhạt.

Trước kia khi bọn họ chưa qua lại nhiều, sau khi nói mấy câu cũng liền tách ra.

Lúc cô rời đi cùng ông nội, quay đầu lại vừa vặn thấy Giang Dục cũng đang nhìn mình. Anh không hề có chút nào quan sát toàn thân cô, tựa hồ đang đánh giá trang phục hôm nay của cô, cô không khỏi tức giận, lập tức quay đầu đi.

Lại ở bên ông nội một lát, cô mới nói mình có chút mệt mỏi, đi nghỉ trước một lúc. Ông Tô liền để cho cô về, cô cũng cười, bảo ông chờ đuổi người, ông Tô bị cô bắt bí cũng không có cách nào, chỉ có thể theo cô đi. Sau khi Tô Tử Duyệt thấy Hường Huy tới đây cùng với ông, lúc này mới yên tâm rời đi.

Giống như là có một loại ăn ý, cô đi ra đại sảnh không bao lâu, Giang Dục lập tức theo tới. Thấy bốn phía cũng không có người, anh liền ôm lấy cô từ sau lưng, "Cướp sắc đây, còn không đi theo ta?"

Thật sự là cô không nghĩ tới anh sẽ như thế, sau khi thoáng sững sốt, liền nhanh chóng khôi phục thần thái, "Từ nhỏ tiểu nữ đã lập chí muốn làm trinh tiết liệt nữ, thề bảo vệ sự trong sạch của mình, muốn vũ nhục ta, không bằng giết ta luôn đi."

"Mỹ nhân như thế, sao ta có thể xuống tay được?" Anh đặt cằm trên vai cô, không ngừng thổi khí về phía lỗ tai cô.

Cô cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, hình như trong lòng cũng ngứa một chút, toàn thân cũng tê tê đại đại.

"Đừng làm rộn, bị người nhìn thấy thì không tốt." Cô ổn định tâm trạng, thoáng nhắc nhở anh.

Anh sâu kín thờ dài, cũng khôi phục nghiêm chỉnh, tay đặt ở ngang hông đòi đến miệng cô, "Thật là không có một chút lương tâm... mấy hôm nay có nghĩ đến anh không?"

"Không có."

"Cũng biết, điện thoại cũng không gọi một cuộc."

"Không phải anh cũng không gọi điện thoại cho em?"

"Chính là anh muốn biết em có chủ động gọi điện thoại cho anh không."

"..."

Thật là không được tự nhiên vô cùng.

Rốt cuộc anh nói lòng tay, cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, anh ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, lại nói ra lời nói không đúng đắn như vậy, làm cho cô hoài nghi có phải là anh hay không rồi, chỉ là nghĩ lại lại muốn, có lẽ thỉnh thoảng lúc riêng tư anh chính là như thế, chỉ là do vấn đề thị giác, đại đa số người đến chỉ có thể nhìn thấy một mặt anh thân sĩ có phong độ thôi.

Ông Tô không thấy Tô Tử Duyệt ở trong đại sảnh, vì vậy đi ra ngoài đại sảnh, bên này cũng không có người, ông lại tiến về phía trước, dưới gốc cây có một đôi đang đứng. Ông Tô dừng bước, đứng ở đó nhìn một lúc, lúc này mới nhìn Hường Huy, "Trở về."

Hường Huy cũng liếc mắt nhìn bên kia rồi đi theo Tô lão rồi đi.

Một vị bạn học cũ của ông Tô cũng tham dự bữa tiệc lần này, chỉ là ông Tô nhắc tới Tô Tử Duyệt thì đối phương bày tỏ đã nhiều năm không gặp cô cháu gái này của ông, lúc này ông Tô mới muốn mang Tô Tử Duyệt tới gặp mặt bạn học cũ, nhưng không tìm được người.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lục: ý niệm ngu ngốc nhất của người là gì?

Tô Tử Duyệt: người cả đời chỉ yêu một người. . . . .

Lục Lục: tại sao cái ý niệm này lại rất ngu ngốc.

Tô Tử Duyệt: có điều này người không biết, kể từ khi tác giả không tin liền trở thành ngu ngốc...

Lục Lục: thế nào nghe mà muốn ới ...

Giang Dục: rốt cuộc biết được bà xã ta bị người nào dạy hư rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Trên một con đường nhỏ khác, Hạ Ngữ Đình đứng ở đó, cách đó không xa, cũng nhìn thấy một đôi này, ánh sáng có chút tối, nhưng cô vẫn thấy một đôi này rất rõ ràng, thậm chí còn nhìn thấy bọn họ đang cười, lần đầu tiên trong đời, cô có chút tự trách mình, thị lực tốt như vậy làm cái gì?

Tô Tử Duyệt và Giang Dục?

Hạ Ngữ Đình nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tô Tử Duyệt, cô cũng đáng có nụ cười vui vẻ vậy sao? Làm sao cô có thể xứng đáng để Giang Dục bên cô?

Giang Dục từ hiện trường bữa tiệc rời đi, mới vừa ngồi vào xe của mình, đã có người gõ cửa sổ xe, anh hạ cửa sổ xe xuống, liền nhìn thấy Dương Tử Hân đang đứng ở bên ngoài. Dương Tử Hân cười với anh đặc biệt có thâm ý khác: "Tư vị yêu đương vụng trộm như thế nào?"

Thật tâm Giang Dục đối với cô em gái này là bất đắc dĩ: "Cũng không tệ lắm"

Bộ dáng anh không che dấu chút nào khiến Dương Tử Hân hơi thất vọng: "Được rồi, tiếp tục cố gắng!"

Anh lắc đầu một cái, nghĩ tới cũng không biết bọn họ thấy được bao nhiêu, vậy hẳn là cũng không nhìn thấy cái gì, đại khái chính là nhìn thấy anh và Tô Tử Duyệt cùng đi ra ngoài, cô em gái này của anh còn không có yêu thích việc tìm tòi nghiên cứu người khác. Khi anh chuẩn bị kéo cửa sổ xe lên thì Dương Tử Hân lập tức đưa tay cản trở, ánh mắt của anh khẽ nhìn lên, nhìn về phía vẻ mặt Dương Tử Hân trở nên nghiêm túc.

"Anh". Dương Tử Hân nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Có phải là cô ấy hay không?"

"Hả?"

"Em phát hiện em thật sự rất thích cô ấy, sợ bỏ ra tình cảm sau sẽ thành công dã tràng."

Một tay anh nâng cằm lên hình như suy nghĩ một chút: "Tỷ lệ này hẳn là rất nhỏ."

Đã biết ý tưởng trong lòng anh, lúc này Dương Tử Hân mới sáng sủa cười một tiếng: "Anh, cái này rất tốt, em thật thích, ít nhất tốt hơn so với bạn gái trước của anh."

Về mặt anh dừng lại, Dương Tử Hân cũng biết mình nói sai, thật không biết bắt đầu từ lúc nào, không thể nói về cô gái kia trước mặt người khác

Giang Dục gạt đầu một cái, lúc này mới lái xe rời đi.

Nhưng Dương Tử Hân vẫn đứng tại chỗ, nhìn xe của anh rời đi, không có cách nào che giấu chua xót trên gương mặt. Lăng Diệc Cảnh ngồi ở trong xe thấy vợ của mình vẫn không đi tới, nhấn kèn hai tiếng nhưng vẫn không có phản ứng, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận từ trên xe bước xuống, đi tới bên cạnh Dương Tử Hân: "Đây là thế nào? Bị anh của em dạy dỗ sao?"

Cô lắc đầu một cái: "Chỉ là nghĩ đến một chút chuyện không vui."

"Nếu là chuyện không vui, vậy cũng đừng suy nghĩ."

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, chỉ là có chút chuyện không nói ra không thoải mái trong lòng: "Có lúc cảm thấy rất hổ thẹn với anh hai, trước kia anh ấy có người bạn gái, rất đẹp, rất có cá tính, đại khái thuộc loại hình mà nhiều nam sinh thích, anh hai em cũng rất thích cô ấy. Có thể có đoạn thời gian, em liên tục bị bệnh, anh hai luôn ở cùng với em, bạn gái anh tức giận, vì vậy gây gổ với anh ấy. ... Hình như chính là từ đó về sau, bọn họ luôn gây gổ."

Sau khi Lăng Diệc Cảnh nghe xong, cười cười: "Không liên quan gì đến em."

"Hả?"

"Hai người có ở chung một chỗ hay không, quan trọng nhất là bản thân bọn họ, về phần người khác, chẳng qua là chất xúc tác mà thôi."

Lúc này cô mới khẽ thoải mái, đi theo chồng mình cùng lên xe.

Hôm nay tâm tình ông Tô cũng không tệ lắm, Tô Tử Duyệt khuyên bảo để cho ông về nghỉ ngơi sớm một chút, không thể quá muộn, dù sao tuổi ông đã lớn, hôm nay ông Tô rất dễ nói chuyện, mặc dù bữa tiệc kết thúc không coi là sớm, nhưng cũng tuyệt đối không muộn. Chỉ là sau khi ra khỏi đại sảnh, dặn dò tốt công việc sau này, Tô Tử Duyệt cảm thấy sắc mặt ông thay đổi rõ ràng, thậm chí sau khi lên xe cũng không nói với cô một câu, dù cô chủ động mở miệng hỏi có phải ông quá mệt mỏi không, ông cũng không có đáp lại.

Trở lại nhà họ Tô, Tô Tử Duyệt đỡ ông vào nhà, sau khi tiến vào, nhóm người hầu lập tức biết vâng lời tùy lúc chờ bọn họ phân phó. Ông kéo tay của cô ra, tự mình đi từng bước một tới lầu hai, cô nhận ra cảm xúc không đúng của ông, chỉ là hoàn toàn không hiểu, cảm xúc bất thành linh của ông nội là vì sao.

Là vì công ty sao? Tình huống bây giờ thật không tốt? Cho nên ông cảm thấy lực bất tòng tâm?

Cô thấp thỏm ngồi xuống, thật ra thì cũng biết, với tính tình của Giang Dục, thật ra thì sẽ không làm dư cái gì, nhiều nhất là anh mượn thân phận của mình, để cho người khác nhìn mặt mũi của anh mà xuống tay lưu tình thôi. Cô cũng luôn luôn biết, người kia sẽ không vì cô gái kia mà làm ra cái gì. ... Cô thở dài sâu kín, có lẽ vẫn là ông cảm thấy buồn rầu đi!

"Tiểu thư, lão gia gọi cô đến thư phòng." Người giúp việc cung kính truyền lời.

Cô sửng sốt, sau khi đứng dậy vẫn còn có chút không hiểu. Đã lâu, cô chưa từng đi thư phòng của ông nội rồi, chỗ đó tràn đầy sách, chất chồng chồng lớp lớp, chỉ nhìn thấy thôi đã để cho cô cảm thấy nhức đầu, khi còn bé cô không nghe lời thì ông liền nhốt cô ở thư phòng, có lẽ bản thân ông cũng rõ ràng, cô không có thiện cảm đối với thư phòng của mình. Thời điểm sau này, thư phòng liền trở thành nơi ông nói chuyện nghiêm túc, mà lần trước cô vào thư phòng, đã là cực kỳ lâu trước kia, hình như là sau khi thất tình từ bệnh viện trở về, căn bản ông và cô trò chuyện.

Vì vậy, cô đối với hai chữ thư phòng này, vẫn không có tình cảm bình thường, loại cảm giác này giống như là nơi để Hoàng đế duyệt tấu chương, tràn ngập trang nghiêm cùng nghiêm cẩn.

Cô đi lên lầu hai, đứng ở ngoài cửa thư phòng, gõ cửa, sau đó đi vào.

"Ông." Cô đi vào, thấy ông ngồi ở vị trí chủ phòng, vì vậy chuẩn bị đi tới ngồi đối diện với ông.

"Lấy cái ghế ra." Đột nhiên ông Tô phân phó.

Tô Từ Duyệt khẽ sững sờ, nhưng vẫn nghe lời đi làm, đây là ông không muốn cho cô ngồi xuống, cô âm thầm suy nghĩ ở trong lòng, cô làm chuyện gì khiến cho ông tức giận?

Ông Tô liếc nhìn cô một cái: "Quý xuống cho ta."

Tô Từ Duyệt khó có thể tin nhìn ông một cái, nhưng cũng không có hỏi cái gì, vẫn cúi chân xuống, quý gối trước mặt ông.

Sau khi cô quý gối, ông Tô chỉ cầm một quyển sách đặt trước mặt mình, căn bản không tính toán để ý đến cô. Cô cũng không dám hỏi tại sao, chỉ là yên lặng quý xuống, biết đây là ông trừng phạt mình, nhất định là mình đã làm ra chuyện gì để ông bất mãn, thói quen của ông là như thế, đầu tiên là công kích nội tâm của bạn, trước để cho bạn tự mình suy nghĩ lung tung vừa thông suốt, đợi lát nữa ông hỏi thì có lẽ đối phương sẽ trả lời thành thật.

Nửa giờ sau, ông Tô mới chậm rãi đặt sách xuống, nhìn Tô Từ Duyệt quý trên mặt đất: "Còn nhớ rõ lời nói của ta nói sao?"

Cô ngẩn đầu nhìn ông, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

"Ta nói rồi, cả đời này ta không cần con dùng cuộc sống của mình trao đổi, ta có nói những lời này với con hay không?" Nói xong ông Tô có chút kích động đứng lên, ném sách trong tay qua chỗ cô, có lẽ vẫn không nhớ, chỉ là ném sách vào bên cạnh cô, một tiếng vang nặng nề kia không chỉ hành hạ màng nhĩ của cô, còn hành hạ chính màng nhĩ của ông.

Sau khi ông Tô thấy cô và Giang Dục ở chung một chỗ, lập tức liền hiểu được rất nhiều chuyện, khó trách gần nhất rất nhiều người rất khách khí đối với ông, ông còn tưởng rằng vì người khác còn bị vây bên trong quan vọng, hoàn toàn không muốn đắc tội ông, hiện tại mới biết được, tác dụng ở trong đó là do thẳng nhóc nhà họ Giang kia.

Đúng vậy, nhà họ Giang luôn luôn xưng lớn ở thành phố Nam Giang, chỉ là người của nhà họ Giang là người khiêm tốn, tác phong cũng nghiêm cẩn, đề tài tính không nhiều lắm thôi. Nhưng chỉ cần nói ra tên tuổi của Giang Dục, có ai sẽ không cho vài phần mặt mũi đây?

Mà vì sao Tiểu Duyệt và Giang Dục ở chung một chỗ? Dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Tô Từ Duyệt nhìn ông nội, cũng biết suy nghĩ của ông: "Ông, con nhớ lấy lời ông nói, cho tới bây giờ cũng không dám quên."

"Nếu biết, con vẫn còn cùng thẳng nhóc nhà họ Giang kia ở chung một chỗ với nhau?" Ông Tô cảm thấy khó chịu, chực năm đã lâu nặng nề đặt lên trên bàn, tiếng vang nặng nề, thậm chí bên trong phòng vang lên hồi âm trầm thấp.

"Ông, không phải như ông nghĩ, thật sự con ở chung một chỗ với anh ấy không phải vì chuyện của công ty."

"Ta mặc kệ có phải hay không. Ta chỉ muốn con nhớ, dù ông chết ở trên thương trường, cũng không cần cháu gái của mình tự dùng bản thân để cứu công ty, con có nghe thấy không?"

Tô Từ Duyệt gật đầu: "Ông đừng tức giận, chính là con sợ ông tức giận, nên mới không dám nói cho ông biết. Ông suy nghĩ nhiều rồi, con thật sự không giống như suy nghĩ của ông ... ."

"Ta không muốn nghe con nói những thứ này. Chuyện của công ty, ta tự xử lý, mấy ngày nay con đợi ở trong nhà cho ta."

Tô Từ Duyệt thức thối ngậm miệng, cô biết cô nói nhiều hơn nữa đều không có tác dụng, một khi chuyện ông quyết định, tuyệt đối sẽ không sửa đổi. Giống như Tô Mặc Xuyên cha cô lúc trước, ông nói chia rẽ liền chia rẽ, tuyệt đối không nghe lời nói cầu tình. Cô cũng đã lĩnh giáo sự cố chấp của ông rồi, cô không có cảm thấy bất đắc dĩ, thậm chí cảm thấy rất tốt, vẫn là ông của nhiều năm trước, bất kể đối mặt khó khăn như thế nào, cũng dám chịu khó tiến lên.

Ông rời đi trước, lúc này cô mới từ từ đứng dậy, chân đều quý đến chết lặng, đã thật lâu chưa từng quý như vậy. Khi còn bé, hình như mẹ cũng đã cho cô quý một lần, bởi vì cô không cẩn thận đi trộm đậu phộng mẹ nấu, làm cả bàn đậu phộng đều đổ trên đất, mẹ trực tiếp phạt cô quý xuống.

Khi đó cô liền thành thật quý xuống, một mình quý một ngày một đêm, vẫn là ông phát hiện, ôm cô, chân cô đã sớm không có tri giác, từ đó về sau, ông tự mình chăm sóc cô.

Chuyện ông đã quyết định, ai nói đều không có tác dụng. Những ngày qua cô đều ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, cũng không dám ra cửa, chỉ sợ sẽ làm ông tức giận, mà ông vẫn đi sớm về trễ như cũ, trên mặt luôn hiện ra vẻ mệt mỏi, vì vậy, cô lại không dám khiến cho ông tức giận.

Mấy ngày sau, ông Tô và Giang Dục gặp mặt một lần.

Ông Tô nhìn người trẻ tuổi đối diện với mình, người này làm việc không lộ ra trước mặt người khác, lại cẩn thận đến quá đáng, nếu không sẽ không làm sản nghiệp nhà họ Giang to lớn đến thế, hơn nữa thực lực hùng hậu. Không phải ông Tô đề cao chí khí người khác, mà thực tế ông nhận thấy rõ ràng, sợ rằng người nhà họ Giang sẽ cho rằng công ty nhỏ của nhà họ Tô cần bán cũng không hợp thời, chỉ là người như thế, lại coi trọng ích lợi hơn.

"Không biết ông Tô gọi văn bối tới vì chuyện gì?" Giang Dục nhìn hơi nóng căm phẫn bốc lên trước mắt, ánh mắt ông Tô nhìn về phía mình, không có một chút thiện cảm, anh cũng chỉ có thể chịu khó tiến lên.

"Ta tới nơi đây, chỉ là muốn nói cho tổng giám đốc Giang một câu nói."

"Vân bối rửa tai lắng nghe."

"Mặc dù nhà họ Tô ta không giống như trước, thậm chí nguy cơ từng bước, nhưng ta không bán cháu gái."

Cả người Giang Dục dừng lại, ánh mắt khẽ biến hóa nhìn về phía ông Tô, chỉ là trên mặt anh có vài tia cười: "Có lẽ giám đốc Tô đã hiểu lầm tôi, giữa cháu và Tiểu Duyệt, tuyệt đối không phải như giám đốc Tô nghĩ, một năm trước đây chúng cháu đã ở cùng nhau. ..."

Anh cố ý nói ra thời gian này, khiến ông Tô tin tưởng, giữa bọn họ không có dính đến lợi ích.

"Nói như vậy, đây là các người yêu nhau thật lòng hả?" Trên khuôn mặt già nua của ông Tô lộ ra ý cười châm chọc.

Giang Dục gật đầu.

Ông Tô ha ha nở nụ cười: "Vậy xem ra ta phải làm gậy đánh uyên ương."

Giang Dục biết ông Tô cố chấp, nhưng không biết ông lão này cố chấp như thế: "Giám đốc Tô đây là muốn gì. ... Nếu như là chuyện của công ty, chúng ta có thể nói chuyện."

Sắc mặt già nua của ông Tô càng lạnh hơn, thẳng nhóc này tưởng rằng ông lấy bản thân cháu gái làm lợi thế để cứu vớt công ty? Xem ra trí nhớ tổng giám đốc Giang không tốt lắm, ta nói rồi ta không bán cháu gái."

"Một khi đã như vậy, giám đốc Tô cần gì phải. ..."

"Ta sẽ khiến cho Tiểu Duyệt không ở cùng với cậu." Ông Tô đứng dậy, gọi bồi bàn đến trả tiền: "Cái này ta tính là trường bối mời cậu."

Giang Dục cũng đã nhìn ra, ông Tô nghiêm túc, vì vậy cũng đứng dậy: "Giám đốc Tô, ông đây là. ..."

Ông Tô lạnh lùng nhìn anh: "Mặc dù ta già đến mắt mờ, cũng không hồ đồ, đừng cho là ta không biết cậu và Hạ gia có điểm mờ ám."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Tô Từ Duyệt không ra khỏi cửa, cô cũng không tìm được điện thoại di động của mình, cô biết đây là ông nội muốn giam lỏng cô ở nhà rồi, hơn nữa không để cho cô liên hệ với bên ngoài, biểu hiện của cô rất bình tĩnh, cũng rất lạnh nhạt. Thậm trí khi ông trở về, cô còn có thể nói đùa cùng ông, chỉ là ông đối với cô không quan tâm, không hỏi. Không biết được tin tức bên ngoài, cô cũng không biết Giang Dục có gọi điện thoại tới cho mình hay không, với tính tình của anh, sẽ phải nhận thấy được không ổn.

Trừ ra không thể chơi điện thoại di động và đụng máy vi tính, cuộc sống coi như không có ảnh hưởng quá lớn. Chỉ là cô có thể cảm thấy, áp lực của ông rất lớn. Cô không thể nói rõ rằng mình phải có tâm tình như thế nào, ông làm như vậy, cô hoàn toàn có thể hiểu, trước đây ông từng nói qua thái độ của mình, chuyện của công ty không có quan hệ gì với cô, cũng không liên quan với cuộc đời của cô, lời này không chỉ nói một chút mà thôi. Chỉ là cô có chút không hiểu, vì sao giống như ông nhận định cô và Giang Dục ở chung một chỗ, chỉ vì công ty? Buộc lòng cô phải suy nghĩ vấn đề trên phương diện khác, ông có bất mãn với Giang Dục, chỉ là bất mãn này, cô không rõ đến từ chính nơi nào.

Buổi tối, cô và ông cùng nhau ăn cơm, ăn cơm xong, ông cũng không đi lên thư phòng lầu hai như bình thường, mà ngồi nhurcũ, Tô Từ Duyệt lập tức bày ra tư thế ngay ngắn, biết ông lại có lời muốn nói cùng mình rồi, cô vẫn cười với ông, biết trạng thái cô như vậy, coi như ông tức giận, cũng không có biện pháp.

"Gần đây, khẩu vị của con thay đổi." Về mặt ông Tô nghiêm túc nhìn cháu gái duy nhất này, cũng có chút mê hoặc, ông luôn luôn tự cho là hiểu rõ cô, nhưng lại phát hiện, hình như cũng không biết.

Trong lòng Tô Từ Duyệt hơi kinh hãi, trên mặt cũng không biểu hiện: "Người có chút không thoải mái, không ăn được những thức ăn trước kia thích."

Cô suy nghĩ biểu hiện gần đây của mình ở trên bàn cơm một chút, có phải bị ông phác giác khác thường hay không, càng nghĩ thì càng kinh hãi, cô biết tính tình của ông, một khi để ý tới chuyện gì, ai cũng đừng nghĩ gạt ông cái gì. Chính là biết ông cố chấp, cô không có nói tên Giang Dục và sự kiện kia, chỉ vì cô biết rõ, ông sẽ không thay đổi thái độ của mình, nếu không hôm nay nhà họ Tô và nhà họ Hạ sẽ không phải cái bộ dạng này.

Ông Tô không có hỏi tiếp, Tô Từ Duyệt cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô không biết chuyện, ông Tô đều gọi tất cả người giúp việc và quản gia lập tức vào thư phòng, để cho bọn họ nhớ lại những tình huống khác lạ trong khoảng thời gian này của cô, nhất là chuyện về mặt thân thể của cô. Vì vậy từ trong hồi ức của người giúp việc và quản gia, ông Tô dần dần cho ra một cái kết luận.

Tô Tử Duyệt tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, vừa lúc cửa phòng bị gõ ba cái, cô đi mở cửa. Cô có một thói quen, chỉ cần ngủ một mình, bất cứ ở nơi nào, đều thích khóa trái cửa phòng ngủ.

"Ông." Cô ngọt ngào kêu.

Ông Tô chỉ nhìn cô một cái, sau đó nghiêng người, cho một người khác đi vào.

Cô nghi hoặc nhìn ông, lúc này ông mới chậm rãi mở miệng: "Đây là bác sĩ Lâm, không phải con nói thân thể có chút không thoải mái sao? Để ông ấy xem cho con."

Sắc mặt Tô Tử Duyệt khề cứng đờ, cười cũng rất miễn cưỡng: "Ông, con không có gì, ông cũng quá. . . ." Ở bên trong ánh mắt lợi hại của ông, cô cũng không có dũng khí nói tiếp, "Con không cần bác sĩ."

Ánh mắt cô và ông Tô nhìn nhau trên không trung mấy giây, bác sĩ Lâm đứng ở cửa, cũng không biết phản ứng gì.

"Con không cần bác sĩ." Cô nhấn mạnh một lần nữa.

Ông Tô nhìn cô hồi lâu, lúc này mới vẫy tay, cho bác sĩ Lâm đi ra ngoài, cũng làm cho quản gia từng bác sĩ Lâm đi ra ngoài.

Cửa bị đóng, Tô Tử Duyệt mới vừa thở ra một hơi, tâm tình tốt không ít, con người ông Tô chợt phóng đại, trực tiếp vươn tay tát cô một cái, cô hoàn toàn không nghĩ tới ông sẽ như thế, lực độ của ông to lớn, để cho cô khó có thể tưởng tượng, cô che mặt trong nháy mắt sung đỏ ngầu trên mặt đất, trong mắt vẫn khó có thể tin như cũ: "Ông. . . ."

Đối với cô, ông có nhiều loại phương thức trừng phạt, nhưng chưa bao giờ đánh thẳng cô.

Về mặt ông dữ tợn: "Thế nhưng ta nuôi cái. . . . ."

"Ông." Cô nhẹ nhàng gọi ra miệng, hốc mắt đỏ lên, nhưng chưa khóc thút thít, qua nhiều năm như thế, bọn họ vẫn sống nương tựa lẫn nhau, ở trên thế giới này, cô có thể xác định duy nhất chính là ông sẽ không hại mình, chỉ có ông sẽ toàn tâm toàn ý đối với mình, dù hôm nay ông cho cô một bạt tay, cô vẫn tin tưởng điểm này như cũ.

Ông Tô tức tới cực điểm, nghĩ tới vợ ông chết đi, nghĩ tới con trai ông tự sát, còn có con dâu uất ức bỏ mình, tất cả những thứ kia đều có liên quan cùng người nhà họ Hạ, đời này việc duy nhất ông không thể chịu được chính là dính vào quan hệ cùng người nhà họ Hạ. Các hình ảnh hiện lên trong đầu ông, làm cho sắc mặt ông lạnh hơn, ông ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt Tô Tử Duyệt: "Đi bệnh viện, lập tức bỏ thứ trong bụng con cho ta."

Tô Tử Duyệt mở to hai mắt, cho dù vừa rồi đã đoán được cái gì, nhưng không có nghĩ đến ông đã hoàn toàn rõ ràng. Cô biết mình giấu giếm không được bao lâu, nhưng không có nghĩ đến lại nhanh như vậy, mà thái độ của ông không hề có đường cứu vãn.

Cô lắc đầu, không thể tin được, "Không, không nên. . . ."

"Con chính là dùng đứa bé này khiến Giang Dục giữ được công ty Tô thị? Làm sao con có thể ngu như vậy, cho là dùng một đứa bé có thể giữ lấy một người đàn ông?"

"Không phải như vậy, ông người hãy nghe con nói, thật không phải như vậy. Con và anh ấy ở cùng nhau cũng không phải bởi vì anh ấy là người thừa kế duy nhất của nhà họ Giang, anh ấy cũng không biết con là cháu gái của người, thật sự như vậy. . . . ."

"Ta không muốn nghe những thứ này, phá thai cho ta."

Cô lắc đầu, đứng dậy từ dưới đất, ngã quỵ trước mặt ông "Ông, người không thể như vậy, con muốn đứa bé này, chỉ vì nó là đứa bé của con, và không liên quan người khác."

Nước mắt của cô, lúc này rốt cuộc chảy xuống.

"Bắt đầu vừa biết có đứa bé này thì con cũng rất hoảng hốt lo sợ. . . . . Nhưng nó ở trong bụng con từ từ lớn lên, mỗi ngày con sẽ tưởng tượng, đặc biệt tình hình lúc nó ra đời là dạng gì, con phải nên làm như thế nào khi có tư cách người mẹ. . . . ."

"Ông, con đang mong đợi nó ra đời, tựa như ông năm đó đang mong đợi con ra đời. . . . ."

"Ông, con van cầu người, để cho con hạ sinh nó."

. . . . .

Khuôn mặt ông Tô dữ tợn lại vẫn kéo ra một thoáng cười, "Thật mong đợi đứa bé này, vậy thì con đã yêu người đàn ông kia rồi hả?"

Quỳ dưới đất, toàn thân Tô Tử Duyệt lập tức suy sụp, cô cũng biết, cũng biết, đây mới là bản chất thật sự, "Dạ, con yêu anh ấy, cho nên cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ấy, muốn sinh hoạt chung một chỗ cùng anh ấy. . . . ."

Chính là như vậy, dù cô không muốn thừa nhận, nhưng so với ai khác cô đều biết, nếu như không phải động tâm trước, làm sao cô sẽ hoảng loạn như thế, "Ông con van người, để cho con hạ sinh đứa bé này, con muốn ở cùng với anh ấy."

Ông Tô run rẩy đứng lên, giống như nhiều năm trước ông thấy, đúng là con ông quỳ gối trước mặt của ông như vậy, không ngừng dập đầu với ông.

"Cha, van người, thành toàn con cùng Thiến Vân đi, con thật lòng yêu cô ấy, van người, để cho chúng con ở chung một chỗ."

"Cha, con hiểu rõ con bất hiếu, nhưng con không thể không có Thiến Vân, con không muốn tất cả của người, cũng không cần một tí gì của nhà họ Tô, con chỉ muốn Thiến Vân. . . . ."

"Thật sự mẹ chết chỉ là ngoài ý muốn, không có quan hệ với nhà họ Hạ, con van cầu người đừng cố chấp như thế nữa, nếu như không thể cùng Thiến Vân ở chung một chỗ, con thà chết. . . . ."

. . . . .

Con thà chết.

Sau đó, truyền đến tin tức Tô Mặc Xuyên tự sát chết .

Con ông, con trai duy nhất, nằm ở trong vũng máu, chết tại chỗ.

Ông Tô mở miệng thở dốc, đột nhiên mở to hai mắt, ngã trên mặt đất. . . . .

"Ông. . . . ." Trong phòng, chỉ nghe tiếng Tô Tử Duyệt quát tháo, người giúp việc và quản gia tất cả đều như ong vỡ tổ vọt vào. . . . .

*****

Bởi vì ông Tô bị kích thích quá độ lần nữa mà vào bệnh viện, má trái Tô Tử Duyệt còn sưng đỏ, cô nhìn ông nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt của ông rất yếu ớt, nếu như không phải bác sĩ nói tạm thời ông không có nguy hiểm tính mạng, cô sẽ hoài nghi, có phải ông không thể tỉnh lại.

Ông Tô nằm, đầu óc ở bên trong của ông, phản phục xuất hiện hình ảnh năm đó, Tô Mặc Xuyên nằm trên mặt đất, phía dưới là một vũng máu, ánh mắt hằn mở ra thật to, giống như đang nói với ông: con thà chết, con thà chết.

Con ông, hung ác hơn ông, cũng quyết tuyệt hơn ông.

Ông lại nghĩ đến hình ảnh khác, khi đó tâm tình Tiểu Duyệt không tốt, nói học nhạc khí ở nhà bạn, thế nào cũng không chịu trở về, ông đi xem cô, phát hiện cô đột nhiên gầy rất nhiều, còn tưởng rằng cô chỉ gặt mình lạng lẽ giảm cân, sau đó mới từ miệng bạn của cô biết, cô thất tình, bạn trai của cô rời bỏ cô.

So với ai khác ông Tô cũng tức, hận không đem người đàn ông đó rút xương lóc thịt.

Vì vậy ông cho người đi thăm dò, ông nhất định khiến người kia trả giá thật lớn.

Chỉ là ông không có nghĩ đến, Hạ Ngữ Đình tìm được ông trước một bước, thân nhiên ngồi ở đối diện với của ông, "Ông đang tìm tôi hả? Để cho cháu gái ông thương tâm khổ sở , cũng bởi vì tôi, bạn trai cô ta mới bỏ rơi cô ta rồi. . . . ."

Cô bé đối diện cười đến mặt rục rở, lại làm cho ông Tô cảm thấy chán ghét, "Quả nhiên là con gái của con tiện nhân Hạ Thiến Vân kia sinh."

"Mẹ tôi là tiện nhân, vậy con trai của ông cùng mẹ tôi sinh ra tôi là cái gì? Ông lại tính cái gì?" Nghĩ đến cái này Hạ Ngữ Đình liền muốn cười, "Có phải cháu gái ông bảo vệ đang thương tâm khổ sở suy nghĩ muốn chết hay không? Ông còn có thời gian nói chuyện với tôi, không bằng trở về nhìn cho thật kỹ."

"Quả thật thừa kế huyết thống không biết xấu hổ của nhà họ Hạ."

"Không nên quên, trong cơ thể tôi còn có một nửa huyết thống nhà họ Tô các người, chỉ là rốt cuộc loại huyết thống nào không biết xấu hổ, lòng dạ của ông biết rõ." Hạ Ngữ Đình cười lạnh đứng lên rồi đi.

Cô hận ông già này, nếu như không phải ông già này, mẹ của cô sẽ không khổ sở như vậy, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nếu như không phải bởi vì cô, mẹ đã sớm đi theo người đàn ông kia.

Mẹ của cô khổ sở như vậy, cô cũng sẽ không để cho những khổ sở này của người trôi qua được, cô tuyệt đối nói được làm được.

Ông Tô trực tiếp cầm cái ly trong tay đập trúng dưới chân Hạ Ngữ Đình, Hạ Ngữ Đình rời đi cũng không quay đầu lại.

Sau khi đã cùng Hạ Ngữ Đình gặp mặt, ông đem Tiểu Duyệt về nhà, Tiểu Duyệt không muốn ông lo lắng, dù khó qua hơn nữa , cũng ở đây trước mặt ông cố ý nói đùa. Cho đến một ngày, đột nhiên ông vào phòng của cô, phát hiện cô đang núp ở trong chăn len lén khóc thút thít.

Trong khoảnh khắc đó, ông mới biết, chuyện một đời trước của bọn họ, làm cho cháu gái này của ông mang tổn thương lớn đến dường nào, cho dù như

thế, cô cũng không có trách qua mình.

Trong óc của ông xuất hiện hình ảnh Tiểu Duyệt khóc thầm, con mắt sưng đỏ, nước mắt trong hốc mắt chịu đựng, quật cường không chịu để cho nó chảy xuống.

Đó là lần đầu tiên ông thấy Tiểu Duyệt khóc thút thít.

Lần thứ hai, cô quỳ gối trước mặt mình, cô nói yêu người đàn ông kia, muốn vì hắn sinh con đường cái.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Tô Tử Duyệt luôn luôn trông coi ông Tô, cho đến khi ông tỉnh lại, cô ấn chuông ở đầu giường, làm cho bác sĩ trở lại, lại kích động nắm giữ tay ông, "Ông, thực xin lỗi. . ." Cô không nên giận ông, biết rõ tình trạng cơ thể ông nội không tốt lắm, hiện tại tuổi cũng cao, lại vẫn phản bác ý nguyện của ông như vậy.

Ông Tô mở nửa mắt liếc nhìn cô, giật giật khoe miệng, lại hóa thành thờ dài không tiếng động. Ông luôn luôn hi vọng cô có thể hạnh phúc, đem hạnh phúc không thể đến được với ông, đem hạnh phúc không thể đến được với cha mẹ cô, toàn bộ đều đền bù cho cô, vì vậy cô đương nhiên nên có được hạnh phúc, ông cũng dùng toàn lực lớn nhất của mình để cho cô hạnh phúc. Quanh đi quẩn lại, người đàn ông cô yêu lại chính là Giang Dục, là Giang Dục, phảng phất như chuyện cha cô trở lại một lần nữa. Đây là lần đầu tiên ông Tô cảm nhận được cái gì gọi là số mạng trên người. Ông thà rằng cô tìm một người đàn ông bình thường, cũng không đồng ý người đàn ông kia là Giang Dục.

Những thứ thị phi kia dường như bị quấy thành một đồng loạn tựa như ma, mở cũng không được.

Bác sĩ chạy tới, tiến hành kiểm tra với ông Tô, dặn dò Tô Tử Duyệt rất nhiều việc, lúc này mới rời đi.

"Ông, ông đừng vì Tiểu Duyệt mà tức giận có được hay không?" Hốc mắt cô hơi đỏ lên, lại cố gắng cười với ông, "Tiểu Duyệt không bao giờ làm những chuyện khiến ông tức giận nữa."

Lúc này ông Tô mới mở miệng, vẫn thờ dài như cũ, "Là ông không tốt. . . . . Con cũng mệt mỏi, về nghỉ đi."

Cô lắc đầu, không chịu rời đi.

Ông Tô cũng không vội vã ép cô, nhìn cô hồi lâu, lộ ra nụ cười, tựa hồ đang để cho cô yên tâm, không phải lo lắng ông, "Ông mệt chết đi, muốn ngủ một lát."

Cô lắc đầu, sau đó lại gật đầu, trơ mắt nhìn ông nhắm mắt lại, ông sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Tô Tử Duyệt vẫn ngồi ở bên giường, cho đến khi ông Tô ngủ, cô có thể cảm thấy ông ngủ rất sâu, dịch chân cho ông, lúc này mới đứng dậy, đi ra ngoài hóng mát một chút. Cô vẫn không hiểu, vì sao ông nghe được chuyện của Giang Dục lại kích động như vậy, thậm chí lập tức để cho cô phá bỏ đứa nhỏ trong bụng. Cô đứng ở hành lang thông gió bên cửa sổ, đầu tay lên bụng của mình, nhất thời tim man man lạnh lạnh.

Bọn họ nói đứa bé cũng có cảm ứng, nếu như bên ngoài không hoan nghênh nó, nó sẽ trở nên rất yếu ớt, thế nên không thể đến thế giới này. Là lỗi của chính mình, thái độ ngay từ đầu với đứa bé này là có cũng được mà không có cũng được, không muốn bỏ ra tình cảm, đến bây giờ ông Liên cũng không hoan nghênh nó đến.

Sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, cô xoay người, liền nhìn thấy Hạ Ngữ Đình đang đứng cách cô không xa.

Khí chất trên người Hạ Ngữ Đình biến hóa rõ ràng, bây giờ trở nên giỏi giang lại quyền rũ, đôi mắt lấp lánh, cho dù Tô Tử Duyệt không thích, cũng phải thừa nhận, một cô gái như thế rất dễ làm cho đàn ông động lòng, chỉ là loại đẹp này, cô hoàn toàn không thường thức nổi.

"Cô tới nơi này làm cái gì?" Tô Tử Duyệt lạnh lùng nhìn về phía Hạ Ngữ Đình.

"Tôi xem tình huống giám đốc Tô như thế nào." Hạ Ngữ Đình mở miệng cười hình như tâm tình rất tốt.

Khoe miệng Tô Tử Duyệt hạ xuống, không nói chuyện.

Hạ Ngữ Đình lại nói hết sức, "Có phải cảm thấy tôi không có lòng tốt như vậy hay không? Chính xác là, tôi đến xem một chút có phải giám đốc Tô mệnh không. . . . ."

Phía sau hai chữ không nói ra miệng, Hạ Ngữ Đình thấy Tô Tử Duyệt trừng mắt nhìn mình, khỏi phải nói bộ dáng mảy may làm cho người ta thoải mái, thật

sự sung sướng.

"Ông nội tôi sẽ trường mệnh trăm tuổi, xin lỗi, để cho cô thất vọng."

"Này cũng không có gì thất vọng, dù sao gieo họa sống ngàn năm!"

"Đúng vậy, cho nên hiện tại cô và mẹ cô cũng còn sống." Tô Tử Duyệt mỉm cười, cho dù giả cười, cũng cười động lòng người, cô có một đôi mắt đẹp vô địch, cực kỳ linh động.

Sắc mặt Hạ Ngữ Đình lạnh cực nhanh, "Cô không có tư cách nói mẹ tôi." Trên cái thế giới này, Tô Tử Duyệt là người không có tư cách nhắc tới mẹ cô nhất, chính là Tô Tử Duyệt, là chỗ làm bản tình yêu của cha mẹ cô.

"Tôi liền nói ra, cô có thể làm gì tôi?" Tô Tử Duyệt hát cảm lên.

"Tô Tử Duyệt, cuối cùng có một ngày tôi sẽ thấy bộ dáng cô khóc." Nói xong Hạ Ngữ Đình lại cười, "Không đúng, trước đây thật lâu, đại khái tôi làm đến, từ một khắc Phương Văn Thành yêu tôi kia. . . . . A."

"Đáng tiếc bây giờ người đang khóc thảm phải là mẹ của cô." Tô Tử Duyệt nghiêng đầu, "Biết người đàn ông mình yêu cùng cô gái khác sinh con, mùi vị kia sẽ rất dễ chịu, bằng không sẽ không mỗi ngày trốn ở nhà, ngày ngày hiểu ra."

"Cô." Lúc này Hạ Ngữ Đình thật bị Tô Tử Duyệt chọc giận, "Kẻ lừa đảo, các người đều là kẻ lừa đảo, cha tôi chỉ thích mẹ của tôi, là các người lừa gạt, ông ấy mới động lòng với cô gái khác. . . . ."

"Vậy cô nói tôi ra đời thế nào? Tiếp nhận thực tế khó như vậy sao? Ba tôi yêu mẹ tôi rất nhiều, người của toàn thế giới đều biết, ba vì cứu mẹ đang mang thai mà chết."

"Không thể nào, tại làm sao một người trong thời gian ngắn ngủi có thể với một cô gái khác. . . . ." Đây là chỗ Hạ Ngữ Đình vẫn hoài nghi, cô không tin cha phản bội với mẹ, tuyệt đối không tin.

"Cái này thì có gì không thể?" Tô Tử Duyệt cười một cái, "Lúc trước không phải cô dùng thời gian một tháng làm cho Phương Văn Thành lựa chọn cô sao? Vậy ba tôi yêu mẹ của tôi, cũng thuộc tình hữu khả nguyên."

Sắc mặt của Hạ Ngữ Đình càng khó coi hơn, cô siết chặt tay của mình, hận không thể cào nát mặt của cô gái trước mắt này, nhưng cô không có làm như vậy. Chỉ có chỉ có bản thân Hạ Ngữ Đình rõ ràng, cho dù sự kiện năm đó, cô cũng không có thắng, dù mặt ngoài thật là cô thắng, cô mừng rỡ cho rằng sau khi Phương Văn Thành chia tay Tô Tử Duyệt thì sẽ tìm mình nhưng anh lại nói với mình, anh không có cách nào ở một chỗ với cô, bởi vì anh phát hiện sâu trong nội tâm của anh còn yêu Tô Tử Duyệt, đối với cô, có lẽ chỉ là một lúc. . . . . thương tiếc.

Nhưng thì thế nào, tất cả mọi người đều biết, Phương Văn Thành và Hạ Ngữ Đình cô, từ bỏ Tô Tử Duyệt, đây là cô muốn lấy gì thì được đó.

Tô Tử Duyệt thấy Hạ Ngữ Đình chuẩn bị rời đi, nhẹ nhàng mở miệng, "Đi thông thả, không tiễn."

Ở trong lòng Hạ Ngữ Đình nói —— để cho cô ngóng cuồng mấy ngày nữa đi, mấy ngày sau, tôi sẽ khiến cô so với ai khác cũng khóc thảm hơn.

Nhìn bóng lưng Hạ Ngữ Đình rời đi, Tô Tử Duyệt hơi cong môi một cái, đại khái cô nghĩ mình là người thuộc về cái loại ác độc đến mức tận cùng, chuyện năm đó, rõ ràng cô biết được nên tính là lỗi của ông nội, nhưng cô lại cố chấp lựa chọn đứng ở bên ông, hơn nữa còn không tốt như vậy. Cô vĩnh viễn cũng không có ý định nói chân tướng cho người khác biết, dù mẹ con Hạ Ngữ Đình vì cái chết của cha cô canh cánh trong lòng khổ sở nhiều năm như vậy, cô cũng sẽ không nói cho bọn họ biết, cha của cô tự sát.

Cha của cô, chính là vì xảy ra tai nạn xe cô cứu mẹ mới chết, trước kia như vậy, về sau cũng là như vậy.

Nếu như cô không biết chân tướng, tốt biết bao nhiêu, cũng có thể tự nói với mình như vậy, cha mẹ của mình đúng là yêu nhau. Nếu không cô sẽ không cảm thấy bản thân có chút đáng thương, rõ ràng cô cái gì cũng không kém, đời này cũng có thể áo cơm không lo, như vậy đáng thương nên tính là không đáng kể chứ?

Cô tự giễu cười, xoay người, tiếp tục đứng ở cửa sổ.

Gió vù vù thổi tới, đồng thời mang đến lạnh, cũng làm cho cô càng thêm tỉnh táo, cô cảm thấy lạnh, không phải thân thể, mà là tâm, lạnh quá lạnh quá.

Sau khi cô đứng một lát, phải đi phòng bệnh nhìn ông nội, ông còn ngủ, hình như đang ngủ say, lúc này cô mới yên tâm, lại đi tới sân thượng, gió trên sân thượng lớn hơn, sẽ phải có cảm giác, cô sợ nóng, cũng không sợ lạnh, thích cảm giác man mát lạnh lạnh.

Gió trên sân thượng xác thực rất lớn, thổi trúng sợi tóc bay loạn, cô không ngừng sửa sang lại tóc, đại khái cũng ghét bỏ phiền toái, liền đi tới cửa sân thượng, cứ như vậy tùy chỗ ngồi xuống, cũng có gió thổi tới, chỉ là rõ ràng nhỏ rất nhiều, loại cảm giác lạnh lạnh vừa đúng.

Một bàn tay cô chống trên tường, để đầu trên tay, nhắm mắt lại suy tưởng.

Cũng không biết suy nghĩ bao lâu, cô cảm thấy thế giới suy nghĩ cùng thế giới chân có cùng cảm giác, nói không ra cảm giác gì, mà sau khi cô bị người ôm lấy, mới phục hồi tinh thần lại.

Giang Dục ôm lấy cô, phát hiện trên người cô cũng lộ ra một cổ lạnh lẽo, không nhận được ôm chặt hơn nữa. Mặt của anh cũng dán lên mặt của cô, để cho anh càng có thêm loại cảm giác đau lòng không nói ra được, mặt của cô cũng rất lạnh rất lạnh, vì vậy anh đem hành vi cô nói mát thành tự mình hại mình.

Đầu tiên thân thể của cô căng thẳng tới cực điểm, nửa buông lỏng, "Anh. . . . . Làm sao biết em ở nơi này?"

Cô vốn muốn hỏi anh vì sao lại tới, lại nghĩ đến ngay cả Hạ Ngữ Đình cũng biết chuyện ông nội cô nằm viện, vậy anh biết cũng hợp tình hợp lý.

"Em không có ở phòng bệnh, liền lên tới xem một chút, kết quả em thật sự ở nơi này." Anh buông cô ra, ngồi ở bên cạnh cô, lại dùng tay ôm cô trong ngực, "Không nên quá lo lắng, bác sĩ nói tình huống không nghiêm trọng."

Khỏe miệng cô hạ xuống, lại phát hiện mình cười không nổi, cô rất muốn nói với anh —— chúng ta tách ra thôi. Cái ý niệm này, hôm qua từ một khắc ông ngã xuống thì có, cô cho là mình có thể rất bình tĩnh đi làm, lại phát hiện trước mặt anh, mình hoàn toàn không nói nên lời.

Trong ngực anh thật ấm áp, để cho cô ý niệm tham lam như thế, đúng vậy, chính là quá mức tham luyến rồi, vừa làm vui vẻ, vừa lại khó chịu. Cô ngẩng đầu lên, nhìn về khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng của anh "Giữa anh và ông nội, có phải có hiểu lầm gì hay không? Hình như ông. . . . ." Câu nói kế tiếp hóa thành một tia than nhẹ.

Giang Dục nhíu mày, "Một lúc cũng không giải thích rõ ràng được."

Cô cúi mặt, đại khái nhớ anh không biết tính tình của ông, coi như giải thích rõ cũng vô dụng. Cô đều không biết, cái ôm trong ngực này, mình còn có thể dựa vào bao lâu, mỗi một lần, đều trở thành ban ân đi!

Buổi sáng một trận mưa xuống, làm cho nhiệt độ cao giảm xuống, anh vuốt tay lạnh như băng của cô, chân mày càng thêm nhô cao lên, nhanh chóng cởi áo của mình xuống khoác lên trên người của cô.

Cô thừa nhận, ngày hôm qua ngay trước mặt ông nội, cô thừa nhận yêu anh. Không phải hiện tại, không phải lúc cô phát hiện mình mang thai, mà lúc trước, chính là cô cảm thấy mình động lòng, cô mới chịu rời đi, cô không muốn ở trong một đoạn tình cảm, ấy là trước kia luân hãm một cái.

Cô cảm thấy hình như bản thân vẫn đang làm chuyện sai lầm, muốn rời khỏi phải nên rời đi hoàn toàn mới đúng, cô lại trở về bên cạnh anh, đưa đến cái cục diện khó giải hiện nay.

Anh thấy cô quá trầm mặc, không khỏi nhìn về phía bụng của cô, "Em thích con trai hay con gái?"

Cô cũng cúi đầu nhìn bụng mình, "Anh thì sao?"

"Đều sẽ thích đi!" Anh cười cười, "Con trai muốn nhúng tay vào phải nghiêm một chút, con gái cưng chiều hơn."

Cô gật đầu, "Em cũng nghĩ giống vậy." Cô lại nhướn mày, "Nghĩ đến một đứa bé trong bụng mình chui ra ngoài, suy nghĩ còn rất khản trương một chút."

"Hà?"

Cô lấy tay khoa tay múa chân lung tung, "Nói không ra loại cảm giác đó, chính là cảm thấy thần kỳ!"

Bọn họ liền lấy đề tài đứa bé hàn huyên một lát, Tô Từ Duyệt muốn đi phòng bệnh xem ông nội, vào lúc này ông nên tỉnh. Giang Dục và cô cùng nhau xuống lầu, anh chỉ đứng ở bên ngoài phòng bệnh, cũng không đi vào.

Tô Từ Duyệt đi vào thì ông Tô đã tỉnh, mắt có chút vô hồn, sau khi cô đang đi vào, ánh mắt có tiêu điểm, rơi vào trên người cô.

Cô nhận thấy được về mặt ông có chút bất đồng, lúc này cô mới có chút khản trương, trên người cô còn khoác áo của Giang Dục, cô thật hồ đồ, thậm chí ngay cả cái này cũng quên lấy xuống.

"Ông nội. . . . ."

Cô cũng không biết phải nói gì rồi, ông Tô chỉ nhìn cô, "Giang Dục ở chỗ này?"

Cô cắn môi, không biết mình nên gật đầu hay lắc đầu, vì vậy chỉ nhìn ông.

"Cho hắn đi vào."

Cô có chút nóng nảy, muốn nói cái gì, lại ngậm miệng sau khi thấy ánh mắt ông.

Lúc này cô mới đi ra ngoài, kêu Giang Dục đi vào. Giang Dục cũng cảm thấy có mấy phần kinh ngạc, không ngờ vào thời điểm này, ông Tô lại yêu cầu gặp anh. Sau khi anh đi vào, ông Tô liếc mắt nhìn Tô Từ Duyệt, "Con đi ra ngoài."

"Ông nội." Cô có chút nóng nảy.

"Đi ra ngoài."

Tô Từ Duyệt liếc mắt nhìn Giang Dục, anh gật đầu với cô một cái, ý bảo không có gì, lúc này cô mới từ phòng bệnh đi ra, cũng đóng cửa phòng bệnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tô Từ Duyệt ngồi ở trên ghế dài bên ngoài hành lang, trên người cô luôn có mấy viên thạch anh, màu sắc khác nhau, vào loại thời điểm này, sẽ lấy ra, đặt ở trong tay vuốt vuốt, như thế này sẽ ngăn cản thành công việc cô suy nghĩ lung tung. Cô không biết ông nội muốn nói gì với Giang Dục, không dám nghĩ đến chuyện tốt nhất, như vậy sẽ làm người ta thất vọng, cũng không nguyện ý nghĩ đến chuyện xấu nhất, như vậy quá khó chịu, vì vậy dứt khoát cái gì cũng không nghĩ.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cửa phòng bệnh được mở ra, cô lập tức dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu lên nhìn qua. Giang Dục đứng ở cửa, hướng cô cười cười, nhìn qua vẻ mặt hết sức nhẹ nhõm.

Cô lập tức đứng dậy, lúc muốn đi tới chỗ anh, anh đã đi tới đây, vươn tay vuốt tóc cô, miệng hơi cười, "Lo lắng cho anh?"

Cô lắc đầu, cô cũng không lo lắng, không có khả năng ông nội làm gì anh. Cô chỉ khẩn trương, không muốn ông nội nói lời khó chịu với anh, cũng sợ anh nói cái gì kích thích ông. Cũng may, bây giờ là loại tình trạng này, vẫn trong phạm vi cô tiếp nhận.

Nụ cười trên mặt Giang Dục nhạt đi hai phần, tay đặt trên đầu cô lập tức rơi vào trên mặt cô, nhẹ nhàng bấm một cái, tựa hồ như vậy mới có thể tiêu trừ bất mãn bởi vì cô lắc đầu. Cô tuyệt đối không để ý thái độ lúc này của anh, "Ông nội nói với anh cái gì?"

"Em cảm thấy chúng ta có thể nói cái gì?"

Cô nhìn anh lúc lâu, vẫn là lắc đầu, vẫn là hi vọng anh giải thích nghi hoặc.

"Chúng ta có thể nói, tất nhiên cũng chỉ có em."

Cô vẫn nhìn anh, "Sau đó?"

Anh kéo cô vào trong ngực, hưng hăng ôm chặt, nhẹ nhàng nói chuyện ở bên tai cô, "Ông ấy bảo anh chăm sóc em thật tốt, anh đồng ý rồi."

Cô mở to hai mắt, hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì, cô thật sự không ngờ sẽ là kết quả như vậy, ông lại đưa ra quyết định như vậy? Trong nháy mắt cô trở nên áy náy, cô còn nghĩ ông nội như vậy, thật sự cô không phải cô cháu gái tốt.

Anh phát hiện lúc cô ở trong lòng mình thì tâm sẽ lập tức trở nên tràn đầy, thế này anh mới phát giác được có lẽ mình đã phạm vào một sai lầm cực lớn. Luôn cho là, theo tuổi tác gia tăng, điều mà họ gọi là yêu và tình dục đều phai nhạt, hình như những thứ đó chỉ thuộc về tuổi trẻ khinh cuồng thì mới có thể có, dần ông ở độ tuổi của anh cũng chỉ có thể yên ổn, mưu cầu một phần tình cảm ổn định, kết hôn sinh con. Không phải như vậy, thật sự không phải... Có lẽ là phương thức biểu đạt tình cảm khác với thời niên thiếu, nhưng nội tâm vẫn ẩn giấu vui vẻ lại giống nhau.

Đột nhiên anh nghĩ đến Đinh Đào nói, nếu như một cô gái đáng đáp phù hợp với nội tâm mong đợi, loại cảm giác đó sẽ khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào, mà lúc lần đầu tiên anh thấy cô là cảm giác gì?

Anh đã quên rồi, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, lại biết, cô là loại hình phụ nữ trong lòng anh, chính là như vậy, nếu không đã độc thân lâu như vậy, làm sao ngay lập tức lại chọn cô!

Bọn họ lại nói chuyện một lát, anh mới rời đi, mà cô cũng xoay người vào phòng bệnh.

Sau khi Giang Dục vào thang máy, mới vừa rồi nét mặt lạnh nhạt như gió đã hoàn toàn thay đổi. Mới vừa rồi tư thái lúc ông Tô nói chuyện hết như người gây sự, thật đúng là để cho anh ấn tượng khắc sâu. Nhìn từ biểu hiện của ông Tô, thế nhưng anh lại biết, ông lão này tuyệt đối là thật lòng đối đãi Tiểu Duyệt, thậm chí không ngại cảnh cáo anh, nếu như dám đối xử không tốt với Tiểu Duyệt, ông nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

Anh cười một cái, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

*****

Tô Từ Duyệt đi vào phòng bệnh, nhìn ông nội nằm trên giường bệnh, lập tức cau mày, cô cảm giác ông có chỗ khác, tựa như trước kia ông như con cọp hung mãnh, hiện tại ông lại giống con cọp bị người ta nhốt mất răng, mặc dù vẫn là con cọp, lại bớt đi khí chất bén nhọn.

"Ông nội." Cô đi tới ngồi xuống, "Hiện tại cảm thấy thế nào?"

Trên mặt ông Tô lộ ra nụ cười, "Tốt vô cùng, đừng lo lắng, ông nội nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi."

Cô gắng sức gật đầu, "Ông nội nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi."

Ông Tô vươn tay ra, cô lập tức hướng đến một chút, ông Tô đưa tay đến trên mặt cô, má trái sưng đỏ của cô đã hoàn toàn biến mất, "Còn đau không?"

Cô lắc đầu một cái, "Không đau, tuyệt đối không đau." Ông nội làm việc gì, tuy có lúc cố chấp một chút, nhưng cũng có lý do của ông, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra hành động khó hiểu, "Ông nội, không phải ông và anh ấy có chuyện gì không vui?"

Tối hôm qua ông nội quá kích động, loại kích động này làm cho cô không có cách nào ra về bình tĩnh cái gì cũng không biết.

Ông Tô lắc đầu một cái, "Không liên quan tới Giang Dục." Ông khẽ thở dài cảm thán, "Là ông nội không tốt, trong lúc công ty rối loạn, tâm tình không tốt, nhất thời kích động. Ông nội nên nói xin lỗi con, mong con tha thứ cho ông."

"Con làm sao có thể trách ông nội thương yêu nhất của con đây, nhưng ngàn vạn lần ông không được gạt con."

"Có lúc nào ông lừa gạt con?" Ông Tô cười đến càng thêm rực rỡ, "Xác thực ông nên nói xin lỗi, thế mà lại hoài nghi Tiểu Duyệt lấy cuộc sống của chính mình làm tiền cược, Tiểu Duyệt của ông làm sao có thể làm ra chuyện đần độn như vậy đây. Hiện tại ông biết, là ông hiểu lầm, con và Giang Dục là thật tâm đối đãi đối phương, đã như vậy, tất nhiên ông sẽ không cố chấp chia rẽ các con. Nếu không có thể ông sẽ mất đi cô cháu gái thương yêu nhất."

"Ông nói thật?"

"Đương nhiên là thật. Ông đã hỏi Giang Dục rồi, cậu ấy chỉ bởi vì con là con, mà không phải bởi vì con là cháu gái của ông, đã như vậy, ông rất yên tâm."

"Ông nội." Cô tựa vào trên người ông, có loại xúc động không nói ra được.

Ông Tô vuốt đầu cô, "Cũng lớn như vậy rồi, còn làm nũng như vậy."

"Rõ ràng con vẫn còn nhỏ."

"Đúng vậy, Tiểu Duyệt của ông còn nhỏ." Ông Tô không nhịn được lắc đầu, "Cũng sắp làm mẹ người ta rồi, phải có tư thái làm mẹ." Ông Tô nhìn bụng cô, có mấy phần vui mừng, đột nhiên biết mình sẽ làm cụ ngoại, loại cảm giác này rất kỳ diệu, nếu như ông có thể nhìn thấy đứa bé này ra đời, cả đời này cũng không hối tiếc.

"Làm mẹ thì không thể nhỏ sao?"

"Có thể, có thể, có thể." Ông Tô cười đến mặt mày thỏa mãn.

Tô Từ Duyệt cúi đầu nhìn bụng mình, bảo bối, con xem, hiện tại có nhiều người mong đợi con đến như vậy, con nhất định phải khỏe mạnh lớn lên, mẹ mong đợi con, ba cũng mong đợi con, hiện tại cụ ngoại cũng rất mong đợi con.

Ông Tô nhìn cô, lúc này trong lòng âm thầm thở phào một hơi, có thể ông đã ra quyết định chính xác rồi, chỉ cần Tiểu Duyệt có thể hạnh phúc, rất nhiều chuyện, ông đều có thể không so đo.

*****

Lúc xế chiều, Diệp Tiêu Tiêu cũng chạy tới, trong phòng bệnh nói đùa với ông Tô một lúc. Ông Tô vẫn luôn biết rõ Diệp Tiêu Tiêu là bạn tốt nhất của Tô Từ Duyệt, cũng coi Diệp Tiêu Tiêu như nửa cháu gái mà đối đãi, khiến Tô Từ Duyệt ở một bên ghen tỵ mà cảm thán liên tục, thế mà ông nội lại đối xử với người ngoài tốt như vậy, làm cho Diệp Tiêu Tiêu bầm cô một phen.

Sau khi ông Tô nói chuyện một lúc, lại thấy buồn ngủ, Tô Từ Duyệt và Diệp Tiêu Tiêu cùng đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài sắc mặt Tô Từ Duyệt liền trở nên có chút nặng nề.

Diệp Tiêu Tiêu cũng có chút không hiểu, "Aizz, không phải là cậu nói ông nội cậu đã tiếp nhận sự tồn tại của Giang Dục rồi sao? Thế nào còn mặt ừ mày ề như vậy, cẩn thận vị kia nhà cậu nhìn thấy bộ dạng này của cậu lại không cần cậu nữa."

Tô Từ Duyệt đưa Diệp Tiêu Tiêu xuống lầu, "Tóm lại mình cảm giác có chút lạ?"

"Cái gì?"

"Cảm giác bọn họ gạt mình một chuyện."

"Nếu như bọn họ thật sự gạt cậu một chuyện, đây chẳng qua là sợ sau khi cậu biết sẽ không thoải mái, cậu cần gì phải rối rắm? Chỉ cần ông nội cậu nguyện ý thành toàn các cậu, mà cậu cũng ở cùng Giang Dục rất tốt, cần gì tự đi tìm khổ nãi!"

Tô Tử Duyệt suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có chuyện như vậy, cần gì đi lo lắng những thứ không biết kia, "Cậu nói mình và Giang Dục có thể đi tới cuối cùng không? Mình cảm giác, hình như không thấy được tương lai giữa bọn mình."

Lúc này bọn họ ra khỏi thang máy, Diệp Tiêu Tiêu cảm giác có chút không biết nói gì, "Tô Tử Duyệt, lúc học cao trung cậu nói cậu hoàn toàn không tưởng tượng nổi đại học, lúc học đại học cậu bảo hoàn toàn không tưởng tượng nổi tốt nghiệp.... Chừng nào thì cậu tưởng tượng được? Nhưng coi như cậu không tưởng tượng nổi, nó cũng sẽ đến."

"Không phải loại cảm giác này, chính là, đồng thời có chút khẩn trương, cũng có chút tâm tình hoảng hốt."

Diệp Tiêu Tiêu nhún vai, hoàn toàn không có biện pháp hiểu trạng thái của Tô Tử Duyệt, "Mình khuyên cậu, nếu quả thật là có thời gian, có thể thử cùng Giang Dục.... Ừm, thắng thua gặp nhau."

Tô Tử Duyệt lắc đầu, "Không cần."

Thế này Diệp Tiêu Tiêu càng bất đắc dĩ hơn.

Tô Tử Duyệt vẫn đưa Diệp Tiêu Tiêu đến cổng bệnh viện, lúc này mới xoay người đi tới khu nội trú. Thật sự là cô hoảng hốt, loại cảm giác này, làm cho cô thấp thỏm không nói ra được, dù là cô một mực cố ý đè nén. Hình như cô đã từng trải qua cảm giác như vậy, lần đầu tiên là bởi vì mẹ qua đời, lần thứ hai là bởi vì Phương Văn Thành nói lời chia tay, lần thứ ba lại là ông nội té xỉu.... Như vậy hiện tại hoảng sợ không biết lại là vì cái gì?

Cô cúi đầu nhìn bụng mình, nhẹ tay sờ lên, "Con nhất định phải khỏe mạnh bình an, nhất định."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Ngày hôm sau, Giang Dục lại đến bệnh viện, anh mua không ít đồ, sau khi ông Tô nhìn thấy anh, liền lấy có có chút dỗi, bảo Tô Tử Duyệt đi mua, cho nên cô phải đi.

Tô Tử Duyệt biết ông nội chỉ là muốn mình rời đi, cô cũng không có cách nào đi cự tuyệt.

Sau khi Tô Tử Duyệt rời đi, ông Tô ho nhẹ vài tiếng, thật vất vả mới ổn lại. Trong khoảng thời gian này ông Tô đã nhận thức rõ ràng, sức khỏe của mình càng ngày càng không tốt, ông cũng không có bao nhiêu thời gian đi cứu vãn nguy cơ tràn ngập của công ty. Biết được thực tế như vậy, cũng tiếp nhận thực tế như vậy, loại cảm giác này cũng không tốt hơn.

Sau khi nhận rõ hiện trạng, ông Tô thở một tiếng thật dài, nhìn người trẻ tuổi trầm ổn trước mắt này, vừa mới chuẩn bị ngồi dậy, Giang Dục đã đi đến, chỉnh giường nâng lên, để ông Tô nửa nằm. Khi anh làm động tác này thì ông Tô vẫn nhìn anh chăm chăm không rời, trong ánh mắt kiên định lại có điểm xem xét, "Thu mua công ty Tô thị, biến công ty Tô thị thành cơ sở gia công nguyên vật liệu, đây chính là nguyên nhân cậu hợp tác với nhà họ Hạ?"

Mấy người đời sau của nhà họ Hạ, vốn chuyện nhỏ cũng không phải là không có, lại cũng chỉ có thể để cho nhà họ Hạ ổn định, mà không phải phát triển như bây giờ, trong việc này Giang Dục có bao nhiêu ảnh hưởng, tự ông Tô biết rõ trong lòng. Thôi, thôi, tranh đấu nhiều năm với nhà họ Hạ như vậy, đã sớm không thêm nghĩ tới nguyên nhân lúc đầu, chỉ biết là đời này tuyệt đối không thể bại bởi người của nhà họ Hạ. Hạ Tông Văn đang nghĩ gì, tự ông Tô cũng rõ, Hạ Tông Văn muốn khi ông còn sống, bỏ công ty Tô thị vào túi, chỉ có như vậy, nhà họ Tô mới thực sự xong đời, mới có thể hóa giải mối hận trong lòng bọn họ. Mà đó cũng là cục diện ông không muốn thấy nhất.

Giang Dục trầm mặc hai giây, "Không phải."

Ông Tô cười cười, đối với câu trả lời này ông từ chối cho ý kiến. Giang Dục cũng không giải thích thêm, thu mua công ty Tô thị có lợi lại có hại, nếu như biến thành cơ sở gia công nguyên vật liệu, thật sự không tệ, như vậy khi đưa tất cả sản phẩm của nhà họ Giang đưa vào hoạt động thì có thể từ gia công nguyên vật liệu đến đưa thành phẩm ra thị trường, tạo thành một dây xích hoàn chỉnh, giảm bớt khâu trung gian, không chỉ có thể tiết kiệm lượng lớn tiền bạc, mà còn có thể tránh khỏi những phiền toái không cần thiết. Chỉ là những thiết bị đặt được của công ty Tô thị, còn nuôi một nhóm nhân viên kỳ cựu, những thứ này đều là tai hại, chỉ là đối một nhóm thiết bị và ứng đối quan hệ nhân sự đều là một phiền toái lớn..

"Ta nguyện ý cho cậu tất cả cổ phiếu trong tay ta." Ông Tô nói ra quyết định của mình.

Chỉ cần công ty Tô thị không rơi vào tay người nhà họ Hạ, như vậy tất cả đều không quan trọng nữa, bây giờ công ty Tô thị đã không phải là sức lực của một mình ông có thể vãn hồi rồi, mà ông cũng không nguyện ý lúc còn sống thấy nó tan biến.

Giang Dục chỉ nhìn ông Tô.

Ông Tô cười cười, "Không phải phản đứng tên Tiêu Duyệt, một phần khác trong tay ta..."

Hình như Giang Dục đã hiểu ra cái gì, rất lâu trước kia ông Tô cũng bắt đầu đề phòng Hạ Tông Văn rồi, vì phòng ngừa có người lén lút thu mua cổ phần, vì vậy để một phần cổ phần ẩn danh, cho dù Hạ Tông Văn mua cổ phần Tô thị với giá cao, cũng không thể vượt qua số cổ phiếu của ông Tô và Tô Từ Duyệt.

Đây là một ông lão cẩn thận.

"Có thể." Giang Dục tạm ngừng, "Nhưng trước hết cắt đứt mạng lưới quan hệ phức tạp trong công ty, cháu không muốn sau này có phiền toái gì."

Ánh mắt của ông Tô khẽ thay đổi.

Về mặt Giang Dục cung kính, chỉ là lời nói ra cũng không dễ nghe, "Bây giờ căn bản công ty Tô thị là củ khoai lang nóng bỏng tay, ngoài mặt có vẻ như cháu chiếm tiện nghi, thật ra thì chẳng qua là tốt xấu nửa nọ nửa kia, xử lý rõ ràng những thứ sổ sách nợ khó đòi kia cũng đủ làm cho người ta phiền lòng rồi, cho nên phiền toái khác, vẫn là xử lý tương đối tốt."

Ông Tô không nghĩ tới, lúc này Giang Dục cũng không lui lại một bước, sắc mặt có chút thâm lương, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, không muốn thua quá thảm, nhất định phải cúi đầu.

"Chuyện này đừng nói cho Tiểu Duyệt." Ông Tô nhắm hai mắt lại.

"Cô ấy cũng sẽ biết." Giang Dục vẫn quyết định giải thích, "Cháu đưa ra quyết định này, không liên quan tới cô ấy lắm, chuyện tốt xấu nửa nọ nửa kia kia, căn bản chính là vì cô ấy nhưng cũng không phải là vì cô ấy. Sau khi cô ấy kết hôn với cháu, tất cả của cháu đều là của cô ấy, đến lúc đó cô ấy có ý kiến gì, cháu đều sẽ tôn trọng."

"Được, ta tin cậu một lần, giao Tiểu Duyệt cho cậu."

Khi không bàn luận cái đề tài nghiêm túc đó nữa thì về mặt Giang Dục cũng buông lỏng không ít, mặt mày mang theo vài phần nụ cười, "Cảm ơn ông chịu cho cháu một cơ hội."

Anh là người công và tư rõ ràng, hợp tác với ông Tô, là chuyện đàn ông, vậy thì phải đi theo trình tự bình thường.

*****

Tô Từ Duyệt xách một túi to thức ăn trở về, trong chiếc lát vừa mới vào phòng bệnh, ông Tô liền mở miệng, bảo cô đi cùng Giang Dục ra ngoài ăn cơm, cái này rõ ràng là để cho cô và Giang Dục đơn độc ở chung một chỗ, điều này làm cho cô có chút buồn bực nhìn ông, chỉ là hình như ông cảm thấy tương đối hứng thú đối với thức ăn cô mua về.

Cô do dự hai giây, vẫn là cùng Giang Dục đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra, cô liền nở nụ cười, đôi mắt ánh sáng khó hiểu của Giang Dục, "Cười cái gì?"

Bọn họ sóng vai đứng chờ ở cửa thang máy, Tô Từ Duyệt nghiêng mặt sang bên nhìn anh, "Thật sự em vẫn muốn biết ông nội gọi anh là gì... tổng giám đốc Giang? Giang tiên sinh? Tiểu Dục.... Không nghĩ tới ông lại gọi thẳng tên anh."

Vừa đúng lúc thang máy mở cửa, Giang Dục đưa tay liền ôm lấy hông cô, sau khi ôm cô vào ngực mình, kéo cô đi vào trong thang máy, "Buồn cười như vậy?"

"Anh không cảm thấy?"

Anh cúi đầu hung hăng hôn nhẹ trên môi cô, để cho cô không gãy giữa, trong thang máy hôn tiếp, nếu như vừa lúc có người đi tới, thì sẽ lúng túng lắm. Mặc dù thấy trong phim truyền hình xảy ra loại tình tiết này, cảm giác rất lãng mạn, rất kích thích, đổi lại trong cuộc sống, trừ khăn trương chỉ có khăn trương.

"Sợ?" Mặc dù mặt anh cách cô một chút, nhưng tay lại không có nửa điểm buông ra, "Còn cười hay không."

Cô ngẩng đầu lên, về mặt có chút kiêu ngạo, "Em cứ cười, cứ cười. . . . ."

Về mặt kia giống như đang hỏi ngược lại anh, em cứ cười, anh có thể làm gì em?

Con số màu đỏ bên trong thang máy biến thành "1", trong nháy mắt cửa mở ra, anh nhanh chóng buông tay trên eo cô ra, giống như mới vừa rồi bọn họ không làm gì, mà người đứng ngoài chuẩn bị vào thang máy, cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ. Bọn họ cùng nhau đi ra khỏi thang máy, mới vừa rồi trong nháy mắt cửa đột nhiên mở ra, quả thật cô có chút bị giật mình, không ngờ anh phản ứng nhanh như vậy, bộ dạng mới vừa rồi của bọn họ, dù là không hề làm gì cả, người khác dựa vào trí tưởng tượng cũng có thể liên tưởng ra rất nhiều.

"Tốc độ phản ứng thật là nhanh." Cô không khỏi liền nói suy nghĩ trong lòng mình ra miệng.

"Đây chính là kịch tính trong truyền thuyết?"

Cô làm bộ than thở, "Thì ra là chính anh cũng biết ưu điểm của mình rất ít."

Lời này khiến lực tay Giang Dục đặt ở trên vai cô mạnh hơn, để cho cô dựa sát vào người anh, cô cố gắng duỗi thẳng thân thể của mình ra, nhưng sức lực làm sao bằng anh, vẫn là để cho anh được như ý, hơn nữa cô muốn ngẩng đầu lên cảm tức nhìn anh cũng không làm được, bởi vì tay anh gắt gao ngăn chặn đầu cô, để cho cô như chim nhỏ nép vào người anh.

Mọi người đi qua bọn họ thì đều cố ý nhìn bọn họ một cái. Tô Tử Duyệt cảm thấy cảm giác này cực kỳ không thoải mái, nhưng rõ ràng anh cảm thấy thú vị, người khác cảm thấy đáng vẻ này của bọn họ hơn phân nửa là tình nồng, không biết cô đang bắt mắt, thực tế cùng mặt ngoài kinh ngạc quá mức, ngược lại làm ra một dạng tình thú đặc biệt.

"Lấy tay ra." Cô nhỏ giọng trách cứ anh.

"Anh cứ không, cứ không. . . . ."

Anh lại vẫn học câu thức mới vừa rồi của cô, làm cho cô thật sự buồn bực, "Anh mà không, em sẽ..."

Lời uy hiếp cô còn chưa nói ra miệng, anh liền ghé vào bên tai cô mở miệng nói nhỏ, "Không cho phép tức giận, cũng không được buồn bực, con của chúng ta biết, còn tưởng rằng chúng ta gây gỗ, nó sẽ không vui."

"Anh..."

Trong khi cô có xu hướng buồn bực thật sự, anh nhanh chóng buông tay ra, để cho cô vốn là buồn bực lại không phát tiết được, mở to hai mắt nhìn anh chăm chăm hồi lâu, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, tại sao người này lại như vậy! Anh thấy cô nhìn mình chăm chăm, lại vẫn người xấu cáo trạng trước, "Đây là thế nào đây? Không biết còn tưởng rằng anh bắt nạt em."

"Căn bản là anh đang bắt nạt em."

"Nói dối trước mặt đứa bé cũng không tốt." Giang Dục bắt đầu giáo dục cô.

Lần này thật sự là Tô Tử Duyệt không nhịn được, liếc anh một cái, rốt cuộc là ai đang nói láo đây.

"Anh chưa từng nói dối." Nói xong lại cảm thấy không đúng, như này hình như là cô thừa nhận cái gì, "Em mới không nói dối!"

Giang Dục chỉ mang nụ cười trên mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, giờ phút này tính khí cô có chút ồn ào, đôi mắt chột lóe, một mái tóc dài xõa ra sau lưng, trong ôn nhu có quật cường, nếu như đây không phải là chỗ người đến người đi, anh cảm thấy trong thang máy có thể hành động nhiều hơn một chút nữa.

Có lúc câu người thực ra không phải là chảy máu mũi cái gì đó, mà là loại cảm giác, trong nháy mắt bị đánh trúng, giống như trong lòng có lửa đang thiêu đốt, rồi lại không thể theo bản năng, không thể cháy quá mạnh, nhưng cũng không muốn bị một chậu nước lạnh dập tắt, loại mâu thuẫn trong lòng này, hỗn tạp, bắt mắt dễ và kích động.

Anh lấy lại tinh thần, lúc này mới lại tiến lên, lần này kéo tay cô, "Được, em không có nói láo. Muốn ăn cái gì?"

Cô suy nghĩ một chút, "Đi tiệm ăn của người bạn học kia của anh đi, đột nhiên em muốn ăn chút đồ ăn thanh đạm."

Cửa hàng vẫn là cái cửa hàng trước kia, đối với khách, nhân viên phục vụ không nhiệt tình, cũng không lạnh nhạt, sau khi nhìn thấy bọn họ, tự nhiên bảo bọn họ lên lầu. Bởi vì lần trước đã tới, cô vẫn khắc sâu ấn tượng đối với nơi này, lần đầu tiên cảm thấy, cây trúc còn có thể sử dụng như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ lạ, giống như tản ra mùi trúc nồng đậm, mặc dù rõ ràng là không có mùi. Vậy có lẽ là thuộc về không khí rồi!

Mỗi ngày là đồ ăn thanh đạm khác nhau, nhưng trong một ngày đồ ăn thanh đạm chỉ có mấy loại như vậy, rất cố định.

"Loại cảm giác chờ đợi này cũng rất tốt, không biết có thể được ăn món gì, vì vậy giá trị mong đợi liên tăng cao." Cô vừa cười hi hi vừa nói chuyện, "Hơn nữa thức ăn ở đây cũng được, so với mùi vị trong tưởng tượng là hoàn toàn khác nhau, vì vậy vui mừng lại tăng lên, đây xem như là hai tầng kích thích?"

"Nào có phức tạp như thế." Anh lắc đầu một cái, nhìn cô hồi lâu, lại nhướn mày, "Sao thân hình em không có một chút thay đổi nào? Nguyên nhân có phải là em ăn đặc biệt ít không?"

"Ít xử oan cho em, em ăn cũng không ít." Nói xong tự mình cũng sờ sờ cái bụng vẫn phẳng lì như cũ, "Có phải em thuộc về kiểu người không có nhiều thịt không?"

Vấn đề là trước kia cô cũng không gầy mà, cũng không phải là loại trời sinh thuộc loại ngoại hình gầy, thật buồn bực.

"Vậy thì ăn nhiều một chút." Anh nhìn chăm chăm bụng cô, giống như nhìn lâu mấy giây, thì nơi đó có thể nhô ra.

"Vốn là ăn nhiều." Cô bắt mắt, vì vậy không để ý tới anh, quay đầu nhìn xung quanh.

Cô đã nhìn một hồi lâu, anh mới xác định cô không phải cố ý không để ý tới mình, "Đang tìm cái gì?"

"Hình như vị bạn học kia không có ở đây."

"Em tìm cậu ấy làm gì?"

"Nếu như anh ta ở đây, đợi lát nữa không phải chúng ta có thể được giảm giá sao?"

"Sao anh không nhìn ra em lại tiết kiệm như vậy?"

"Ưu điểm của em luôn luôn là ưu điểm không lộ ra ngoài."

Giang Dục nhìn không được bật cười, "Ừ, xác thực là không lộ ra.... Chỉ là, thật sự em không cần tìm ông chủ, không có cậu ta cũng có thể giảm giá, ừm, anh là khách hàng VIP ở đây."

Tô Từ Duyệt bĩu môi, thì ra là cô đang nghĩ vớ vẩn rồi, người ta là VIP trong VIP đấy.

Lúc này phục vụ bàn đã bung món ăn lên, Tô Từ Duyệt nhìn những thức ăn này đã cảm thấy muốn ăn, hơn nữa vẫn không thể xem thường những thức ăn này, nhìn món ăn thanh thanh đậm đậm nói không chừng lại cay, nhìn món ăn cay đến tê dại nói không chừng là một món ăn thanh đậm, món ăn ở đây hoàn toàn phải gọi là - bạn đoán không ra mùi vị món ăn, chỉ có miệng của bạn mới có thể cho bạn biết rõ chân tướng, mắt cũng sẽ lừa gạt bạn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Mấy ngày kể tiếp, Giang Dục phải đi công tác ở tỉnh khác, lúc anh đi, Tô Từ Duyệt đưa anh đến sân bay. Từ lúc sau khi ra nước ngoài học, đây là lần đầu tiên có người đưa anh đến sân bay như vậy, làm anh cũng không nhớ nổi cảm nhận lần trước cha mẹ đưa mình đến sân bay là như thế nào, đột nhiên anh nghĩ đến cô nói cái loại quan điểm đó rất thần kì, một nam một nữ, giữa hai người xa lạ, có thể đến cùng một chỗ, kết hôn sinh con, tạo thành một gia đình. Mà rõ ràng hai người không có huyết thống, lại có thể thâm nhập vào cuộc đời của đối phương, vì vậy ngay cả chia ly, cũng có vẻ khó có thể chịu đựng.

Mà hình như anh cũng chưa từng có cảm giác như thế, lần đầu tiên coi đi công tác như một lần đi xa, một lần chia ra.

Tô Từ Duyệt yên lặng ngồi bên cạnh anh, thời điểm cô im lặng, rất giống một bức tranh, trên mặt không có cảm xúc gì, cứ yên lặng như vậy, khí chất nhã nhặn đậm đặc, ôn hòa thoải mái. Anh buồn cười nhìn cô, cô đối với việc anh đi xa, hình như cũng không hài lòng lắm.

"Đi không lâu đâu." Anh cười cười.

"Không phải anh nói nửa tháng sao?" Cô lập tức hỏi ngược lại anh.

"Em cảm thấy nửa tháng rất dài?" Anh hơi kinh ngạc nhìn cô.

Cô dùng sức gật đầu.

Tay anh vuốt tóc cô, cười đến có chút không có ý tốt, "Em cảm thấy nửa tháng rất dài, vậy vì sao còn muốn thời gian hai tháng giảm xóc? Thời gian hai tháng này thì không dài?"

Tô Từ Duyệt bị anh nói thế buồn bực hoảng hốt, chẳng qua là nhìn anh, "Cái đó không giống."

Có thể có cái gì không giống? Trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không tranh cãi với cô, "Kể cả không giống nhau, cũng không sao, chờ lúc anh trở về, kỳ hạn hai tháng của em cũng gần như hết rồi." Anh chỉ chỉ mũi, "Đến lúc đó chuẩn bị làm cô dâu của anh đi!"

Cô dâu, lần đầu tiên cô cảm thấy nghe cái từ này cảm động vô cùng.

"Ai nói muốn gả cho anh?" Mặt cô không vui, "Hừ."

"Vậy em ôm đứa bé của anh, chuẩn bị gả cho người nào?"

"Ai cần anh lo...." Cô không được tự nhiên xoay đầu đi, trong lòng cũng tính toán thời gian, cũng đúng, anh đi công tác về, cũng đến kỳ hạn hai tháng lúc trước, thế mà thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, nếu như không phải là anh nhắc nhở cô, cô đã quên mất rồi.

"Được rồi, anh hiểu." Anh quay đầu cô lại, đối mặt với mình, "Phụ nữ luôn ăn ở hai lòng."

"Anh mới ăn ở hai lòng!"

"Đó là quyền lợi của phụ nữ, anh không dám tùy tiện sử dụng linh tính."

"Hừ, ai biết anh là nam hay nữ."

Nhìn bộ dạng không được tự nhiên này của cô, anh chỉ cảm thấy buồn cười, tiến tới bên tai cô, mở miệng cười, "Anh là nam hay nữ, người khác không biết, em nhất định biết...." Nói xong lấy tay sờ bụng cô, đứa bé của bọn họ, chính là minh chứng lớn nhất.

Tô Từ Duyệt cũng sờ một lúc lâu, rất nhanh mặt cô chút nóng lên, sau đó lập tức đỏ lên. Xem như là cô hiểu triết đề, đàn ông đều là động vật háo sắc, chỉ là có biểu hiện ra hay không thôi, hoặc là có thể không chế mình hay không, xét đến cùng, trên bản chất cũng không khác nhau lắm.

Cô phản ứng lại mới lấy tay bấm xuống hông anh.

Giang Dục xoa chỗ bị cô bấm, vẻ mặt vẫn rất vô tội, "Anh nói sai?"

"Anh lại nói, anh lại nói...." Cô sử dụng ánh mắt để uy hiếp.

"Ừm, trong bụng em...."

Anh vẫn chưa nói hết, cô vừa chuẩn bị bấm anh, lần này anh tay mất lạnh lẽo bắt được tay của cô, "Đừng dã man như vậy, anh chỉ muốn nói, trong bụng em có đứa bé của chúng ta, sau khi anh rời khỏi, chăm sóc cho mình thật tốt, ừm, cũng thuận tiện chăm sóc con của chúng ta."

"Em không ngờ, dĩ nhiên biết phải chăm sóc tốt cho mình." Cô không được tự nhiên rút tay mình về, nhìn anh nói như thế.

Giang Dục cười cười, đang chuẩn bị nói gì, thời gian đã đến, phải đi kiểm an rồi. Lúc này Tô Từ Duyệt cũng đứng lên, Giang Dục quay đầu lại nhìn cô, thấy lúc này lông mày cô nhíu lại, anh cầm tay cô, cũng không để ý ánh mắt người khác, kéo cô vào trong ngực mình, hôn cô, không những không buông ra, mà càng thêm nồng nhiệt. Anh không thể không thừa nhận, cảm giác khi ôm lấy cô, giống như là có cả thế giới.

"Chăm sóc mình thật tốt, ăn cơm đúng giờ, bình thường đi bộ nhiều một chút.... Không cho mang giày cao gót." Anh nhất nhất dặn dò.

Mà cô cũng gật đầu không ngừng.

Cuối cùng anh sờ mặt cô một chút, lúc này mới xoay người đi tới cửa kiểm an.

Tô Từ Duyệt cũng nhìn anh, rất muốn nửa tháng này trôi qua nhanh lên một chút, lập tức liền từ hiện tại trực tiếp xuyên qua cho đến lúc này. Giống như là cô ghét nhất phải đối mặt với kỳ thi, trước khi thi luôn muốn nhanh lên một chút xuyên qua đến sau kỳ thi.... Chỉ là đó là một loại né tránh, mà bây giờ còn là một loại hướng tới và mong đợi.

Lúc Tô Từ Duyệt nhìn bóng dáng xa xa của Giang Dục thì cô không nhìn thấy, một chỗ khác, Hạ Ngữ Đình đang chuyên chú nhìn cô. Nói chính xác là ngay lúc Tô Từ Duyệt và Giang Dục xuất hiện, Hạ Ngữ Đình đã đứng ở đó, không nhúc nhích một bước, cô nhìn thấy mới vừa rồi Tô Từ Duyệt và Giang Dục mập mờ, cũng nhìn thấy Giang Dục không nhìn được hôn Tô Từ Duyệt. Từng màn này, cũng bị ghi lại trong trí nhớ Hạ Ngữ Đình.

Hạ Ngữ Đình nhìn Tô Từ Duyệt cắn môi dưới, khoe miệng khẽ gợn lên, Tô Từ Duyệt, đây là cô lại động tình? Rối rắm như vậy, đến che giấu cũng không che giấu được, nếu như là Tô Từ Duyệt nhiều năm trước, có lẽ lúc này đã xông lên phía trước rồi, sau đó lôi kéo tay Giang Dục, để cho anh đừng rời đi, Tô Từ Duyệt bây giờ, không ngờ có điểm tiến bộ như vậy.

Hạ Ngữ Đình không khỏi nghĩ đến ngày ấy, cô đi tới bên cạnh Tô Từ Duyệt, nói với cô, "Tô Từ Duyệt, cô có tin không, tôi chỉ cần một tháng là có thể cướp bạn trai 3 năm của cô?"

Cô nhớ rõ, vẻ mặt của Tô Từ Duyệt nhìn về phía mình khi đó, tựa như đang nhìn một người điên. Nhưng một tháng trôi qua, cô dùng thời gian chứng minh mình không phải là người điên, hơn nữa cũng chứng minh Tô Từ Duyệt là một kẻ điên.

Hiện tại, cô cũng có thể nói cho Tô Từ Duyệt, chỉ cần trong vòng một tháng, là cô có thể khiến Tô Từ Duyệt và Giang Dục chia tay. Lại sẽ là nói câu giống như kẻ điên đi, nhưng cô biết, chính cô có thể làm được.

Hạ Ngữ Đình cười nhẹ một tiếng, "Tô Từ Duyệt, cẩn thận hưởng thụ một chút thời gian tốt đẹp cuối cùng của cô đi, đến lúc đó đáng về chia tay, ngàn vạn đừng khó coi quá."

Làm sao bây giờ, hiện tại cô cũng bắt đầu mong đợi bộ dạng khóc thảm của Tô Từ Duyệt, lúc đó nhất định có thể làm cho mình hưng phấn vui vẻ.

*****

Lại một lần nữa Tô Từ Duyệt thấy Phương Văn Thành, là ngày ông nội xuất viện, tình cờ gặp phải ở bệnh viện. Sau nhiều năm bọn họ gặp lại nhau lần nữa, lần đầu tiên là ở bệnh viện, bây giờ lại là ở bệnh viện. Sau khi cô nhìn thấy Phương Văn Thành, lại vẫn hướng về phía anh cười cười.

"Ngồi cùng nhau một chút?" Phương Văn Thành không nói đến đề nghị ăn cơm chung, chỉ thuận miệng nói qua như vậy.

Tô Từ Duyệt suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu một cái.

Bọn họ cùng nhau đến ghé dài bên dưới một thân cây ngồi xuống, Tô Tử Duyệt phát hiện, lần này nhìn thấy anh, ngay cả một chút cảm giác tức giận cũng không có, cô đã có thể bình tĩnh nhắc tới mấy chuyện quá khứ rồi, nhưng phải nói thật là không có oán hận đối với anh, vậy thật là chuyện bây giờ.

Phương Văn Thành quan sát cô, coi cô như một loại động vật nào đó nghiêm túc nghiên cứu một lần, rốt cuộc có kết luận, "Sắc mặt em không tệ." Anh biết mấy thói quen của cô, chỉ có tâm tình tốt, tình trạng mới có thể tốt, tình trạng tốt, sắc mặt mới có thể tốt.

"Ừ, cũng như anh thôi, anh cũng không tồi." Cô nhìn đối phương một cái, nhanh chóng dời tầm mắt của mình đi chỗ khác.

Phương Văn Thành cười cười, "Em thật sự không tệ.... Mà anh, chẳng qua là được chẳng hay chớ."

Tô Tử Duyệt cứng lại, không biết nên nói cái gì cho phải, "Đừng khiêm tốn như vậy."

Phương Văn Thành lắc đầu một cái, "Em hẳn là muốn kết hôn rồi?"

"Hả?"

"Em và Tổng giám đốc Giang... ngày đó anh chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy bọn em ở chung một chỗ." Chính xác mà nói, là Giang Dục ôm cô, bọn họ ở chung một chỗ vừa nói vừa cười, không coi ai ra gì. Hình ảnh đó làm cho anh rất lâu sau vẫn không thể quên được, không bao lâu trước đó, cô cũng ở trong ngực anh như thế, hôm nay cô lại ở trong ngực một người khác, hết lần này đến lần khác đến lý do oán trách anh cũng không tìm được, tất cả đều là lỗi của chính bản thân anh.

"Ách.... Yên tâm, nếu như mà em kết hôn, nhất định sẽ không quên tìm anh đòi bao tiền lì xì, đừng lo lắng là không thông báo cho anh biết."

Phương Văn Thành than nhẹ một tiếng, "Ừ, đến lúc đó anh nhất định đến sớm."

Mặc dù Tô Tử Duyệt có thể không oán giận anh, cũng nói chuyện phiếm một cách bình thường với anh, nhưng dù sao vẫn là người đã lâu không liên lạc, dễ dàng trở nên nhạt nhẽo, cô suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ ra được một đề tài, "Anh tới bệnh viện làm gì?"

"Hôm qua anh đưa mẹ tới kiểm tra lại, hôm nay tới lấy kết quả."

"A, như vậy.... tình trạng của mẹ anh thế nào rồi?"

"Bác sĩ nói tình trạng không tệ."

"Vậy thì tốt."

....

Tiếp tục nói nữa, thật sự sẽ bởi vì nhạt nhẽo mà cảm thấy lúng túng, Tô Tử Duyệt đứng dậy, "Ông nội còn đang chờ em... em đi...."

"Tô Tử Duyệt." Lúc này Phương Văn Thành cũng đứng lên, anh nghiêm túc gọi tên cô.

"Hả?"

"Năm đó anh không ở chung một chỗ với Hạ Ngữ Đình."

"A... Em biết rõ, Tiêu Tiêu nói cho em biết."

"Em có muốn biết tại sao không?" Phương Văn Thành nhìn thẳng vào hai mắt cô, "Lúc đầu anh chia tay với em, Hạ Ngữ Đình chỉ chiếm một phần nguyên nhân rất nhỏ, khi đó anh cực kỳ mơ màng, vẫn nhận định mình ưu tú thì nhất định có thể thành người rất nhanh, lại gặp phải mấy đả kích liên tiếp, vì vậy liền trở nên mềm yếu, mỗi lần đối mặt với em, đều nhớ tới cam kết của bản thân, nên vì em mà trở thành người ở trên, nhưng lúc đó anh cực kỳ hoài nghi chính mình, mình còn có thể trở thành người ưu tú như vậy sao? Mỗi lần đối mặt với em, đều tựa như đang nhắc nhở mình, mình không đủ ưu tú, mình đang đi tới thất bại...."

Tô Tử Duyệt chỉ im lặng nhìn anh, không cắt đứt lời anh, dù là lần đầu tiên cô nghe được anh nói lời những lời như vậy. Chỉ là cô nghĩ, Diệp Tiêu Tiêu nói rất đúng, bất kể là người nào, đều cần được người khác hiểu, cô khi đó, thực sự rất ít đi tìm hiểu những tâm lý này của Phương Văn Thành, nhưng đều đã qua, bây giờ nói những cái này, vốn cũng không có ý nghĩa.

Phương Văn Thành cười đến có chút vô lực, "Khi đó Hạ Ngữ Đình xuất hiện, cô ấy và em hoàn toàn khác nhau, ở bên cô ấy, anh sẽ quên hết tất cả áp lực.... Khi đó anh thật sự cho là, có lẽ đây chính là tình yêu. Cho đến khi anh và em chia tay, sau khi nói lời chia tay, nhìn bóng lưng em rời đi, trong nháy mắt đó, dường như anh đã biết, em đi rồi thì sẽ không trở về, trong lúc nhất thời lòng đau như bị dao cắt.... Tô Tử Duyệt, chuyện hối hận nhất của đời anh chính là chia tay với em."

Tô Tử Duyệt nghe xong lời anh nói, cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Ừ, dùng một câu nói thô tục, vậy thì thế nào đây, chúng ta cũng không quay lại được."

"Anh biết rõ, anh chỉ muốn, em nên biết những cái này." Sau đó Hạ Ngữ Đình hỏi anh, vì sao không chấp nhận cô, có thể trả lời thế nào đây, sau khi anh

chia tay mới biết ý nghĩa của người phụ nữ kia đối với anh, sự thật cỡ nào bi ai.

"Ừ, bây giờ em biết rồi, tạm biệt."

Cô đi từng bước một rồi, cách Phương Văn Thành cũng càng ngày càng xa, nhưng cô không quay đầu lại, cũng không nghĩ đến sẽ quay đầu lại.

Cô đã từng vì người đàn ông này mà hút thuốc lá uống rượu, thậm chí lập tức gầy đi nhiều như vậy, đều đã qua. Bây giờ nghe anh nói như vậy, cô cảm thấy mình thoải mái hơn rồi, đoạn thời gian kia cô không dễ chịu, anh cũng không dễ dàng, giống như có sự công bằng nào đó.

Những thứ đã trải qua kia, cô cũng không chủ động nhớ lại, không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoánh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Những ngày Giang Dục rời đi này, trôi qua vô cùng dễ dàng với Tô Tử Duyệt, sau khi ông nội từ bệnh viện trở về, vẫn cứ đi công ty theo lẽ thường, chỉ là không hề bận rộn giống như quá khứ, sau khi đến lúc nghỉ việc, đều sẽ ngoan ngoãn về đến nhà, điều này làm cho tâm tình căng thẳng của Tô Tử Duyệt tỉnh táo lại, cô biết đây là ông nghỉ thông suốt, cô cũng không hỏi chuyện ông, thỉnh thoảng trò chuyện cùng với ông, thời điểm cảm thấy nhàm chán thì đi chỗ Diệp Tiêu Tiêu ở mấy ngày, tâm huyết dâng trào thì một mình cũng sẽ trở về "Bán Nguyệt Loan" đợi cả một ngày nửa ngày, nói dễ chịu không nên lời.

Đĩ nhiên, mỗi ngày Giang Dục cũng sẽ gọi điện thoại tới cho cô, hỏi cô ấy một ngày làm những gì, cuộc sống tẻ nhạt với cô ấy là chuyện nhỏ, anh nghe cũng không phiền, mỗi ngày cứ theo lẽ thường hỏi thăm.

Tô Tử Duyệt cảm thấy câu hỏi của mình tương đối thú vị hơn nhiều, "Có nhìn lên mỹ nữ hay không?"

Giang Dục trả lời, "Không có nhìn lên, quang minh chính đại nhìn."

"Hả?" Giọng nói mang điềm báo tức giận.

Giang Dục ho khan một tiếng, làm bộ không nghe thấy giọng nói biến hóa của cô, than thở một tiếng, "Chỉ là tướng mạo vóc người mọi thứ cũng không bằng em, nhìn một giây sẽ không có tâm tư."

"Hừm hừ, anh trở lại chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt đi! Nhìn mỹ nữ sau lưng em."

"Trừng phạt dạng gì?"

"Nói ra sẽ không có hiệu quả uy hiếp."

"Vậy anh. . . . . Ừ, chờ mong."

". . . . ."

Bọn họ cứ trò chuyện những thứ đề tài không dinh dưỡng vừa nhàm chán lại không vui vẻ như vậy, mỗi lần cúp điện thoại thì Giang Dục nắm điện thoại hơi có chút nóng lên, lúc này sau khi tỉnh táo lại, lý trí cũng khôi phục, đều sẽ bày tỏ không có thể hiểu được với hành động vừa rồi, tựa như lúc anh học đại vậy, hoàn toàn không hiểu rõ tại sao bạn cùng phòng có thể cùng bạn gái nói chuyện lâu như vậy, làm sao lại có nhiều chuyện mà nói đấy. Khi đó anh nghĩ, bạn gái mình sau này, không thể yêu thương nhiệt tình nầu cháo điện thoại với nữ sinh, sau này anh rút cuộc tìm được, cũng cảm thấy hài lòng, cô cuối cùng cũng trở thành một cá trong điện thoại không để cho anh cúp điện thoại, anh mơ hồ có chút bất mãn với lần này.

Anh thủy chung đều cho rằng mình không thích nói nhiều trong điện thoại với người khác, trợ lý đều hiểu tính cách của anh, cho tới bây giờ nói chuyện chỉ nói trọng điểm, mà từ trước đến giờ anh chỉ phát ra mệnh lệnh.

Đối thoại nhàm chán như vậy, làm sao sẽ trở thành thói quen của anh như vậy, thuận theo tự nhiên đi hỏi cô ấy đã làm chuyện chuyện, ăn những thứ gì, có đi xem phim hay không, lại hỏi điện ảnh gì. . . . . Các loại đề tài, trực tiếp liền vào trong đầu.

Đến tốt cùng anh thay đổi, hay vẫn chính là người không thay đổi?

Anh cười một cái, sau khi bỏ qua điện thoại di động, cũng không suy nghĩ những chuyện nhàm chán này rồi.

*****

Vào cuối tuần Diệp Tiêu Tiêu và Tô Tử Duyệt cùng đi bệnh viện, bác sĩ Hoàng làm kiểm tra cho Tô Tử Duyệt. Sau khi đi ra, Diệp Tiêu Tiêu nhìn chăm

chăm sóc đàn ông đi theo vợ của mình kia, lại nhìn Tô Tử Duyệt một cái, "Cậu nhìn xem, cậu thật đáng thương, ườn bụng tới bệnh viện kiểm tra, ba đứa bé cần bản cũng không xuất hiện."

Tô Tử Duyệt rất nhanh nhìn eo, "Tớ ườn bụng nơi nào hả ?"

Cô không nghi ngờ bộ dáng của mình, nếu như cô không nói, có ai biết cô đã mang thai.

"Cậu cứ giả vờ đi, một đồng tuổi, còn giả bộ thiếu nữ."

"Giả bộ thiếu nữ không phải bản lĩnh, giống như được trang bị, lại có người tin, đây mới là bản lĩnh. Diệp Tiêu Tiêu, cậu thừa nhận đi, cái này là cậu ghen tỵ, ghen tỵ trắng trợn."

"Thôi đi, tớ ghen tỵ cậu cái gì?"

"Cậu ghen tỵ tớ có người yêu lớn lên đẹp trai, tính tình được, phẩm chất tốt đẹp đáng làm chồng tốt."

Diệp Tiêu Tiêu hung hăng vỗ cô một chút, "Cậu khen đi, tận tình khen đi. . . . ."

"Sự thật mà thôi." Mặt Tô Tử Duyệt có ý cười, nhưng cổ tình nói không chút để ý.

"Như đã nói qua, chừng nào thì cậu đem anh ấy biến thành chồng cậu?"

"Cậu nghĩ làm gì?"

"Tớ đang suy nghĩ tớ phải chuẩn bị bao nhiêu bao tiền lì xì, cậu cho rằng tớ đang suy nghĩ gì?"

". . . . ."

Từ bệnh viện đi ra ngoài không đến bao lâu, họ cùng đi ăn cơm, Diệp Tiêu Tiêu cảm giác mình bị Tô Tử Duyệt nô dịch nhiều năm, tìm nơi tâm lý cân bằng, vì vậy cường chế yêu cầu Tô Tử Duyệt tự cho chính mình ăn bữa tiệc lớn, về phần ăn cái gì, do bản thân Diệp Tiêu Tiêu lựa chọn. Tâm tình Tô Tử Duyệt rất tốt, không phản bác đề nghị Diệp Tiêu Tiêu một chút.

Họ ngồi ở bàn ăn gần cửa sổ, Diệp Tiêu Tiêu nhìn hoàn cảnh như vậy, cảm thấy có thể thỏa mãn tư tưởng nhỏ của mình rồi.

Ăn cơm một lát, Diệp Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm Tô Tử Duyệt, giống như nghĩ tới điều gì, nhủ mảy, "Thế nào vừa nghĩ tới cậu phải kết hôn sinh con, trong lòng tớ mơ hồ có chút khó sở?"

Tô Tử Duyệt khoa trương nở nụ cười, "Cậu sẽ không yêu tớ chứ?"

"Ánh mắt của tớ kém như vậy sao?" Diệp Tiêu Tiêu khó được liếc mắt, "Có lẽ sợ về sau cậu có chồng và con gái, sẽ thấy chúng ta không thể giống như bây giờ, một cú điện thoại, lập tức ra ngoài, đi dạo phố xem phim, cùng nhau nói náo. . . . ."

"Yên tâm, tớ nhất định sẽ không."

"Đứa bé của cậu khóc muốn mẹ thì cần cậu chăm sóc, chẳng lẽ cậu có thể bỏ lại nó ra ngoài theo tớ?"

Tô Tử Duyệt nghĩ đến hình ảnh đó, một đứa bé khóc ở trước mặt mình, cảm thấy hết hoảng , "Vậy cậu có thể tới nhà tớ, theo tớ chăm sóc đứa trẻ. . . . ."

Diệp Tiêu Tiêu, ". . . . ."

"Quyết định như vậy, rốt cuộc tìm được chỗ tốt của người độc thân như cậu rồi, ngàn vạn lần đừng lãng phí."

"Mặt cậu có thể dày như vậy sao?"

Tô Tử Duyệt hất cằm lên, "Mặt của tớ luôn luôn vậy."

Tô Tử Duyệt và Diệp Tiêu Tiêu làm ăn thật lâu, rốt cuộc mới kết thúc lần đi ăn cơm này, họ tương đối hài lòng với thức ăn của quán này, Diệp Tiêu Tiêu đã nói, lần sau còn tới nơi này ăn cơm, hơn nữa nhìn Tô Tử Duyệt quẹt thẻ thì tâm tình vô cùng tốt lành.

Họ lại đi cùng nhau, lúc này mới chia ra.

*****

Tô Tử Duyệt vừa mới chuẩn bị gọi taxi, điện thoại di động liền vang lên, là một số lạ. Cô vốn cho là có người gọi điện thoại quấy rầy, đợi một lát sau, phát hiện chuông điện thoại di động vang lên không ngừng như cũ, lúc này mới nhận điện thoại.

Trên thế giới này, đại khái có thể nhớ kỹ hai loại người, một loại là người rất đáng yêu, một loại còn lại là kẻ rất đáng ghét, cảm xúc hoàn toàn khác biệt,

lại trăm sông đổ về một biển. Chỉ nghe câu nói đầu tiên, xác định của cô liền thêm khẳng định, điện thoại Hạ Ngữ Đình gọi tới. Lập tức cô đã cảm thấy buồn cười, cô và người này không quen thuộc, thế nào cố tình ý lại vào cô !

"Tô Tử Duyệt, tôi có chút chuyện muốn nói cùng cô một chút, chúng ta nói chuyện một chút đi!"

Cảm giác bị người gây sự áp bức, cho dù với di động cũng khiến Tô Tử Duyệt theo ý thức nhếch khóe miệng, "Xin lỗi, tôi không có hứng thú cùng cô tán gẫu, cũng cảm thấy chúng ta không có gì để nói chuyện."

"Vây cũng không nhất định." Hạ Ngữ Đình cười ra tiếng về phía điện thoại di động, "Tô Tử Duyệt, cái này là cô sợ sao?"

"Kích thích tôi... chẳng qua tôi cảm thấy, không cần lãng phí thời gian cùng người không liên quan."

"Có phải lãng phí thời gian hay không, cô và tôi gặp mặt chẳng phải sẽ biết?"

Tô Tử Duyệt nhếch môi, "Tôi đã nói, tôi cùng với cô gặp mặt, không có hứng thú."

"Tô Tử Duyệt, xin quẹo trái, nhìn về phía đối diện."

Theo bản năng, cô thật làm như vậy, vì vậy thấy Hạ Ngữ Đình ở đường cái đối diện, Hạ Ngữ Đình giơ điện thoại ở trong tay, lại vẫn lác lác về phía cô, giống như đang kêu. Lòng mày Tô Tử Duyệt chau lại càng sâu, không phải lộ ra vẻ u sầu, mà là vẻ chán ghét. Cô không khỏi nghĩ đến, đến tột cùng mới vừa rồi Hạ Ngữ Đình nhìn đến mình, hay vẫn đều đi theo mình?

Một người vẫn đi theo mình, điều này khiến người ta không khỏi không thoải mái.

Tô Tử Duyệt đứng tại chỗ không nhúc nhích, một lát sau, Hạ Ngữ Đình đứng ở trước mặt cô, "Thật ra thì có một số việc vốn không có ý định nói cho cô biết, chỉ là nếu chúng ta trùng hợp gặp nhau như thế, tôi cảm thấy vẫn có nghĩa vụ nói cho cô biết, nếu không tôi sẽ băn khoăn trong lòng."

Tô Tử Duyệt đáp lại nụ cười lạnh của mình. Đây Hạ Ngữ Đình, không thể buộc mình không đi nghe những thứ chuyện không cho mình vui vẻ kia, nhất định là chuyện không vui, nếu không Hạ Ngữ Đình sẽ không vui vẻ như vậy.

Họ giống nhau đều không có tìm một địa điểm, chỉ là tùy tiện ngồi ở một bên bồn hoa, nhìn lẫn nhau.

"Nói đi." Tô Tử Duyệt dừng một chút, "Thời giờ của tôi có thể có hạn."

Hạ Ngữ Đình cười quyến rũ đến cực điểm, "Trong khoảng thời gian này giám đốc Tô rất nhàn nhã chứ?"

Tô Tử Duyệt nhíu mày, nhưng chỉ nhìn Hạ Ngữ Đình, cũng không mở miệng.

"Là nên nhàn nhã." Hạ Ngữ Đình khẽ mỉm cười, "Dù sao cũng chuẩn bị muốn bán công ty, có thể không nhàn nhã sao?"

Tô Tử Duyệt mở to hai mắt nhìn Hạ Ngữ Đình, động tác này rõ ràng khiến Hạ Ngữ Đình cảm thấy hài lòng, "Thế nào, cô không biết phải không?"

Tô Tử Duyệt không vui biết rõ Hạ Ngữ Đình tới tìm mình, nhưng không có nghĩ đến sẽ ném ra quả bom tấn như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ tới, ông nội sẽ bỏ được đem bán công ty đi, điều này sao có thể, đầu tiên cô cảm thấy kinh ngạc, ngay sau đó lại cảm thấy hoài nghi, lời nói từ trong miệng Hạ Ngữ Đình nói ra ngoài, thế nào cũng phải giảm giá một chút.

Về mặt Tô Tử Duyệt bị Hạ Ngữ Đình đề ở trong mắt, nụ cười của Hạ Ngữ Đình không giảm, "Cô không hiếu kỳ là ai muốn thu mua sao?"

Cô ngưng mi, "Là ai?"

"Thân phận của người này thôi, tin tưởng cơ cũng rất rõ ràng, người duy nhất nổi nghiệp nhà họ Giang - Giang Dục, sẽ không cảm thấy xa lạ chứ?"

Tô Tử Duyệt khẽ cứng đờ, "Không thể nào."

"Làm sao lại không thể nào ? Nhà họ Giang cái gì cũng không kém, còn kém một cái căn cứ nguyên vật liệu gia công giống như nhà họ Tô các người vậy, kể từ đó, dây chuyền sản nghiệp nhà họ Giang thật có thể chân chính có tạo thành một thế rồi, lấy tài lực nhà họ Giang, kiêu ngạo đầu tư trên cơ sở trụ cột ở tại nhà của cô, tự nhiên làm ít công to."

Tô Tử Duyệt hé mắt, "Đừng tưởng rằng cô nói như vậy, tôi sẽ tin tưởng cô."

"Có tin hay không là chuyện của cô, chỉ là lời của tôi nói đều là sự thật thôi."

"Cô tốt bụng nói cho tôi biết?"

"Tô Tử Duyệt, cô đừng đùa như vậy, rất rõ ràng, tôi cho cô biết như vậy, là để cho cô không vui. Biết người mình yêu kia, tính toán thu mua công ty nhà mình, tâm tình như vậy, chỉ là suy nghĩ một chút, đã đủ làm cho người ta hưng phấn."

Tô Tử Duyệt nhắm hai mắt lại, không chế được tâm tình của mình bị lời nói này làm khó chịu, "Cảm ơn cô báo cho, tôi đã biết, không theo cùng nữa."

Hạ Ngữ Đình nhún nhún vai, tùy ý làm một động tác. Sau khi Tô Tử Duyệt rời đi, Hạ Ngữ Đình mới lắc đầu cười : lúc này mới chỉ là bắt đầu, cảm thấy đau khổ sao?

Chuyện xấu một lần không thể nói xong, không có lo lắng nhiều như vậy, được một lần nói một chút, kích thích lòng của người ta, cuối cùng áp đảo đối phương, lúc này mới chơi thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tô Tử Duyệt ngồi lên xe taxi thì điện thoại di động lại vang lên, cô nghĩ tuyệt đối không nghe điện thoại, bất cứ là ai gọi tới. Khi tài xế xe taxi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô lần thứ ba thì rốt cuộc cô nhìn không nổi nữa, đưa tay vào trong túi. Người tài xế kia cũng nhìn thấy động tác của cô, than thở mở miệng, "Tức giận thì tức giận, không thể không nghe điện thoại, cô không nghe điện thoại, người khác lo lắng nhiều lắm."

Về mặt cô không biểu cảm gì gương mặt nhìn tài xế kia một cái, khiến vị tài xế này theo bản năng nhếch miệng, bản thân cũng cảm giác mình xen vào việc của người khác.

Tô Tử Duyệt lấy điện thoại di động ra, sau khi thấy điện báo hiện thị là Giang Dục, cau mày do dự, có muốn nghe điện thoại hay không. Có tình lúc này, vị tài xế này có lòng hiếu kỳ, lại nghiêng đầu nhìn cô, "Cùng bạn trai cãi nhau thôi? Gọi điện thoại vội vã như vậy, nhất định đang lo lắng cho cô, nếu như cô không nhận, anh ta nhiều lắm. . . . ."

Không đợi tài xế nói xong, Tô Tử Duyệt nhấn phím call. Cùng lúc đó, tài xế mím môi thật thà nở nụ cười, tuổi trẻ bây giờ, khó chịu làm sao có thể so với niên đại của mình.

"Tại sao không nhận điện thoại?" Trong nháy mắt điện thoại nơi tay Giang Dục lập tức phát ra tiếng, anh có chút bối phục mình, lần đầu tiên cô không nhận thì anh lại nhấn lần đầu tiên, sau đó vẫn kéo dài, giống như đang so tài, nhất định phải gọi tới khi cô nghe điện thoại mới bằng lòng bỏ qua.

"À. . . . ." Cô có ý lười biếng mở miệng, "Ừ, mới vừa rồi đang ngủ, anh đều đánh thức em, thật vất vả em mới ngủ. "

Cô hơi nũng nịu mở miệng, khiến tài xế bên cạnh lại nhìn cô, sau khi phát hiện cô trừng mình một cái, tài xế lập tức đem miệng ngậm đến sát sao, bộ dáng "Cô yên tâm, tôi nhất định cùng một chiến tuyến với cô, tuyệt đối không bán đứng cô".

Lúc này Giang Dục mới yên lòng lại, cô không nghe điện thoại thì anh không khỏi lo lắng, nghe được cô nói như thế, lại cảm thấy chính mình đã quá lo lắng rồi, nhìn lại thời gian một cái, vì vậy bất mãn cau mày lên, "Thời gian này còn đang ngủ, có phải lại không ăn trưa hay không? Bây giờ còn đói bụng?"

"Lát nữa em sẽ đi ăn. . . . . Vừa rồi anh đang làm gì?"

"Mới vừa mở một cuộc họp." Ở bên kia Giang Dục một tay cầm điện thoại di động, một tay xoa cổ của mình, ngồi liên tục nhiều giờ, ngồi đến cổ bị thương.

"Rất nhàm chán! Cùng gọi điện thoại với anh, có phải càng nhàm chán hay không?"

"Đúng vậy, em có nhiều thú vị, một lát liên tưởng anh đang nhìn mỹ nữ phải không, một lát liên tưởng anh ở sau lưng em ra ngoài du lịch phải không. . . . . Trí tưởng tượng thật phong phú."

"Đó là đương nhiên, đừng quên bản chất công việc của em."

"Ừ, nghệ thuật, nghệ thuật cao nhả."

". . . . ."

Cô không nói lời nào, ngược lại anh nở nụ cười, "Có nhớ anh hay không?"

"Không có."

Này trả lời cũng rất nhanh, "Vậy con anh có nhớ anh hay không?"

"Nó nói nó cũng không có."

"Vậy nhanh lên một chút để cho con anh cùng anh nói điện thoại. "

Tô Tử Duyệt cắn cắn xuống môi, thế nhưng thật liếc mắt nhìn bụng của mình, "Nó nói nó không nên cùng anh nói điện thoại rồi, ừ, chính là dùng giọng điệu ghét bỏ."

"Em bịa chuyện đi!"

.....

Bọn họ lấy đề tài đứa bé, lại nói chuyện một lúc lâu, chờ Giang Dục chuẩn bị cúp điện thoại thì cô lên tiếng ngăn lại, "Anh hãy thành thật nói cho em biết, anh có chuyện gì gạt em hay không?"

"Anh bảo đảm, anh tuyệt đối không có ở sau lưng em đi nhìn mỹ nữ, ừ, trai đẹp cũng không có. . . . ."

Lòng Tô Tử Duyệt buồn bực, vì vậy cúp trò chuyện.

Nắm điện thoại di động Giang Dục chỉ cảm thấy buồn cười, lúc này có người từ trong phòng họp ra ngoài, nhìn anh đứng ở bên ngoài, nhất thời ngây ngẩn cả người. Giang Dục cũng nhìn đối phương một cái, đối phương vốn chuẩn bị đi phòng vệ sinh, giờ phút này lại ảo não tiến vào phòng họp. Lúc này Giang Dục mới hạ chân mày đang cau lại, hội nghị còn chưa kết thúc, mới vừa rồi quả thật anh bị những số liệu khô khan làm cho rất phiền, ma xui quỷ khiến liền muốn gọi điện thoại cho cô, cô lại không có nhận, vì vậy không ngừng gọi.

Cộng thêm thời gian nói chuyện, chính xác có chút đã lâu. Anh phục hồi tinh thần lại, cầm điện thoại ở trong tay, lại đi vào phòng họp.

*****

Tô Tử Duyệt xuống xe taxi, lại nghĩ tới theo như lời nói của Hạ Ngữ Đình, cô rất rõ ràng, Hạ Ngữ Đình có ý nói những lời kia để cho mình suy nghĩ lung tung, hơn nữa Hạ Ngữ Đình cũng thừa nhận mục đích vì để cho cô không vui, cô lại không có cách nào đi bỏ qua những lời đó của Hạ Ngữ Đình. Gần đây nhìn qua ông nội đích thực rất nhân nhả, sau khi tan việc liền trực tiếp trở về, này vốn là để cho cô cảm thấy vui mừng, chỉ là liên tưởng đến lời nói Hạ Ngữ Đình, không để cho cô không suy nghĩ với hướng phương diện khác. Còn có giữa ông nội và Giang Dục, nguyên bản là có chuyện gạt cô, có phải chính là chuyện này hay không?

Nếu như vậy, đến tận cùng ông nội nghĩ như thế nào? Ông biết cô và Giang Dục ở chung một chỗ thì hẳn tâm tât cô một cái, còn kích thích quá độ đến té xỉu, ông chưa bao giờ vô duyên vô cớ tức giận như vậy. . . . . Chẳng lẽ ông biết Giang Dục có kế hoạch thu mua công ty Tô thị, sau đó biết cô và Giang Dục qua lại, mới có thể tức giận như vậy. Cuối cùng ông đón nhận, vì cô mà thỏa hiệp.

Đầu óc của cô hỗn loạn tung bùng, lý trí nói cho cô biết không thể tiếp tục suy nghĩ rồi, tuyệt đối không thể, cái này sẽ làm cho cô cảm thấy lo lắng nhưng cô cố tình không cách nào không chế mình, không thể không tiếp tục suy nghĩ.

Mục đích của Giang Dục vì thu mua?

Cái này không thể nào, con người cô không có giá trị lớn để cho anh làm như vậy, đồng thời cô và Giang Dục qua lại trước, cô là ai anh cũng không biết, như vậy thì cái kế hoạch này của Giang Dục nguyên bản không có quan hệ gì với cô, như thế này?

Tốt nhất đều không phải, những thứ này toàn bộ đều là giả.

Cô đứng ở bờ sông thổi gió lạnh, vốn nghĩ trực tiếp về nhà, lại tạm thời sửa lại chú ý tới nơi này. Cô rất thích đứng ở bờ sông, nhất là thời điểm ban đêm, ngọn đèn dầu sáng lạng, nước gợn nhẹ nhàng, ban ngày nước sông nhìn qua bị thiếu chút cảm giác thần bí.

Cô sâu kín thờ dài, không hy vọng xu hướng tiến triển của tình hình về phương hướng xấu nhất.

Cô đứng có chút lâu, đã cảm thấy một cỗ lạnh lẽo, cô không sợ lạnh, có thể chống đỡ lâu, chỉ là cô không thể không chú ý đứa nhỏ trong bụng, cúi đầu nhìn bụng của mình, chuẩn bị xoay người rồi đi.

Chỉ là cô vừa giật giật, đã có người ở bên người cô lên tiếng, "Hình như tâm tình của cô không tốt lắm."

Tô Tử Duyệt quay đầu, nhìn đến một người đàn ông anh tuấn, giữa hai lông mày có chút kiên cường, ngũ quan thâm thúy, đây là một người đàn ông đẹp mắt, hơn nữa ánh mắt của anh ta biết cười. Hình như cô đã gặp qua anh ta, có mấy phần quen thuộc, chỉ là hoàn toàn không nghĩ ra.

hình như người đàn ông biết cô hoang mang, "Trần Mậu Thanh, tiệc rượu nhà họ Hạ."

Tô Tử Duyệt cười cười, rốt cuộc biết vì sao không thể nhớ anh ta, khí chất của anh ta biến hóa quá lớn, khi đó trên người có mấy phần vô câu vô thức vô lại, dù cũng không làm cho người ta chán ghét, hiện tại bộ dạng áo mũ chỉnh tề này, cùng khi đó tưởng như hai người.

"Nhớ tới?" Trần Mậu Thanh cười cười, "Cũng may, còn không đến mức đại chúng hóa để cho cô nhớ không nổi."

"Cái này quá nghiêm trọng." Tô Tử Duyệt nhún nhún vai, "Chỉ là trí nhớ tôi không tốt lắm."

"Cái này không tốt cũng có chút phiền toái, dù sao theo tuổi tác tăng, trí nhớ nguyên bản giảm bớt, cô không phải tốc độ giảm bớt rất nhanh sao?"

Cô tròn to hai mắt, cô chỉ là thuận miệng nói, nhưng không có nghĩ đến anh ta sẽ so đo như thế.

Trần Mậu Thanh nhướn mày, "Tôi giúp cô huấn luyện một chút, tăng cường trí nhớ, ngày đó tôi mặc quần áo màu sắc gì?"

". . . . ."

Trần Mậu Thanh lắc đầu một cái, "Thực làm cho người đau lòng, nhưng tôi nhớ ngày đó Tô tiểu thư mặc một dạ phục màu xanh nhạt."

"Tôi vừa mới nói, trí nhớ tôi không tốt lắm." Cô có chút xấu hổ.

Trần Mậu Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, không có ý định trêu chọc cô, "Thế nào một người ở chỗ này, nhìn qua bộ dạng tâm sự nặng nề?"

"Làm sao anh ở chỗ này?" Chẳng những cô không trả lời, ngược lại ném cái vấn đề này cho anh ta.

"Tôi ở nơi này còn không phải bởi vì cô ở chỗ này." Anh nhìn dáng vẻ cô cau mày bất mãn, cười đến không có ý tốt, "Cô đang nghĩ gì đây! Chỉ là tôi nhìn thấy cô đứng ở chỗ này, sợ cô nghĩ không ra, lúc này mới đi tới, tôi là người trời sinh tương đối thiện lương. . . . ."

"Đó chính là anh suy nghĩ nhiều."

"Tôi thấy chưa chắc, tôi thấy sắc mặt cô không tốt lắm, ánh mắt lóe lên, hình như tràn đầy tâm sự, ừ, người trẻ tuổi phải có dáng vẻ người tuổi trẻ, không thể sống phải đè nén như vậy."

"Anh nhìn lầm rồi, sắc mặt tôi không tốt lắm bởi vì hiện tại tôi có chút lạnh, ánh mắt của tôi lóe lên là bị gió thổi."

"Thật sao?"

"Dĩ nhiên." Cô cười một cái, "Trần thiếu phải đang bồi khách dùng cơm chứ? Tôi không quấy rầy, hẹn gặp lại."

Trần Mậu Thanh cười gật đầu, chỉ là mặc dù tươi cười, lông mày cũng cau lên trên, rõ ràng nhìn qua dáng vẻ nhu nhược không chịu nổi, tại sao lại làm cho người ta cảm thấy một sự dẻo dai mãnh liệt, thật sự kỳ quái.

Khi còn bé học qua bài khoa ngày đó, quân làm thành bàn thạch, thiếp làm thành bồ vi, hiện tại rốt cuộc có ấn tượng với bồ vi, thì ra là loại cảm giác này.

*****

Lúc Tô Từ Duyệt về đến nhà, ông nội còn chưa có trở về, cô nằm ở trên giường mình, nghĩ sẽ ngủ ngon một giấc, lại không thể nào ngủ được, vì vậy thôi, lấy điện thoại di động ra xem tiểu thuyết.

Cô xem tiểu thuyết có một đặc điểm, trừ hành văn đặc biệt tốt hoặc khúc dạo đầu đặc biệt có cảm giác, cô thích xem ngay từ đầu nam nữ chính tranh cãi hoặc cuộc sống không như ý. Trước kia Diệp Tiêu Tiêu hết sức xem thường cô, nhận định tâm lý cô là loại rất không bình thường. Sau khi cô suy nghĩ một chút, cho nên cô thích như vậy, hy vọng thấy chuyện xấu nhất từ từ thay đổi, mà không phải từ mặt tốt từ từ trở nên xấu.

Cũng không biết nhìn bao lâu, nghe được tiếng vang động cơ, cô biết ông nội trở về, vì vậy để điện thoại di động xuống, chuẩn bị xuống lầu.

Ông Tô xuống xe đã nhìn thấy cháu gái bảo bối của ông, trong nháy mắt tâm tình thay đổi tốt hơn.

Tô Từ Duyệt kéo cánh tay của ông, "Gần đây ông đều trở về thật sớm."

"Không có cách nào, Tiểu Duyệt nhà chúng ta lớn nhất, Tiểu Duyệt khiến ông nội không thể mệt nhọc, ông nội dám không nghe sao?"

Tô Từ Duyệt nhướn mày, lời này nghe thế nào lòng có mấy phần chua xót !

"Đây là ông nội đang kể khổ với con."

Ông Tô lắc đầu, "Tuyệt đối không. . . . . Không có."

Tô Từ Duyệt và ông cùng nhau vào nhà, cô suy nghĩ một chút, nếu như chính mình thử dò xét, ông nhất định sẽ biết, không bằng trực tiếp đi hỏi ông.

"Bây giờ ông nội trở về tới sớm như vậy, có phải trong công ty chuyện cần giải quyết hay không?"

Ông Tô kinh ngạc liếc mắt nhìn cô, không biết tại sao cô lại đột nhiên hỏi như vậy, "Hiện tại hoàn hảo, sẽ không kém đi nữa."

"Ông nội, có phải người gạt con chuyện gì hay không?"

"Tiểu Duyệt muốn biết cái gì?"

Người giúp việc bưng trà lên, ông Tô để vào khoe miệng thổi một lát, uống một hớp nhỏ, đem ly trà để xuống. Tô Từ Duyệt thấy ly trà đã bị để lại trên khay trà, lúc này mới mở miệng, "Con nghe nói ông muốn đem công ty cho bán đi. . . . . Không, chính xác mà nói, có người muốn thu cầu công ty, là

như vậy ư, ông nội."

Cô chuyên chú nhìn ông.

Ánh mắt ông Tô nhìn vào hơi nóng bốc trên ly trà, một lát sau gật đầu một cái, "Ừ, ông nội lớn tuổi, không vầy vùng nổi rồi."

Tô Tử Duyệt cắn môi dưới, trong lúc nhất thời vô cùng khó chịu.

"Ừ, Giang Dục nguyện ý thu mua công ty, chỉ là phương án cụ thể vẫn còn ở trong thảo luận. . . . ."

Đột nhiên Tô Tử Duyệt trở nên kích động, những thứ này đều cùng lời Hạ Ngữ Đình hoàn toàn đúng

"Tiểu Duyệt." Đột nhiên giọng nói ông Tô nặng nề, "Không nên suy nghĩ bậy bạ, ra quyết định như vậy, ông nội tâm tư thực lực, đây cũng là an bài tốt nhất với công ty."

"Nhưng. . . . ." Đó là tâm huyết nhiều năm của ông nội, hơn nữa đối phương còn là Giang Dục.

"Con cũng không cần trách Giang Dục, không có quan hệ gì với nó, là ông chủ động tìm nó, suy nghĩ của ông rất đơn giản, bán cho nó, dù sao cũng tốt hơn bị Hạ Tổng Vân thu mua."

Tô Tử Duyệt sững sờ nhìn ông nội, đột nhiên có chút hiểu, ông nói đều là thật, Hạ Ngữ Đình nói cũng là thật.

Nếu như ông nội chủ động tìm Giang Dục, cô thờ dài, loại cục diện này, vẫn còn ở trong phạm vi cô có thể tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tối hôm đó, ông Tô kể lại rất nhiều thứ với Tô Tử Duyệt, về các khốn cảnh hiện tại của công ty, vì sao cuối cùng ông lựa chọn buông bỏ, ra cái quyết định này, chính xác là phương thức tốt nhất với công ty rồi. Hơn nữa ông cũng ám chỉ, vào thời điểm này Giang Dục tiếp nhận quá khứ, quyết định đặc biệt sáng suốt cũng không tính, thậm chí mỉm cười nói, có lẽ là do cháu gái bảo bối này của ông, mới bằng lòng nhận lấy cục diện rối rắm này.

Những lời này, khiến Tô Tử Duyệt vừa nhẹ nhõm lại khó chịu.

Thoải mái ở chỗ, cũng may, giữa Giang Dục và ông nội, không có xung đột khác, cũng không tồn tại âm mưu dương mưu đối lập quan hệ. Khó chịu ở chỗ, thế nhưng công ty hỏng bét đến mức này, khoảng thời gian trước ông nội nóng nảy và khốn khổ đều là vì thế, mà cô cái gì cũng đều làm không xong, không thể trợ giúp ông nội bài ưu giải nan.

Cuối cùng ông Tô nắm tay của cô, "Ông nội đã nghĩ thông suốt, chỉ cần con tốt, thứ khác đều không quan trọng. Mặc dù công ty là một tay ông sáng lập, tự nhiên ông cũng có cảm tình sâu đậm với nó, nhưng bất cứ thứ gì đều có thể hư, hư chỉ có thể lựa chọn buông bỏ."

Tô Tử Duyệt nhắm mắt lại, "Con biết rồi."

"Con cũng đừng tìm Giang Dục để phát cáu, đây coi là một hành động buôn bán thuần túy, đàn ông làm việc, tối kỵ đàn bà suy nghĩ lung tung hỏi xanh đỏ trắng đen hơn nữa định tội."

Lời nói này khiến Tô Tử Duyệt có chút đỏ mặt, thật sự cô đã có hường suy nghĩ xấu nhất với Giang Dục rồi.

Ông Tô nhìn thấu suy nghĩ của cô, có chút bất đắc dĩ, "Hiện tại không nên suy nghĩ bậy bạ, dưỡng tốt thân thể, chăm sóc tốt cục cưng trong bụng, nếu như bảo bối có chuyện, ông nội là người thứ nhất không buông tha con."

"Biết rồi." Tô Tử Duyệt đồ dưới miệng, "Còn chưa có ra đời, liền đoạt đi súng ái của ông với con, xem ra một khi ra đời, con liền mất cung chiêu."

Nhắc tới cái này, hình như ông Tô nghĩ tới khác, "Con và Giang Dục cũng nên suy nghĩ chuyện kết hôn một chút, thừa dịp hiện tại bụng còn không lộ rõ, kết hôn nhanh lên." Mang danh tiếng chưa kết hôn mà có con, tóm lại nghe vào không tốt, "Còn có phải thương lượng một chút, lúc nào thì gặp mặt cha mẹ nó. . . . ."

"Biết, anh ấy đi công tác trở lại, chúng con liền thương lượng với nhau những chuyện này."

Ông Tô gật đầu một cái, "Về sau phải hiểu chuyện chút, không thể có tính khí đùa giỡn của đứa bé."

"Dạ dạ dạ. . . . ."

Ông Tô vẫn không ngừng dằn dò, mà Tô Tử Duyệt gật đầu không ngừng.

Nói chuyện phen này, tốn thời gian tương đối lâu. Chờ Tô Tử Duyệt trở về phòng của mình, cầm điện thoại di động lên thì giật mình, thậm chí có nhiều cuộc gọi nhớ như vậy, Diệp Tiêu Tiêu và Giang Dục cũng gọi điện thoại tới mấy lần, cô gọi trước cho Diệp Tiêu Tiêu trở về, bịa chuyện trong chốc lát, mới gọi điện thoại cho Giang Dục.

Gần đây điện thoại của anh càng ngày càng chuyên cần, làm cho cô cảm thấy không giống tác phong của anh, lúc ban đầu bọn họ qua lại thì mặc dù anh cũng chủ động gọi điện thoại, nhưng mà không thường cố định, giống như khuôn mẫu làm việc, lúc nào nên gọi thì gọi điện thoại, vài ngày rồi mới thấy hẹn được một lần, ngày lễ gì đến, anh cho thư ký đưa quà tặng và hoa tươi tới, đa dạng tuy nhiên, nhưng không cảm nhận được một chút tình cảm, ít nhất so sánh với mấy cuộc gọi nhớ hiện tại, người trước có vẻ vô tình.

Đồng nhất đối lập, mới biết có bao nhiêu khác biệt.

"Đi đâu?" Giang Dục mở miệng trực tiếp hỏi.

"Cùng ông nội nói chuyện một hồi." Công tử đến lời ông nội nói, cảm thấy cô không nên đi hỏi chút chuyện kia, dù sao cô hỏi cũng không thể làm gì, hơn nữa có lẽ có xu thế đem chuyện càng làm càng phức tạp, coi như cũng không biết đi, "Chúng ta còn nói tới anh nha."

"Hả?"

"Ông nội rất bất mãn với anh." Cô có ý nhấn mạnh.

"Hả?" Một tiếng này tựa hồ mang theo điểm vội vàng.

"Ông nội muốn hỏi, rốt cuộc anh tính toán lúc nào thì lấy em? Thật muốn bụng của em lớn đến đi không được, mới tính toán lấy em qua cửa?"

Sau khi Giang Dục nghe xong, cười ra tiếng, "Ai ai, nhỏ giọng một chút, làm cho em gấp gáp như vậy sao? Phải dè dặt, chờ anh chủ động mở miệng." Anh nói xong lại cảm thấy có chút buồn bực, "Em không có nói cho ông nội em biết, hai tháng giảm xóc là em giờ trò quý?"

"Tại sao em có thể chủ động nghiêm khắc với bản thân em!"

"Cho nên em liền lựa chọn nghiêm khắc với anh?"

"Bộ ngực đàn ông hẳn rất lớn, cho nên em hiểu biết rõ, anh nhất định sẽ không trách em."

Giang Dục cười đến có chút âm độc, "Thật khó được, rốt cuộc thừa nhận anh là đàn ông."

Tô Tử Duyệt một hơi nhấc tới, người này, trí nhớ cũng thật tốt quá đi? Lúc trước cô chỉ vừa nói xằng nói bậy vừa thông suốt, hơn nữa lần đó cũng là cô bị thua thiệt, anh còn nhớ rõ ràng tới như vậy, "Anh đáng ghét."

Khóe miệng Giang Dục cười càng đậm, có người từng nói với anh, con gái nói chuyện nghe một đằng nói một lẻo, thời điểm nói ghét, có lẽ ý chính là —— em thích anh.

"Ghét bao nhiêu?"

"Rất đáng ghét rất đáng ghét."

Sau khi nội tâm anh phiên dịch, bày tỏ hết sức hài lòng.

Anh nhìn thời gian, không dám cùng cô trò chuyện nhiều, sợ làm trễ nải thời gian ngủ của cô, đồng thời cũng sợ nói chuyện lâu cô sẽ quá hưng phấn, đợi lát nữa không ngủ được, vì vậy dằn dò cô đi ngủ sớm một chút, dĩ nhiên không có quên nhắc nhở cô phải ăn điểm tâm.

Tô Tử Duyệt cúp điện thoại nằm ở trên giường, tâm tình nhẹ nhõm lại vui vẻ, không ngủ được, vì vậy cô dùng di động tìm kiếm hình ảnh áo cưới một chút, hiện tại cô có chút muốn biết bản thân nếu như mặc áo cưới vào sẽ có bộ dạng gì, cô vẫn cảm thấy áo cưới đại biểu cho lãng mạn cùng thần bí, rất cuộc cô có thể cảm thụ chân thật.

Nhìn áo cưới một lát, cô lại nghĩ tới vấn đề mẹ chồng nàng dâu sau này, không biết cha mẹ anh có ở chung được hay không, lần đầu tiên gặp mặt cô nên làm như thế nào đây, muốn mua những thứ gì đây? Cô lại an ủi mình, cha mẹ anh rất ân ái, một loại ân ái người già, tính tình tương đối đều được, chắc cũng sẽ thích cô, dù sao cô cũng là do anh lựa chọn nàng dâu.

Cô cứ lung tung nghĩ như vậy, từ từ tiến vào mộng đẹp.

*****

Tô Tử Duyệt ngủ không tệ, thời gian một ngày này, cô đều tiêu vào một bức tranh chữ thập tự thêu, hơn nữa còn thêu chỉ một chút như vậy, ông nội không ủng hộ cô dùng thời gian dài như vậy thêu vật này, nói sẽ làm bị thương mắt. Chính cô chọn lựa đồ án, là một bức tranh mỹ nữ, nhìn gần không nhìn ra cảm giác, phóng xa một chút, mới có thể nhìn thấy phái nữ hấp dẫn. Sau khi cô thêu xong, nhất định phải cảm phiếu đứng lên, sau đó đặt trong

phòng ngủ cô. Chỉ là ông nội không ủng hộ cô vẫn thôi, mỗi ngày cô tốn chút thời gian ít đi, chờ bụng càng lúc càng lớn, cô đi đường bất tiện thì có thể thôi, số ít nhiều lần, cái này không có vấn đề.

Mà buổi tối, cô muốn làm chuyện đặc biệt khác, khi biết Giang Dục đã trở lại khách sạn thì cô lại muốn xin Giang Dục xem cùng một bộ phim truyền hình với cô, hai người ở hai chỗ, cầm điện thoại di động, cùng xem một bộ phim truyền hình, hơn nữa bình luận kịch tình cùng nhân vật.

"Nữ chính nhìn qua thật là cao." Ở đầu điện thoại này cô đánh giá, chỉ là bộ dáng nhìn qua không quen thuộc, mà hai vị vai nam chính đều là đại minh tinh nổi tiếng.

Ở bên kia Gian Dục mắt liếc một cái, "Chùng 175cm."

"Nhưng cô ta còn mang giày cao gót." Vì vậy nhìn qua rất cao, thật may chiều cao hai vị vai nam chính cũng không tệ, không thì phải áp lực bao nhiêu, "Nhìn qua có phong cách tốt, phải là một người mẫu. . . . . Bên kia chỉ thích chọn người mẫu vào làm giải trí, hai vị vai nam chính đều ra đời từ người mẫu."

"Cái này em cũng biết?"

"Tất nhiên, anh xem nếu nói vai nam chính này, trước kia anh ta diễn qua một bộ phim thần tượng cực kỳ nóng, phổ biến một thời, chỉ là sau này anh ta diễn bất cứ cái gì, đều không thể vượt qua, vì vậy giống như anh ta vẫn luôn diễn một bộ phim truyền hình vậy. Thật kỳ quái, rõ ràng đẹp trai như vậy, tại sao không đứng lên lúc nóng? Còn không bằng nam phụ. . . . . Phải là nam phụ đi, chỉ là tại sao phần diễn hai người nam giống nhau nhiều. . . . ."

Giang Dục cầm điện thoại di động nghe cô nói chuyện, cũng lười lên tiếng, anh hoàn toàn không có hứng thú với phim thần tượng này.

Tô Tử Duyệt cũng cảm thấy rất hứng thú, "Rốt cuộc em nghĩ đến vai nam phụ so vai nam chính còn nóng chút ít, mặc dù em cảm thấy được vai nam chính đẹp trai rất nhiều. . . . . Phong cách, hoàn toàn dựa vào phong cách thủ thắng."

"Tô Tử Duyệt, em cứ trước mặt anh khen hai người đàn ông khác như vậy?"

"Nào có?"

"Em khen một đẹp trai, khen một người khác có khí chất, còn không thừa nhận?"

"Ý của em là, em nào có ở trước mặt anh. . . . ."

". . . . ."

Giang Dục đây mới thật là bị cô đánh bại, anh nằm mơ cũng không nghĩ đến thế nhưng mình sẽ làm chuyện như vậy, cầm điện thoại lâu như vậy, vậy mà chỉ vì đề bàn về một bộ phim thần tượng, hơn nữa kịch tình không hợp cùng anh xem nghiêm trọng, cố tình anh còn chưa có cảm giác mình có phần không đúng, tâm tư nghĩ cúp điện thoại cũng không có.

"Anh đoán nữ chính sẽ chọn người nào?" Tô Tử Duyệt lại bắt đầu đặt câu hỏi.

"Làm sao anh biết?"

"Cho nên để cho anh đoán."

"Cái người em cảm thấy đẹp trai đi!"

"Tại sao?" Bởi vì anh thật đã đoán đúng.

"Không phải em nói anh ta là vai nam chính sao? Hai người đàn ông này phần diễn không sai biệt lắm, em chỉ cố tình nói anh ta là vai nam chính. . . . ."

Tô Tử Duyệt buồn bực, hết sức buồn bực, cô vốn muốn thảo luận, rốt cuộc sẽ chọn người yêu mình, hay lựa chọn người mình yêu. Đẹp trai là để nữ chính yêu, hay có khí chất là để nhân vật nữ chính yêu, nhưng nhìn bộ phim thần tượng này hơn phân nửa người xem đều thích có khí chất kia, dù vị trí rõ ràng có thể là vai nhân vật phản diện, quả thật là nam phụ để lại cho người xem yêu, vai nam chính sẽ để lại cho nữ chính một người yêu tốt đi!

"Không nói với anh, ghét."

Lại một lát sau, Tô Tử Duyệt lại mở miệng, "Anh cảm thấy cô gái thông minh giống như nữ chính vậy được hay không?"

"Không có gì không tốt."

"Hả?"

"Anh là người có chủ, có thể đừng làm cho anh đánh giá cô gái khác? Vì kia nhà anh sẽ tức giận."

". . . . ."

*****

Hai ngày nay cũng trôi qua vô cùng dễ dàng với Tô Tử Duyệt, dĩ nhiên, nếu như không có cú điện thoại của Hạ Ngữ Đình này, cô sẽ càng thêm dễ dàng và thoải mái.

"Tô Tử Duyệt, hai ngày nay trôi qua như thế nào?"

"Rất tốt." Tô Tử Duyệt nằm ở trên giường thoải mái thở ra một hơi, "Tốt vô cùng."

Lúc trước cô chỉ thích phương thức nói chuyện tao nhã lịch sự nhưng cố tình ý tứ trong lời nói có thể để cho đối phương cực kỳ tức giận, chỉ là cô vẫn không có học được, nhưng cô hiểu được, làm cho đối phương không như ý, chính là mình như ý lớn nhất, điều kiện tiên quyết là người này bạn rất đáng ghét.

Hạ Ngữ Đình không phải hi vọng cô khó chịu khổ sở phiền muộn sao? Cô liền không, hết lần này tới lần khác không có.

"Thật kiên cường." Hạ Ngữ Đình lên tiếng khen ngợi một phen, "Thật hy vọng tôi mà nói..., không đến nỗi đem kiên cường ép cô suy sụp như vậy."

"Hạ Ngữ Đình, người sáng mắt không nói tiếng lóng, cô cũng đừng thần bí như vậy. Cô không cần cố ý chọc tôi không vui nhiều lần, tôi cho cô biết, thu hồi tâm tư của cô, tôi sẽ không để cô như ý."

"Thật sao? Cô cũng không muốn biết chuyện xí nghiệp Tô thị? Cô còn có thể nhẹ nhàng như vậy, xem ra chủ tịch Tô không có giải thích cho cháu gái duy nhất."

"Hả? Cô lại muốn nói gì? Muốn nói Giang Dục muốn thu cấu công ty Tô thị, vẫn suy nghĩ muốn nói Giang Dục hao tổn tâm cơ lấy được công ty Tô thị."

"Đều không phải." Hạ Ngữ Đình đều phủ nhận tất cả, "Giang Dục muốn thu cấu công ty Tô thị, có lẽ có sớm tính toán, có lẽ không phải. . . . ."

"Hừ." Bản thân Hạ Ngữ Đình cũng thừa nhận, lời nói trước kia, chỉ vì không để cho mình dễ chịu hơn.

"Tôi muốn nói, tuyệt đối rung động hơn so với cái này. Tô Tử Duyệt, chúng ta gặp mặt nói đi, trong điện thoại không có phương tiện."

"Tôi cảm thấy rất dễ dàng."

"Chúng ta ở trường học cũ gặp mặt đi!" Hạ Ngữ Đình nói thẳng ra địa điểm, "Tô Tử Duyệt, chẳng lẽ cô thật muốn vì người đàn ông liền hy sinh ông nội cô?"

"Cô có ý gì?"

"Cô đến rồi sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Tô Tử Duyệt biết mình không nên cho Hạ Ngữ Đình được như ý, nhưng cô lại không nịn được, hay là đi đến chỗ mà Hạ Ngữ Đình nói, cô muốn biết lời của Hạ Ngữ Đình là có ý gì, cái gì mà vì một người đàn ông hy sinh mà ông nội của cô, ông nội là người thương yêu nhất của cô, cô không thể vì người khác liền làm chút chuyện để cho anh không thích, dù là cô rất rõ ràng, mục đích thực sự của Hạ Ngữ Đình.

Có lúc nghĩ, thật sự là bất khả tư nghị, cô và Hạ Ngữ Đình, vốn phải là người thân mật nhất trên thế giới này, chị em cùng cha khác mẹ, lại thành như bây giờ, ai cũng không hi vọng người nào tốt hơn, thậm chí còn lấy sự khó chịu của đối phương làm hạnh phúc của mình. Tô Tử Duyệt đến gặp Hạ Ngữ Đình, trừ Hạ Ngữ Đình nói có chuyện liên quan đến ông nội, còn một nguyên nhân khác nữa, chính cô hi vọng tất cả chuyện xấu đều nhanh xảy ra, chỉ cần xảy ra chuyện xấu xong, kế tiếp có thể dễ dàng đổi mặt chuyện tốt. Chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một số chuyện xấu căn bản chính cô cũng không nguyện ý tiếp nhận.

Tô Tử Duyệt đến trường đại học của cô, còn chưa vào cổng trường liền nhìn thấy Hạ Ngữ Đình đứng ở đó. Cô đi tới chỗ Hạ Ngữ Đình, không khỏi cảm thấy cảnh tượng này phá hủy tam quan*, căn bản là hai người nên giường cùng bạt kiếm, nhưng lại hẹn ở cổng trường, cùng đến trường học nhớ thuở xưa, vốn là chuyện phải là bạn tốt mới có thể làm. Nếu như Diệp Tiêu Tiêu biết cô và hạ Ngữ Đình cùng nhau trở lại trường, có lẽ cười đến không ức chế được, hơn nữa còn cười nhạo cô: đây mới là tình yêu chân thành, nhiều năm như vậy nhớ mãi không quên cậu, thời thời khắc khắc để ý cuộc sống của cậu.

*Tam quan bao gồm: Thể giới quan, Nhân sinh quan và Giá trị quan

"Tôi biết ngay là cô sẽ đến." Hạ Ngữ Đình khẽ cười, bắt kẻ người nào thấy cô cười như vậy, cũng sẽ không nghĩ đến, cô lại đối mặt với kẻ cô ghét nhất.

Tô Từ Duyệt ghét loại giọng nói ung dung này, nhin xuống, không lộ ra cổ cảm xúc chán ghét này.

Tô Từ Duyệt theo hạ Ngữ Đình đi vào cổng trường, có sinh viên đi qua đi lại, họ ở trong đó cũng không tính là dễ coi, dù sao trường đại học có đủ loại người đủ loại hình dạng màu sắc, hai người bọn họ nói mình cũng là sinh viên, hoàn toàn không ai hoài nghi. Hình như Hạ Ngữ Đình còn cảm thán một cái, bày tỏ sự hâm mộ với đàn em khóa dưới bây giờ, thời đại học thật sự làm cho người ta khi nhớ lại cảm thấy là đoạn thời gian vô cùng tốt đẹp.

Đối với cảm thán của Hạ Ngữ Đình, Tô Từ Duyệt hoàn toàn không có bất kỳ đáp lại nào.

Hạ Ngữ Đình cười, vươn tay ra ngắt một đóa hoa Diệp Tử ven đường, "Tô Từ Duyệt, chẳng lẽ cô không cảm thấy thời đại học rất đáng giá để hoài niệm sao?"

Tô Từ Duyệt than nhẹ một tiếng, cô không hiểu nổi, sao Hạ Ngữ Đình lại không buông tha bất kỳ một cơ hội có thể đả kích nào, có thể nói lúc cô học đại học lúc thất tình là đau nhất, làm sao có thể nói đoạn thời gian kia thật là đẹp được, cũng đúng, Tô Từ Duyệt cô khó chịu không vui đồng thời chính là ngày Hạ Ngữ Đình vui vẻ khó quên nhất.

"Tôi luôn luôn cho rằng, chỉ có người cuộc sống trong hiện thực trôi qua không như ý, mới có thể hoài niệm ngày trước như thế, mà tôi, không cần hoài niệm." Tô Từ Duyệt lạnh lùng mở miệng.

Hạ Ngữ Đình dừng bước lại, xoay người nhìn cô một chút. Giống như phiến đá nhỏ bên đường, hết sức u tĩnh, họ đứng chung một chỗ, thật là một đôi chị em đánh úp con mắt người khác, chỉ là mặt ngoài nhu hòa lại có sự chênh lệch khổng lồ với sự thật.

Sau một lúc lâu, Hạ Ngữ Đình bừng tỉnh hiểu ra thở ra một hơi, "A... Xin yên tâm, tôi tuyệt đối không có ý như cô nói."

Tô Từ Duyệt bĩu môi.

Lại đi về phía trước, chính là "Đình Tình Nhân" nổi danh của trường, đình đứng lặng trên mặt nước, bên cạnh là cầu nhỏ nước chảy, cảnh có tình ý vô cùng, từ trước đến giờ đều là khu vực dành cho tình nhân, chẳng qua tất cả mọi người đều có tính tự giác, hề là một đôi tình nhân đã chiếm cứ chỗ này thì sẽ không có người khác tới quấy rầy, nếu không thế thì không chỉ là chuyện lúng túng.

"Cô không tin?" Hạ Ngữ Đình vừa đi còn vừa giải thích nghi hoặc, "Như vậy đi, tôi cho cô biết một bí mật của chính tôi, lúc đầu tôi không cùng Phương Văn Thành ở chung một chỗ."

Lúc này Tô Từ Duyệt dừng bước lại, quay đầu lại nhìn hạ Ngữ Đình đi ở phía sau mình. Tự nhiên cô biết rõ chuyện này, nhưng chưa từng nghĩ đến Hạ Ngữ Đình sẽ nói ra trước mặt mình, dĩ nhiên, cô tuyệt đối sẽ không cười nhạo hoặc là tâm tình nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái.

Hạ Ngữ Đình cười cười, "Tôi muốn cùng anh ấy ở cùng nhau, cũng là thật tâm thích anh ấy, chỉ là anh ấy không muốn cùng với tôi. ... Chính xác mà nói, là anh ấy cũng không thoát khỏi đoạn tình cảm kia của bọn cô, tôi theo anh ấy ra nước ngoài, vốn cho là anh ấy sẽ vì vậy mà tiếp nhận tôi, kết quả vẫn không, sau đó tôi chỉ có thể buông tha. ... Tô Từ Duyệt, trong chuyện này, tôi thật sự bội phục cô, có sức quyến rũ thật lớn."

Tô Từ Duyệt nhíu mày tiếp tục đi về phía trước, chỉ là trong lòng càng thêm nặng nề, Hạ Ngữ Đình tự mình ra khỏi thất bại, chỉ có một khả năng, đợi lát nữa Hạ Ngữ Đình nói ra, sẽ làm cô càng thêm thất bại càng thêm khổ sở, vì vậy so sánh khổ sở khó chịu của cô với điều Hạ Ngữ Đình nói ra dĩ nhiên là trở thành không đáng nhắc tới.

Hạ Ngữ Đình theo sát Tô Từ Duyệt bước đến, họ đi tới "Đình Tình Nhân", vận khí không tệ, lúc này không có người. Xác thực vào ban ngày "Đình Tình Nhân" không thể nào là best-seller, phải chờ tới buổi tối, cả đám nam nam nữ nữ mới nguyện ý ở góc tối ẩn hiện, tràn đầy mờ ám thần bí cùng cảm kích, vì vậy hợp thành một cỗ nồng đậm mập mờ và kích thích, có thể khiến người ta hưng phấn đồng thời cũng vui vẻ.

Họ vào ngồi trên ghế ở trong đình, bên ngoài nước gợn lưu động, trên mặt nước còn có mấy con thiên nga, mấy con thiên nga nhỏ đi theo sau một con thiên nga, bơi thành một hàng thẳng tắp, hết sức có tính thương thức. Đối diện đình chính là một dãy nhà phòng dạy học, hồ nước dưới bên nhà dạy học có rào chắn cao đến bắp chân, rào chắn như vậy bị sử dụng thành ghế ngồi, không ít người ngồi ở chỗ đó nói chuyện phiếm hoặc là đọc sách.

Trước đây rất lâu Tô Từ Duyệt từng cùng với Diệp Tiêu Tiêu ở chỗ đối diện học tiếng Anh, lúc ấy Tô Từ Duyệt ở đó cảm thán, cũng chỉ có lúc này, mới phát hiện được trong đại học học thật nhiều, không hoàn toàn là người ham ăn lười làm.

"Tô Từ Duyệt, tôi đây là khích lệ cô, làm sao lại không bày tỏ một chút."

"A... Cảm ơn."

Sau khi Tô Từ Duyệt qua loa lấy lệ nói ra những lời này, chỉ thấy Hạ Ngữ Đình nhin không được bật cười, "Cô cũng đã nói cảm ơn rồi, vậy thì tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật!"

Lúc này Tô Từ Duyệt mới thu hồi tầm mắt, nhìn Hạ Ngữ Đình.

Khóe miệng Hạ Ngữ Đình cười nồng đậm thêm một chút, giống như là đang mong đợi một bữa thịnh yến vĩ đại, "Tô Từ Duyệt, cô rất hồi hộp?"

"Hạ Ngữ Đình, cô đủ rồi, đừng giả thần giả quỷ như vậy." Rất kỳ quái, Tô Tử Duyệt có thể giả dạng làm thực nữ danh viện với người khác, nhưng đối mặt với Hạ Ngữ Đình liền mất đi mấy phần kiên nhẫn.

"Giả thần giả quỷ? Đây là cô ảo tưởng, nếu không chịu tin tưởng tôi sẽ nói ra chân tướng gì, vậy thì vì sao phải tới đây?"

"Cô nói thẳng đi, rốt cuộc muốn nói cho tôi cái gì."

Hạ Ngữ Đình tựa vào trên ghế dài, vẻ mặt lười biếng nhưng lại hưởng thụ, "Cho tôi khen một lần nữa cái sức quyến rũ của cô, hiện tại công ty Tô thị trăm ngàn vết thương, vào thời điểm này Giang Dục lựa chọn thu mua, hoàn toàn không chiếm được cái gì tốt... Anh ta chịu làm như vậy, khẳng định nguyên nhân hơn phân nửa là do cô, nếu không ai nguyện ý đi tiếp nhận cục diện rối rắm đó, cũng không phải là làm từ thiện."

Nói như thế, thật là quý dị, tất nhiên Tô Tử Duyệt không thể nào tin tưởng Hạ Ngữ Đình sẽ thật lòng khen bản thân, "Cho nên?"

"Có lẽ cô không biết giang dục là người như thế nào. Năm xưa mới tiếp nhận tất cả sản nghiệp của nhà họ Giang không ai tin tưởng anh ta sẽ phát triển nhà họ Giang tốt hơn, khi đó anh ta làm việc quả quyết lại độc đoán, mạnh mẽ thu mua không ít công ty, phân chia, bán đi, có giá trị liên lợi dụng, anh ta dùng tác phong mạnh mẽ vang dội đáp trả thành công những chất vấn kia. Những kết quả của công ty bị thu mua kia đều rất thắm, có giám đốc của một công ty còn nhảy lầu tự sát."

"Đây là cô muốn nói cái gì?"

"Muốn nói sức quyến rũ của cô lớn, ở trước mặt người khác Giang Dục tự nhiên là có phong độ thân sĩ, chỉ là trên thương trường, đó chính là lục thân không nhận**. .... Mấy người anh họ của anh ta, ai không muốn lấy chút lợi ích từ trên người anh ta, nhưng qua nhiều năm như vậy, không lấy được gì cả."

**Lục thân không nhận: có thể hiểu là mất hết tính người, không có tình người

"Hạ Ngữ Đình, có thể đừng đùa bí hiểm không?"

"Tôi nói không đủ rõ ràng sao? Tôi đang khích lệ sức quyến rũ cô lớn, có thể để cho Giang Dục luôn luôn công tư rõ ràng vì cô mà làm đến mức này."

"Cô lại có lòng tốt như vậy?"

Hạ Ngữ Đình nhếch miệng cười khê, "Thật hiểu tôi, dĩ nhiên không có.... Cô cảm thấy Giang Dục làm như vậy, có ản tình hay không đây?"

Tô Tử Duyệt nhắm mắt một cái, "Tôi thật sự không cảm thấy, nhà họ Tô chúng tôi có thể có thứ gì để Giang Dục để ý, cho nên. ...."

Hạ Ngữ Đình đưa ra một ngón tay lại lắc đầu một cái, "Đừng tự coi nhẹ mình.... Khẳng định Giang Dục rất dụng tâm với cô, nếu không tuyệt đối sẽ không vì cô mà làm đến mức này, nhưng anh ta dùng khả năng lớn nhất bảo toàn công ty Tô thị, tiêu tốn số tiền lớn."

Tô Tử Duyệt kinh ngạc nhìn Hạ Ngữ Đình, chỉ có cảm giác mình càng ngày càng khản trương, nụ cười của Hạ Ngữ Đình càng đầy quý dị, tựa như cười ním quý mị, nói cho cô biết - tôi sẽ không ăn cô.

Lời như vậy, ai tin?

Cô mím chặt môi, không mở miệng, chỉ là lông mày cũng gắt gao cứng lại, cơ thể căng thẳng vô cùng.

Hạ Ngữ Đình nháy mắt một cái, "Giang Dục đối với cô như thế, cô nên cảm kích, cho dù anh ta là bởi vì áy náy."

Hai chữ áy náy, thành công khiến cặp mắt Tô Tử Duyệt mở to, đây mới là mục đích của Hạ Ngữ Đình sao, trước mặt cô ý thổi phồng mình thật cao một phen, cuối cùng làm cho mình rơi xuống nhanh chóng, học Vật lý phải học thật là tốt, càng từ chỗ cao rơi xuống, trọng lực làm tăng tốc độ, tốc độ càng ngày càng nhanh, vì vậy rơi thì càng ngày càng đau.

"Áy náy?"

Hạ Ngữ Đình ngồi thẳng người lại, "Tô Tử Duyệt, ông nội cô có thể từng từng không ngã ở trên thương trường nhiều năm như vậy, nhưng mấy năm qua, công ty Tô thị một mực xuống dốc, hơn nữa tốc độ trượt khiến người trong nghề giật mình, cô không hiểu kỳ nguyên nhân sao?"

Có một số thứ, lặng lẽ lan tràn ở trong lòng, nhưng vẫn không muốn tin tưởng. Cô cảm thấy mình tựa như đang đánh khúc nhạc vui về tiêu khiển của trò chơi, những độc chất kia một mực lan tràn ở bên trong, cô không ngừng đổi vị trí hi vọng để cho những chất độc kia tản đi, lại cứ hết lần này đến lần khác không có phương thức tản đi, vì vậy chất độc càng ngày càng nhiều, bây giờ tụ lại là lại thua rồi.

Cô gắt gao cắn môi, ánh mắt nhìn về phía Hạ Ngữ Đình cũng rất kiên định.

Nét mặt Hạ Ngữ Đình càng nhân nhả, "Mặc dù mấy cậu của tôi rất xuất sắc, nhưng cũng không được tính là thiên tài của giới thương mại, có thể gắt gao ngăn chặn công ty Tô thị như vậy.... Rất đơn giản, chỉ cần câu nói đầu tiên của Giang Dục là được rồi."

Tô Tử Duyệt mở to hai mắt nhìn nụ cười đến tốt đẹp của Hạ Ngữ Đình, hoàn toàn không dám tin tưởng sự thật này, "Cô nói láo."

"Làm sao cô lại có cái nét mặt này đây, cần phải vui vẻ mới đúng, mặc dù Giang Dục và nhà họ Hạ chúng tôi liên thủ đối phó nhà họ Tô các người, nhưng không phải bây giờ Giang Dục yêu cô sao? Thậm chí bởi vì chuyện đã qua mà cảm thấy áy náy với cô, cô nên vui vẻ mới đúng...."

Sắc mặt của Tô Tử Duyệt càng ngày càng lạnh, thậm chí chân đang khẽ run.

Hạ Ngữ Đình khẽ nở nụ cười, cô ta nói đều là sự thật, toàn bộ đều là sự thật. Ông Tô và Tô Tử Duyệt, vẫn coi người của nhà họ Hạ là kẻ thù, như vậy Giang Dục liên thủ với nhà họ Hạ cũng giống như là kẻ thù, đối mặt với sự thực như vậy, Tô Tử Duyệt còn có thể lựa chọn ở bên Giang Dục?

"Tô Tử Duyệt, nếu như cô không tin, có thể đi hỏi ông nội cô, tuyệt đối ông ấy rõ những gì tôi nói đều là sự thật."

Tô Tử Duyệt lại nghĩ đến, khi ông nội cho là cô và Giang Dục ở chung một chỗ thì liền cho cô một cái bạt tai. Cô trăm mối vẫn không có cách giải, vì sao ông lại có phản ứng lớn như vậy, thế mà lại lựa chọn đánh cô. sau đó ông giải thích vì cô lấy cuộc sống của chính mình đi đổi lấy sự sinh tồn cho công ty, thế nên mới nổi giận, nhưng lý do kia, căn bản là không đứng vững. Hoá ra là như vậy, từ lâu ông nội đã biết liên thủ giữa nhà họ Giang và nhà họ Hạ, Giang Dục cũng là một trong những đầu sỏ làm hại nhà họ Tô bọn họ làm cho bọn họ cùng đường, cho nên khi biết cô thế mà lại cùng Giang Dục ở chung một chỗ thì không chút do dự cho cô một cái bạt tai....

Đối với ông nội mà nói, cô chính là yêu kẻ thù của mình, còn phải sinh con dưỡng cái cho kẻ thù của mình.

Khi đó cô ở trong nhà ông nội, có phải chính là ba cô năm đó hay không?

Thế nhưng ông lại đồng ý, thế nhưng lại thành toàn cô và Giang Dục.

Hạ Ngữ Đình nhìn mục đích của mình đạt được, vì vậy thỏa mãn đứng lên, "Tô Tử Duyệt, có muốn biết tại sao Giang Dục lại làm như vậy không? Đây chính là chuyện mà ông nội cô cũng không biết, tôi thích người này đến nơi đến chốn, xin hãy điều chỉnh tốt tâm tình của mình nhanh lên, lần sau tôi nhất định sẽ giải thích cho cô."

Hạ Ngữ Đình nói xong, ưu nhã đứng dậy rời đi, cũng không thèm nhìn Tô Tử Duyệt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Tô Tử Duyệt không ngừng đầu nhìn bóng lưng Hạ Ngữ Đình, nhưng cô nghĩ, mục đích của Hạ Ngữ Đình đã đạt được, chân tướng này thực sự làm cho cô khổ sở cực kỳ, cô chưa bao giờ nghĩ tới, Giang Dục sẽ có quan hệ gì với nhà họ Hạ. Trước kia cô một mực tìm cho mình một đoạn tình cảm thuần túy trung thành trong lòng, sau đó cô và Giang Dục ở cùng một chỗ, vì đoạn cảm tình này, cô bận tâm không dứt, đầu tiên là có muốn động lòng hay không, sau đó cô động lòng, sau đó nữa lại cho là anh còn chưa rơi vào, vì vậy hoảng loạn, cuối cùng là cô mang thai, anh lại muốn sinh ra, vì vậy lại ở cùng nhau. Cô giấu giếm thân phận của mình, Giang Dục tức giận, vốn là cô cho rằng anh tức giận sự lừa gạt của cô, bây giờ nghĩ lại, có lẽ thật sự có nguyên nhân mà Hạ Ngữ Đình nói. Cô là cháu gái duy nhất của nhà họ Tô, tất nhiên Giang Dục biết ở bên cô sẽ gặp phải những thứ gì.... Còn có ông nội, nói chuyện riêng với Giang Dục, chắc hẳn cũng có quan hệ với cái này.

Khi cô cho là chuyện phát triển theo chiều hướng tốt nhất thì quỹ đạo nhanh chóng thay đổi, tốc độ nhanh đến nỗi cô hoàn toàn theo không kịp.

Cô không biết mình nên làm như thế nào, ông nội vì cô, thế mà lại thật sự nguyện ý thành toàn của bọn cô. Chắc trong lòng ông rất khổ sở, dù sao để cho vương quốc sự nghiệp một tay anh tạo ra đi về phía suy yếu có Giang Dục làm nguyên nhân. Nhiều năm trước, ông chưa từng thành toàn cho ba cô và Hạ Thiên Vân, nhiều năm sau, thế nhưng ông làm như tất cả đều không xảy ra để cho cô và Giang Dục ở bên nhau, thậm chí giúp đỡ Giang Dục nói vô số lời hữu ích.

Ông nội hi vọng cô hạnh phúc, mà Giang Dục cũng thật lòng đối xử với cô, nếu như không có những tiền tố ẩn tình kia, đây sẽ là hình ảnh hạnh phúc dường nào, trong sinh mạng cô, điều quan trọng nhất là hai người đàn ông này có thể chung sống hòa bình, hơn nữa đều là thật lòng vì cô.

Cố tình lại có những tiền tố kia.

Cô cúi đầu, hít thở sâu. Lúc này một cặp tình nhân dắt tay đi tới, thấy Tô Tử Duyệt ngồi đó một mình, hai người liếc nhau một cái, vẫn đến trong đình ngồi xuống, hơn nữa nửa nấp mờ nói một vài chuyện nhỏ. Hồi lâu Tô Tử Duyệt mới biết, đôi tình nhân nhỏ này cố ý nói nãy lời này là ép mình chủ động rời đi, sau khi có cái ý nghĩ này, ngược lại cô thoải mái ngồi, hơn nữa còn không chút kiêng kỵ nhìn về phía đôi tình nhân.

Mọi việc, vẫn phải là thứ tự đến trước và sau!

Hai phe giằng co hồi lâu, vẫn là sau khi cô nữ sinh này phát hiện bạn trai nhìn mỹ nữ đối diện vài lần, có chút không thích lời kéo bạn trai mình rời đi. Tô Tử Duyệt nhìn bọn họ rời đi, cảm giác mình lại làm người xấu một lần nữa, loại cảm giác này không tốt không xấu, chỉ là trong lòng cô càng thêm buồn cực kỳ.

Cô đang do dự nên rồi đi hay là tiếp tục ngồi một lát thì Giang Dục gọi điện thoại tới, gần đây số lần anh gọi điện thoại càng ngày càng chuyên cần, chuyên cần đến nỗi cô cũng có chút ngại nhiều rồi.

"Bây giờ đang ở đâu?"

"Trường học.... Ừ, trường đại học em đã từng học."

Giang Dục nở nụ cười, "Cũng là trường đại học anh đã từng học."

"Hả?" Thật đúng là Tô Tử Duyệt không biết cái này, "Anh cùng học một trường với em?"

"Không được sao?" Lần này Giang Dục thật sự biết cô không quan tâm mình đã trải qua những gì, không khỏi cảm thán một chút, "Em nên tìm hiểu về anh nhiều một chút."

"Mới không cần."

"Vậy anh tìm hiểu về em nhiều một chút, em đang ở cùng bạn học à? Đang chuẩn bị mở hội bạn học? Đợi lát nữa cùng đi ăn cơm phải chú ý...."

Lúc này Tô Tử Duyệt cắt đứt, "Một mình em, một mình."

Giang Dục nhú mày, "Một mình? Vậy bây giờ em đang ở chỗ nào của trường?"

"Ngồi trong đình giữa hồ, chính là 'đình tình nhân' nổi danh."

"A, chỗ này bị em cướp được?"

"Mới vừa rồi em còn làm một đôi tình nhân tức giận bỏ đi đấy!"

....

Tô Tử Duyệt và Giang Dục tùy ý trò chuyện, Giang Dục bảo cô nói một chút xem hiện tại chung quanh đình có cái gì, để anh xem trường học có thay đổi nhiều không, Tô Tử Duyệt nói lúc cô đi học trường học tốn hết mấy vạn mua được thiên nga giờ đã sinh tiểu bảo rồi, bên cạnh thư viện của trường lại có thêm một phòng triển lãm, cảnh vật ở sân trường càng ngày càng trở nên đẹp hơn, ừm, hình như mỹ nữ cũng nhiều hơn.... Giang Dục là nói với cô, chờ anh trở về, anh tự mình theo cô tới trường đi dạo, cùng nhau thử nghiệm.

Đến lúc sắp cúp điện thoại thì Giang Dục vẫn không quên mục đích gọi điện thoại, ngày mai anh sẽ trở lại.

Giang Dục chỉ muốn nói chuyện anh trở về, rồi lại vì vậy mà nói rất nhiều chuyện khác, hình như anh vĩnh viễn không chán không phiền dặn dò cô ăn cơm thật ngon, không thể không ăn điểm tâm các loại, làm cho người ta nghe vừa ngọt ngào lại muốn nói anh phiền.

Tô Tử Duyệt cúp điện thoại, thái độ thay đổi trong nháy mắt, vốn là nụ cười tựa như dùng cục gôm xóa sạch, lập tức liền biến mất không thấy đâu nữa, cô cầm điện thoại di động của mình, nghe được giọng nói của anh, cô hoàn toàn không nhớ đến những chuyện làm cho cô phiền muộn kia. Thậm chí chính cô tìm cớ cho mình, hiện tại ông nội hi vọng cô hạnh phúc, mà tình cảm giữa cô và Giang Dục cũng càng ngày càng thuận, sau khi cô cùng Giang Dục kết hôn, bọn họ có thể sẽ có bảo bảo của mình, sẽ có gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Những cái này, cũng sắp đến, ngày mai Giang Dục sẽ trở lại, sau khi anh trở lại, hẳn sẽ mang cô đi gặp mặt chính thức người nhà anh rồi, tất cả đều đi theo chiều hướng tốt đẹp, như vậy, có thể cho phép cô làm bộ chính mình không biết những lời Hạ Ngữ Đình đã nói không?

Nếu như hiện tại cô thật sự vì những thứ đó mà cùng Giang Dục tách ra, sẽ chỉ làm người nhà họ Hạ vui vẻ thôi, đồng thời cũng sẽ làm cho ông nội đau lòng - những thứ này chỉ là cô lấy cớ vì không chịu buông bỏ hạnh phúc bây giờ, cô đều biết, nhưng không có biện pháp không nghĩ như vậy.

Cô không muốn đánh vỡ tình trạng bây giờ, thật sự không muốn.

Cô nhìn bụng mình hồi lâu, cảm thấy nơi đó hình như khê nhô ra, đứa bé đang lon lên, nhất định nó đang khỏe mạnh lớn lên.

"Bé con, hạnh phúc của mẹ phải dựa vào con, con có muốn khiến mẹ hạnh phúc không?"

*****

Thật sự Tô Tử Duyệt biến mình thành con rùa đen, già vờ không biết chân tướng sự việc, đối mặt ông nội thì bộ dáng thật vui vẻ cười nói, mà ông Tô nhìn nét mặt cô luôn thỏa mãn đến nỗi không nói ra được, tựa như quyết định ông đưa ra, chứng minh từ mặt này là tuyệt đối chính xác.

Ngày Giang Dục trở về, Tô Tử Duyệt đến sân bay đón anh, Tô Tử Duyệt hoàn toàn không giống như những người thân khác hưng phấn như vậy mong đợi người thân của mình trở về, cô chỉ rất an tĩnh đứng ở đó, sau đó chờ anh đi về phía mình. Cô vô cùng hưởng thụ loại cảm giác này, cô nhìn anh đi từng bước một về phía mình.

Cô bình tĩnh khiến Giang Dục nhú mày, sau khi đi tới trước mặt cô, cái tay không cầm hành lý véo mặt cô, "Sao lại có vẻ mặt này? Có phải không nhận

ra hay không?"

Tô Từ Duyệt cau mày nhìn anh, "Anh là ai, tùy tiện liên lạc đến nói chuyện với tôi."

Cô vừa mới nói ra lời này, những người bên cạnh lập tức dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Dục, chính Giang Dục cũng rất kinh ngạc, sững sờ hai giây, "A, tôi nhận lầm người."

Anh một bộ chợt nhận ra, còn lui về phía sau một bước. Tô Từ Duyệt âm thầm đánh giá, giả bộ còn giống như vậy, vì vậy khi anh lui về phía sau một bước thì vội vàng tiến lên, kéo tay của anh, lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười. Giang Dục cũng cười, sờ sờ đầu cô, cùng nhau đi ra ngoài. Bộ dáng bọn họ như chuyện đương nhiên, lại làm cho người vây xem một bên nhìn nhau, hoàn toàn không biết vừa mới xảy ra chuyện gì . . . .

Vốn là hai người nửa tháng cũng chưa thấy mặt, nhưng bởi vì ngày nào cũng liên lạc qua điện thoại, không có một tia cảm xúc biệt ly đã lâu. Tay Tô Từ Duyệt khoắc trên cánh tay anh, theo anh đi ra khỏi sân bay, mà tài xế của anh đã đậu xe xong rồi, chỉ chờ bọn họ đi tới.

Tô Từ Duyệt đứng ở chỗ cửa xe, nhìn anh thả hành lý vào trong cốp sau, chờ anh cất xong, cô mới mở cửa xe ngồi xuống.

Tài xế lái xe rời đi, mà cô lại chưa nói cho anh biết, buổi sáng, cô đi một chuyến tới bệnh viện.

"Hai ngày nay chuẩn bị một chút." Sau khi lên xe Giang Dục không giải thích được thốt ra câu như vậy.

Tô Từ Duyệt nghiêng người sang nhìn anh, mắt thẳng tắp nhìn anh chăm chăm

"Gặp mặt cha mẹ anh!" Anh lại nhẹ giọng giải thích.

Cô nhìn anh một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu một cái. Anh nhìn ra cảm xúc của cô có chút xuống thấp, vì vậy lại mở miệng, "Thế nào?"

"Cảm giác không khỏi rất hồi hộp."

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu cô, "Đừng sợ, cha mẹ anh là người không tệ, đối với người anh và em gái anh yêu thích cũng vô cùng tôn trọng, bọn họ nhất định sẽ thích em."

Chỉ cần là anh thích, cha mẹ anh cũng sẽ nguyện ý tiếp nhận.

Cô thở ra một hơi thật dài, "Ừm, em sẽ cố gắng hết sức. Nhưng nếu như cha mẹ anh không thích em thì làm thế nào?"

"Cần phải có lòng tin vào chính em, không phải em còn có anh sao?" Anh cho cô động viên.

Cô thuận thế áp vào trong ngực anh, lại nghĩ tới mấy lời kia của Hạ Ngữ Đình, còn có không khỏi khủng hoảng đối với tương lai, "Không cho phép anh gạt em, biết không?" Như vậy em sẽ rất khó chịu rất khó chịu.

"Làm sao anh lại lừa em?"

"Vạn nhất ngày nào đó anh gặp phải một mỹ nữ, liền ném em ra sau đầu. . ."

"Anh bảo đảm, Anh tuyệt đối không nhìn mỹ nữ khác."

Cô hừ một tiếng, nhắm hai mắt lại, hình như chuẩn bị nghỉ ngơi. Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, tóc dài như thác nước, xúc cảm khi sờ ở lòng bàn tay rung động không nói ra được, mà nét mặt của cô vô cùng nhu hòa, làm cho anh không nhận được cúi đầu, hôn lên trán cô, tựa hồ vẫn cảm thấy chưa đủ, lại thấp một chút, hôn lên môi cô.

Lúc môi anh dán lên môi của cô thì vừa lúc cô mở hai mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt có cảm xúc khác, chỉ là anh hoàn toàn không có dừng động tác lại, ngược lại nụ hôn này sâu hơn.

Cứ như vậy đi! Cô nghĩ như vậy ở trong lòng, cô nguyện ý làm con rùa đen rút đầu một lần, cầu mong bọn họ có thể ở bên nhau, dù là chính cô cũng có chút xem thường mình.

Cô hi vọng, sau này bọn họ, vẫn có thể giống như bây giờ.

Ngày mai bốn thành sẽ có một tiệc rượu từ thiện long trọng, đến lúc đó các vị danh lưu nhân sĩ cũng sẽ tham gia, Giang Dục sẽ tham dự, Tô Từ Duyệt cũng sẽ tham dự cùng với ông Tô, dĩ nhiên, người của nhà họ Hạ cũng sẽ tham gia.

Mặc dù lần trước Hạ Ngữ Đình không nói rõ, nhưng Tô Từ Duyệt cũng có thể đoán được, trong tiệc rượu ngày mai kia, nhất định Hạ Ngữ Đình sẽ có chiêu trò gì đó đối với mình, có lẽ những lời đó thực sự sẽ làm cho cô dao động, vì vậy cô cầu nguyện, sau ngày mai, cô vẫn có thể cùng Giang Dục thật tốt, cô cứ rút lui như thế, hy vọng có thể đổi lấy kết quả tốt.

Cô thật thật thật rất muốn ở bên người này đi tới cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Người tổ chức tiệc rượu từ thiện là một vị lão nhân tiến hành từ thiện hàng năm, nghe nói khi ông ấy còn trẻ cũng có tiếng tăm lẫy lừng trên thương trường, ông ấy không có con cái, sau khi về già liền lập tức thu sơn, cùng với vợ quanh năm hứng thú với sự nghiệp từ thiện. Có chút khác với người làm từ thiện trên đầu lưỡi, đôi vợ chồng này là người làm từ thiện chân chính, không chỉ tự trả tiền tự mình đi vùng núi xa xôi điều tra xem địa phương đó thiếu cái gì, còn tổ chức người sửa đường lót đường vân vân, mà sau khi bọn họ mặc quần áo trang sức hoa lệ vào, thì lại dựa vào lực thu hút, khích lệ nhiều người quyên tiền hơn. Hành động của đôi vợ chồng này được chính phủ thành phố Nam Giang ủng hộ, không chỉ có bản thân nổi tiếng vang dội, cũng làm tăng danh dự cho thành phố Nam Giang, rất được người khen ngợi.

Tô Tử Duyệt nghe giọng điệu khi ông nội nhắc tới đôi vợ chồng này cũng biết, đối với đôi vợ chồng này ông cũng rất kính nể, dù sao người có tiền bây giờ giống như vậy thật không nhiều, cũng không phải là ném một cục tiền ra đòi danh tiếng tốt, mà là thật sự làm việc.

Tô Tử Duyệt thay quần áo trang điểm xong liền vội vã xuống lầu, ông Tô nhìn cô lúc lâu, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, "Đây là thế nào? Mới vừa rồi còn thật tốt, lúc này sắc mặt lại không tốt."

"Thật sao?" Tô Tử Duyệt sờ sờ mặt mình, "Làm gì có, ông nội nói bừa."

Cô cảm thấy may mắn vì mình mặc dạ phục, ông nội không thấy được chân cổ cũng run rẩy, thân thể của cô căng thẳng đến mức tận cùng thì chính là trạng thái này, chân run rẩy không thể không chế được, thế nào cũng không ngừng được. Cô hướng ông nội cười cười, tay cũng không dám khoác tay ông, sợ ông nhận ra được cô không ổn.

Hôm nay cô một mực chờ một cú điện thoại, mới vừa rồi, cú điện thoại kia tới.

Nội dung điện thoại, là cái cô không muốn tiếp nhận nhất, cô cảm thấy vận khí của mình đã từ mong đợi tốt nhất biến thành chỉ cần không phải kém nhất là được rồi, thực tế cho cô, thế nhưng lại là một cái kém nhất.

Sau khi lên xe, cô không nói một lời, biểu hiện rất là trầm mặc.

Ông Tô nhìn bộ dạng cô như vậy, rất lo lắng, "Tiểu Duyệt, có phải thân thể con không thoải mái không?"

Cô lắc đầu một cái, sau khi thấy ánh mắt ông nội rõ ràng không tin, cười một nụ cười an ủi, "Ông đừng lo lắng, con chỉ cảm thấy có chút buồn bực, thật sự không có gì."

"Bây giờ con cũng không phải là một người, không thể tùy hứng như trước, hay là đến bệnh viện xem một chút."

Tô Tử Duyệt thờ dãi, giọng nói lại hết sức kiên định, "Ông nội, thật sự con không có việc gì, ông đừng chuyện bé xé ra to."

Cô cố ý cười lên, cố gắng để cho mặt ngoài mình nhìn qua hết sức tích cực, mà không phải bộ dạng không khí trầm lắng, Ông Tô nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì.

*****

Nói là tiệc rượu từ thiện, thật ra thì cũng không khác tiệc rượu bình thường lắm. Chỉ là khi Tô Tử Duyệt nhìn thấy đôi vợ chồng kia ở khoảng cách gần, trên thân người đàn ông có phong độ năm tháng lắng đọng xuống, tràn đầy sức quyến rũ phái nam, trên thân người phụ nữ có nhiều hơn chút ý vị, giống như rượu vang đặt trong hầm nhiều năm mùi vị thuần khiết. Đây là một đôi bích nhân, cô nghĩ đến như vậy. Thì ra là cho dù phụ nữ già rồi, cũng có thể chói mắt như thế, cô có chút động lòng, hi vọng mình già rồi, cũng có thể biến thành người phụ nữ như vậy.

Thái độ của đôi vợ chồng này đối với người khác thủy chung như một, không bởi vì thân phận địa vị mà có bất kỳ sự khác nhau nào, cái này càng làm cho người ta có hảo cảm, ít nhất Tô Tử Duyệt rất có hảo cảm đối với đôi vợ chồng này. Hơn nữa cô phát hiện, mặc dù đôi vợ chồng này nói chuyện với nhau rất ít, nhưng có thể từ ánh mắt và động tác của họ nhận ra được, sự ăn ý của bọn họ, chỉ cần một ánh mắt, liền có thể biết suy nghĩ của đối phương.

Nếu như một người, có thể tìm được một người khác phái ở trên thế giới này phù hợp thẩm mỹ của mình, vừa vận tính tình người khác phái có thể như tâm ý mình, hơn nữa tư tưởng cũng cùng một mức độ, đó chính là một loại hoàn mỹ.

Tô Tử Duyệt cũng không ở bên cạnh ông Tô lâu, ông Tô sợ cô nhàm chán, rất nhanh đã để cho cô đi chơi, chỉ là dặn dò cô không được uống rượu, cô không có kiên trì với ông, mà tự động tránh ra. Cô cảm giác đây là ông nội muốn mình tránh ra, một là sợ cô nghe bọn họ đàm luận nhàm chán, hai là rất nhiều việc không muốn cô biết. Cô bày tỏ tôn trọng đối với cách làm của ông.

Cô biết Giang Dục cũng tới đây, vì vậy tìm kiếm người ở toàn hội trường. Chỉ tìm một lát, cô thu hồi ý tưởng tiệc rượu từ thiện này không khác với tiệc rượu bình thường lắm, vẫn có rất nhiều cái khác nhau, ví dụ như người đến tiệc rượu lần này hết sức nhiều. ... Làm cho cô cũng có chút hoài nghi, những người này gấp tới đưa tiền như vậy làm gì? Chẳng lẽ đây là một chỗ phát tiền?

Cô tự tiêu khiển một phen, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng quen thuộc thì lại hai mắt nhìn nhau với Hạ Ngữ Đình.

Đầu tiên là Hạ Ngữ Đình hướng cô cười cười, thậm chí giờ một ly rượu vang lên hướng cô ra hiệu, cô không để ý đến động tác của Hạ Ngữ Đình, chỉ nhìn đối phương. Sau khi Hạ Ngữ Đình uống một hớp rượu vang, từ từ đi về phía cô.

"Muốn tiếp tục nghe chuyện xưa?"

"Muốn." Tô Từ Duyệt trả lời dứt khoát.

Trước tiệc rượu, cô đã chịu một đả kích lớn nhất, vì vậy cô biết, bất kể lát nữa Hạ Ngữ Đình nói cái gì, cô đều có thể chịu được, chịu đau khổ khó hơn nữa đi nữa, cũng tuyệt đối không hơn so với một khắc mới vừa rồi kia. Đã như vậy, cần gì cự tuyệt đến nơi đến chốn Hạ Ngữ Đình có hảo ý đây?

Cô trực tiếp khiến Hạ Ngữ Đình chau chau mày, "Trở nên kiên cường rồi hả?"

"Đây không phải là tôi thỏa mãn hứng thú tệ hại của cô sao? Cô có hứng thú kể chuyện xưa như vậy, cuối cùng tôi cũng không thể loại bỏ hứng của cô."

Hạ Ngữ Đình hé mắt, "Cám ơn cô nghĩ vì tôi như vậy."

Tô Từ Duyệt đi theo sau lưng Hạ Ngữ Đình, không nghĩ tới Hạ Ngữ Đình quen thuộc với nơi này như vậy, một khắc trước còn là đại sảnh náo nhiệt, quay người lại tiến vào một hành lang chật hẹp, hình như chỉ cách nhau một bức tường, liền hoàn toàn cản trở đại sảnh ồn ào, chỉ còn lại tĩnh lặng, lại đi tiếp một lát, Hạ Ngữ Đình liền đẩy cửa một gian phòng, đi vào, ngay sau đó Tô Từ Duyệt đi vào theo.

Hạ Ngữ Đình thực sự rất quen thuộc với nơi này, hàng năm đôi vợ chồng này cũng sẽ tổ chức tiệc rượu từ thiện 2-3 lần, nhiều lần địa điểm đều là nơi này, Hạ Ngữ Đình đã tham gia nhiều lần, vô cùng tự nhiên quen thuộc. Về phần Tô Từ Duyệt, trước kia ông Tô vẫn không chịu dẫn cô ra ngoài gặp mặt người khác, dĩ nhiên là lần đầu tiên tới nơi này.

Nơi này là chỗ cung cấp cho khách hàng có tình huống đặc biệt trong tiệc rượu nghỉ ngơi, hoặc là nói có chuyện gì có thể đơn độc tới đây hàn huyên một chút, thiết bị bên trong phòng mát mẻ đơn giản trang nhã, có thể tự nhiên khôi phục cảm xúc của người đang nóng nảy.

Sau khi Tô Từ Duyệt tiến vào, liền tự mình tìm chỗ đối diện cửa ngồi xuống, vị trí này có thể làm cho cô cảm thấy an toàn, tùy lúc có thể chú ý tới ngoài cửa xảy ra chuyện gì.

Hạ Ngữ Đình khẽ mỉm cười, ngồi vào vị trí đối diện cô, "Xem ra chuyện lần trước cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của cô."

"Tôi không khổ sở buồn bực không vui, cho nên khiến cô rất thất vọng sao?" Tô Từ Duyệt vắt chân mình lên, tư thái lười biếng không nói ra được, chỉ có chính cô biết, bây giờ mình có bao nhiêu khó chịu. Cô hi vọng Hạ Ngữ Đình nói có trọng lượng đầy đủ, loại trọng lượng này có thể hung hăng khiến cô đau nhói, như vậy cô có thể dùng loại khổ sở này dìm đi đau khổ trong lòng mình.

Lấy độc trị độc như vậy, bị cho là một loại phương thức trị liệu to gan, chỉ là tỷ lệ thành công cũng không phải là cao, rất dễ biến thành độc càng thêm độc, hình như cô quên mất, từ trước đến giờ vận khí của cô không tốt lắm.

"Nói thật không?" Hạ Ngữ Đình câu khéo miệng, "Có một chút như vậy."

"Nói đi, ném thứ cô muốn cho tôi khổ sở ra đi."

Hạ Ngữ Đình cười đến lợi hại, "Tô Từ Duyệt, bộ dạng này của cô, thật có tư thái thấy chết không sờn. ... Đừng khẩn trương như thế, tất cả nói là tới nghe chuyện xưa, khẩn trương lại là không còn cảm giác."

"Vậy cũng phải xem nghe chuyện xưa gì, nếu là khủng bố thêm huyền nghi gì đó, tự nhiên phải có cái này mới tương xứng phù hợp tâm cảnh."

"Thật hài hước."

"Không cần cứ khích lệ tôi, nói đi, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?"

"Để cho tôi suy nghĩ một chút, lần trước chúng ta nói tới chỗ nào." Hạ Ngữ Đình làm bộ trầm tư mấy giây, "Ừm, lần trước chúng ta nói đến Giang Dục hợp tác với chúng tôi, cùng đối phó với chuyện của ông nội cô. Cô hẳn là cũng rất tò mò đi, Giang Dục với cũng không liên quan chúng tôi, lại nguyện ý giúp chúng tôi vô điều kiện. ..."

Tô Từ Duyệt chỉ nghe được ba chữ "vô điều kiện", tìm càng thêm trầm muộn không dứt, Hạ Ngữ Đình thật là thích hợp kể chuyện xưa, thiên về giãy vò lòng người ta như vậy, không đi làm việc kể chuyện xưa, thật là mai một nhân tài.

Tô Từ Duyệt nhìn chằm chằm vào Hạ Ngữ Đình, chờ cô ta nói nguyên nhân ra.

Hạ Ngữ Đình tạm ngừng, lúc này mĩ mĩ thường thức nét mặt Tô Từ Duyệt, thật là một loại cảm thụ vô cùng hưởng thụ, lắng tri đối phương từng chút một, cảm giác cầm dao, thật sự là quá đã, chỉ là cô ta nhanh chóng dời đề tài đi, "Biết vì sao bác tôi thương yêu tôi như vậy không?"

Tô Từ Duyệt cau mày, hơn nữa là cau lợi hại, cô tuyệt đối không muốn nghe Hạ Ngữ Đình nói những chuyện không quan trọng này, chỉ là nhìn nét mặt

Hạ Ngữ Đình, rồi lại thấy hình như cũng không phải là không liên quan, "Tôi là một người ngoài, làm sao biết."

"Bác tôi có một con trai ở bên ngoài, còn có một con gái, lớn hơn tôi năm tuổi, nhưng tình cảm chúng tôi vô cùng tốt. ... Chỉ là trời có mây gió bất ngờ, vào bốn năm trước chị họ tôi xảy ra tai nạn xe cộ vì vậy mất mạng, từ đó trở đi, bác liền cực kỳ thương yêu tôi, bởi vì tôi là con gái duy nhất trong gia tộc chúng tôi." Hạ Ngữ Đình thở dài, "Đúng rồi, chị họ tôi tên là Hạ Ngữ Tiểu."

Tô Tử Duyệt ngưng mi.

Hạ Ngữ Đình khẽ mỉm cười, "Có cảm thấy quen thuộc không? Ví dụ như khi cô nằm ở bên cạnh Giang Dục thì có nghe được anh ta vô ý liên gọi lên cái tên này không?"

Không có, một lần cũng không có.

Sắc mặt của Tô Tử Duyệt trở nên lạnh, "Đây là cô có ý gì?"

"Tô Tử Duyệt, cô thật là mâu thuẫn, hi vọng tôi nói chuyện nói chủ đề chính, lại cứ căn bản lại không muốn tiếp nhận. Cô thật ra thì đã biết, chị họ tôi chính là mối tình đầu của Giang Dục, người phụ nữ Giang Dục vẫn yêu nhiều năm. Hình như tôi từng kích lệ sức quyến rũ của cô rất lớn, phải biết trước khi cô xuất hiện, Giang Dục luôn độc thân. ... Cũng đúng, không tìm được thể thân của chị họ tôi, anh ta chỉ có thể độc thân."

"Cô. ..."

Hạ Ngữ Đình cười lạnh nhạt lại hàm chứa đáng thương, "Tôi cũng cảm thấy kỳ quái kia mà, rõ ràng hai chúng ta mới có liên hệ máu mủ, vì sao tư thái trên người cô giống với chị họ tôi như vậy, thật là kỳ quái."

Tay Tô Tử Duyệt tạo thành quả đấm, thân thể căng thẳng đến mức bất cứ lúc nào cũng không chống đỡ nổi.

Cổ tình hăng hái của Hạ Ngữ Đình vẫn còn rất cao, "Cô biết Giang Dục yêu chị họ tôi nhiều thế nào không? Tôi còn lên đi xem đáng về bọn họ hẹn hò, một đôi yêu nhau cỡ nào, nếu như không phải là chị họ tôi xảy ra tai nạn xe, hiện tại khẳng định bọn họ đã kết hôn sinh con rồi. Mà sau khi chị họ tôi qua đời, Giang Dục cũng đau lòng một trận muốn chết. ... Đúng rồi, loại người công tư rõ ràng như Giang Dục, sau khi biết nhà họ Hạ chúng tôi hàng năm cạnh tranh với nhà họ Tô, vì vậy liền bày mưu tính kế giúp chúng tôi vô điều kiện, những mưu kế này thật không tệ, không bao lâu sau làm cho ông nội cô luống cuống tay chân, sau đó công ty Tô thị đi thẳng xuống dốc. ..."

Ánh mắt của Tô Tử Duyệt hơi đỏ lên, cô hít mắt nhìn Hạ Ngữ Đình, "Cô nói đều là sự thật?"

"Dĩ nhiên." Trong ánh mắt của Hạ Ngữ Đình tràn đầy hai loại cảm xúc khinh miệt và thương xót, "Tô Tử Duyệt, cô nói xem không phải là chúng ta rất có duyên? Cô đôi lần ông nói chuyện yêu đương một chút, cũng sẽ không gặp những chuyện này. ... Chị họ tôi chết, nhưng vinh viễn đều sống ở trong lòng của Giang Dục, khiến anh ta vẫn còn vì chị họ tôi mà làm nhiều chuyện như vậy. Tô Tử Duyệt, làm sao cô cứ thật đáng buồn như vậy?"

Tô Tử Duyệt mỉm môi, không nói gì.

Hạ Ngữ Đình vẫn nhìn Tô Tử Duyệt, cho đến sau khi di chuyển của cô ta vang lên một âm thanh, Hạ Ngữ Đình mới bỗng nhiên mở miệng, "Tô Tử Duyệt. ... Thật ra thì mục đích cô đến gần Giang Dục cũng không đơn thuần?"

Cô ngẩng đầu, thấy chính là ánh mắt Hạ Ngữ Đình tràn đầy dò xét, không thể nín được cười cười, chỉ là nụ cười này có bao nhiêu khổ, chỉ có chính cô rõ. Dùng một loại đau để đổi lấy một loại đau khác kết quả là đau càng thêm đau, hoặc là thật ra thì cũng không đau đớn, chết lặng, vượt qua định nghĩa đau đối với thân thể rồi.

"Cô cứ nói đi?"

"Tôi nói, thật ra thì căn bản cô cũng không yêu Giang Dục. Mặc dù cô không biểu hiện ra, nhưng sau khi bị Phương Văn Thành tổn thương, tính cách của cô rõ ràng thay đổi rất nhiều, trừ Diệp Tiểu Tiêu bạn tốt đó, căn bản cô không muốn để lộ ra cảm xúc chân thật của cô, cũng không nguyện ý bỏ ra. Cô giống như người chịu quá nhiều tổn thương, rất khó yêu một người đàn ông nữa. ... Cô lại dễ dàng ở cùng một chỗ với Giang Dục như vậy, vậy chỉ có một loại khả năng, là cô có ý đến gần anh ta, muốn mượn Giang Dục ôm lấy công ty của ông nội cô. ..."

Tô Tử Duyệt vẫn duy trì nụ cười, "Hạ Ngữ Đình, làm sao cô cứ hiểu tôi như vậy! Cô nói đều đúng, tôi là vì công ty mới có ý đến gần Giang Dục. ... làm sao tôi có thể động lòng với anh ta. ..."

Làm sao có thể chứ? Cô chỉ vì công ty của ông nội mà thôi, đó mới là mục đích của cô.

Cô không thương người đàn ông kia, không thương, vì vậy anh làm tất cả, đều không đủ để ảnh hưởng tới cô.

Nụ cười trên mặt Hạ Ngữ Đình giống như thẩm thấu nọc độc, bày ra tư thái diêm dúa lạnh lẽo.

Đúng lúc này, cửa giật giật, ngay sau đó có người đẩy cửa ra.

Tô Tử Duyệt ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Dục đứng ở cửa, mặt anh không vẻ gì nhìn mình, tựa như thời điểm lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, anh chính là nhìn người khác như vậy.

Chương 42

Hình ảnh như bị ngừng lại trong nháy mắt, Giang Dục đứng ở cửa, tựa như một pho tượng không hề có sức sống nhìn chăm chú vào Tô Tử Duyệt. Tô Tử Duyệt cũng nhìn Giang Dục, chỉ là ánh mắt của cô rất yếu, giống như bởi vì ánh sáng quá mạnh mẽ mà không dám mở to hai mắt nhìn này nọ, chỉ là ánh mắt ôn nhu mang theo lười biếng và một tia vô vị, không khỏi khiến người ta cảm thấy cô lộ ra sự mềm dẽo và quật cường.

Mà người hoàn toàn bị xem như không khí là Hạ Ngữ Đình phản ứng trở lại trước hết, cô đứng lên, nhìn Tô Tử Duyệt một cái, chậm rãi đi tới cửa, lấy đồ đã chuẩn bị xong ra, đưa cho Giang Dục, "Đây là đồ của chị em để lại cho anh."

Giang Dục đang bất động lúc này mới dời tầm mắt của mình đi chỗ khác, chỉ nhìn Hạ Ngữ Đình một cái, liền đưa tay tiếp nhận đồ trong tay cô. Hạ Ngữ Đình cười một cái, nhìn Giang Dục một chút, lại nhìn mắt Tô Tử Duyệt, từ sát bên cạnh Giang Dục qua, chuẩn bị tại đây đi ra. Hạ Ngữ Đình đi ra sau phòng, hất cái cằm lên, híp mắt một cái, như bắt được sói con, hơn nữa còn là cái loại gian trá đó. Cô chính là cố ý, cố ý cùng Tô Tử Duyệt nói những lời này, hơn nữa cố ý kêu Giang Dục lên tới nơi đây, cô nói cho Giang Dục, chị cô có đồ cần chuyển đến tay anh. Mặt khác cô an bài người, khi Giang Dục đi tới cửa bên thì cho điện thoại di động của cô phát ra tiếng, cô đoán chắc thời gian, vào lúc đó hô to một tiếng "Tô Tử Duyệt", vì vậy ở một khắc kia Giang Dục sẽ không tùy tiện tiến vào. Tất cả tất cả, Hạ Ngữ Đình cũng đoán chắc, hơn nữa dựa theo nội dung kế hoạch phát triển tình tiết, phối hợp không hề vào đâu được. Cô cũng đoán chắc tính tình Tô Tử Duyệt, vô luận tình cảm của Tô Tử Duyệt với Giang Dục thật hay giả, khi biết Giang Dục cũng là một trong những đầu sỏ làm hại công ty Tô thị biến thành như bây giờ, hơn nữa Giang Dục làm như vậy vẫn vì Hạ Ngữ Tiểu, Tô Tử Duyệt nhất định sẽ phù định tình cảm với Giang Dục, mà cô muốn chính là Tô Tử Duyệt phù định.

Sắp đi ra khỏi hành lang chật hẹp thì Hạ Ngữ Đình đột nhiên quay đầu lại, cười khê: Tô Tử Duyệt, làm sao cô cứ không tiến triển như vậy, mấy năm trước bị tôi chơi phải xoay vòng vòng, hiện tại vẫn bị tôi chơi phải xoay vòng vòng như cũ.

Giang Dục đứng ở cửa thì Tô Tử Duyệt liền rõ ràng, cô bị hạ Ngữ Đình thiết kế, một màn này Hạ Ngữ Đình phải thiết kế trong một vòng cuối cùng, theo giống như dự liệu của Hạ Ngữ Đình diễn ra như vậy. Mà khi Hạ Ngữ Đình cầm đồ trong tay giao cho Giang Dục thì cô chỉ có thể xác định một chuyện, theo lời Hạ Ngữ Đình những thứ kia đều thật, Giang Dục vì bạn gái trước của anh, giúp đỡ người của nhà họ Hạ bày mưu hại nhà họ Tô, khiến công ty ông nột một tay sáng lập tàn phá không chịu nổi.

Giống một cái lưới vô hình, cô một lòng nghĩ cách nhà họ Hạ xa một chút, cùng Giang Dục ở chung một chỗ, cô chưa bao giờ nghĩ tới anh và người của nhà họ Hạ có liên quan gì, thì ra chân chính là quan hệ núp ở dưới hình tượng, anh và con gái Hạ Tổng Vân có một đoạn tình cảm khác cốt ghi tâm.

Giang Dục đứng ở cửa thật lâu, lâu đến nỗi cô cho là anh sẽ xoay người rời đi, thế nhưng anh lại làm động tác ngược lại, anh chạy tới cô, tựa như mới vừa rồi không có chuyện gì xảy ra vậy.

Cô còn ngồi, mắt nhìn về phía anh, cô cảm thấy bây giờ mình thật sự chết lặng, không có cảm xúc và cảm thụ gì, trừ nhìn anh, cũng không có động tác hay về mặt khác.

Thế nhưng anh không có tức giận, không hề có một chút tức giận nào.

"Mới vừa rồi Hạ Ngữ Đình cố ý nói vài thứ để kích thích em?" Giang Dục muốn từ trên mặt cô nhìn ra chút gì khác, mà không phải chống lại sắc mặt tình như nước của cô, như vậy vẫn không nhúc nhích, để cho anh không thoải mái. Trên cái thế giới này có chuyện đúng dip như vậy, anh mới vừa đi đến nơi đây, có thể nghe được Hạ Ngữ Đình kêu lên tên Tô Tử Duyệt, hơn nữa còn có thể nghe được Tô Tử Duyệt nói như vậy. . . . . Vậy chỉ có một khả năng rồi, Hạ Ngữ Đình cố ý, cố ý khiến Tô Tử Duyệt nói chuyện như vậy, hơn nữa còn để cho anh nghe.

Cô thật không ngờ anh mở miệng nói lại là cái này, "Lời cô ta nói là sự thật, mà em trả lời cũng chính là lời thật."

Cô nhìn thấy môi của anh mím rất chặt, ánh mắt thâm thúy, ánh mắt nhìn chăm chăm cô tựa như phải phân cổ cắt thịt cô, mà tay của anh cũng khê bốc lên, phía trên gân xanh nhảy loạn, cô chọc giận đến anh, phải là như vậy.

"Tô Tử Duyệt, lặp lại lời nói của em lần nữa, mới vừa rồi anh không có nghe rõ." Anh nói một chữ một chút, âm thanh cũng không phải cao, vọng về bên trong nhà tựa như đang lặp lại, để cho màng nhĩ cô khê đau.

Cô đón nhận ánh mắt của anh, ngũ quan ôn nhu, ánh mắt cũng ôn nhu, chỉ là nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong mắt của cô không mang theo bất kỳ tâm tình gì, giống như người sau khi bị đá kích, không nhu hòa mà là lạnh lạnh, "Em và anh ở chung một chỗ, chỉ muốn dựa vào anh cứu vãn công ty của ông nội mà thôi. . . . . Chỉ là sau này em đột nhiên không muốn hủy diệt cuộc đời của em, vì vậy em chủ động nói chia tay cùng với anh. Cố tình sau khi chia tay không bao lâu, em liền mang thai, mà anh cũng tìm tới em. Khi đó em đã nghĩ, có lẽ đây là ý trời? Nếu ý trời như thế, cùng anh ở với nhau, em có thể cho đứa con một người cha, đồng thời cũng có thể để cho anh giúp ông nội em một chút, nếu như chúng ta ở cùng một chỗ, anh sẽ không mặc kệ công ty Tô thị. . . . . Ủ, đây chính là ý tưởng của em, đi xuống ở chung, anh cũng không có khuyết điểm gì để cho em không thể chịu được, đã như vậy, tạm chấp nhận đi xuống cùng không tồi."

Âm thanh của cô rất nhẹ, hoàn toàn không giống như cô đang kể chuyện của mình, giống như đang kể một chuyện xưa thuộc về người khác, mà cô trong

câu chuyện kia là Giáp Ất Bính Đình, cô nhìn thấy sắc mặt của anh lại trầm xuống, trong mắt để lộ ra thất vọng sâu đậm. Cô nói thật như vậy, thực sự anh không tìm ra bất kỳ khác lạ, cô chỉ bởi vì công ty đến gần anh, hay bởi vì trời xui đất khiến mạng thai mà lựa chọn chấp nhận cùng anh. . . . . Trong đó không có nguyên nhân bởi vì anh là Giang Dục, cô cũng không có động lòng, chỉ là đang dùng lý trí phán đoán làm sao tốt hơn mà thôi.

Tức tởm cực điểm, ngược lại có thể càng thêm thân nhiên, anh ngồi vào ghế đối diện cô, "Tiếp tục đi, anh nghe."

Cô sâu kín thở dài, "Em vốn nghĩ chấp nhận đi xuống như vậy, dù sao anh cũng biết, chúng ta ở chung được cũng không tệ lắm. . . . . Nhưng, em chưa bao giờ nghĩ tới, công ty đi tới bước hiện tại này, sẽ có nguyên nhân của anh. Giang Dục, anh hiểu cái loại cảm thụ đó ư, em cảm thấy em như kẻ ngu. Anh là một trong những đầu sỏ gây nên đường cùng cho công ty ông nội em, em vẫn còn đem anh trở thành cây cớ cứu mạng, tự em suy nghĩ một chút đều cảm thấy khó có thể chịu được. . . . ."

Anh nhắm lại mắt, trên người tràn ra phong cách âm u tàn bạo, giống như một tòa núi lửa hoạt động bốc hơi nóng, tùy thời đều có thể bùng nổ, nhưng anh cố tình đè nén nham thạch nóng chảy đang bắt đầu khởi động, "Sự kiện kia, anh rất xin lỗi. . . . ."

Chỉ mấy chữ, hốc mắt Tô Từ Duyệt hơi đỏ lên rồi. Thừa nhận đi, thật ra thì trong lòng vẫn có chút mong đợi, đang mong đợi anh phủ nhận, những lời nói kia đều là Hạ Ngữ Đình lừa cô, mà anh chẳng những không có phủ nhận, ngược lại thừa nhận.

Cô lắc đầu một cái, "Không có gì để xin lỗi, anh vì bạn gái trước làm những thứ này, nguyên bản là tình hữu khả nguyên. Chỉ là chúng ta có lập trường bất đồng, nếu lập trường nhất định bất đồng, như vậy tự nhiên không thể nào đứng ở cùng một trận tuyến."

Cô không khỏi nhớ tới Hạ Ngữ Đình đã nói, nói anh vì cô làm nhiều như vậy, hiện tại liên lạc với anh vì Hạ Ngữ Tiểu, cô không khỏi cảm thấy có chút châm chọc.

Đạo lý thứ tự đến trước và sau ai cũng hiểu, lời này tựa hồ trước đây không lâu cô vừa nghĩ tới, giờ phúc này lại dùng ở trên người của mình.

"En. . . . . Đây là ý gì?" Âm thanh của anh trầm thấp hòa hoãn, âm sắc nặng nề, giống như đè nén cái gì.

"Ý tứ chính là giữa chúng ta, đến đây chấm dứt đi!" Sau khi cô nói ra những lời này, trong lòng đè nén những thứ đó, thế nhưng tất cả đều tiêu tán, mặc dù trong lòng trống trải, nhưng lại dễ dàng rõ ràng, đây là một rất quyết định chính xác.

Ánh mắt của anh lại lạc ở trên bụng của cô, "Đứa bé đâu, đứa bé làm thế nào?"

"Đứa bé. . . . ." Cô nhẹ nhàng thở dài, "Yên tâm, em sẽ không ảnh hưởng cuộc sống anh, đứa bé em sẽ đi bệnh viện xử lý xong, rất nhanh, ngày mai ngày mốt thôi. . . . ."

"Em. . . . ." Anh đột nhiên đứng lên.

Cô còn ngồi, giống như hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt anh trầm trầm, "En nghĩ, đứa bé cũng sẽ không thể nghĩ cha mẹ của nó bởi vì nó tồn tại mà miễn cưỡng ở chung một chỗ. Giang Dục, em hiểu rõ tính tình anh không tệ, cũng sẽ không giống đàn ông bình thường không hề có ý thức trách nhiệm như vậy. Tách ra là em nói lên, đứa bé cũng là em muốn bỏ, tất cả nuôi dạy cùng ý thức trách nhiệm đều không liên quan anh, anh chính là thanh niên phong độ tốt có dạy dỗ có thân sĩ. . . . ."

"Tô Từ Duyệt, em nghĩ anh chính là như vậy sao?"

"Nếu không thì sao?" Làm cô rung động mi tâm, về sau tất cả lời nói đều nói rõ, ngược lại vô cùng dễ dàng, đôi tay cô ôm ngực, vênh chân lên, "Nghĩ đến Giang Dục anh yêu em? Vẫn cảm thấy anh không phải thì em không thể? Em không phải là cô gái nhỏ, nhiều tuổi còn tin tưởng những thứ tình tình ái ái gì đó. . . . . Cách nói này, chính anh đều không tin chứ? Từ lúc em nói chia tay, đến một phút anh bình tĩnh đồng ý, em liền rất rõ, anh căn bản không yêu em. Thời điểm kia anh không yêu em, hiện tại làm sao có thể yêu em chỉ sau vài tháng, em luôn luôn đều rõ. Mặc dù duy trì trách nhiệm hôn nhân không có gì không tốt, chỉ là hiện tại giữa chúng ta có nhiều vấn đề như vậy, em không muốn cùng anh ở với nhau, nếu như mà em thật ở cùng với anh, tự em sẽ khó chịu, ông nội cũng sẽ khó chịu. . . . . Cho nên, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, dù sao chỉ là một đoạn tình cảm không chấp nhận."

Anh cắn môi dưới, hừ cười một tiếng, "Tô Từ Duyệt, em được. . . . . Em thật được."

Anh nghĩ tới câu nói Hạ Ngữ Đình nói kia, cô chịu qua mối tình đầu sau không hề dễ dàng động lòng nữa. . . . . Cùng lời nói bây giờ cô nói, kết hợp hoàn mỹ lại với nhau.

Anh vốn muốn nói cho cô, ngày mai có thể đi gặp cha mẹ anh, anh sẽ vì cô chuẩn bị một cuộc hôn lễ khó quên, dù sao cô gái đều yêu lãng mạn, cô gái của anh cũng không thể thiếu những thứ này, dù trong lòng anh cảm thấy những thứ đó này hết sức phiền toái, nhưng cũng không thể để cho cô sinh hạ đứa bé sau lại kết hôn. . . . .

Anh đều đã tự tay an bài, chưa bao giờ nghĩ tới, kết quả sẽ như thế này, chưa bao giờ nghĩ tới.

Tô Từ Duyệt mặt không biểu cảm nhìn anh, ngay sau đó cúi mắt xuống, "Em cho là em nói chia ra, anh sẽ thoải mái chút. . . . . Anh đã không vui, như vậy em thu hồi lời mới nói, anh chủ động mà đưa ra lời chia tay đi! Em không ngại bị người vứt bỏ."

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, cũng không có ghê gớm gì, không phải là thất tình sao!

Ngày hôm qua cô còn tự nói với mình, tất cả khổ sở xảy ra sớm một chút đi, tương lai sẽ không lo lắng còn sẽ có đau khổ khác. Hiện tại khổ sở đúng hạn tới, cô lại đau đến lục phủ ngũ tạng đều tê dại. Không sao, bây giờ là thời khắc đau khổ nhất trong đời của cô, vượt qua, tương lai của cô cũng sẽ không có gì không bước qua được rồi.

Anh đi lên phía trước, lấy tay nắm cầm của cô, "Em rốt cuộc có tâm hay không?"

Cô lấy tay vung tay của anh ra, "Vậy thời điểm anh và những người nhà họ Hạ đó đang cùng nhau khi dễ một lão già, anh có tâm hay không?" Thì ra thời điểm chia ra, thật không thể gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, đây coi là một cái số thời gian tốt nhất, "Anh và người nhà họ Hạ làm những chuyện kia, còn có thể qua lại cùng em như chuyện gì cũng không có xảy ra vậy, thời điểm đó anh cho rằng em là kẻ ngu ngốc mà đối đãi, anh có tâm hay không?"

"Ừ, thật sự anh và nhà họ Hạ từng có hợp tác, thế nhưng tất cả đều là trước khi biết em, nếu như mà anh biết. . . . ." Anh dừng lại, những thứ này nếu như nguyên bản không có ý nghĩa, mà bản thân anh chính là chán ghét người, vậy chỉ có thể chứng minh mình vô năng.

"Đúng vậy, trước khi chúng ta bắt đầu, nhất định chúng ta không thể nào. . . . . Số mạng an bài tốt bao nhiêu, chúng ta sai lầm một lần rồi, tội gì mắc thêm lỗi lần nữa."

"Tô Tử Duyệt. . . . ."

"Anh không cam lòng, không cam lòng em nói em không có động lòng với anh, không cam lòng em nói em không thương anh. . . . ."

Trong phòng trong nháy mắt bởi vì này câu yên lặng xuống, anh nhìn vào trong mắt của cô, mới nhìn qua như cô gái nhu nhược này, cũng có thể đã thương người như vậy.

Cô tiếp cười cười, "Thật ra thì anh không cần phải không cam lòng, mặc dù em không thương anh...anh cũng không thích em, không phải sao?"

Bọn họ lui tới lâu như vậy, cô đều không thể làm anh yêu cô, hiện tại cũng không tự nhiên có thể, hiện tại anh tốt với cô, bởi vì cô mang thai đứa bé của anh, hơn nữa phù hợp đáng về vợ con trong lòng anh.

Chân tướng như vậy làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, nhưng kia chính là chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Cô quên mất cùng Giang Dục ở trong gian phòng trong đợi bao lâu, cuối cùng bọn họ vẫn trầm mặc, mỗi một lần nhịp tim nhảy lên đều rung động mãnh liệt ở trong gian phòng đó, ai cũng không có nói thêm một câu, quả thật cũng không cần phải nói rõ ràng, chuyện xưa nên hạ màn kết thúc vào lúc này rồi. Anh là người giúp đỡ nhà họ Hạ đối phó ông nội cô, bạn gái trước của anh là Hạ Ngữ Tiểu - con gái Hạ Tông Vân, nhất định giữa bọn họ không có cách nào vượt qua khoảng cách.

Nếu nói số mạng cô vẫn không tin, hiện tại không thể không tin, có vài thứ, tại chú định sâu xa ở bên trong, ai cũng chạy không thoát, ai cũng không cải biến được định mệnh kết cục chuyện xưa.

Mà cô và Giang Dục, cũng chỉ có như vậy.

Tô Tử Duyệt trở lại bên cạnh ông nội thì ông còn nháy nháy mắt về phía cô, "Thật ra thì ông nội còn có thể chờ một lát nữa."

Trên mặt ông Tô mang một tia hài hước, để cho khuôn mặt già nua của ông cũng khẽ sinh động, xem ra ánh mắt của cô tràn đầy từ ái. Ngay sau đó Tô Tử Duyệt đã hiểu, ông nội biết cô và Giang Dục vừa mới gặp mặt, nhìn bộ dáng ông nội, giống như tình cảm giữa cô và Giang Dục còn tốt vậy, đã nồng nôi đến đàm hôn luận giá. Một cái phiền toái lại tới rồi, cô phải nói như thế nào cho ông nội, cô không chỉ muốn cùng Giang Dục chia tay, còn muốn phá bỏ đứa bé trong bụng mình.

Tàn nhẫn cỡ nào, cô chỉ suy nghĩ một chút, đều cảm thấy khó chịu và đau đớn.

"Ông nội." Cô kéo ra một nụ cười khổ, may mắn hôm nay trang điểm khiến ông nội liếc mắt cũng không thấy sự khác thường của cô.

Cô khoát cánh tay ông Tô, ở trong lòng chống đỡ không nổi, lại lần nữa có động lực, cô phải kiên cường, cho dù vì ông nội, cũng phải kiên cường đi lên.

Lúc chuẩn bị rời đi, ông Tô vỗ vỗ tay của cô, "Không nói lời từ biệt với Giang Dục sao?"

Cô lắc đầu một cái, cũng không quay đầu lại. Lúc này ông Tô không khỏi nhìn cô, ngay sau đó vừa liếc nhìn Giang Dục đứng ở cách đó không xa, một phát mang theo cô lên xe. Bên trong xe không khí có chút nặng nề, bây giờ cô thật không cách nào nói đùa, dù cô vắt hết óc muốn nói ra một truyện

cười để chọc ông cười, nhưng không có cách nào, giờ phút này cô không làm được.

"Tiểu Duyệt, vừa mới xảy ra chuyện gì?" Ông nội than thở mở miệng, tựa như có lẽ đã đoán chừng mới vừa rồi cô gặp được rất nhiều điều không vui, hơn nữa hình như ông thấy được Hạ Ngữ Đình đi về phía cô.

"Ông nội. . . . ." Cô cắn môi, "Năm đó cha con. . . . ." Từ đầu đến cuối cô không có biện pháp kêu người đàn ông kia là ba, tâm lý không tiếp thu nổi, "Và mẹ Hạ Ngữ Đình ở chung một chỗ, vì sao ông nội phải phản đối mãnh liệt như vậy?"

Ông Tô toàn thân chấn động, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ hỏi cái vấn đề này.

Tô Từ Duyệt lại tự nhiên tiếp tục mở miệng, "Con hiểu rõ, đó là bởi vì ở trong lòng ông nội, người của nhà họ Hạ đều là kẻ thù của nhà họ Tô chúng ta, mà cha con lại lựa chọn cùng người của nhà họ Hạ yêu nhau, như vậy cha chính là một người phản bội, đối với người phản bội, nhất định không thể chùn tay. . . . . Ông nội là một người cường ngạnh như thế, vậy vì sao nguyện ý để cho con và Giang Dục ở chung một chỗ?"

Ông Tô cau mày, cả khuôn mặt như khe rãnh lần lượt thay đổi, vốn phong cách sắc bén biến thành chán nản, chỉ là một người già dài gió dầm sương mà thôi, "Tiểu Duyệt, con biết cái gì?"

"Nên biết điều biết, công ty biến thành như vậy, nguyên nhân có Giang Dục chứ?"

"Người nào nói cho con?" Con gái của con tiện nhân Hạ Thiển Vân kia?

Đột nhiên ông nội tức giận.

Tô Từ Duyệt lập tức lấy tay của cô vỗ phía sau lưng, "Ông nội đừng nóng giận, nếu không con sẽ khó chịu. . . . ." Cô không muốn đem chuyện kéo một kéo hai, đã quyết định cùng Giang Dục chia tay, vậy thì phải qua cửa ải ông nội này, "Giang Dục tính ra, cũng nên coi như kẻ thù của chúng ta đi, năm đó ông nội không chịu thành toàn cha và con gái nhà họ Hạ, hiện tại cũng không cần thành toàn con... không cần ông nội vì con hy sinh gì, không cần."

Mắt ông Tô đỏ lên, bắt tay của cô, mà tay của ông lại đang khẽ lay động.

Cô không biết mình nói tất cả những thứ gì, hình như một mực nhấn mạnh lặp đi lặp lại, cô và Giang Dục không thể nào, vẫn nói rất nhiều rất nhiều. Mà cũng lần đầu tiên ông nội nói cho cô biết, năm đó ông tang con có bao nhiêu khổ sở.

Cô khiến ông nội đừng lo lắng cho cô, cô sẽ bảo vệ tốt bản thân, cũng sẽ phụ trách với tương lai mình, mà mặt khác đối thành không cần hợp tác cùng Giang Dục, công ty nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó, dù đi về phía phá sản, cũng không có quan hệ, cô có thể nuôi ông nội cả đời, cô chỉ cần nguyện ý cố gắng, cũng có thể bán ra không ít tranh vẽ. . . . .

Cô cứ như vậy nói xong, không sợ nói làm phiền người khác làm, tuyệt không dám dừng lại, chỉ cần không dừng lại, cũng sẽ không khổ sở.

*****

Tô Từ Duyệt biết mình quyết định rất chính xác, cô nói việc này cho ông nội, cũng nói cho ông nội, tất cả đều là quyết định của cô không liên quan với Giang Dục, mặc dù ông nội không có tỏ thái độ, cô lại biết, ở trong lòng ông nội, chuyện làm lúc trước với Giang Dục, vẫn còn canh cánh trong lòng.

Ông nội khó chịu nhất, chỉ là cô định bỏ đứa bé mất mà thôi. Nhưng cô đưa ra lý do rất tốt, đứa bé giữ lại làm cái gì? Nhiều ảnh hưởng lần sau cô lập gia đình, cô phải che giấu tốt, không để cho người khác biết cô mang thai, như vậy cô có thể cứ yêu theo lẽ thường cứ kết hôn sống chết theo lẽ thường. Cô tích cực với cuộc sống trước mặt như thế, ông Tô trừ than thở bên ngoài, cũng làm không được gì.

Tô Từ Duyệt lại cùng Giang Dục gặp mặt một lần nữa, ở một nhà ăn lấy lưu ly làm chủ đề phòng ăn, thật lâu trước trong lúc vô tình cô phát hiện nhà ăn này, lúc ấy cô nghĩ, ngồi ở đây chính là phòng ăn cơm, nhất định cảm giác đặc biệt tốt, đồ vật màu u lam trang trí trên trần nhà, từ lam đậm thay đổi dần đến màu tường trắng, dùng lưu ly làm thành từng cái đèn treo nhỏ, còn hữu dụng làm thành từng cái chén lưu ly, tinh xảo lại lộ ra mấy phần hơi thờ lẫm mạn. Thật lâu trước, cô nhìn thấy nhà ăn này thì nghĩ tới cô và Giang Dục chia tay thế nào, sẽ tới nhà ăn này.

Chỉ là khi đó bất cứ như thế nào cô tìm đều không được địa điểm tiệm ăn này, hôm nay lại nhớ tới, nhưng đột nhiên đi tìm, phù hợp tính toán của cô, lúc cùng Giang Dục chia tay, ở nơi nhà ăn này.

Cô vẫn luôn cho là, một đôi tình nhân chia tay, vẫn phải giữ vững tư thái tốt đẹp, như vậy gặp mặt cũng không trở thành lúng túng hoặc giương cung bạt kiếm. Mà một loại nghi thức chia tay, cũng tôn trọng với một đoạn tình cảm.

Tô Từ Duyệt kêu không ít món ăn, cô thích xem các loại ngói lưu ly xanh khác nhau, có điểm giống những thứ đứng hàng cao vị người lúc ăn cơm thấy trong truyền hình vậy, một bàn lớn món ăn, mỗi món ăn trong chén đều có được ngụ ý khác nhau.

So sánh với khẩu vị của Giang Dục, khẩu vị của cô hiển nhiên tốt hơn nhiều, thỉnh thoảng cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, anh chỉ mặc một áo sơ mi màu xám tro, ống tay áo khẽ cuộn lên, không thêm trang thái như thế, lại làm cho trên người anh không kiềm chế được nhiều hơn mấy phần, hợp với tướng mạo anh, đôi mắt càng thêm sâu sắc, cô gái ở vài bàn gần đây đều quan sát anh, mà anh thì làm như không thấy.

Tô Từ Duyệt có thói quen sau khi ăn xong một lát, mới mở miệng nói chuyện, trong bụng có chút đồ, mới có tâm tình tốt để nói chuyện, "Đây là lần cuối cùng chúng ta ở chung một chỗ ăn cơm, anh thật không chịu ăn?"

Sau khi nghe lời của cô, anh càng không có kích động cảm nữa lên.

Bộ dáng này của anh, thành công để cho cô cũng không còn thèm ăn bao nhiêu, cô buồn nữa xuống, "Em nghiêm túc, không có nhân tính, cũng không phải phát giận. . . . . Em muốn cùng anh chia tay, không có ý định ở cùng với anh, về phần nguyên nhân, đại khái anh rất rõ ràng."

"Cứ như vậy muốn thuyết phục anh?"

Cô lắc đầu một cái, "Không phải, hôm nay em chính là tới nói chuyện cho anh biết."

Hình như cô thật sự có hứng thú kể chuyện xưa, theo tính tình từ từ nói. Đầu tiên theo thứ tự thời gian, nói từ bà nội của cô, bà nội của cô bị người của nhà họ Hạ đụng chết, người của nhà họ Hạ khẳng khái ngoài ý muốn, nhưng kỳ thật không phải, bà nội vốn không có chết, nhưng bọn người họ Hạ đụng một lần còn chưa đủ, lại đụng lần thứ hai, vì vậy bà nội đã bị chết ở trong tay bọn người họ Hạ. Sau đó là tình yêu của cha cô và Hạ Thiên Vân, đã gặp phải người hai nhà phản đối mãnh liệt, nhưng bọn họ chính là muốn yêu nhau, chính là muốn ở chung một chỗ. . . . .

Sau đó dưới sự bức bách của ông nội, cha cô cưới mẹ của cô, nhưng cha cô còn yêu Hạ Thiên Vân, cho nên phải làm gì đây, bọn họ quyết định tự sát, mà cha của cô hiểu thuận cỡ nào, trước khi chết để lại tình trạng của mình. . . . . Vẫn cho nhà họ Tô bọn họ lưu lại đời sau.

Cô nói tới chỗ này thì khẽ cười khổ, "Giang Dục, anh hỏi em có tâm hay không, giống như em vậy từ một tình trạng của người chết kết hợp mà thành người, có lẽ thật không có tâm."

Cô sinh ra cũng chưa được có cha, mẹ cũng buồn bức không vui, cô chính là do ông nội thương yêu lớn lên. Tại sao cô có thể vào thời điểm này, đi làm chuyện tổn thương ông nội?

Cô và Giang Dục ở chung một chỗ, hành vi này sẽ giống cha cô năm đó yêu Hạ Thiên Vân.

Cô vẫn nhớ lại những thứ trải qua kia, mẹ buồn bức không vui, ông nội càng ngày càng trầm mặc ít nói, đúng rồi, còn có mối tình đầu của cô, cũng bị Hạ Ngữ Đình phá hư.

Cô nói xong lời cuối cùng, ngay cả mình cũng không nhịn được thở dài, mới vừa rồi cô là tổng kết, ân oán tình cừu nhà họ Hạ và nhà họ Tô, "Anh xem, hai nhà chúng ta lần này coi nó như ân oán, tại sao em vẫn có thể cùng anh ở cùng nhau?"

Mệnh trung chú định không có thể, lời nói nghịch trời, sẽ gặp nguyên rủa.

"Tô Tử Duyệt." Âm thanh của anh tỏ ra vô lực, "Em không thể không công bằng với anh như vậy."

"Công bằng? Vậy số mạng em công bằng sao? Ai có thể đối đãi công bằng với em?"

Cô nhìn bàn đầy chén ngọc lưu ly, đột nhiên cảm thấy cũng chẳng qua như thế, thật ra thì so sánh hơn thế, thủy tinh và thủy tinh thật ra thì sẽ đáng yêu hơn.

Anh trầm mặc, ngăn người nhìn chăm chăm cái chén trên bàn, đó là một cái chén màu xanh thay đổi dần, miệng chén màu xanh, đáy chén màu trắng, màu sắc trình tự rõ ràng, hợp với món ăn màu xanh bên trong, mang theo hào quang mê hoặc. Anh chợt ngừng đầu, "Em biết em rồi anh đi sau sẽ đối mặt những thứ gì không?"

Cô nhìn anh không nói.

"Ông nội sẽ cực khổ hơn, sẽ mỗi ngày đối mặt với nợ ngân hàng, sẽ không ai nguyện ý cho một phần tiền đầu tư, mỗi ngày các nhân viên sẽ làm khó để ông nội em. . . . . Không gia được bao lâu, sẽ tự không gần nợ." Âm thanh anh rõ ràng nói ra một câu như vậy, trong ánh mắt lại bao hàm chút thứ khác.

"A, vậy thì thế nào đây? Có người cảm thấy đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp là hạnh phúc, em cảm thấy được chỉ cần thân thể ông nội khỏe mạnh, đó chính là hạnh phúc của em." Cô nghe được anh nói, không có khả năng thờ ơ được, chỉ là cô đã ra quyết định, hơn nữa không có ý định hối hận, vì vậy những thứ uy hiếp này, cô liền có thể coi thường.

Anh nở nụ cười, giống như cười nhạo cô ngu ngốc, có lẽ còn không hiểu được hàm nghĩa trong lời anh mới nói vừa rồi đến tột cùng là hậu quả gì.

"Em sẽ phải hối hận."

"Có lẽ vậy! Chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay." Cô ngừng một chút, còn nhìn anh, "Ngày mai em đi bệnh viện. . . . ."

Anh nghe đến lời của cô..., trên bàn tay mạnh mẽ dùng lực, móng tay lại quệt một phát dấu vết trên bàn, "Tô Tử Duyệt, em. . . . ."

"Giang Dục, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, anh trân trọng, mà em cũng sẽ cố gắng hạnh phúc." Cô từ từ đứng dậy, nhìn về mặt của anh bình tĩnh vô ba, cô thật cùng người đàn ông này tách ra, chân chính tách ra, "Hẹn gặp lại."

Tác giả có lời muốn nói: tác phẩm mới "Yêu hận thiên miên", hi vọng mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn!

Chương 44

Cho đến cực kỳ lâu về sau, Tô Tử Duyệt cũng nhớ được ngày nào đó, bầu trời xanh thẳm như tấm, điểm nhiều mây trắng tựa như kẹo đường bị thổi tan, một tia một luồng, mà mặt trời giống như bị mây trắng che kín, tỏ ra mơ hồ nhá nhem, làm cho người ta sinh ra ảo giác, đó là lên chạy đến ánh trắng. Cô chính là tại một bầu trời trong sáng như vậy, đi ra cửa liền thấy xe Giang Dục, cô đứng đó một lát, mới chậm rãi đi tới.

Cô không ngờ, thế nhưng anh lại tới nơi này.

Cô đi tới bên cạnh xe, nhìn anh giáng cửa sổ xe xuống, "Anh đưa em đi."

Anh cũng không biết mình đậu xe ở chỗ này đã bao lâu, luôn có một cái ý niệm mong đợi ở trong đầu đang lặp lại, anh hi vọng tốt nhất không nên thấy cô xuất hiện, hi vọng cô nói những lời đó tất cả đều là nói lấy, đang giận đi qua, tất cả lại khôi phục lại bộ dáng mấy ngày trước. Anh cũng không biết, thì ra mình cũng sẽ có thời điểm lừa mình dối người như vậy.

Ánh mắt của anh rất kiên định, cô suy nghĩ trong chốc lát, đi kéo cửa xe sau ra. Anh chú ý đến động tác của cô, khóe miệng nâng lên vẻ cười khổ, trước kia cô đều ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhưng bây giờ ngồi ở phía sau, canh giữ cửa ngõ khác nhau, cô đều chú ý chi tiết như vậy. Thấy cô ngồi vững vàng, anh mới lái xe.

Cô hạ cửa sổ xe xuống, khiến gió thổi vào, gió thổi trúng sợi tóc bay loạn của cô, bay tại trên mặt của cô, mơ hồ có ý đau mấy phần, cô nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, lại phát hiện mình cũng không có tâm tình thưởng thức, hơn nữa cử chỉ này, ít nhiều có điểm trốn tránh trong lòng, trốn tránh cùng anh đợi trong một không gian. Cô kéo cửa sổ xe lên, lấy tay sửa sang lại tóc lung tung của mình, cảm thấy tóc loạn không bị người khác nhận ra thì mới dừng tay.

"Thật ra thì em có thể đi một mình." Cô do dự rất lâu, mới nói ra một câu nói nhảm như vậy, anh đều tới, mà cô cũng đã ngồi vào trong xe của anh, lại nói cho anh biết, anh có thể không đến, cô có thể một mình đi bệnh viện.

"Đứa bé, anh cũng có phần, anh là cha của nó." Cổ họng anh khàn khàn nói ra một câu như vậy, nhưng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô.

Cô nghe được câu này, lập tức xoay người, vừa nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay run nhẹ hạ cửa sổ xe lần nữa, khiến gió hung hăng thổi vào mặt của cô, khiến gió lớn thổi tới sợi tóc không ngừng di động trên mặt của cô, vì vậy che giấu hốc mắt cô hơi đỏ lên. Hai mắt của cô vẫn nhìn phía ngoài cửa sổ, hình ảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng thoáng qua trước mắt cô, cô tựa hồ đang nhìn này nọ, vừa hình như cũng không nhìn thấy gì.

Anh nhìn gương chiếu hậu ở bên trong, thấy bả vai cô khẽ run.

Cửa bệnh viện, anh dừng xe, cổ họng của anh khô khốc giống như không thể mở miệng nói chuyện nữa, "Tô Tử Duyệt, chuyện đã qua, anh không cách nào phủ nhận, anh cũng không biết sẽ mang tổn thương lớn đến như vậy cho em, em có thể trách anh, nhưng đứa bé của chúng ta vô tội. . . . Em thật độc ác như vậy?"

Tô Tử Duyệt quay đầu, sợi tóc dính vào trên mặt của cô, cô cũng lười phải sửa sang lại, "Giang Dục, giữa chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì." Cô nói xong, đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Anh nắm chặt tay lái, chân hung hăng đá về phía trước, nhìn cô gái trong kính chiếu hậu ánh mắt tràn ngập màu máu, sau đó anh đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe, bước nhanh về phía cô, một phen kéo lấy cánh tay của cô, lực độ to lớn, trong nháy mắt để cho cô đau trong lòng. Cô đang sửa sang lại tóc tay cũng vì vậy ngừng tạm, chỉ là cũng không nhìn về phía anh.

Anh cường ngạnh lấy một tay quay mặt cô lại mặt đối mặt cùng mình, vì vậy anh nhìn thấy hốc mắt cô đỏ lên, bên trong chua xót và khổ sở rõ ràng như thể ánh vào trong mắt của anh, để cho lòng của anh cứ đau như vậy, tựa như có người cầm búa nhỏ, gõ từng phát từng phát.

Anh vươn tay sờ về phía mắt của cô, "Tiểu Duyệt, chúng ta quên mất sạch những thứ không vui kia, bắt đầu lần nữa có được hay không?" Âm thanh của anh rất nhẹ rất nhẹ, tựa như người tình ní non, nhìn về phía ánh mắt của cô nhu hòa mà yếu thế.

Cô đưa tay kéo tay của anh xuống, cũng lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách cùng anh, không ngừng lắc đầu, "Giang Dục, không thể nào. . . . Mà em cũng không muốn ở cùng với anh."

Cô không nhìn anh nữa, trực tiếp đi vào bệnh viện.

Thế nhưng anh lại đưa ra tay, lấy tư thế ương ngạnh lôi kéo tay của cô, "Tô Tử Duyệt, để nó lại. . . ." Trong mắt anh đỏ lên thậm chí có một tia van xin, "Đề con của chúng ta lại."

"Không thể nào."

"Em muốn cái gì anh đều có thể cho em, bất cứ điều kiện em đưa ra như thế nào anh đều đồng ý em." Anh cho ra lợi thế mê người, cô trầm mặc thì lực độ trên tay lớn hơn, "Tô Tử Duyệt, coi như anh van em. . . . ."

Đề tự ái xuống van em một lần.

Cô cứng ngạnh vung tay, không để ý đau đớn cường chế rồi đi, âm thanh lạnh như băng, "Giang Dục, bất cứ điều kiện anh nói ra sao, em cũng không thể là anh sinh hạ nó."

Theo cứng ngạnh cô hất tay của anh ra, tay của anh cũng mất lực độ, nhanh chóng trượt. Anh tận lực, thậm chí lần đầu tiên cầu xin một người như vậy, nhưng cô không để anh ở trong lòng, tự nhiên cũng có thể thờ ơ. Cô không muốn anh, cũng không muốn đứa bé của anh, bọn họ đều là người bị cô bỏ qua. Thế anh mới biết, thì ra cô có thể ác như vậy, không cần đao thương, mà có thể làm anh bị thương tích khắp người, cô gái này, thật là lợi hại.

Anh thả tay, anh chỉ cho phép mình một lần hèn mọn như vậy, chỉ cho phép một lần.

Anh xoay người muốn rời đi, chỉ là vừa xoay người, còn dừng bước, dù xe đang ở cách chỗ anh không xa. Anh lại quay người sang, đi tới phương hướng cô rời khỏi.

Đó là đứa bé của anh, coi như anh không có biện pháp yêu cầu mẹ nó để nó lại, nhưng có thể làm được đi đưa nó một đoạn đường.

Anh ngồi ở trước mặt hành lang ngoài phòng giải phẫu, có mấy nam sinh cũng đang đợi bạn gái mình, còn không ngừng nói đùa ở nơi đó, giống như bọn họ tới nơi này vui đùa, anh nghe được âm thanh kia, tay niết thành quả đấm, buông ra, lại tạo thành quả đấm. Anh nhìn thấy có một nữ sinh sau khi ra ngoài, đi qua cười chào hỏi bạn trai của mình, thật vui mừng rồi đi, trong miệng còn nói đợi lát nữa muốn đi dạo phố. Thì ra những việc này, ở trong mắt người khác đều là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới? Vậy phản ứng của anh xem ra khác người, có phải rất buồn cười hay không?

Sau đó, anh ngẩng đầu, anh chờ cô gái kia đi ra.

Anh đứng lên, bước nhanh đi lên. Sắc mặt của cô thật không tốt, lần đầu tiên anh biết, sắc mặt một người có thể trắng thành bộ dạng này, để cho anh không nhìn được đưa tay ra sờ mặt của cô. Cô lại biến bản thân thành cái bộ dạng này, rõ ràng cô không cần đứa con kia, vì sao cô còn biểu hiện khổ sở như vậy?

Rõ ràng nữ sinh ra ngoài trước cô kia, mặt đầy nụ cười, thậm chí còn tràn đầy sức sống.

Cô không muốn đứa bé này như vậy, hiện tại thật không có, đó không phải nên vui vẻ sao? Rốt cuộc giải thoát, cũng rốt cuộc đuổi cái gánh nặng này rồi.

Cô nghiêng nghiêng đầu, tránh thoát tay anh nhích lại gần mình mặt, "Bắt đầu từ bây giờ, giữa chúng ta không còn liên quan, một chút xiu cũng không có."

Đôi mắt cô lấp lánh, giống như có nụ cười, lại giống như nhẩn nhẩn cái gì.

Anh thu tay lại, khoe miệng giương lên một tia cười, "Chính vì không muốn cùng anh có một chút quan hệ?"

Bởi vì không muốn cùng anh có một chút liên quan, cho nên không chút do dự muốn phá bỏ đứa bé này, ngay cả một đường sống cũng không có.

Cô gắt gao cắn môi, chậm rãi đi về phía trước, cô cảm thấy cả người mình đều tê tê, tựa như hoàn toàn không cảm giác, thế nhưng không tìm được nửa điểm cảm giác, tựa hồ mình đang ở nơi nào cũng không hiểu rõ.

Anh đi theo phía sau cô, cùng đi ra bệnh viện với cô.

"Anh đưa em trở về."

Đột nhiên cô nóng nảy, "Em và anh không có một chút quan hệ, anh để ý đến em làm cái gì?"

"Anh đưa em trở về." Anh còn kiên trì, bộ dạng cô, tựa như không có xương, một trận gió có thể thổi ngã cô.

Cô lắc đầu, "Anh đi, anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh. . . . ."

Tâm tình của cô bắt đầu kích động, anh đứng tại chỗ mấy giây, lúc này mới theo ý nguyện của cô, chính anh lên xe, lái xe rồi đi. Cô không có liếc mắt nhìn về phương hướng của anh, mà là lúc này ngồi chồm hóm trên mặt đất, vui đầu ở bên trong đầu gối, bất chấp tất cả hung hăng khóc. Bả vai của cô không ngừng lay động, nước mắt thấm ướt ống tay áo của cô, cũng dính ướt tóc của cô, cô lại chỉ muốn khóc sảng khoái một lần như vậy, cái gì cũng không trông nom không để ý.

Khi cô rốt cuộc khóc đủ, mới lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Diệp Tiêu Tiêu.

Diệp Tiêu Tiêu nhận được điện thoại của cô, buông chuyện trong tay xuống, nhanh chóng chạy tới. Thời điểm Diệp Tiêu Tiêu chạy đến, cô còn ngồi chồm hóm trên mặt đất, tư thế cũng không đổi qua. Diệp Tiêu Tiêu đi lên, thận trọng đỡ cô dậy, mà cô lập tức vui vào trong ngực Diệp Tiêu Tiêu, Diệp Tiêu Tiêu vừa than thở vừa dùng tay vỗ lưng của cô, "Thế nào một mình tới nơi này? Tại sao không gọi điện thoại cho tớ để tớ đi cùng cậu?"

Cô chỉ ở trong ngực Diệp Tiêu Tiêu, không hề rơi nước mắt nữa, nhưng cũng không nói lời nào.

Diệp Tiêu Tiêu có thể cảm thấy rõ ràng, thân thể của cô đang phát run không ngừng, hơn nữa càng run dữ dội rồi.

*****

"Bắt đầu từ bây giờ, giữa chúng ta không còn liên quan, một chút xíu cũng không có."

Lời của cô vẫn còn quanh quẩn ở bên lỗ tai anh, anh thông qua kính sau, thấy cô đứng ở nơi đó khóc, cô vô tình để cho anh rời đi như vậy, cũng chỉ vì không hề khóc trước mặt anh nữa. Anh chỉ đậu xe ở một bên, nhìn hai vai cô không ngừng lay động, cho đến bạn của cô đến. Anh nhìn thấy bạn của cô nâng cô dậy, cô tựa vào trong ngực bạn cô, sau đó họ thuê xe rời đi.

Anh thu hồi tầm mắt.

"Bắt đầu từ bây giờ, giữa chúng ta không còn liên, một chút xíu cũng không có."

Anh biết, giữa bọn họ, thật không còn dây dưa.

Anh lấy ra một điếu thuốc, đốt, hung hăng hút vào một ngụm, loại cảm giác này, thật rất thoải mái, khó trách nhiều người lúc tâm tình không tốt thích hút vào một ngụm như vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Giang Dục: Âm nam, âm nam, đây chính là đối xử với âm nam?

Lục Lục: Người tốt trải qua tương đối thâm . . . .

Giang Dục: Vậy ta có thể làm người xấu sao?

Lục Lục nhún vai: Cậu không làm được ghen người xấu a! Cái này phải trách cha cậu. . . . . Tìm cha cậu nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Chủ nhật, lại là ngày cả nhà họ Giang tụ họp, trước kia luôn vắng mặt Giang Dục, bây giờ không chỉ có chủ nhật thành thành thật thật ở nhà mà ngay cả bình thường cũng ở nhà, mẹ Giang đặt hiện tượng này ở trong ở mắt nhưng cũng không nói gì.

Cách đó không xa, Dương Tử Hân đang khom người lặng lờ nói bên tai con gái, "Tinh Tinh, đi đến cho bác ôm, bác cao hứng sẽ mua đồ chơi cho con."

Tiểu Tinh Tinh nhìn mẹ, đôi mắt to tròn trịa, một lúc sau chạy đến chỗ Giang Dục, "Bác ơi, bác..."

Giang Dục nghe được giọng nói non nớt, lập tức nhìn sang, thấy Tiểu Tinh Tinh có chút run rẩy lão đảo chạy đến chỗ mình, Tiểu Tinh Tinh đã biết đi từ lâu, chẳng qua là bộ dạng chạy chậm, toàn làm cho người khác lo lắng một khác sau nó sẽ ngã lăn trên mặt đất. Lúc Tiểu Tinh Tinh vừa chạy đến bên cạnh anh, anh liền ôm lấy cô bé, "Không ngoan". Anh mới vừa đánh giá xong liền phát hiện bé bày sắc mặt cho mình nhìn, không khỏi bật cười.

Hừm, nhóc con tức giận, thế nhưng hậu quả rất là nghiêm trọng đấy.

Giang Dục tiến tới bên tai Tiểu Tinh Tinh nhẹ giọng nói, "Tiểu Tinh Tinh nhà chúng ta ăn trộm kẹo, có đúng không?"

Tiểu Tinh Tinh lập tức che miệng mình, không thể tưởng tượng nổi nhìn bác mình, đây chính là chuyện ngay cả mẹ cũng không phát hiện ra, loại kẹo đó ăn rất ngon, nhưng mẹ nói ăn kẹo không tốt cho răng, chỉ cho phép bé mỗi lần chỉ được ăn 2 cái, hơn nữa ngay cả ba cũng đứng về phía mẹ.

Giang Dục còn cố ý lén liếc mắt về phía Dương Tử Hân, vì vậy Tiểu Tinh Tinh thông minh đã biết, đây là hành động bác muốn giúp mình gạt mẹ, không nói hai lời liền cho Giang Dục một cái hôn.

Hơi thở ấm áp ở trên trán, loại xúc cảm đó tựa như nắm trong tay một món đồ cực kỳ dễ vỡ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bên này bác và cháu gái đang chơi rất vui, bên kia Dương Mộng Như liền kêu Dương Tử Hân ra ngoài, Dương Tử Hân cũng không mấy khi về nhà, cho là mẹ định tán gẫu việc nhà, mẹ con cô thường ở chung một chỗ nói chuyện phiếm cười đùa. Vì vậy khi Dương Mộng Như hỏi chuyện của Giang Dục, quả thật Dương Tử Hân không nghĩ tới, không khỏi sững sốt một chút.

"Anh còn gần đây có chút kỳ quái, con có biết là bởi vì chuyện gì không?" Dương Mộng Như hỏi con gái mình, trước đó, mặc dù số lần Giang Dục về

nhà ít một chút nhưng mỗi lần trở về cũng mang theo vui vẻ, vui sướng trong mắt tựa hồ cũng không giấu được, mấy ngày nay mặc dù số lần trở về nhiều hơn chút, trong mắt cũng nhiều hơn mấy phần thâm thúy và u buồn.

Dương Tử Hân nghĩ – dĩ nhiên con biết nguyên nhân, khẳng định có liên quan với vị mỹ nhân kia. Chẳng qua là trước kia anh trai đã cảnh cáo mình, không được nói chuyện vị mỹ nhân kia ra, trước kia chưa từng nói, bây giờ nhìn bộ dạng anh hình như cùng vị mỹ nhân kia ồn ào không vui, loại thời điểm này tất nhiên càng không thể nói.

Cô không ngừng lắc đầu, ý bảo cái gì mình cũng không biết.

Dương Mộng Như thở dài, thôi, chỉ là khó tránh khỏi tiếc nuối, "Mấy ngày trước nhìn bộ dạng anh con, còn tưởng rằng rất nhanh nó sẽ mang chị dâu con về cho chúng ta xem một chút, ai biết nhanh như vậy đã tách ra...."

Dương Tử Hân kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng, "Mẹ, mẹ.... Làm sao mẹ biết, ý của con là, làm sao mẹ biết anh con kết giao bạn gái chứ?"

"Con trai tự ta sinh ra, ta có thể không phát hiện ra thay đổi của nó sao. Hi vọng anh con sớm ra khỏi bóng ma thất tình."

Dương Tử Hân cau mày, "Đừng lo lắng, nhất định anh ấy không sao, có chuyện cũng là nói những người phụ nữ kia."

Đối với cách nói này của con gái, Dương Mộng Như bày tỏ không ủng hộ, "Anh con cũng không có thông suốt như vậy, mấy năm trước sau khi mối tình đầu của nó gặp chuyện không may, nó tự giam mình trong phòng không ăn không uống, tình trạng kia làm cho ta và ba con lo lắng không thôi."

"Hiện tại nhất định anh ấy sẽ không như vậy."

Dương Mộng Như lắc đầu một cái sau đó than thở, "Chẳng qua là hiện tại anh con không lộ tâm tình ra ngoài mà thôi...." Nghĩ như vậy làm mẹ liền lo lắng hơn, "Trước kia nó chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, cho dù thật sự gặp phải vấn đề gì khó khăn cũng không có thể ở trước mặt chúng ta che giấu, nhưng bây giờ ngay cả che giấu nó cũng không che giấu được...."

Dương Tử Hân nghe được giật mình một cái, nghe ý này của mẹ, lần này anh rất nghiêm túc, thậm chí còn bị thương? Mẹ nhìn ra được chuyện, còn cô – cô em gái này lại không nhìn ra, làm cho cô có chút đau lòng không nói ra được. Trước kia lúc anh trai kết giao bạn gái, cô luôn thể hiện rất ích kỷ, nhất định vẫn phải đặt em gái ở vị trí đầu tiên, không thể có bạn gái liền để em gái qua một bên, Cô cũng không chân chính hiểu rõ suy nghĩ của anh, tại sao phải yêu cầu như vậy?

Dương Tử Hân chỉ cảm thấy lòng chưa sót không dứt, lúc trở lại trong nhà, liền thấy Giang Dục đang chơi cùng Tiểu Tinh Tinh rất vui, Tiểu Tinh Tinh đặc biệt thích chiếc xe hàng đồ chơi kia, vui sướng muốn dùng xe hàng giả bộ thể này giả bộ thể kia, Giang Dục liền ở một bên chơi cùng. Lần đầu tiên Dương Tử Hân phát hiện anh trai mình có kiên nhẫn như vậy, thấp giọng nói chuyện với Tiểu Tinh Tinh, sắm vai nhân vật theo cảm xúc của Tiểu Tinh Tinh. Cô khó chịu một phen, đi tới, nhìn ở bên cạnh con gái, ý bảo anh muốn làm cái gì thì làm đi, ở đây có cô trông coi là được rồi.

Giang Dục xoa xoa khuôn mặt non nớt của Tiểu Tinh Tinh, lúc này mới rời đi.

Anh vừa mới đi vài bước, Lăng Diệc Cảnh cũng đi theo.

Giang Dục nhận ra, cũng không phải là chuyện đáng lo, hai người đàn ông đứng trên ban công nhỏ của biệt thự.

Anh rút một điếu thuốc ra, sau khi đốt cho mình, mới ý bảo Lăng Diệc Cảnh có muốn thì rút một điếu ra. Lăng Diệc Cảnh chỉ lắc đầu, anh đã lâu chưa từng hút thuốc, tất nhiên cũng không hút vào lúc này.

Lăng Diệc Cảnh nhìn Giang Dục hút thuốc một lát, "Bên nhà họ Tô...."

Giang Dục nghĩ đến lời Tô Tử Duyệt đã nói, từ đó về sau, giữa bọn họ không có quan hệ, điếu thuốc trong tay anh bóp quá chặt, "Tùy tiện làm sao thì làm." Anh như cũ phun ra một câu, "Sau này những chuyện kia cũng không có quan hệ gì với tôi."

Biến hóa của anh lớn như thế, làm cho Lăng Diệc Cảnh cũng buồn bực nhìn anh một lát, lúc này mới nhỏ giọng cười, cũng không hỏi nguyên nhân.

Vẫn là lúc về, Dương Tử Hân ôm Tiểu Tinh Tinh, nghĩ đến chuyện của anh trai, cùng tán gẫu với Lăng Diệc Cảnh, "Anh nói xem, bộ dạng anh trai em nhìn qua giống bộ dạng người thất tình?"

Cô vừa nói chính mình cũng lắc đầu.

Lăng Diệc Cảnh lái xe một lát, mới nhìn bà xã vẫn trẻ tuổi động lòng người như cũ, "Ừ."

"Mẹ em nói bộ dạng anh ấy bây giờ đúng là thất tình."

"Ừ, mẹ em luôn có thể quan sát tường tận như thế."

Lúc này Dương Tử Hân mới kinh ngạc nhìn chòng mình.

*****

Tô Từ Duyệt ở bên nhà Diệp Tiêu Tiêu, bây giờ Diệp Tiêu Tiêu là một bảo mẫu vô cùng tận chức, quản Tô Từ Duyệt rất gắt gao, cái này không cho phép đụng, cái kia không cho phép ăn. Theo cách nói của Diệp Tiêu Tiêu, bây giờ Tô Từ Duyệt sảy thai, đó chính là tương tự với sinh con, hơn nữa còn có tính cường chế, có thể biết tổn thương bao nhiêu tới thân thể. Vì thế một tháng này nhất định phải điều dưỡng thật tốt, làm cho Tô Từ Duyệt cảm động phóng ra hào ngôn: Diệp Tiêu Tiêu cậu không phải là đàn ông, nếu cậu là đàn ông mình liền gả cho cậu.

Diệp Tiêu Tiêu không đòi thành đàn ông trọn trắng mắt, đó cũng là một loại ghét bỏ?

Tô từ Duyệt bị Diệp Tiêu Tiêu quản như vậy, liền nói nhiều hơn, luôn lôi kéo Diệp Tiêu Tiêu nói chuyện, "Cậu nói có phải mình đặc biệt bất hiểu không, bất kể tình trạng công ty liên làm ra quyết định như vậy, hiện tại nhất định ông nội đang bị vây trong phiền toái."

"Tô Từ Duyệt, mình hỏi cậu, công ty so sánh với hạnh phúc của cậu, ở trong lòng ông nội cậu cái nào quan trọng hơn? "

Tô Từ Duyệt nằm ở trên giường trầm mặc một hồi, nhất định ông sẽ lựa chọn hạnh phúc của cô, chính là như vậy, cô mới đau lòng hơn.

Thấy bộ dạng phờ phạc rã rượi của Tô Từ Duyệt, Diệp Tiêu Tiêu cũng tức giận, mặc dù chính cô rất coi trọng Giang Dục này, nhưng mà, thời điểm chọn bên nào, mình tuyệt đối là khuê mật a. Diệp Tiêu Tiêu cũng không quên, khi mình khó chịu nhất ngồi ở trong tuyết nhìn tuyết, là Tô Từ Duyệt ngồi chung với cô nhiều giờ, sau đó cùng nhau ngã bệnh, Diệp Tiêu Tiêu còn cười nói cái này gọi là có nạn cùng chịu. Diệp Tiêu Tiêu thích Tô Từ Duyệt nhất ở chỗ, Tô Từ Duyệt đối xử với người khác rất tốt, cho tới bây giờ đều làm thì làm, về sau sẽ không ra vẻ nói, "Cậu xem khi đó tốt với cậu bao nhiêu", ngược lại là lần lượt chê bai mình, đột nhiên xuất hiện Diệp Tiêu Tiêu tính tình đến cỡ nào cỡ nào tốt, không ngại cô cỡ nào đường nào vĩ đại.

Có người không tán thưởng loại này tốt, vì vậy thấy đây chính là khuyết điểm, có người tán thưởng như vậy tốt, vì vậy liền cực kỳ quý trọng.

"Tô Từ Duyệt, cậu đừng có bộ dạng thâm hê hê này, nếu đã ra quyết định, còn muốn có những thứ hay không để làm cái gì? Cậu như vậy cũng rất tốt, mình đặc biệt ghét cái loại bị chuyện trong nhà mình ràng buộc, vĩnh viễn không thể tự mình làm chủ, vĩnh viễn lấy chuyện trong nhà làm trọng, chỉ sợ người khác không biết là một người vô cùng hiểu thuận. Còn những loại dùng thân thể để an ổn chuyện trong nhà, bản thân cỡ nào cỡ nào vĩ đại...."

Tô Từ Duyệt nở nụ cười, "Cậu đừng, nhiều người dùng thân thể cứu nhà như vậy nhưng sống thế nào."

Diệp Tiêu Tiêu nhún vai, "Người ta sống như thế nào là chuyện của người ta, quan trọng là tự mình nghĩ sống thế nào. Cậu bắt bản thân vui vẻ, lúc này mới có thể chứng minh chính cậu quyết định chính xác, đồng thời cũng có thể để cho ông nội cậu yên tâm."

Tô Từ Duyệt gật đầu một cái, trong lòng cũng thoải mái hơn, dù sao hôm nay luôn qua đi, ngày mai sẽ tới, nghĩ quá nhiều một chút ý nghĩa cũng không có, không bằng suy nghĩ một chút để cho mình tốt hơn thế nào!

*****

Dương Tử Hân tới chỗ ở của Giang Dục, cô đã tới chỗ này một lần, thật ra thì không xác định anh có ở chỗ này không, nhà này đã mua lâu rồi, cô biết thỉnh thoảng anh sẽ ở bên này, nhưng nghe nói anh có mấy chỗ ở, vì vậy rất sợ mình sẽ không thấy người. Vận khí của cô luôn luôn tốt, lần này cũng không ngoại lệ, anh thật sự ở chỗ này.

Giang Dục mở cửa, chỉ nhìn cô một cái, để cho cô đi vào.

Dương Tử Hân đi vào liền quan sát chung quanh, mẹ nói anh đang trong thời kỳ thất tình, chồng cô cũng thừa nhận, như vậy thì thật sự là anh chia tay Tô Từ Duyệt. Trong lòng Dương Tử Hân vẫn rất thất vọng, cô vẫn rất thích vị mỹ nữ kia, hơn nữa nhìn thái độ của anh đối với vị mỹ nữ kia, tưởng rằng bọn họ sẽ đi tới cuối cùng, không ngờ mới không bao lâu, liền tách ra.

"Đang tìm cái gì?" Giang Dục có chút buồn bực, rót cho cô em gái này một chén nước.

Anh thật sự rất ít ở nơi này, nhưng chỗ khác phòng cũng có chút lớn, mặc dù rõ ràng không tính là lớn, nhưng không gian như vậy sẽ làm anh thấy xa lạ và bài xích, vì vậy chỉ có chỗ nhỏ này mới làm cho anh hài lòng, không có cảm giác phần yên tĩnh kia đè nén.

Về mặt Dương Tử Hân có chút xấu hổ, thật sự là cô đang tìm cái gì, cảm thấy nếu anh thất tình, có lẽ sẽ hút thuốc lá uống rượu mọi thứ, kết quả là cô thật sự không phát hiện chai rượu, ngay cả tàn thuốc trong gạt tàn cũng không nhiều, nhất thời có chút ngượng ngùng.

"Chính là tuần này anh không về nhà, Tiểu Tinh Tinh nhớ anh, bắt em tới xem người bác thân ái của nó một chút."

Nghe được tên Tiểu Tinh Tinh, lúc này trên mặt Giang Dục mới có nụ cười, hỏi Dương Tử Hân trong khoảng thời gian này Tiểu Tinh Tinh làm những gì, nước lấy ánh mắt bất mãn mãnh liệt của Dương Tử Hân, "Lần trước cho Tinh Tinh tắm, nó nhất định chơi bọt, làm em giận đến mức hung dữ với nó.... Thế mà nó lại rống lên với em: mẹ tuyệt đối không tốt, không tốt bằng bác...."

Giang Dục cười đến có chút đè nén, không có ý từ cười đến quá kiêu ngạo ở trước mặt em gái.

Sau khi hai anh em nói đùa một lát, Dương Tử Hân mới lộ ra mục đích tới đây, "Anh, thật sự là anh và vị mỹ nữ kia chia tay?"

Giang Dục cũng đang cảm thán trong lòng, có tiến bộ, hiện tại cũng biết dùng chuyện khác mở đầu trước, sau đó nói ra mục đích của mình.

"Ừ."

Anh trả lời rất bình tĩnh, giống như bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn được nữa, vì vậy ngược lại lại làm cho Dương Tử Hân không biết mình nên nói cái gì mới tốt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Dương Tử Hân thấy Tô Tử Duyệt một lần nữa, đã là hai tuần sau, cả nhà ba người bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, cứ như vậy đụng phải Tô Tử Duyệt cũng ăn cơm ở đây, hơn nữa Tô Tử Duyệt còn ngồi đối diện một người đàn ông anh tuấn tiêu sái. Dương Tử Hân thỉnh thoảng nhìn sang hướng bên kia, trong lòng đang so sánh người đàn ông đó với anh trai mình vô số lần, cuối cùng cho ra kết luận, vẫn là anh trai mình tương đối ưu tú, chỉ là phong cách người đàn ông này khác với khí chất trên người anh trai, chẳng lẽ Tô Tử Duyệt thích loại đàn ông trong cương tráng có điểm vô lại như vậy?

Dương Tử Hân càng nhìn lại càng buồn bực, tình cảm của cô và Giang Dục luôn luôn không tệ, thỉnh thoảng Giang Dục cũng đưa cô đến hội bạn học gì đó, những bạn học nữ kia cơ hồ đều lấy lòng cô, tất nhiên cô biết nguyên nhân là bởi vì anh, cũng là nguyên nhân này, cô luôn có loại ý niệm, dưới tình huống bình thường người phụ nữ chia tay với anh, cũng sẽ đắm chìm trong cơn sóng thất tình bi thương. Bây giờ nhìn thấy Tô Tử Duyệt sống đến tuổi trẻ xinh đẹp như vậy, khi nói chuyện mặt mày tươi cười, phảng phất đều là nhu tình, thế này làm sao giống người đắm chìm trong bi thương.

Quả nhiên đều là nam nữ ăn uống, đều không phải là người không phải đối phương thì không thể, ai cũng sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của mình quá lâu, anh trai sống cuộc sống của mình như thường, mà vị mỹ nữ nhanh chóng tìm kiếm mùa xuân tiếp theo* của mình.

*mùa xuân tiếp theo: ý chỉ mối tình mới

"Ăn cơm." Rốt cuộc Lăng Diệc Cảnh bày tỏ bất mãn đối với việc vợ mình không đếm xỉa tới.

Dương Tử Hân ngượng ngùng, lúc này mới cầm đũa lên ăn cơm.

Tô Tử Duyệt ăn cơm cùng Trần Mậu Thanh Nhất, cũng là có nguyên nhân, chuyện phải từ Tô Tử Duyệt bị Diệc Tiêu Tiêu mạnh mẽ bắt ăn nhẹ thức ăn và canh bỏ một tháng nói đến. Một tháng sau Tô Tử Duyệt thật không thể nhịn được nữa, tự mình chạy đi, ăn một bữa tiệc lớn, khi đó cô ấy cũng không muốn giữ lại, liền cảm thấy mình nên ăn thật sự một bữa, chỉ nhìn những thứ hạt tiêu kia, cô cảm giác mình liền có kích động đến chảy nước miếng, vì vậy khi nhân viên phục vụ hỏi cô, là mấy người thì cô không chút suy nghĩ nói chỉ có một người, vì vậy nhân viên phục vụ mở to hai mắt nhìn cô. Cô hậu tri hậu giác phát hiện, hành động của mình thật rất kỳ quái, một người tới đây ăn những thứ này, nhưng nếu đã gọi thức ăn rồi, cô chỉ có thể làm cho đa mặt mình dày một chút, hung hăng gạt đầu, cô chính là một người, cô cũng không phải là sẽ không trả tiền.

Sau đó lúc cô chuẩn bị ăn nhiều đặc biệt ăn nhiều, Trần Mậu Thanh liền ngồi vào đối diện với cô.

Trần Mậu Thanh nói, cô gọi nhiều thức ăn như vậy, cũng không thể lãng phí, anh ta đến giúp cô tiêu diệt một chút, vì thế vì vậy, hai người bắt đầu đến gần. Tô Tử Duyệt phát hiện, giữa bọn họ có chút hứng thú sở thích vẫn đủ đến gần. Cô rất thích sự vật đẹp đẽ, nói đúng ra là thưởng thức, dùng tâm tình thưởng thức đối đãi, nếu như có thể nhận được vui vẻ, nếu như không nhận được cũng sẽ không không vui, có chút ý tứ thuận theo tự nhiên.

Trần Mậu Thanh nói mình cũng như vậy, hơn nữa tự mình cho rằng, có một số thứ không phải có mới được, có lẽ có được liền mất đi một phần cảm giác, Tô Tử Duyệt cũng cảm thấy là như thế.

Sau đó, Trần Mậu Thanh ngược lại thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Tô Tử Duyệt, thỉnh thoảng ăn một bữa cơm, hoặc là cùng đi nơi nào đó xem một số sự vật đẹp kia.

Tô Tử Duyệt cảm thấy ở chung một chỗ với Trần Mậu Thanh thì thấy rất dễ dàng, loại nhẹ nhõm này chính là muốn nói cái gì thì nói cái đấy, không cần phải lo lắng đối phương không hài lòng sẽ tức giận, ví dụ như bây giờ bọn họ ngồi mặt đối mặt.

"Lần sau nhất định tôi sẽ không tới nhà hàng này." Tô Tử Duyệt liếm liếm môi.

Trần Mậu Thanh cười, để đũa xuống, dùng tay trái chống cằm, "Đề tôi đoán một chút xem."

Tô Tử Duyệt chau chau mày.

"Chén bát ở đây trong tình xảo lộ ra điểm cao quý, nhưng cố tình chính là như thế, làm cho những thức ăn này trở nên sơ sài vô cùng, mất đi cảm giác vốn có.... Còn có chính là thiết bị lắp đặt ở đây, vốn là thiết kế ba mặt cửa sổ sát đất rộng rãi thoải mái, hơn nữa có sắc thái cực kỳ lãng mạn, cố tình đồ trang trí trên trần nhà lựa chọn thiết kế long trọng như vậy, liếc mắt một cái có cảm giác không thăng bằng. Thiết bị lắp đặt cộng thêm chén bát và màu sắc món ăn như vậy, tựa như trang phục trên người một người xuyên qua, cái mũ không hợp áo, áo không hợp quần, mà quần không hợp giày." Trần Mậu Thanh nói xong, cười như không cười nhìn cô.

Cô gạt đầu một cái, chính là loại cảm giác này, cô hi vọng lúc ăn cơm, là thứ khác tôn lên màu sắc món ăn càng tạo ra sắc hương vị* câu toàn, mà không

phải thứ khác hơn hẳn món ăn, huống chi nhà hàng này thu phí cao như vậy, để cho cảm giác của khách hàng lại chỉ còn lại quái dị, cái này lấy được và bỏ ra kém xa chỗ khác, quả thật cô sẽ không tới lần thứ hai.

*sắc hương vị: màu sắc, mùi hương, mùi vị

"Tôi ưa những thứ mộc mạc.... Chính là mặt ngoài nhìn qua đơn giản, nhưng lại có niềm vui rất lớn." Cô nói xong liền nở nụ cười, hình như cô vẫn chỉ thích loại cảm giác đó, bất kể đối với người hay là vật, đều hy vọng mong đợi ban đầu ít đi một chút, vì vậy sẽ có niềm vui, cô quá hiểu mong đợi quá cao sau đó thất vọng khổ sở.

"Tôi ngược lại thật ra biết một nhà hàng đặc biệt có ý tứ, lần sau dẫn cô đi."

"Được, chỉ là ngàn vạn lần đừng làm người ta thất vọng."

Sau khi ăn cơm xong, Trần Mậu Thanh theo thường lệ đưa cô về. Đây là phương thức chung đụng của bọn họ trong khoảng thời gian này, nói mập mờ, thì hình như có chút, nhưng tuyệt đối không quá giới hạn, cô cảm thấy lúc chung đụng với anh rất vui vẻ, mà chắc hẳn anh cũng thế. Thật ra thì cô cũng lên tìm hiểu qua, biết hiện tại anh cũng không có vợ, ngay cả hồng nhan tri kỷ cũng không có một người, chớ nói chi là bạn gái. Xem ra ban đầu anh nói cô và bạn gái anh giống, quả thật chỉ là lời bắt chuyện.

Cô trở lại nhà họ Tô thì ông nội đã về, cô cười đến ngọt ngào nghênh đón. Ông Tô biết hiện tại cô cùng Trần Mậu Thanh qua lại, nhưng lại chưa bao giờ đã hỏi cô cái gì. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ông Tô phát hiện không thể dùng thái độ trước kia đối xử với cô cháu gái này nữa rồi, mỗi khi ông lo lắng cô sẽ bị thương thì cô lại kiên cường hơn so với ai khác, thời điểm người bình thường sẽ khó chịu khổ sở, cô lại đưa ra quyết định nhanh chóng.

Khi đó ông Tô cũng biết, cô cháu gái này của ông kiên cường hơn so với ba cô, cũng quả cảm hơn ba cô nhiều. Đã như vậy, cô muốn làm gì, thì để cho cô làm, ông luôn không có khả năng can thiệp bên người cô vĩnh viễn.

Ông Tô không hỏi, cô cũng chưa kể tới.

Cô kéo Trần Mậu thanh, lấy viên kim cương to lớn vô cùng kia của cô bán mất, dùng cái này hóa giải áp lực vốn của công ty. Trước kia cô và Giang Dục ở chung một chỗ thì người khác đều rất khách khí đối với công ty Tô thị, hiện nay cô và Trần Mậu Thanh thảnh thơi lui tới, người khác cũng rất khách khí như thế. Thật ra thì cô cũng không muốn lui tới thân thiết với Trần Mậu Thanh, chẳng qua là trong lúc vô tình cô biết được, viên kim cương lớn kia thật ra là bị Trần Mậu Thanh mua thì liền không cách nào cự tuyệt anh mời nhiều lần.

Viên kim cương kia của cô thực sự đáng tiền, chỉ là hiện tại cô có nhu cầu dùng tiền khẩn cấp, đột nhiên tìm được người mua cũng không phải là chuyện dễ dàng, nói tóm lại, cô bất tri bất giác, còn là thiếu anh cái tình.

*****

Giang Dục bị đám bạn gọi đến, chính anh cũng cảm thấy hơi kì lạ, trước kia anh không muốn đến, cũng không còn thấy bọn họ miễn cưỡng như thế, lần này ngược lại như thể không để cho anh ra ngoài thì không được.

Anh mới vừa đi vào, thì phát hiện sau khi mọi người nhìn thấy mình, nụ cười trên mặt liền cứng lại, vẫn là một người bình thường lời nói có trọng lượng với anh trực tiếp mở miệng hỏi anh, "Cậu và vị nhà họ Tô kia tan vỡ rồi hả?"

Anh gật đầu một cái, cũng không cảm thấy chuyện này khó chịu lắm. Mọi người cũng vào lúc này, quan sát vẻ mặt của anh, hình như muốn từ trên mặt anh nhìn ra chút gì khác, chỉ là không có, vì vậy mọi người lập tức thoả mái.

"Bọn mình đang thương lượng đối phó tiêu tử nhà họ Trần kia như thế nào, có muốn cùng nhau không?" Đột nhiên có người hô lên.

Giang Dục nhíu mi, nằm trên ghế sa lon, "Tự các cậu chơi tốt là được."

Sau lần đó anh không nói một lời, dù là nhận được nhiều ánh mắt rơi xuống trên người mình. Làm sao anh không biết bọn họ có ý gì, hiện tại tin tức Tô Từ Duyệt và Trần Mậu thanh qua lại, đã có khá nhiều người cố ý tiết lộ cho anh, chỉ muốn biết thái độ của anh là gì. Cho dù là em gái anh, cũng vô tình nhắc tới cái này.

Trong đám người này có mấy người hình như vẫn không ưa tác phong của Trần Mậu thanh, lần này liền mượn chuyện này, muốn dạy dỗ Trần Mậu Thanh một lần.

Vẫn là Trần Mặc Ngôn, sau khi mỉm cười một lúc nói, "Các cậu cũng đừng tính cả mình, cũng không phải không biết mình và Trần Mậu Thanh có chút quan hệ kia."

Quan hệ thế nào? Mọi người nhất trí nhìn về phía anh ta, mặc dù bọn họ cùng họ Trần, nhưng cũng không phải một nhà, coi như thật sự không có chút quan hệ, cho dù là quan hệ bà con xa cũng không có.

"Năm trăm năm trước bọn mình là người một nhà!"

Mọi người nở nụ cười, mới vừa nói những thứ kia, hình như lại đến đây thì thôi rồi.

Giang Dục liếc mắt nhìn Trần Mặc Ngôn vẫn còn cười, người bạn học cũ này của anh, hẳn là có bản lĩnh này. Trần Mặc Ngôn cầm một ly rượu lên, xa

xa cùng Giang Dục ý bảo, vẫn là anh, người bạn học cũ này, hiểu rõ tâm ý bạn học cũ nhất. Lấy thái độ làm người của Giang Dục, làm sao có thể bởi vì một người phụ nữ phải cố ý đi tìm một người khác tra, cái này không chỉ làm Giang Dục không có phong độ, chỉ sợ ngay cả chính anh cũng phải phỉ nhổ mình. Tuyệt đối Giang Dục sẽ không cảm kích người khác làm những chuyện này.... Chuyện tình cảm, từ trước đến giờ đều là anh tình tới nguyện, làm sao đến phiên người đứng xem đi quan tâm.

Chỉ là Trần Mặc Ngôn vẫn đi tới ngồi xuống bên cạnh Giang Dục, "Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?"

Trần Mặc Ngôn lần đầu tiên thấy Giang Dục dẫn người đến chỗ của anh, cái này chứng minh tuyệt đối là Giang Dục nghiêm túc, mà Giang Dục lại là một người tuyệt đối không nói lời chia tay nhẹ nhàng, nhiều ngày như vậy, hai người liên tục tan vỡ, quả thật làm cho đám người bọn họ cũng nghi ngờ không hiểu, cố tình Giang Dục còn lâu lâu không xuất hiện, càng làm cho người ta phải suy đoán.

Giang Dục uống một hớp rượu, động khoe miệng, ngay cả mình cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Tình như vậy, ở chỗ Tô Từ Duyệt, anh đều mắc một lỗi, không ai có thể đủ phủ nhận những việc mình đã làm, vì vậy đây chính là chỗ mâu thuẫn lớn nhất.

Quan hệ của nhà họ Tô và nhà họ Hạ phức tạp như thế, mà anh cũng không cần thận sát vai một nhân vật trong đó, vì vậy đó chính là cây gai trong tâm Tô Từ Duyệt, cô đang do dự có muốn nhổ hết cây gai kia đi không, mà Hạ Ngữ Đình hung hăng kích thích cô, để cho cô không do dự nữa.

Trước kia Giang Dục đã cảm thấy mình không hiểu rõ phụ nữ, hiện tại cũng cảm thấy như vậy.

Anh và Hạ Ngữ Tiểu ở chung một chỗ thì cũng biết mình rất thất bại, hiện tại, cũng rất thất bại như thế.

Anh lắc đầu với Trần Mặc Ngôn một cái, tựa như cũng không muốn nhiều lời.

Khi tất cả mọi người say đến thất điên bát đảo, thì cũng chuẩn bị tan cuộc.

Giang Dục đang muốn rời đi, liền bị Diêm Đình Đào bắt được cánh tay, Diêm Đình Đào ngồi xuống bên cạnh anh. Mới vừa rồi nhiều người, tự nhiên không hỏi được nhiều, Diêm Đình Đào tự coi mình trở thành người làm mai cho Giang Dục và Tô Từ Duyệt, hiện tại giữa hai người có vấn đề, anh là người làm mai tự nhiên phải hỏi rõ nguyên do.

"Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?" Diêm Đình Đào hí hóp mắt nhìn Giang Dục, "Hóa ra là cậu quảng người ta đi?"

Khó trách mới vừa rồi cũng không ủng hộ mọi người nhằm vào chuyện của Trần Mậu Thanh, anh không gạt đầu, tất nhiên mọi người cũng sẽ không làm chuyện thừa đi làm chuyện không chiếm được cái gì tốt.

Giang Dục nhìn anh một cái, căn bản là lười nói chuyện.

Diêm Đình Đào lại thở dài, "Đây là lại coi trọng con gái nhà nào?"

Lần này Giang Dục thật sự không nhịn được, "Cút đi cho tôi."

Lần này Diêm Đình Đào hứng thú dạt dào rồi, phải biết nghe được Giang Dục nói một câu thô tục, đó thật là chuyện khó cực điểm, thật vất vả mới có thể gặp được một lần, "Thế là chia tay hòa bình?"

Giang Dục vênh miệng, khoe miệng có chút châm chọc.

Diêm Đình Đào cũng nhìn ra cái gì, "Cô ấy không phải loại người cố tình gây sự, đúng rồi không phải cô ấy mang thai cậu.... Cái gì kia sao?"

"Bỏ rồi." Anh lờ đi mà ý nhiều.

Diêm Đình Đào tròn to hai mắt, "Cậu ác tâm như vậy?"

Lần này anh thật sự nổi giận, "Lời này cậu nên nói với người phụ nữ kia."

"Khẳng định cô ấy không thể nào làm chuyện như vậy, có phải là giữa các cậu có hiểu lầm gì không?"

Giang Dục hừ lạnh một tiếng, lúc này mới rời đi. Lời kia của Diêm Đình Đào, nói như kiểu hiểu người phụ nữ kia, anh và cô ở chung một chỗ lâu như vậy, cũng không hiểu cô bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoánh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Diệp Tiêu Tiêu đánh giá đối với việc Tô Tử Duyệt và Trần Mậu Thanh thường xuyên tiếp xúc là - mùa xuân trôi qua, thế nào hoa đào còn nở tươi tốt như vậy.

Thật ra thì hoa đào này đến, cũng sẽ không làm cho người ta vui vẻ lắm, dù sao hoa đào nát trừ làm cho lòng người chịu ảnh hưởng còn phải lãng phí thời gian đi xử lý.

Trần Mậu Thanh chủ động gọi điện thoại tới cho Tô Tử Duyệt, "Có thời gian rảnh không?"

"Hả?" Cái khác cô không có, chỉ thời gian là đặc biệt nhiều, nhiều đến mức sắp tràn ra rồi.

"Lần trước không phải nói với em có một nhà hàng nhỏ rất ý tứ sao? Dẫn em đi xem một chút."

Cô suy nghĩ một chút, vẫn lựa chọn cùng Trần Mậu Thanh đi ra ngoài, cô thích cảm giác đi chung với Trần Mậu Thanh, không buồn không lo, sẽ không nghĩ những chuyện làm cho mình không thoải mái kia, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì thì nói cái đó, hơn nữa tới điểm liền dừng, không vượt qua giới hạn, giống như là bạn tốt nhiều năm, nhẹ nhõm và tự tại như vậy.

Cô ăn mặc thật xinh đẹp, ngay cả trong mắt cũng nhiều hơn mấy phần linh động, cô nhìn mình trong gương trang điểm, đây chính là đáng về cô nên có, mà không phải cô gái ưu sầu đầy mặt, thật ra thì làm Lâm Đại Ngọc* cũng không có gì không được, điều kiện tiên quyết là có được anh Bảo Ngọc* cung chiều, đáng tiếc, dù là như vậy, kết cục của Lâm Đại Ngọc cũng không tốt. Thật là rất kỳ quái, cô rất thích Lâm Đại Ngọc, nhưng trong cuộc sống nếu quả thật xuất hiện một người giống như Lâm Đại Ngọc, cô dám cam đoan, mình nhất định không chịu nổi.

*Lâm Đại Ngọc, Bảo Ngọc (Giả Bảo Ngọc): nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cẩn

Cuộc sống tốt đẹp chính là nên khóc thì khóc, nên cười thì cười. Cô nghĩ, bây giờ nhìn đến bản thân cô, nhất định tự mình cũng không biết một hai tháng vừa rồi đã trải qua những gì, cho dù là chính cô cũng không chịu tin tưởng, cô thật sự biến thành loại người cô đã từng mong đợi kia, thất tình có gì lớn lao, sau khi khóc lớn một trận, vẫn cười với cuộc sống như cũ, đã trải qua tình cảnh đau khổ nhất, liền tự nhiên có thể cười đón ngày mới, cô thật sự làm được.

Nếu như không có ý nhớ lại, thì cô cũng quên mất, thì ra mình đau như vậy.

Cô trang điểm xong, sau khi thay quần áo xong, liền vội vã ra cửa. Gần đây thường ra ngoài, làm cho tâm tình cô bây giờ giống như ánh mặt trời rạng rỡ. Trần Mậu Thanh đã đợi ở đây một lúc lâu, rốt cuộc thấy người đi ra.

Cô đi tới, "Chờ lâu rồi sao?"

"Từ trước đến giờ mỹ nữ đều muốn người khác chờ, một chút cũng không lâu."

Từ trước đến nay lời nói mâu thuẫn từ miệng anh nói ra, một chút cũng không ghét, mà trong mắt anh chứa vài tia hài hước ngược lại làm cho người ta bỗng sinh ra vui vẻ. Cô mở cửa xe ngồi vào, nghĩ tới nếu như là thời học sinh gặp phải nam sinh như thế, nhất định sẽ kính nhi viễn chi*, cảm giác nam sinh như thế liền đại biểu hoa tâm và không một lòng.

*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. (Nguồn: wikipedia)

Cho đến có một ngày, cô nhìn thấy một cuốn tiểu thuyết, cô cũng không thích nội dung cuốn tiểu thuyết, lại nhớ loại cảm giác đó - bạn cho rằng người có thể cùng bạn cả đời chưa chắc vẫn sẽ cùng với bạn... lúc bạn không nghĩ người bên cạnh này có thể cùng bạn cả đời không lại có thể vẫn ở bên bạn.

Khi đó đột nhiên cô cảm thấy, cảm thấy người hoa tâm, thì tương ứng với yêu cầu của họ cũng sẽ thấp, có lẽ người như vậy ngược lại không khiến người ta thất vọng, trong lòng cô luôn thích hoa tuyệt thế, ngay cả chính cô cũng cảm thấy như thế.

"Suy nghĩ gì thế?"

"Đang nghĩ tôi đọc mấy bộ tiểu thuyết, tôi phát hiện lý do mình thích hoa tuyệt thế."

"Hả? Nói một chút xem, tôi cũng muốn biết hoa tuyệt thế ở đâu."

Cô suy nghĩ một chút, "Trước tiên là nói về một cuốn tiểu thuyết, nguyên nhân tôi thích là cảm thấy cái này đặc biệt có thể thỏa mãn cái gì đó trong lòng tôi, chính là một người đặc biệt chính nhân quân tử bị một yêu tinh quyến rũ, chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy làm cho người ta rất mong đợi, vì vậy sau khi thật sự có một cuốn tiểu thuyết như vậy, trong nháy mắt tôi liền kích động, đặc biệt thích. . . . ."

Trần Mậu Thanh cười như không cười nhìn cô một cái, "Em thích xem kết quả quyến rũ sau chứ gì?"

"Làm sao anh có thể thiên tài như vậy chứ, ngay cả cái này cũng biết." Nói xong cô còn trừng mắt nhìn.

"Ừ, em không phải là người thứ nhất nói tôi như vậy, cũng sẽ không phải là người cuối cùng."

Cô không thể nhìn được, cũng cười, "Anh vẫn luôn tự luyện như vậy?"

"Trời mới biết, tôi luôn luôn khiêm tốn."

"Đúng vậy, ngay cả trời cũng biết, lời anh nói lúc này là chém gió, để cho anh chém...."

"Đây là em ghen tỵ, ghen tỵ thuần túy...."

....

Lái xe rất lâu, mới quẹo vào một cái cái hẻm nhỏ, hẻm nhỏ như vậy khiến người ta liên tưởng đến phòng cũ những năm 70, chỉ là sau khi xuống xe, cô liền phát hiện, phòng ốc như vậy phải là kiệt tác của hiện đại, cũng không phải là nhà cổ bảo tồn đầy đủ. Điều này làm cho cô không thể không nhớ tới lời nói của một người chủ trì nổi tiếng, mấy chục năm trước vì kinh tế không ngừng làm cho những vật cổ xưa gì đó biến mất, hiện tại lại vì phát triển, phải tốn món tiền khổng lồ sửa chữa phục hồi.

Trần Mậu Thanh dừng xe lại, liền đưa cô đến nhà hàng đó, vừa vào nhà hàng, cô liền bị khiếp sợ. Đây là dùng đầu gỗ xây thành một căn phòng nhỏ, trong phòng đều là một màu cà phê, bàn ghế tường tất cả đều có màu cà phê. Mà mặt duy nhất trang trí trong đó lại là vô số mạng nhện lớn nhỏ.... Cô cũng xem qua rất nhiều thiết kế kỳ quái, nhưng vẫn có chút khiếp sợ, suy cho cùng ai nghĩ ra được cái này?

Trên trần nhà đều là mạng nhện, sau đó khách ở dưới mạng nhện ăn cơm, loại cảm giác này nghĩ như thế nào cũng thấy quỷ dị, quả thật là có ý tứ, ít nhất trước kia cô chưa từng thấy qua.

"Những thứ này đều là giả chứ?" Cô chỉ vào những cái mạng nhện, hoàn toàn không dám tin những cái mạng nhện tầng tầng lớp lớp đan xen này lại có hứng thú thế nhưng lại ở đỉnh đầu cô, may mà không có con nhện ở trên đó, nếu không cô sẽ cảm thấy nhất định cô sẽ hoài nghi có phải vào nhà yêu tinh nhện không.

Phản ứng của cô khiến Trần Mậu Thanh rất hài lòng, "Nhân tạo đó.... Nhưng hoàn toàn là theo mạng nhện thực sự mà tạo ra, phóng đại theo tỷ lệ...."

"Nhất định là ông chủ này đặc biệt rãnh rỗi." Người bình thường cũng không làm chuyện như vậy.

Anh gật đầu một cái, đích xác là vậy, "Nghe nói ông chủ của nhà hàng này rất thích nhện, nuôi rất nhiều nhện làm sùng vật, không ít con nhện còn có kích thước...."

"Vậy ông ta có thể cho nhện lên mấy trang web, nếu như có khách nào làm ông ta ghét, ngay cả tư liệu đầu độc đối phương cũng có thể tiết kiệm...."

"Em thật thông minh, ông chủ kia quá đàn khẳng định là không nghĩ đến, em chờ một chút cho ông ta chút đề nghị...."

"...."

Nhà hàng vô cùng đặc sắc, sau khi bát đĩa mang lên bàn, cô không có chút bất ngờ nào khi thấy bát đĩa cũng là màu cà phê, nghĩ thầm nhất định ông chủ của nhà hàng này siêu cấp thích màu cà phê và nhện, thế nhưng lại có thể kết hợp hai thứ khác biệt lại, đợi đến sau khi thức ăn mang lên bàn, cô lại tăng thêm một câu, ông chủ của tiệm này nhất định yêu thích chọc ghẹo, đồ ăn đầy bàn, tất cả đều là làm đậu hũ....

Đây là bữa tiệc đậu hũ.

Trần Mậu Thanh thấy vẻ mặt của cô, giải thích nghi hoặc cho cô, "Trong một ngày nhà hàng này chỉ có một món ăn, vì vậy cả bàn chính là món ăn đó, xem ra hôm nay vừa vận là chọc ghẹo."

Nói xong ba chữ cuối cùng thì nụ cười trên mặt anh tràn đầy ý ranh mãnh.

Cô làm bộ không nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt anh, "Lần trước anh tới ăn là cái gì?"

"Cà, một bàn cà lớn." Anh cười nói.

Cô cầm đĩa lên chuẩn bị ném thử một chút, phát hiện mùi vị cực tốt, tư vị mỗi một món ăn đều khác với món khác, hoàn toàn không giống như là cùng một loại nguyên liệu tạo thành, đậu hũ tron mềm bỏ vào trong miệng, giống như tan vào miệng, loại cảm giác này tuyệt vời, trong nháy mắt làm cho cô liền thích nơi này, kết cấu, trang trí, màu sắc, đều là làm cho cô thích.

Có một món ăn lại là mặt, cô nhìn một lúc lâu, "Đây là làm từ bã đậu?"

"Hẳn là thế."

Cô không khỏi nhớ lại chuyện lý thú trước đây rất lâu, khi đó xem phim hoạt hình, là nói đến chuyện so tài nấu nướng, bên trong làm từ bã đậu. Đặc sắc nhất của bộ phim hoạt hình này là cảm giác khi ăn, dùng hình tượng cụ thể miêu tả ra ngoài, dùng tâm linh hội mùi vị thức ăn.

Cô vừa nhắc tới như vậy, Trần Mậu Thanh cũng cùng nói chuyện với cô, anh cũng xem bộ phim hoạt hình này rồi. Sau đó từ thảo luận thức ăn đến châm

chọc nội dung bộ phim, có nhiều chỗ không hợp lý, bất kể nhân vật chính của bộ phim làm món ăn như thế nào, tựa như vĩnh viễn luôn là người thắng...

Một bữa cơm trong không khí thoải mái kết thúc.

Lúc rời đi, Trần Mậu Thanh cảm thán, "Đã lâu không nói thoải mái như vậy rồi, lần trước cũng vậy, vẫn là không bằng tụ họp bạn học thời đại học."

"Anh tốt nghiệp đại học nào?"

"Đại học Nam Giang."

"Há?" Biểu hiện của cô đặc biệt kinh ngạc, "Có thật không? Vậy tôi còn phải gọi anh một tiếng học trưởng."

Anh lập tức phản ứng trở lại, "Vậy chúng ta cùng đi thăm trường cũ một chút xem như thế nào?"

Rất lâu sau, Tô Tử Duyệt cũng phải thừa nhận, rất nhiều chuyện tựa như đã định trong mơ hồ, cô còn nhớ rõ, hình như Giang Dục trong điện thoại nói với cô, sau khi anh trở lại, sẽ cùng cô tới trường học một chút.

Hiện tại cô thật sự trở lại trường học rồi, mà ở người bên cạnh cô lại là Trần Mậu Thanh.

Bọn họ đi từ cổng giữa của trường, không đến bao lâu liền thấy thư viện đồ sộ, nghĩ đến cái thư viện này, Trần Mậu Thanh liền đặc biệt buồn bực, "Năm đó lúc tôi tốt nghiệp, thư viện này còn chưa động thổ... Mới bắt đầu hoạch định, chỉ là nghe nói một hoạch định liên quy hoạch rất nhiều năm."

Tô Tử Duyệt tràn đầy đồng cảm, "Thời điểm tôi học năm thứ nhất, nơi này bị đào một cái hố to, vì vậy sườn núi tình nhân lập tức biến thành Tuyệt Tình Cốc."

Trần Mậu Thanh cũng cười, "Cũng là bọn em may mắn, hưởng thụ bao nhiêu tài nguyên của trường."

"Đâu có đâu, lúc thư viện này xây xong, tôi cũng học năm thứ ba rồi, làm gì có tâm tình học tập."

"Nói lời này trước mặt người không có nửa điểm hưởng thụ như tôi, em quá tàn nhẫn."

"Vậy tôi nói tàn nhẫn hơn, lúc ấy khẳng định bọn anh không có mấy điều hòa, tôi học đại học một năm, là tòa nhà này lắp đặt máy điều hòa..." Cô nói xong liền nở nụ cười.

"Làm sao em có thể không hiền hậu như vậy?" Trần Mậu Thanh nhớ lại các biện pháp lúc ngủ mùa hè năm đó, cũng cười, có bạn học trước khi phòng ngủ đóng cửa liền trộm máy điều hòa ở nhà dạy học, có bạn học liền trực tiếp thuê phòng bên ngoài trường, mà có bạn học ngủ trên mặt đất trong phòng ngủ...

Năm đó mới thật sự là thời gian hăng hái, nghĩ đến quá khứ, hình như những thứ cảm xúc kia lại trở lại trên người.

"Tôi chỉ nói sự thật, chẳng lẽ tâm anh thủy tinh (ý là dễ vỡ) như vậy?"

"Lòng của tôi cũng đã vỡ, em cứ nói đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Tô Tử Duyệt và Trần Mậu Thanh đi ở trong sân trường, vô số người yêu nhau đi qua từ bên cạnh bọn họ, nhìn những học đệ học muội hơi trẻ trung, thể nhưng sinh ra mấy phần thân thiết không nói ra được. Mà bọn họ cũng từng làm chuyện chửi bới trường học cũ của mình không chừa đường lui, rồi lại phản bác lúc người khác chửi bới, trường học cũ thần kỳ như thế, là một phần trong sinh mệnh, cho phép mình ghét bỏ, nhưng không để người khác khinh bỉ.

Bọn họ đi dọc theo một cái lối nhỏ, đường nhỏ hai bên đều là trúc hoa xanh um tươi tốt, che giấu đường nhỏ gió thổi không lọt, trong quá khứ Tô Tử Duyệt không thích đi đường này, rất dễ dàng nhìn thấy những người tình hôn nhau, cảm giác lúng túng không nói ra được, nhất là ở ban đêm thì sợ mình sẽ bất gặp cái gì không nên nhìn thấy.

Cuối đường nhỏ là một sân vận động trong trường học, giờ phút này còn có người khóa trên học thể dục, quy củ của thầy dạy thể dục vẫn theo tuần hoàn như cũ mấy trăm năm chưa từng thay đổi, chạy bước nhỏ vây quanh bãi tập hai vòng sau đó sẽ tập thể dục, sau khi làm xong thầy an bài những chuyện làm trong tiết khóa thể dục này.

Tô Tử Duyệt có bóng ma với một vòng bãi tập 400m này, chỉ vào bãi tập tràn đầy oán khí kia, "Trên đường chạy này dính nước mắt và mồ hôi của tôi."

Trần Mậu Thanh liếc nhìn cô một cái lập tức cho ra kết luận, thành tích thể dục của cô khẳng định không tốt, nếu không sẽ không u oán như vậy, "Đưa qua đi nhìn một chút sẽ còn không nữa." Anh dừng một chút, "Tôi tràn đầy nhiệt tình yêu thương với thể thao của trường, phải biết thể dục năm đó tôi có thể địch . . . . ."

Anh chính là có ý, cô cảm thấy mình càng u oán, quả thật không biết nói mình bị thống làm sao. Tô Tử Duyệt sợ nhất chính là thể trắc hàng năm, 800m kia tuyệt đối thuộc về tiết tấu muốn cô liều mạng, chạy trước cũng khẩn trương không dứt, sau khi chạy xong đầu choáng váng đau bụng còn nôn mửa không dứt, mà sau khi thể trắc một lần cuối cùng kết thúc, cô chạy xong 800m là khóc thật, đề đòi này rốt cuộc không cần chạy 800m rồi, suy nghĩ một chút còn rất mất mặt.

Cô tuyệt đối không thể không biết xấu hổ tự nói mình tới mất thể diện, nhanh chóng dời đề tài, "Chúng ta đi phía sau xem một chút đi, trước khi tôi tốt nghiệp nơi đó đang xây dựng, cũng không biết hiện tại thành bộ dạng gì."

Lúc trước là một sân đá banh, chỉ là phi thường dã ngoại, mặt đất đều là hạt cát và cỏ dại, cầu môn là hai khung sắt, mà bên cạnh sân đá banh là rừng núi, rất có vài phần cảm giác cổ xưa. Phát hiện ở chỗ này đã bị sửa chữa lại rồi, sân đá banh lớn vô cùng lại rộng rãi, nhưng không có mất đi cảm giác đó.

Bọn họ cùng đi ở bên đường biên sân bóng, cầu bay tới về phía bọn họ, có người ở bên kia kêu, "Trai đẹp, đá một cái."

Trần Mậu Thanh nghe được âm thanh, đem cầu chặn lại, đá tới.

Tô Tử Duyệt nhìn tư thái đá cầu mây bay nước chảy của anh, lại nghĩ tới chuyện đã qua, "Trước kia đi ở bên sân banh thì tôi đặc biệt sợ quả banh kia sẽ lăn tới về tới, mỗi lần đều cầu nguyện ngàn vạn cầu đừng bay tới về phía mình."

"Bị cầu đập qua sinh ra bóng ma?"

"Đúng vậy, cũng bị đập choáng váng. . . . . Anh vui vẻ như vậy làm cái gì?"

"Bình thường sau khi chuyện như vậy xảy ra sẽ sinh ra điểm khác, tỷ như vừa thấy đã yêu. . . . . Trong tiểu thuyết đều viết như vậy."

"Đúng vậy, tôi thấy đàn ông kia quá đẹp trai xuất sắc rồi, cho nên cố ý khiến cầu đập tới, đập quá đau rồi, quả quyết bỏ qua trai đẹp này. . . . ."

"Đó là người nọ quá đàn, không hiểu được đập đến vừa đúng. . . . ."

". . . . ."

Bọn họ thật là đang thảo luận bị cầu đập?

Tô Tử Duyệt theo Trần Mậu Thanh đi ở trong sân trường, nghe anh nói trường học này lúc ban đầu là bộ dạng gì, rất nhiều tòa nhà sử dụng làm gì mà bây giờ làm gì. . . . .

Vừa đi vừa trò chuyện, bất tri bất giác trong lúc đó, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Khi bọn họ ra trường thì còn lưu luyến không rời với trường học này, đột nhiên cô nghĩ tới nguyện vọng của bản thân, lúc cô kết hôn, cô hi vọng có thể ở trường học chụp hình cưới. Khi đó cô còn cùng Phương Văn Thành ở chung một chỗ, nhưng nguyện vọng của cô là lúc kết hôn trở lại trường học chụp hình cưới, mà không phải cô và Phương Văn Thành lúc kết hôn trở về trường học chụp hình cưới.

Rất nhiều chuyện sau khi có kết quả, mới phát hiện rất nhiều việc nhỏ không đáng kể đã sớm hiển thị kết quả.

"Như thế nào, khó hoài niệm được mối tình đầu của mình?"

"Làm sao anh biết, chẳng lẽ anh cũng ở đây hoài niệm?" Cô cố ý kinh ngạc mà nhìn anh.

"Cô quá thông minh, cái này cũng có thể đoán được. . . . ."

". . . . ."

Cô ngồi lên xe của anh, còn đang không ngừng nhìn quanh. Nhớ năm đó trước khi tốt nghiệp, còn dắt tay Diệp Tiêu Tiêu nói về sau không cần về phá trường học này, sau khi rời đi mới biết trường học cũ tốt, bước chậm lên đường mòn đều biến thành những trí nhớ tốt đẹp, mỗi một lần cười đều hiểu ra.

Trần Mậu Thanh đưa cô đến trước cửa lớn biệt thự, cô xuống xe, đi tới trước mặt của anh, mà anh cũng chậm rãi giáng cửa sổ xe xuống.

"Cám ơn anh, hôm nay tôi rất vui vẻ." Là thật rất vui vẻ, cũng rất nhẹ nhõm, cũng chân chính hiểu, những cái được gọi là khổ sở khó chịu, cũng chỉ là mình không chịu buông qua mình, chỉ cần mình nguyện ý, dĩ nhiên có thể đi ra, cuộc sống tốt đẹp như thế, tội gì mua dây buộc mình.

Trần Mậu Thanh nửa cười nhìn cô, để tay tại cạnh cửa kính xe, chăm chú nhìn cô nở ra nụ cười hoàn chỉnh, "Cảm tạ của cô cũng chỉ nói một chút?"

"Hả?" Cô mở to hai mắt nhìn anh, hình như hoàn toàn không ngờ, anh vẫn còn có yêu cầu.

Anh cười như không cười, chờ cô có được mấy phần khăn trương thì mới chậm rãi mở miệng, "Cô đã ngó ý cảm ơn như vậy, tối mai tôi tham gia một tiệc rượu, vừa đúng thiếu một bạn gái. . . . . Không biết Tô tiểu thư có thể nể mặt hay không đây?"

Cô thở ra một hơi, "Là vinh hạnh của tôi, cảm tạ như vậy, ngược lại tôi chiếm tiện nghi."

Trần Mậu Thanh không thể không thấy bộ dạng cô rõ ràng thờ phào một cái, đây là một cô gái thông minh, anh thật sự có ý nghĩ muốn cùng với cô phát triển thêm một bước, lúc bọn họ ở chung một chỗ rất vui vẻ rất dễ dàng, không phải sao? Dù bạn bè của anh đều khuyên cáo anh, tốt nhất chớ trêu chọc cô gái này, dù sao cô và Giang Dục có quan hệ.

Nhưng anh làm việc, không thích suy tính khác.

Cô thấy anh cũng sẽ không nói gì, cười một tiếng, "Đi đường cẩn thận."

Anh gạt đầu một cái, lúc này mới chậm rãi kéo cửa sổ xe lên.

Cô xoay người, mới vừa cười thì trở nên nhàn nhạt, cô hỏi mình, Trần Mậu Thanh người này như thế nào, diện mạo anh tuấn, gia thế không tệ, hơn nữa làm việc hành động độc lập không chịu bất kỳ ảnh hưởng người nào, bọn họ ở chung một chỗ thì cô rất dễ dàng, cũng rất vui vẻ, quan trọng hơn cô không có nửa điểm yêu cầu với anh, không thể nói tốt, nhưng cũng không thể nói cảm thụ không tốt.

*****

Tô Từ Duyệt đã đồng ý với Trần Mậu Thanh sẽ cùng anh tham gia tiệc rượu, cô ăn mặc tốt thật sớm, theo Trần Mậu Thanh cùng đi tới. Đến hiện trường tiệc rượu thì cô cảm thấy mình đem chuyện này nghĩ đến quá đơn giản, cô chỉ nghĩ Trần Mậu Thanh qua lại với cô nhiều lần như vậy, cô cũng nên đáp lại một chút, cũng không thể thu chỗ tốt của người khác. Nhưng bây giờ ánh mắt người khác canh chừng cô, rõ ràng quan hệ giữa cô và Trần Mậu Thanh không tầm thường. Lúc này cô mới cảm thấy không ổn, chuyện cô và Giang Dục, mặc dù không hoàn toàn công khai, người biết cũng không ít, hiện tại cô và Trần Mậu Thanh cùng xuất hiện, đó chính là nói cho mọi người sự việc của cô và Giang Dục đã trở thành quá khứ.

Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, anh còn cười không chút để ý, làm cho người ta không rõ ràng lắm anh để cho cô cùng anh tới đây, là cố ý hay vô tình.

Cô đứng ở bên cạnh Trần Mậu Thanh, nhận lấy những ánh mắt cố ý vô tình của người đó, cô thần nhiên tiến lên ánh mắt người khác, không chút nào khiếp đảm. Trường hợp này cũng không xa lạ, xa lạ là cô đứng ở bên cạnh Trần Mậu Thanh, điều này làm cho cô một lần nữa nghĩ tới Giang Dục, hình như cô cũng không đứng ở bên người Giang Dục như vậy, nhận lấy cái nhìn chăm chú của mọi người, những chi tiết nhỏ như thế này bỏ vào hiện tại sau khi bọn họ chia tay, hình như cũng có thể biến thành chỗ u minh nhất định.

Cô thần nhiên khiến Trần Mậu Thanh rất là hài lòng, một bên anh cùng người nói chuyện, vừa chú ý cô, thỉnh thoảng cô cũng chống lại ánh mắt của anh, không keo kiệt nụ cười của mình chút nào.

Nếu như có một loại phương thức có thể để cho mình sống rất tốt, vậy cũng chớ suy nghĩ có phải tình yêu hay không, loại phương thức thuần túy hay không, nếu cả người mình thoải mái, cần gì đối canh cánh trong lòng với chút chi tiết.

Cô đứng một lát, mới lấy cớ đi phòng vệ sinh rồi đi Trần Mậu Thanh bên cạnh, anh nói chuyện cùng với những người đó, lúc nói chuyện thỉnh thoảng nhìn về phía cô, sử dụng ánh mắt ý bảo cô cũng không thích hợp ở chỗ này nghe bọn họ tiếp tục đàm luận nữa.

Trần Mậu Thanh gạt đầu một cái, để cho cô rời đi.

Cô mới vừa đi, đã có người nặng nề vỗ xuống bả vai Trần Mậu Thanh, "Người cái này là cố ý chứ?" Người nói chuyện lắc đầu một cái, hình bày tỏ hành động hoàn toàn không hiểu với Trần Mậu Thanh, "Biết rõ cô ta là bạn gái Giang Dục, còn như vậy. . . . ."

"Xin cộng thêm chữ ‘ trước ’." Trần Mậu Thanh có một chút bất mãn, chỉ nhìn đối phương là bạn bè của mình nhiều năm, cũng không muốn nói thêm cái gì.

Tô Từ Duyệt đi trước đến toilet, trang điểm lại một lát, mới vội vã đi ra, chỉ là cũng không muốn đi đến bên cạnh Trần Mậu Thanh nhanh như vậy, anh cố ý mang cô tới đây, cô sắm vai nhân vật chính là bình hoa, không hề có tác dụng. Cô theo đại sảnh đi ra ngoài, phát hiện bên ngoài cũng không có nơi an tĩnh ngầy ngổ, liền đi lên nơi kín đáo ở cầu thang, chuẩn bị đi lầu hai.

Lầu hai rất an tĩnh, hành lang dài sáng rỡ y hệt vàng, giống như đi ở một con đường xa hoa đến mức tận cùng, cô đi tới cuối, phát hiện cũng không chỗ thần kỳ, nơi này là một cái ban công ngược lại về phía đại sảnh, từ ban công nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy vô số ngọn lầu cao và đèn đuốc, tình xảo cũng không hấp dẫn người, chỗ tốt duy nhất là an tĩnh, cô đặc biệt thích như vậy, nhắm mắt lại, có thể cảm thấy rõ ràng gió phất qua gò má của mình, cảm giác ôn nhu thoải mái dễ chịu giống như tiến vào một nơi khác không thành thật nhưng lại hướng tới thế giới.

Rất thoải mái, hình như để cho cô quên mất những thứ không vui và đau đớn, những thứ đó cũng thật bị gió thổi hết. Khi cô nằm ở trên bàn gỗ thì chỉ muốn khóc. Giang Dục nói không sai, cô luôn luôn là người nhẫn tâm, biết không giữ được đứa bé này, vì vậy không bỏ ra tình cảm, nhưng lúc cô chỉ muốn khóc. . . . . Đứa bé cũng hơn bốn tháng rồi, rời khỏi cơ thể cô, để cho cô đau đớn không dứt, bác sĩ để cho cô nằm viện quan sát mấy ngày, cô đều cự tuyệt, cô không thể đợi ở nơi bệnh viện đó, sẽ làm con cô uất ức.

Chỉ có ở thời điểm một mình, cô mới dám hồi tưởng những thứ đau đớn kia, bản thân không cần lo lắng hay sẽ luống cuống.

Hai mắt nhắm lại của cô chậm rãi mở ra, chậm rãi thở ra một hơi, ý nghĩ cuối cùng trước khi mở mắt, là cô bỏ lỡ một đứa con.

Cô đang chuẩn bị xoay người đi xuống, thời gian cô rời đi có chút dài rồi, cũng không biết Trần Mậu Thanh có thể tìm cô hay không.

Đột nhiên, tay của cô bị một cái tay khác nắm, cả người cô tóc gáy đều dựng lên ở một phút, thân thể cứng ngắc không tự chủ được, chờ đón chính là vừa nặng nề buông lỏng.

Cô cũng không biết đã có người đi tới bên người cô.

Cô ngẩng đầu, đối mặt với tầm mắt của Giang Dục. Anh đang ở nơi này, không có gì lạ, trường hợp này anh vốn sẽ tham dự, đừng phải cũng là chuyện đương nhiên.

Cô trầm mặc nhìn anh, cũng không kêu anh buông tay, cũng không chủ động mở miệng.

"Em và Trần Mậu Thanh ở chung một chỗ, bởi vì hỗ trợ giúp công ty ông nội em, giúp ông nội em giảm bớt gánh nặng?"

Cô cắn môi, lại không nói chuyện, không nói được cảm giác khó chịu còn thất vọng trong lòng.

"Đã như vậy, em cần gì bỏ gần cầu xa?" Anh lại gần một bước, tiến tới bên tai cô mở miệng, "Anh cũng có thể giúp em vậy."

Cô rút cuộc có phản ứng, nghĩ muốn hất tay của anh ra, lại không có thể hất ra, đành phải thôi, "Em chính là không muốn ở cùng với anh."

Tác giả có lời muốn nói: Tăng thêm, ta chỉ muốn viết anh nam phụ, phần diễn rất ít, có mấy chương là nam nữ chính diễn rồi. . . . . Nếu như không thích, xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Tay của anh vẫn nắm thật chặt tay của cô, hoàn toàn không có tính toán buông ra, anh nhìn về ánh mắt đen tối khó hiểu của cô, thâm thúy như uyên. Cô thẳng tắp chống lại ánh mắt của anh, không có lùi bước chút nào. Đúng vậy, xấu nữa có thể không tốt tới chỗ nào? Hoàn toàn không tốt được nữa. . . . .

Không thể là anh, người khác đều có thể?

"Tô Tử Duyệt, em công bằng với anh như vậy sao?" Cũng bởi vì quá khứ anh đã làm một chuyện, lập tức xử tử hình cho anh, khi đó anh hoàn toàn không biết cô, tội danh bị dính vào trên người như vậy, làm cho anh cực kỳ bức tức.

"Anh buông tay." Tựa như cô hoàn toàn không nghe được lời của anh, chỉ làm cho tay anh buông tay mà thôi, về phần nội dung anh nói, những thứ kia đều không liên quan tới cô.

"Tô Tử Duyệt. . . . ."

Tiếng nói của anh vừa dứt, lại có tiếng bước chân vang lên, cho dù như vậy, anh cũng không có buông tay cô ra, giống như người tới chỉ là râu ria, mà anh cũng sẽ không nhìn đối phương ở trong mắt. Lần đầu tiên cô biết, thì ra anh có thời điểm cố chấp như vậy, không ngần ngại ánh mắt người khác chút nào, cô cho là có người khác ở đây thì ít nhất anh sẽ cố kỵ một hai, nhưng không có.

Trần Mậu Thanh tới phía bọn họ, tựa như không nhìn thấy Giang Dục nắm tay Tô Tử Duyệt, trên mặt còn hơi chút nụ cười, "Giang thiếu thật không có phong độ quân tử như vậy. . . . ."

Giang Dục hơi dừng lại, lúc này mới buông tay xuống, lạnh lùng nhìn Trần Mậu Thanh, "Cái người nghe lên ngược lại rất có phong thái quân tử."

Trần Mậu Thanh lấy tay sờ mũi một cái, cười đến da mặt dầy, "Tôi cảm thấy như vậy." Nói xong liền nhìn hướng Tô Tử Duyệt, "Lần sau ra ngoài vẫn là nói cho tôi, xoay người liền phát hiện không thấy cô, làm cho tôi rất sốt ruột."

Tô Tử Duyệt khẽ cứng đờ, nhìn Trần Mậu Thanh một chút, phát hiện anh còn cười, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Mà Trần Mậu Thanh nhìn Giang Dục một cái, híp híp mắt, "Xem ra Giang thiếu rất ưa thích nơi tĩnh xảo này, chúng ta sẽ không quấy rầy." Nói xong sẽ mang Tô Tử Duyệt cùng rời đi.

Tô Tử Duyệt tiến lên một bước, đi tới bên người Trần Mậu Thanh, chuẩn bị theo anh rời đi. Chỉ là cô mới đi ra khỏi một bước, nghĩ đến Giang Dục đứng ở nơi này nhìn cô và người đàn ông khác rời đi, hình ảnh này làm cho cô khó chịu không nói ra được, hơn nữa điều này cũng làm cho anh quá khó khăn rồi. Có lẽ cô chính là người phụ nữ cực kỳ dối trá, dù sớm quyết định không nên có quan hệ cùng Giang Dục chút nào, nhưng vẫn hi vọng đã cùng

anh gặp nhau thì cũng có lúc chia tay , cho dù hiện tại, cũng không nguyện ý bởi vì cô mà anh khó chịu.

Bước chân cô ngừng lại một chút, nhìn về phía Trần Mậu Thanh, "Anh. . . . . Đi trước, tôi lập tức đến."

Hình như Trần Mậu Thanh không nghĩ tới cô sẽ như thế nói, sững sờ sau hai giây, mới gật đầu một cái. Tô Từ Duyệt chứng kiến Trần Mậu Thanh tránh ra, mới xoay người lại đi tới bên người Giang Dục, "Giang Dục, chuyện giữa chúng ta đều đi qua, em tin tưởng anh nhất định sẽ sống rất tốt, cho nên. . . .
. . . Đi qua thì làm cho nó đi qua đi!"

"Nếu như anh nói anh không muốn !"

Cô cười mĩa một tiếng, "Thật ra thì anh vốn có thể trôi qua thật tốt, tựa như trước hôm nay một dạng, chỉ là anh thấy em và Trần Mậu Thanh ở chung một chỗ, trong tâm anh thấy không công bằng? Cảm thấy em không nên giống như bây giờ, nên chịu đủ đã kích thất tình. . . . ."

"Tô Từ Duyệt!" Anh ngắt lời cô, những lời này của cô, hoàn toàn hủy bỏ anh, "Rời đi Trần Mậu Thanh, hẳn không thích hợp với em."

"Làm sao anh biết anh ấy không thích hợp chứ?" Cô sâu kín thờ dài, "Xem ra chúng ta nói không nổi nữa. . . . . Cũng không phải, căn bản không cần phải nói."

Ánh mắt của anh thâm thúy khiến cô có chút không dám nhìn, nghiêng tầm mắt nhìn về phía phía sau anh.

Thật ra thì anh không hiểu, từ nhận thức bản thân anh có thể làm đều làm được, nhưng vẫn không thể để cho cô hài lòng, kết quả như thế làm cho anh cực kỳ thất bại.

Anh trầm mặc, cô cũng trầm mặc, giống như nên nói rất nhiều, lại giống như không lời nào để nói. Cô nghiêng đi tầm mắt lại rơi xuống trên người của anh, "Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, nghĩ tới cái gì?"

Hạ Ngữ Đình nói cô và Hạ Ngữ Tiểu có mấy phần giống, thật rất giống ư, vậy thời điểm lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, nghĩ tới cái gì?

Anh chấn động mạnh, hình như đã nghĩ tới điều gì, vốn mím môi thật chặt, mím càng chặt hơn.

"Có phải cảm thấy. . . . . Giống như đã từng quen biết hay không?"

Anh không có trả lời, cô cũng hiểu ra được cái gì, cắn môi lộ ra một tia cười, sau đó xoay người rời đi.

Anh nhìn bóng lưng của cô, nghĩ đến cảm giác lần đầu tiên thấy cô —— anh muốn giữ một khoảng cách với cô, giữa bọn họ không thể nào. Đó là một bí mật, cũng không coi là bí mật, chỉ là thời điểm xảy ra bỏ vào đáy lòng anh, không cùng người cùng hưởng, dần dà, ngay cả bản thân anh cũng quên mất, sau đó gặp cô thì đột nhiên nhớ tới, vì vậy trở thành một bí mật.

*****

Trở lại bên cạnh Trần Mậu Thanh Tô Từ Duyệt không có giải thích bất cứ chuyện gì, cô tin tưởng anh tuyệt đối hiểu được đây là ý gì. Cô và một người đàn ông đơn độc ở chung một chỗ, hơn nữa còn có bộ dạng dây dưa không rõ, cô lại không có nói rõ bất kì chuyện gì với anh, chỉ đại biểu một chuyện, cô không ngại anh suy nghĩ sự việc trong lúc đó của cô và Giang Dục, không ngại, như vậy tự nhiên ý nghĩa cô không có nghĩ tới phương diện kia với anh.

Chỉ là Trần Mậu Thanh hình như hoàn toàn không chịu quấy nhiễu như vậy, trên đường đưa cô trở về, thỉnh thoảng nói đến chuyện hôm nay của anh với bạn bè cùng cô. Bạn bè anh, quá khứ đã làm rất nhiều chuyện làm cho người ta cười thầm, bọn họ là bạn học trung học cấp hai từng bước sửa đổi từ điện thoại từ thành máy chơi game, hơn nữa đưa tới một trào lưu, khiến những học sinh khá giỏi sau khi tan lớp cũng chạy đến bên cạnh bạn cùng học của anh coi đánh trò chơi. . . . .

Tô Từ Duyệt nghe Trần Mậu Thanh* nói một chút chuyện lý thú, nhìn không được bật cười, nghe được trung học cấp hai của người khác thú vị như vậy, đều sẽ hoài nghi mình, mình khi đó đang làm cái gì, không dứt bài tập hay vẫn là không dứt theo đuổi những điều mà mọi người không thể chấp nhận. . . .

Tới nhà họ Tô, cô xuống xe, lúc cô xoay người chuẩn bị vào cửa chính thì anh gọi cô lại, "Tô Từ Duyệt."

Cô xoay người nhìn anh.

"Hiện tại tôi độc thân, cô cũng độc thân, một người đàn ông độc thân thường hẹn một người phụ nữ độc thân cùng nhau đi ra ngoài, người phụ nữ độc thân này không hiểu kỳ người đàn ông độc thân này có ý đồ gì?"

Lời này của anh quả thật giống như một khẩu lệnh đơn giản, sau khi cô nghe xong cười cười, "Tin tưởng người phụ nữ độc thân này cảnh giới không cao, vì vậy cũng không miễn cưỡng bản thân mình tự suy nghĩ lung tung."

"Hả? Vậy bây giờ cô nghĩ tới cũng kịp."

"Cuộc sống độc thân rất tốt, không phải sao?"

"Đây là suy nghĩ của cô, nếu như người đàn ông độc thân này không nghĩ như vậy?" Lời của anh dừng lại, sắc mặt cũng đang trải qua , " Tô Tử Duyệt , tôi nghiêm túc, cô có thể suy nghĩ."

Anh nói xong không cho cô thời gian, trực tiếp lái xe rời đi. Cô nhìn xe anh dần dần biến mất trong tầm mắt, bất giác có chút phiền muộn, anh ném lựa chọn cho cô, để cho chuyện cô vẫn lảng tránh đi tới trước mặt. Cô không hy vọng làm quyết định này, bọn họ là bạn bè ở chung như vậy, làm cho cô rất vui vẻ, cô cũng không muốn mất đi người bạn này, vậy mà thực tế lại không cho phép người quá tham lam.

Người giống như Trần Mậu Thanh vậy, đại khái chính là hình dạng như thế, hoặc cô trở thành bạn gái anh, hoặc bạn bè cũng không phải làm. Mặc dù mặt ngoài nhìn qua anh không ngại nhiều việc, có thể làm việc quả thật phân biệt rõ ràng, vượt qua giới hạn, chính là không được.

Cô đang chuẩn bị đi vào, một ánh đèn xe trắng tấp dừng trên mặt của cô, làm cho cô theo tính phản xạ để tay che giấu trước mắt, sau đó xe đậu cách cô không xa. Xe Giang Dục, cô theo bản năng nhủ mảy, anh không giống loại người dây dưa đến chết này, vì vậy thả tay xuống, chỉ là phương hướng của xe.

Anh hạ cửa sổ xe xuống, "Chúng ta nói chuyện một chút đi!"

Nói chuyện một chút đi, có chuyện gì đáng nói , giữa bọn họ tất cả sớm là dấu chấm rồi. Nhưng kiên trì trong mắt anh, vẫn làm cho cô lên xe của anh.

Ngồi vào trong xe của anh, cô ngửi thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt, vì vậy có chút tò mò, anh đang hút thuốc phía trước? Cô rất ít nhìn thấy anh hút thuốc, vì vậy cơ hồ cho là anh hoàn toàn không hút thuốc, thì ra không phải là không hút, chỉ là không có hút ở trước mặt cô. Hiện tại anh suy nghĩ mục đích không ở trước mặt cô hút thuốc, không để cho cô không thoải mái, để đưa bé trong bụng của cô. . . . . Những thứ cảm động tương tự gì đó, vào lúc này, có ý nghĩa gì đây?

Anh thờ dài, thế nhưng lại để cho cô cảm giác nghe được tang thương.

"Anh hiểu biết rõ anh đã làm những chuyện tựa như gai đâm vào trong lòng của em, em không có cách nào coi nhẹ, mà anh cũng không có biện pháp hủy bỏ những thứ đó. . . . . Em để ý vai trò thân phận anh tại nhà họ Hạ gia, để ý anh trải qua, những thứ này, anh đều không có cách nào phủ nhận đi." Âm thanh của anh có chút mất tiếng, "Khi đó anh mới đi công tác trở về, nghĩ tới nên chuẩn bị hôn lễ của chúng ta rồi. Anh đã kế hoạch lúc nào tốt thì dẫn em gặp người nhà của anh, lúc nào thì dẫn em chọn áo cưới, lúc nào thì chọn khách sạn. . . . . Đây hết thảy tất cả, đều ở kế hoạch của anh, anh không nghĩ tới, kết quả giữa chúng ta sẽ như vậy."

Cô cắn môi, cô cũng không ngờ, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ là dạng này, "Đều đi qua. . . . ."

"Đúng vậy, đều đi qua." Anh lặp lại lời của cô..., lại biết được, bề ngoài cô có nhiều nhu nhược, trong xương còn có bao nhiêu kiên định, " Tô Tử Duyệt, em thật muốn cùng Trần Mậu Thanh ở chung một chỗ?"

Cô thật muốn cùng Trần Mậu thanh ở một chỗ sao? Thật muốn sao? Cô không biết, cô chỉ cảm thấy cùng Trần Mậu Thanh ở chung rất vui vẻ, sẽ không khó chịu, chắc chắn thoải mái.

Chỉ là đối mặt với Giang Dục hỏi thăm thì cô gật đầu một cái, "Cùng với anh ấy rất dễ dàng, giống như cái gì không vui đều biến mất."

Mong đợi trong mắt anh, biến thành mắt mác thật sâu, "Anh biết rồi."

Đơn giản bốn chữ, cô đã hiểu, ý tứ của anh là anh buông tay, sẽ không quấy rầy nữa. Thật ra thì chính là cô muốn, nhưng nghe mấy cái chữ đơn giản, ngực cô lại đau nhói như thế.

Cô nhắm mắt, sau khi anh rời đi, cũng sẽ không đau.

*****

Trần Mậu Thanh và Giang Dục gặp mặt một lần, hai người đều hết sức thân nhiên.

Giang Dục nhìn bạn học vừa quen thuộc vừa xa lạ này, thật ra thì cảm xúc không nhiều lắm, người như bọn họ đối với lẫn nhau, đại khái chính là để cho ra tên, thời điểm người khác nhắc tới cũng biết là ai, nhưng khi một mình thì tuyệt đối sẽ không nhớ tới đối phương kia.

"Cậu nghiêm túc với Tô Tử Duyệt sao?" Giang Dục đứng ở trước mặt của Trần Mậu Thanh, ánh mắt dừng ở trên mặt của đối phương, hình như muốn nhìn đối phương từ trên xuống dưới một phen.

Trên mặt Trần Mậu Thanh không có nụ cười bất cần đời thường ngày, "Nếu không cậu nghĩ sao?"

Trần Mậu Thanh nhớ lại cùng Tô Tử Duyệt quen biết, lần đầu tiên nhìn thấy cô chính là trong buổi tiệc, ngay lúc đó hình như cô vậy bên trong bị động, rất nhiều người dùng ánh mắt thay thế chỉ chỗ. Khi đó ánh mắt của cô kiên nghị, trong ánh mắt tỏ ra không hợp với tính tình của cô , anh nghĩ đó nhất định là một cô gái rất kiên nghị. Sau này ở bờ sông, anh lại được thấy cô, khi đó vẻ mặt cô xót thương, lại che giấu khiến người ta không thấy rõ cảm xúc chân thật của cô.

Sau đó thì sao, anh lại gặp được cô, một mình cô ăn một bát to, người khác dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, ánh mắt cô càng thân nhiên nhìn thẳng vào mắt người khác, vì vậy làm cho người ta cảm thấy là mình chuyện bé xé to.

Mỗi một lần cô xuất hiện, cũng làm cho ấn tượng Trần Mậu Thanh khắc sâu, những thứ kia từng ly từng tý hình như muốn tiếp cận cô, anh cảm giác mình lưu tâm, nếu không sẽ không hao phí nhiều thời gian ở trên một người phụ nữ như vậy.

Giang Dục nhìn kỹ ở bên trong, Trần Mậu Thanh thu lại vẻ mặt, "Tôi rất nghiêm túc."

Giang Dục cúi mắt.

Trần Mậu Thanh lại cười, "Cậu quan tâm cô ấy sao, thậm chí sau khi chia tay cũng vẫn chú ý cô ấy, dụng tâm như vậy, như thế nào lại làm mất cô ấy rồi?"

Đúng vậy, bản thân Giang Dục cũng muốn biết, anh dụng tâm như vậy, sao lại cố tình làm mất cô rồi !

Tác giả có lời muốn nói: Tác phẩm mới "Yêu hận thiên niên", hi vọng mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tô Tử Duyệt và Trần Mậu Thanh kết giao, cô không nghĩ ra bất kỳ lý do gì để từ chối, anh anh tuấn đẹp trai, gia thế không tệ, tính tình lại hết sức hợp với cô, lúc ở chung một chỗ đều sẽ nói đến vô số đề tài thú vị, cho dù cô xem tiểu thuyết thì bọn họ cũng có thể thảo luận vì một tình tiết, phát biểu ý kiến khác nhau, ngược lại biến thành phân tích tính tình nhân vật, lại từ phân tích tính tình nhân vật biến thành tâm sự cuộc sống.

Diệp Tiêu Tiêu biết cô Trần Mậu Thanh kết giao, chỉ thờ thật dài một cái. Tô Tử Duyệt nói Diệp Tiêu Tiêu như thế này, "Thật ra thì tớ không tìm ra lý do thuyết phục mình và anh ta đang cùng nhau, chỉ là tớ tìm ra vô số lý do mặt trái, tự hỏi ngược lại tớ, tớ không đi thử một lần, làm sao biết ở cùng với anh ta sẽ là kết quả xấu nhất? Có lẽ chính bởi vì tớ không cần cầu xin với anh ta, ngược lại sẽ không thất vọng, dễ dàng đi tới cuối cùng hơn."

Cô thật nghĩ như vậy, không đi thử một lần, làm sao sẽ biết hai người không thích hợp chứ? Thay vì lo lắng rồi rã, không bằng đi thử một lần.

Sau khi cô và Trần Mậu Thanh qua lại, mới phát hiện rất nhiều chuyện quá khứ anh chưa từng phát hiện, tỷ như anh sẽ không cùng cô giành những thứ gì, khi bọn họ không đồng ý với ý kiến, ai cũng không thuyết phục được người nào thì anh sẽ tìm lời, coi như bỏ qua chuyện mới vừa rồi đàm luận, tránh cho lẫn nhau không vui vẻ. Hơn nữa cô phát hiện, anh rất ít để ý gì đó, cười cỡ nào, cho dù cô làm ra chuyện có chút phiền toái lại không biết làm thế nào, anh cũng chỉ cười cười, hoàn toàn không sẽ trách cứ cô.

Còn có thời điểm anh làm việc, anh cùng dáng vẻ bình thường hoàn toàn khác nhau, nghiêm túc cẩn thận, hơn nữa không nhường bước chút nào. Cô may mắn gặp qua một hai lần, lúc này khiếp sợ ngay tại chỗ.

Nói tóm lại, trong lúc bọn họ đang qua lại, càng hiểu rõ lẫn nhau, cũng tìm được nhiều đường chung đụng lâu dài, dù sao chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của đối phương, luôn có thể bình an vô sự.

Ông Tô đối với cô và Trần Mậu Thanh qua lại, biểu hiện tương đối yên tĩnh, không có phản đối, cũng không có ủng hộ, chỉ là có một ngày kêu cô vào thư phòng, cùng cô nói chuyện tùy ý. Tô Tử Duyệt không nghĩ tới sẽ ở trong miệng ông nội nghe được tên tuổi Giang Dục, cô cứ có cảm giác ông nội cũng không hữu nghị với Giang Dục, ngay cả thành toàn cô Giang Dục, cũng rất miễn cưỡng. Ông nội nói tình huống của công ty với cô, bây giờ công ty phát triển đã từ từ theo quỹ đạo, cô cho là tình huống như thế nguyên nhân bởi vì Trần Mậu Thanh, nhưng nghe ông nội ám hiệu, hình như tình huống như thế có liên quan tới Giang Dục.

Ông nội nói với cô, cũng không cho cô để ở trong lòng, cô nói không có quan hệ cùng Giang Dục, như vậy anh làm gì nữa, cũng giống như không có quan hệ cùng cô.

Chỉ là đang tắm thì cô nhìn bụng mình, biết nơi đó từng tồn tại cái gì, cô mới có thể nhớ tới người đàn ông kia, anh đang mong đợi đứa bé kia như thế nào. Lúc ở bệnh viện, trong nháy mắt anh cầu cô sinh hạ đứa bé đó, cô thật sợ mình mềm lòng, sợ không nhận được đồng ý anh, sinh hạ đứa bé, sau đó bọn họ qua.

Chuyện cô lo lắng cũng không có xảy ra, cô phá bỏ đứa bé, dùng hành động thực tế chứng minh giữa bọn họ không thể nào.

Thời điểm cuối tuần, Tô Tử Duyệt và Trần Mậu Thanh cùng đi bờ sông chơi, cùng đi còn có một đoàn bạn bè của anh, mọi người chuẩn bị vỉ nướng và chuẩn bị thức ăn xong, cùng nhau hướng bờ sông lên đường.

Tô Tử Duyệt ngồi ở trong xe Trần Mậu Thanh, lúc anh lái xe đều hạ cửa sổ xe xuống, anh lái xe tốc độ cũng nhanh, gió thổi vù vù, tóc của cô lung tung đánh vào mặt của mình, nhưng cảm thấy rất sáng khoái, cô chỉ cảm giác mừng rỡ.

"Anh và bọn họ thường ra ngoài chơi như vậy?" Cô túm một nắm tóc của mình, nghiêng người sang nhìn anh.

"Thình thoảng."

"Vậy trước kia ai và anh cùng đi?"

"Cái gì?"

"Bọn họ mỗi một người đều dẫn theo bạn gái . . . . ."

Trần Mậu Thanh ho khan thật thấp một tiếng, "Cái đó. . . . . Đã quên."

"Ngày hôm qua anh vẫn còn khoe khoang trí nhớ của anh với em."

"Mấy móc trí nhớ này cũng có thời điểm hư nha, yêu cầu đừng cao như vậy."

". . . . ."

Đi tới bờ sông, mọi người bắt đầu chuẩn bị. Đoàn ông hấp tấp chuẩn bị, phụ nữ thì một bên trò chuyện.

Có một cô gái vẫn nhìn Tô Tử Duyệt, một lúc sau khôn ngoan mang nghi ngờ nói, "Hình như tôi đã gặp cô, nhưng ở nơi nào đấy. . . . . Đúng rồi, cô khi đó là ở. . . . ." Cuối cùng cô gái đẹp kia nhớ ra, lại phát hiện trường hợp này không cách nào nói ra, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngừng cười.

Nhưng Tô Tử Duyệt có chút tò mò, đối phương muốn nói cái gì chứ? Khi đó cô và Giang Dục ở chung một chỗ?

Có người hỏi cô gái đẹp kia nhớ ra cái gì, Tô Tử Duyệt chỉ mơ hồ nghe được về sân bay cái gì. . . . . Sân bay, thật sự cô đi đón qua, cũng đi đưa Giang Dục. Thời điểm đi đón, đầy ngập mừng rỡ, thời điểm đưa đi, trong lòng tràn đầy phiền muộn. Cảm xúc như vậy, mà sau khi cô chỉ nghe hai chữ "sân bay" hai chữ, lập tức lại xuất hiện.

Trần Mậu Thanh đi tới, chuẩn bị lặng lẽ mang cô đi, đợi lát nữa trở về. Bộ dáng anh lén lút này, làm cho cô vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, "Bạn bè của anh trách cứ làm sao bây giờ?"

Anh nhún nhún vai, "Có thể làm sao?" Hình như cũng không để ý.

Anh mang cô đi cũng không phải cảnh khu gì ..., mà mang cô đi xe đạp, nói chính xác là xe đạp hai người, chỉ là thiết kế loại xe đạp này rõ ràng cùng thiết kế xe đạp bình thường khác nhau, rất tinh xảo, quả thật giống như tác phẩm nghệ thuật. Thời điểm cô nhìn thấy, trong mắt lập tức loé ra mừng rỡ.

Vì vậy ở trong lòng cô lại tăng thêm cho anh một cái, anh là người đàn ông tỉ mỉ. Cô cũng không thích tự mình nấu nướng, cô cho là biểu hiện của mình tốt cũng không rõ ràng, nhưng vẫn bị anh phát hiện. Chỉ là cô rất ít cùng bạn bè anh gặp mặt, không muốn trốn tránh, lúc này mới đồng ý cùng đi ra ngoài. Nguyên nhân cô không thích tự mình nấu nướng, cảm giác chỉ là quá trình chơi thật tốt, nhưng thức ăn làm được thật lòng khó ăn, hơn nữa cô bởi vì một lần tự mình nấu nướng để lại bóng ma, từ sau khi đó, cũng vui không nổi nữa rồi.

Cô cũng cảm giác mình rất khác lạ, trước đây thật lâu cô đặc biệt thích ăn cánh gà, là loại cánh gà sau khi gia công trong bọc, cũng bởi vì một lần, cô nhìn thấy trong túi cánh gà có một cọng lông, sau này, không bao giờ chịu ăn nữa, hơn nữa mỗi lần nhớ tới cũng nói không nên lời không thoải mái.

Bọn họ mượn một chiếc xe đạp, anh ngồi phía trước, cô ngồi ở phía sau.

Anh khởi động tốc độ rất nhanh, cô chỉ cảm thấy gió thổi vù vù, cô đặc biệt thích cảm giác đón gió mà đi, bất giác tốc độ cũng nhanh hơn.

"Có cảm thấy trẻ ra hay không?" Trên mặt Trần Mậu Thanh đều là nụ cười, chính anh cũng nghĩ không thông, cô cũng không thuộc loại cô gái rất hoạt bát sáng sủa, mỗi lần lại có thể dễ dàng mang cho anh thoải mái và vui vẻ, giống như trở lại thời thiếu niên.

"Em vẫn trẻ tuổi." Cô tỏ vẻ bất mãn.

"Dạ dạ dạ, thật ra thì anh chỉ muốn nói bản thân mình, bản thân anh trẻ ra."

Cô khe khẽ hừ một tiếng, "Cũng không biết xấu hổ tự mình khen mình, em vẫn cùng già giống nhau."

Trần Mậu Thanh lần đầu tiên bị chặn quá mức.

Khi trước mặt bọn họ có một đôi tình nhân, tốc độ của bọn họ cũng nhanh vượt qua một đôi này. Cô gái đang kêu bạn trai của mình nhanh một chút, chớ bị vượt qua.

"Vượt qua bọn họ." Tô Tử Duyệt phát ra chỉ thị.

"Nhận được!" Lập tức tốc độ Trần Mậu Thanh nhanh hơn.

Sau đó cô cười thấy đôi tình nhân kia bị chính mình vượt qua, rất không phúc hậu cười ra tiếng.

Vui vẻ như vậy, giống như chuyện chỉ thời còn học sinh biết làm.

Cô nhìn thấy lưng anh rộng rãi, đột nhiên có một chút cảm giác dựa vào như vậy, quyết định của mình ở cùng anh, bày tỏ hài lòng.

Bọn họ không chơi bao lâu, trở về nơi nấu nướng, bọn họ hành động đơn độc bị đám người chế nhạo một phen, bọn họ chỉ cười cười, cũng không nói gì.

Sau khi nấu nướng kết thúc, có chút đã chậm, vốn mọi người chuẩn bị ở chỗ này tìm khách sạn ở một đêm, nhưng Trần Mậu Thanh lại càng muốn trở về. Vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh kiên trì như vậy, không thể làm gì khác hơn là cô tỏ vẻ theo anh cùng nhau trở về.

*****

Giang Dục sẽ rất ít lâm vào trong phiền loạn nào đó, tựa như một cái kén, anh bị giam ở bên trong cái kén này, hơn nữa chỉ có thể tro mắt nhìn cái này kén bị tơ cuốn lấy càng ngày càng gấp, mà hình như anh cũng không có tư cách oán trách, bởi vì vừa bắt đầu, anh tự nguyện nhảy vào trong cái kén này. Anh thật lâu chưa từng nghĩ tới Hạ Ngữ Tiểu, cho dù từ trong miệng người khác cũng rất ít nhắc tới cái tên đó. Thực tế con người là loại sinh vật có lúc vô tình như vậy, phạm là sự vật chết đi, bất kể lúc ấy yêu thích cỡ nào, lúc chết đi nội tâm cũng chỉ đau đớn, sau đều sẽ quên mất, coi như sẽ không quên, loại cảm giác ban đầu đó cũng sẽ theo thời gian từ từ chuyển đổi.

Anh đã nhớ không nổi cùng cô quen biết yêu nhau thế nào, thời điểm lúc đầu, trong ký ức của anh, Hạ Ngữ Tiểu là một người thích cười, hơn nữa cô gái cười đến vui vẻ. Khi đó có người mỉm cười nói, bạn trai Hạ Ngữ Tiểu đời này đều không cần mua kẹo ăn, nhìn cô cười, tự nhiên sẽ có cảm giác ngọt như mật, lời kia không tính là khoa trương, anh gặp qua Hạ Ngữ Tiểu thật là cô gái cười ngọt nhất, giống như nụ cười cũng có thể có mùi vị, chân chính ngọt như mật.

Bọn họ ở cùng một chỗ, thoải mái ở cùng một chỗ, tất cả sự tình lớn nhỏ trong hồi học sinh, bọn họ đều sẽ gặp, vì vậy tiếng chúc phúc của mọi người đi tới cùng với nhau. Khi đó cô là người lương thiện như một đóa hoa giải ngữ, thời điểm khi anh bận rộn, vì anh mang com đến ấm áp, khi tâm tình anh uất ức thì hầu ở bên cạnh anh.

Cô là một cô gái hiểu chuyện, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Đại học mấy năm, bọn họ chung đụng rất tốt, để cho người khác liên tiếp lấy làm kỳ lạ thì bọn họ lại cơ hồ không có cãi nhau.

Trước kia anh nghe nói qua, có một loại tình nhân, ngày ngày gây gổ, cũng là hôm nay gây gổ ngày mai sẽ hòa hảo, mà có một loại không gây gổ, nhìn qua ân ái vô cùng, làm âm ỉ một lần, trực tiếp liền chia tay.

Anh và Hạ Ngữ Tiểu không thể trở thành loại thứ nhất, hơn nữa loại thứ hai từ từ dựa vào.

Hạ Ngữ Tiểu có lẽ vẫn luôn có dự cảm độc chiếm, chỉ là anh không phát hiện, dù sao anh thật sự là một trừ bạn gái mình ra, không hề cùng cô gái khác tiếp xúc người khác nữa. Từ một năm tốt nghiệp kia bắt đầu, anh mới phát hiện mặt khác của cô, cô chấp, bướng bỉnh, kiên trì tới cùng, những từ ngữ này cũng không tính là hư, nhưng cô nhận định cái gì, thì phải một con đường đi tới.

Lúc ban đầu anh quyết định muốn xuất ngoại, cô không cho phép, cô ở lại trong nước, anh nhất định phải ở lại trong nước, với ý tưởng của cô quả thật anh không thể tiếp nhận, vì vậy bắt đầu cãi vã, cô liền lập tức chỉ trích chủ nghĩa đáng mày râu của anh, đối với cô càng ngày càng kén.

Bọn họ ước hẹn, nhất định phải là cô lựa chọn địa điểm, anh phải đúng hạn đến, nếu như đã trễ một giây đồng hồ, cô cũng có thể phát giận, hơn nữa từ phát giận đến nói anh không có quan niệm thời gian, chưa bao giờ quan niệm thời gian đến anh lại không quan tâm cô, không quan tâm cô đến anh không thương cô. . . . .

Một lần chân chính tranh cãi âm ỉ, là anh mới vừa gia nhập công ty, cùng đồng nghiệp thảo luận thi hành một hạng mục, cô gọi điện thoại tới, làm cho anh phải lập tức lập tức chạy tới. Sau khi anh chạy tới, phát hiện cô ngồi ở trong tiệm cắt tóc, cô đang chuẩn bị khiến thợ cắt tóc vì cô đổi lại kiểu tóc, mà chế tác một kiểu tóc thời gian là bốn năm giờ, cô chỉ muốn anh giúp cô suy nghĩ một chút, cô làm kiểu tóc khá là đẹp đấy, hơn nữa sau khi cô làm xong, bọn họ cùng đi chụp hình. . . . . Một lần kia, bọn họ tranh chấp rất lợi hại, lần đầu tiên nói ra đến tai hai chữ chia tay.

Hình như cô chỉ trích vĩnh viễn không thể nói lý, nói anh mượn đề tài để nói chuyện của mình, nhất định là yêu người khác, vừa muốn cùng cô chia tay. . . .

Mà cô tham muốn giữ lấy, cũng càng ngày càng nghiêm trọng, thường thường hỏi anh, em gái của anh và cô ai quan trọng hơn, một khi đáp án không phù hợp tâm ý cô, cô sẽ náo loạn.

Em gái của anh mất tích, người cả nhà đều lo lắng không dứt, để em gái mất tích, cha mẹ anh tiêu tụy không chịu nổi, cô lại làm cho anh theo cô đi chơi, anh không chịu, cô lại náo, nói cô không quan trọng bằng em gái của anh. . . . .

Một lần lại một lần, cãi và càng xảy ra thường xuyên, giống như che hết những vui vẻ ngày xưa.

Sau đó cuối cùng bộc phát, anh chuẩn bị nói chia tay, mà cô cười đến cực kì quỷ dị, cô nói —— Giang Dục, anh sẽ phải hối hận.

Cô nói xong mấy chữ kia sau vài phút, cô xảy ra tai nạn xe cộ, chết tại chỗ.

Anh vẫn luôn suy nghĩ, cái chết của cô, bản thân cũng nhất định có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Tô Từ Duyệt nghĩ, nhất định cuộc sống của mình chính là phim truyền hình cầu huyết, hơn nữa còn là loại cầu huyết nhất.

Cô vừa gõ cửa nhà Trần Mậu Thanh vừa thận trọng thu ô, tránh nước mưa trên ô dính vào người. Thời tiết thành phố Nam Giang càng ngày càng quái dị, hôm qua mới cảnh sắc rực rỡ, ban đêm đột nhiên mưa, hơn nữa kèm theo tiếng sấm rền rĩ. Loại thời tiết này, cô luôn không thích ra khỏi nhà, chỉ là nghĩ đến sắc mặt tối hôm qua của Trần Mậu Thanh không tốt, vì vậy vẫn quyết định tới xem một chút, nếu bây giờ cô là bạn gái của Trần Mậu Thanh, nên quan tâm anh nhiều hơn.

Hôm qua khi bọn họ từ bờ sông trở về đã muộn rồi, anh còn kiên trì đưa cô về nhà, dọc đường đi anh cũng không giống như ban ngày nói đùa với cô, mà sắc mặt có chút uất ức không nói ra được, hình như sau khi anh nhận một cuộc điện thoại, cảm xúc cũng không tốt lắm. Anh kiên trì muốn trở về, điều này cũng làm cho cô không nghĩ ra, anh đưa ra lý do là anh không thích ở khách sạn, cứ có cảm giác khó chịu.

Bất kể như thế nào, cô cảm thấy anh có chút không bình thường, mà nguyên nhân cô tới chủ yếu là trên đường trở về cô vẫn đang ngủ mê man, điện thoại di động và mấy viên viên thạch anh màu xanh nhạt cô thích đều rơi ở trên xe anh, hôm nay tới lấy những thứ đó, thuận tiện tới thăm anh một chút, sau đó cùng ăn cơm trưa.

Cô thật không ngờ, cửa mở ra, mở cửa lại là Hạ Ngữ Đình. Hạ Ngữ Đình thấy cô, hình như cũng ngạc nhiên, sau đó trên mặt lại lộ ra cái bộ dạng cười nhạo cười như không cười, hai tay ôm ngực nhìn Tô Từ Duyệt. Cô chú ý tới, hiện tại Hạ Ngữ Đình mặc đồ ngủ, hơn nữa tóc vô cùng ướt, hẳn là mới từ phòng tắm đi ra.

Sau đó cô liền nghe được giọng của Trần Mậu Thanh, cũng đi tới bên này, "Là ai?"

Cô chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, đột nhiên lại bị đốt cái gì đó dễ cháy, thế lửa quá lớn, ngay cả dập tắt cô cũng không muốn. Đầu tiên là cô kinh ngạc, ngay sau đó thân thể phát lạnh, sắc mặt âm trầm, ngoài ra không tìm ra cảm xúc khác.

Giống như loại cảm giác năm đó lại trở về, Phương Văn Thành ôm Hạ Ngữ Đình trong ngực. Cô từng tận mắt thấy qua một màn kia, nhưng chỉ là đứng nhìn từ xa, sau đó xoay người đi, cô không thể tranh chấp ngay trước mặt Phương Văn Thành và Hạ Ngữ Đình, chỉ có thể xoay người, hình ảnh đó ấn tượng quá khắc sâu, vì vậy lúc Phương Văn Thành nói chia tay, cô cũng không chút do dự gạt đầu. Cái đó xuất hiện trong ký ức của cô, cô cũng hiểu rất rõ, cô cảm thấy Phương Văn Thành ôm trong ngực đã dơ bẩn, nếu dơ bẩn, như vậy thì không còn là thuộc về cô nữa rồi.

Loại cảm giác vô lực này, lại có điểm Hạ Ngữ Đình nói cho cô biết, Giang Dục và nhà họ Hạ liên thủ đối phó nhà họ Tô, về phần nguyên nhân, là bởi vì Giang Dục yêu bạn gái trước đã chết của anh, vì thế dễ dàng cung cấp cho nhà họ Hạ.

Hiện tại cô nhìn Hạ Ngữ Đình, trong lòng có chút cảm xúc từ từ hồi phục, giống như là một trò chơi chạy trốn, cô vẫn muốn cách xa người của nhà họ Hạ một chút, vẫn hi vọng cuộc sống của mình không có quan hệ gì với bọn họ, nhưng cô phát hiện, bất kể mình trốn như thế nào, tựa như vĩnh viễn đều không thể thoát khỏi ám ảnh nhà họ Hạ.

Giờ khắc này, thậm chí cô có một loại liên tưởng rất đáng sợ, Hạ Ngữ Đình ở chỗ này, còn ăn mặc như vậy, có phải giữa Hạ Ngữ Đình và Trần Mậu Thanh có quan hệ nào đó không, mà Hạ Ngữ Đình muốn mình không vui, vì vậy đề cho Trần Mậu Thanh chủ động đến gần mình. ...

Trần Mậu Thanh cũng ra tới cửa, vốn là về mặt anh không thay đổi nhưng sau khi thấy Tô Từ Duyệt, có kinh ngạc chợt lóe lên, anh sững sờ hai giây, đang chuẩn bị nói gì, lại phát hiện sắc mặt cô cực kỳ khó coi, vì vậy anh hậu tri hậu giác chú ý tới quần áo của Hạ Ngữ Đình, biết chuyện có chút khó giải quyết.

Anh vươn tay, tay còn chưa đụng được Tô Từ Duyệt, cô liền lui về sau một bước, nhìn ánh mắt cực kỳ phức tạp của anh, sau đó cô xoay người rời đi. Trần Mậu Thanh biết cô hiểu lầm, lúc này đuổi theo, cô lại vừa lúc đã lên thang máy, anh điên cuồng ấn nút chỉ thị thang máy, cuối cùng từ cầu thang nhanh chóng đi xuống.

Chờ anh đi xuống thì phát hiện cô đã sớm chui vào trong mưa, vì vậy cái gì cũng không cố kỵ, trực tiếp đuổi theo, mặc cho nước mưa rơi vào trên mặt trên người mình. Cô đi rất nhanh, nhưng vẫn là đi bộ, anh bước nhanh chạy lên, rất nhanh liền đuổi kịp cô, một phát anh bắt được tay cô, "Đi nhanh như vậy làm gì?"

Cô không nhìn anh, cũng không có ý định để ý tới anh.

Anh miễn cưỡng cười cười, "Phán hình cũng phải để cho người ta một cơ hội biện bạch chứ, em hiểu lầm, anh và Hạ Ngữ Đình không có gì. ..."

Lúc này cô mới giương mắt nhìn anh, chỉ là về mặt không giảm bớt chút nào, nhìn về phía ánh mắt phức tạp của anh mà tràn đầy hoài nghi. Về mặt này của cô làm cho anh có chút không vui, anh ghét người khác oan uổng mình nhất, mà ánh mắt của cô thể nhưng lại không có một tia tin tưởng.

"Anh nói lại một lần, anh và Hạ Ngữ Đình không có loại quan hệ mà em nghĩ kia."

Anh sẽ không hiểu loại cảm giác đó, cũng vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ. Trước đây rất lâu cô có một người bạn, quan hệ của cô và người bạn kia vô cùng tốt, nhưng có một ngày cô và một nữ sinh trong lớp cãi nhau, người bạn kia của cô thể nhưng lại cùng nữ sinh kia vừa nói vừa cười, lần đầu tiên cô liền trực tiếp nói cho người bạn đó là cô không thích cô ấy như vậy, nhưng người bạn đó lại nói không có cái gì, cũng nói cô rất hẹp hòi, bạn bè vẫn như cũ, mà thật sự cô hẹp hòi, cô liền vì chuyện nhỏ này mà quan hệ với bạn trở nên lạnh nhạt, cuối cùng ngay cả làm bạn cũng không được, cho đến sau này cô gặp được Diệp Tiêu Tiêu.

Cô không thích người và vật, cũng ghét tiếp xúc với người bên cạnh mình, cô chính là nhỏ mọn như vậy, hẹp hòi cực điểm. Mặc kệ Trần Mậu Thanh và Hạ Ngữ Đình là quan hệ như thế nào, Hạ Ngữ Đình lại tắm trong nhà anh, còn mặc áo ngủ như vậy, vậy ít nhất chứng minh quan hệ giữa bọn họ không đơn giản.

Cô hát tay anh ra, "Tôi không muốn nghe."

"Đây là em có ý gì?" Anh cũng nổi giận.

"Không có ý nghĩa... Tôi cảm thấy, chúng ta cũng không có ý nghĩa."

*****

Tô Tử Duyệt nghĩ, mỗi một lần mình gặp phải Hạ Ngữ Đình, hình như cũng không có chuyện tốt xảy ra.

Trong quán rượu lộn xộn huyền ảo, cô và Hạ Ngữ Đình uống chút rượu, chẳng qua là Hạ Ngữ Đình uống rượu, cô chỉ cầm ly rượu, có chút muốn uống, rồi lại không ngừng do dự. Nét mặt của Hạ Ngữ Đình tựa như ánh đèn ngũ quang thập sắc* ở đây, tràn đầy mê ly và mộng lung quý dị, loại vẻ mặt này, làm cho Tô Tử Duyệt mơ hồ có chút quen.

*Ngũ quang thập sắc: muôn màu muôn vẻ

Tiếng người huyền ảo, vô cùng huyền ảo, chỉ là cô luôn có chức năng cường đại, có thể tùy ý xem nhẹ hoàn toàn các loại âm thanh.

Hạ Ngữ Đình càng nghĩ càng buồn cười, cầm ly rượu tựa như cầm bảo bối gì đó. Ban đầu biết Tô Tử Duyệt và Giang Dục ở chung một chỗ thì Hạ Ngữ Đình tràn đầy bất mãn và tức giận, trong mắt cô, người bên cạnh Giang Dục nên là chị họ của cô, người phụ nữ hoàn mỹ, ngay cả xách giày cho chị ấy Tô Tử Duyệt cũng không xứng, thế nhưng có thể đứng ở bên cạnh Giang Dục. Rất lâu trước kia, Hạ Ngữ Đình biết chị họ mình có bạn trai thì lên xem Giang Dục nhiều lần, khi đó cô liền nghĩ, chỉ có người đàn ông như vậy mới có thể xứng với chị họ mình.

Trong tiềm thức của Hạ Ngữ Đình, cô coi Giang Dục như anh rể của mình, trong mắt cô, chỉ có chị họ mới là người phụ nữ có thể đứng bên cạnh Giang Dục, phụ nữ khác đều không có tư cách, mà Tô Tử Duyệt... lại là người không có tư cách nhất.

Chỉ là không cần Hạ Ngữ Đình phải tổn chút hơi sức nào, Tô Tử Duyệt đã rời khỏi Giang Dục, mà người Giang Dục yêu mãi mãi vẫn là chị họ cô, cũng chỉ có chị họ cô mới là người quan trọng nhất trong lòng Giang Dục.

Sự việc kia qua đi, Hạ Ngữ Đình thật sự không nghĩ đến, Tô Tử Duyệt lại nhanh đụng vào hòng súng như vậy, cùng Trần Mậu Thanh ở cùng một chỗ, Hạ Ngữ Đình quả thật cũng muốn cười, nhất định Tô Tử Duyệt này chính là tự tìm phiền toái.

Hạ Ngữ Đình ưu nhã uống một hớp nhỏ rượu, mấp máy môi, mới cười nhìn Tô Tử Duyệt, "Cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm Trần Mậu Thanh, tôi với anh ta thật sự một chút xíu quan hệ cũng không có."

Tô Tử Duyệt đã có thể hoàn toàn hiểu thói quen nói chuyện của Hạ Ngữ Đình, mỗi lần đều như vậy, nhìn như không hề có động cơ, vĩnh viễn có thể thâm lòng dạ đối phương đến tận cùng, nữa chỉ bằng một kích tàn nhẫn.

Cô cười như không cười nhìn Hạ Ngữ Đình, hình như rất rõ ràng, bộ dạng của mình, lại trở thành trò giải trí cho Hạ Ngữ Đình, nụ cười trên mặt Hạ Ngữ Đình, che giấu cũng không che giấu được.

"Chẳng qua tôi cũng thật bội phục cô, cùng Giang Dục mới chia tay không bao lâu, mà đã nhanh ở cùng một chỗ với Trần Mậu Thanh như thế, cũng không lãng phí thời gian đi thất tình. Nhớ năm đó cô cũng không như vậy, khi đó cô và Phương Văn Thành chia tay, mặc dù biểu hiện của cô bình thường, nhưng lúc đó cô tựa như cái xác biết đi, mặt ngoài mạnh khỏe, thật ra thì, thương tổn tận trong xương, nhưng chia tay Giang Dục, thế nhưng lại một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ nguyên nhân là không yêu thực sự? Nói tóm lại, cô rất có tiến bộ, dạy tôi một chút, bí quyết là gì, tại sao có thể làm được sau khi chia tay tuyệt đối không thương tâm khổ sở, hơn nữa còn có thể nhanh chóng tìm được người đàn ông khác.... Bản lĩnh này, tuyệt đối không phải người bình thường có."

"Loại này chỉ cần kinh nghiệm, nếu như cô cũng giống như tôi luôn gặp phải hoa tuyệt thế, đại khái tự học."

Lời này khiến khóe miệng Hạ Ngữ Đình hơi kéo một cái, tay cầm ly rượu càng thêm dùng sức, một lúc lâu cô ta mới khôi phục nụ cười trên mặt, "Không học được, cũng là vinh hạnh của tôi... Nói đi lại nói lại, tôi cũng sẽ không như vậy ngu xuẩn, qua một hai ba người không tìm được người đàn ông thích hợp cho mình."

Tô Tử Duyệt ngoắc ngoắc môi, hình như hoàn toàn không để ý.

Hạ Ngữ Đình hí mắt, "Có muốn biết hay tôi ở chỗ nào trong nhà Trần Mậu Thanh không? Hơn nữa còn mặc áo ngủ của anh ta?"

Tô Từ Duyệt im lặng nhìn người phụ nữ đối diện, nhún vai một cái, nếu như Hạ Ngữ Đình nói, cô liền nghe, Hạ Ngữ Đình không nói, đối với cô cũng không có bất kỳ tổn thất gì.

"Hôm trời mưa đó, lúc tôi đến tìm Trần Mậu Thanh bị vấp ngã, quần áo ướt đẫm, không thể làm gì khác hơn là mượn phòng tắm của Trần Mậu Thanh để tắm rửa sạch sẽ.... Ừm, chính là như vậy."

Tô Từ Duyệt hiểu rất rõ Hạ Ngữ Đình, biết nhất định không có đơn giản theo như lời của Hạ Ngữ Đình như vậy, vì vậy cười một cái, "Hạ Ngữ Đình, cấp bậc chuyện xưa cô kể lại cao hơn rồi."

"Cảm ơn đã khích lệ. Chỉ là cô biết ngày đó tôi sẽ đi tìm Trần Mậu Thanh sao?"

Tô Từ Duyệt cũng biết, nhất định sẽ có bài văn phía sau, mà đây mới là trọng điểm Hạ Ngữ Đình muốn nói, "Hạ Ngữ Đình, chớ che che giấu giấu, một lần nói xong luôn đi!"

Hạ Ngữ Đình để ly rượu trong tay xuống, cười đến hết sức thỏa mãn, tựa như đứa trẻ có nguyện vọng trở thành sự thật, "Ngày đó là chị của tôi.... Chính là chị họ tôi cũng chính là bạn gái trước của Giang Dục, là ngày giỗ của Hạ Ngữ Tiểu."

Tô Từ Duyệt nhìn mi, rất nhiều thứ vào giờ khắc này, tựa như có giải đáp.

Hạ Ngữ Đình lại nhanh chóng chuyển đề tài, "Tô Từ Duyệt, Giang Dục, Trần Mậu Thanh còn có chị họ tôi, bọn họ đều tốt nghiệp đại học Nam Giang, cô cũng chưa từng nghĩ giữa bọn họ có quan hệ gì sao?"

Tô Từ Duyệt nhìn Hạ Ngữ Đình, đã rất rõ ràng.

Hạ Ngữ Đình nhìn nét mặt Tô Từ Duyệt cũng biết cô đã đoán được, "Trần Mậu Thanh một mực yêu chị họ tôi, mà chị họ tôi chỉ có ý với Giang Dục, cái này làm cho quan hệ giữa Trần Mậu Thanh và Giang Dục không tốt." Nói tới đây, Hạ Ngữ Đình nhìn mi, "Cô nói xem, Trần Mậu Thanh biết cô là bạn gái Giang Dục, sau đó còn theo đuổi cô như thế, vậy trong đó...."

Trước kia Trần Mậu Thanh không có được Hạ Ngữ Tiểu, bây giờ có được Tô Từ Duyệt, cũng coi như là trả thù Giang Dục.

Tô Từ Duyệt cũng muốn vỗ tay cho Hạ Ngữ Đình, kể chuyện xưa nhiều, hơn nữa biết làm sao có thể làm cho người nghe chuyện xưa bị thương hoàn toàn, hơn nữa một chiều này mỗi một lần dùng cũng có thể đạt được hiệu quả thật tốt.

Tô Từ Duyệt chỉ cười, không có chút tức giận hoặc buồn bực nào. Hạ Ngữ Đình thực sự thừa nhận, Tô Từ Duyệt không chỉ có công lực trị thất tình cao lên rất nhiều, ngay cả lời cô nói cố ý đâm bị thương, năng lực tiếp nhận cũng cao rất nhiều.

"Tô Từ Duyệt, tôi cũng không rõ, thế gian này có nhiều đàn ông như vậy, vì sao hết lần này đến lần khác cô lại muốn chọn bị ngược, cũng phải đi tìm người có quan hệ với nhà họ Hạ chúng tôi. Cô nói xem, rốt cuộc cô đáng buồn bao nhiêu?" Hạ Ngữ Đình càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

Tự Tô Từ Duyệt cũng cảm thấy rất buồn cười, cô nhẹ nhàng thở dài, "Tôi không biết tôi có thật đáng buồn hay không, chỉ là tôi rất rõ ràng, Hạ Ngữ Đình cô thật sự rất đáng buồn. Tôi chưa bao giờ từng chú ý cuộc sống của cô, về phần cuộc sống của tôi, đau lòng cũng được khổ sở cũng được, đều là tự tôi lựa chọn. Mà cô, vẫn đi theo bước chân của tôi, luôn luôn chú ý cuộc sống của tôi.... Tôi chưa bao giờ bị cô ảnh hưởng, nên sống thế nào thì sống thế đó, mà cô, lại vĩnh viễn bị tôi ảnh hưởng, cuộc sống của tôi vẫn tác động tới tâm tình của cô."

Sắc mặt Hạ Ngữ Đình vào giờ khắc này mới trở nên khó coi, mà Tô Từ Duyệt vẫn là vẻ mặt không sao cả, không khó chịu, không buồn giận, nhìn nét mặt Hạ Ngữ Đình, tựa như nhìn một người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Nội tâm Tô Từ Duyệt vẫn luôn nghĩ như vậy, mặc dù thỉnh thoảng cô cũng sẽ dành chút thời giờ đi nguyên rửa mấy người nhà họ Hạ đó, thời gian trôi qua càng nhạt, hoặc là mọi chuyện Hạ Ngữ Đình cũng xui xẻo, thế nhưng chút thời gian đối với cuộc đời của cô mà nói, chính là có thể là thời gian không đáng kể, cô chưa bao giờ chú ý tới cuộc sống của Hạ Ngữ Đình, bất kể đó là tốt hay xấu. Mà Hạ Ngữ Đình lại thời thời khắc khắc chú ý cuộc sống của cô, cô và người nào ở cùng một chỗ, cô lại gặp phải chuyện gì.... Cô dám cam đoan, coi như cô không bắt gặp Hạ Ngữ Đình ở chỗ Trần Mậu Thanh, Hạ Ngữ Đình cũng sẽ hẹn mình ra ngoài, nói cho mình chuyện xưa trước kia. Mà nếu Trần Mậu Thanh không có nửa điểm liên quan với nhà họ Hạ, Hạ Ngữ Đình cũng sẽ đi khai sáng quan hệ, tựa như Phương Văn Thành trước kia.

Cô rất muốn hiểu, dù là loại này hiểu có chứa tinh thần AQ*, dù sao cũng tốt hơn với không có nửa điểm thuyết phục được mình.

*AQ: chỉ số vượt nghịch cảnh

Hạ Ngừ Đình đã rời đi, cái ly mới vừa rồi cô nắm trong tay không có quá một ngụm rượu, đang suy nghĩ mùi vị của nó là như thế nào. Cô đã lâu không uống rượu, cũng nhanh quên mất mùi rượu, cho tới bây giờ cô cũng không muốn chặt vật trước mặt người khác, cho dù uống rượu cũng là sẽ lén uống, giống như là một loại cảm kỵ nào đó.

Do dự hồi lâu, cô vẫ bưng ly rượu lên, hướng đến khoe miệng mình.

Sau khi đôi môi cô đụng phải rượu, Dương Tử Hán vẫn ngồi ở bên kia quan sát hướng này, lập tức móc điện thoại di động ra. Dương Tử Hán và bạn tốt của mình Mạnh Hiểu Lâm cùng đến quán rượu này, họ thế nhưng là mất con bỏ chồng, mới đơn độc chạy đến bảo vệ tình cách mạng này, chỉ là Dương Tử Hán đi vào không bao lâu, liền thấy Tô Tử Duyệt. Vì vậy tâm mất Dương Tử Hán liền dừng lại trên người Tô Tử Duyệt, cũng mạnh mẽ khiến Mạnh Hiểu Lâm đi đánh giá Tô Tử Duyệt và vị mỹ nữ ngồi bên cạnh Tô Tử Duyệt kia.

"Cậu cảm thấy hai cô gái kia thế nào?" Dương Tử Hán tựa như chỉ là mở miệng trong lúc vô tình.

Mạnh Hiểu Lâm cũng không suy nghĩ nhiều, "Đều là mỹ nữ."

Dương Tử Hán muốn hỏi bạn tốt của mình cảm thấy người thoải mái hơn, nhưng loại này câu hỏi lại cảm thấy quá tục, vì vậy đổi cách biểu đạt, "Nếu như cậu là đàn ông, cậu sẽ thích ai?"

"Họ đều mỗi người một vẻ."

"Mạnh Hiểu Lâm, không nói loại ngôn luận phía chính phủ này không được sao?"

Lúc này Mạnh Hiểu Lâm mới nở nụ cười, "Được rồi, người cậu thích thì tốt hơn, vậy được rồi chứ! Phong cách cho người cảm giác, nhàn nhạt, nhưng ngũ quan cô ấy cũng không nhạt nhẽo, thật là khó có được."

"Làm sao cậu biết tớ thích một người?"

"Người khác quan sát một người đều là lén lén lút lút nhìn, cậu lại một đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm người khác, còn phải hỏi tại sao tớ biết?"

Dương Tử Hán im lặng, chỉ là cô phát hiện hai vị mỹ nữ kia ở chung một chỗ mặc dù đường mắt, nhưng có thể biết quan hệ của các cô cũng không tốt, mùi thuốc súng cũng truyền tới bên này, chỉ là theo cô quan sát, chính xác hình như chị dâu không thua thiệt, vì vậy cô càng làm tròn bốn phận quan sát, khi khoe miệng Tô Tử Duyệt đụng phải rượu, lập tức gọi điện thoại cho Giang Dục.

Nội dung điện thoại là, cô nhìn thấy Tô Tử Duyệt uống rượu giải sầu ở quầy rượu, ừm, một mình...

Sau khi Dương Tử Hán cúp điện thoại, không nhận được oán trách với bạn tốt của mình, "Sau khi người đàn ông này động lòng với phụ nữ, tất cả đều không quan trọng, hừm hừ."

"Cậu cái này là lại âm ỉ cái gì?"

"Tớ nói chính tớ nhìn thấy bạn gái trước của anh ấy mua say ở quầy rượu, anh ấy nói một câu là bảo tớ quan tâm đến cô ấy, mà không giống như trước đây trách tớ tới quầy rượu..."

"Được rồi, cậu không nghĩ lại mình nói láo là được rồi, còn người xấu cáo trạng trước, người ta nào có mua say?"

"Khoa trương, thủ pháp khoa trương, không phải cô ấy uống rượu sao? Làm sao cậu biết đây là cô ấy không phải là mua say?"

"..."

Giang Dục tới, Dương Tử Hán cảm thấy nhiệm vụ của mình hoàn thành không được sai biệt lắm rồi, lôi kéo Mạnh Hiểu Lâm nhanh thoát khỏi hiện trường, chỉ là cô hậu tri hậu giác phát hiện, tâm tư anh mình từ lâu đã không đặt trên người mình, làm sao sẽ để ý tới mình, nói đến đều cảm thấy bi thương, anh trai thương yêu của mình trước kia đã biến thành người khác rồi. Chỉ là cô hoàn toàn không có nghĩ qua, đã từng chỉ biết phụ thuộc anh cô, cũng bám vào trên người một người đàn ông khác. Thế giới này, từ trước đến giờ tồn tại thăng bằng ở phương diện khác.

*****

Tô Tử Duyệt cảm thấy tính tình mình tại phương diện nào đó nhất định tồn tại thiếu sót, ví dụ như không làm được quyết tuyệt quả quyết chân chính, cho dù là hút thuốc lá uống rượu, cô đều chỉ biết lạng lẽ mua xong, lén lén mang đến chỗ mình, không dám để cho người khác nhìn thấy. Thậm chí vì không để cho người khác hoài nghi, cô còn phân ra vận chuyển nhiều lần về nhà mình. Khi không có người khác thì mới dám tùy ý làm bậy. Cô không biết đây coi là hậu tri hậu giác, cô vĩnh viễn là người đặt mặt mũi tôn nghiêm các loại vào vị trí thứ nhất, mà những thứ kia vốn nên oanh oanh liệt liệt bị cô đặt vào địa phương bí mật, ví dụ như hiện tại, cô tuyệt đối không thể nào uống nhiều rượu, càng không thể nào uống say. Đầu tiên cô suy tính là cô uống say không ai đưa mình về, hơn nữa cô tuyệt đối không muốn uống rượu say gặp chuyện không may, vì vậy cô rất thanh tỉnh đi ra khỏi nơi này.

Cách sống vô cùng lý trí, từ trước đến giờ chịu đủ bất mãn của những người bên cạnh, cũng tương đối không thú vị.

Vì vậy khi Giang Dục đứng bên cạnh cô thì cô cảm thấy hình như rượu trong ly ngon hơn không ít, hơn nữa cũng không cần buồn phiền về sau rồi. Tại sao anh lại ở chỗ này, căn bản cô cũng không cần chú ý, cô rất rõ ràng, anh sẽ không bỏ mặc mình, đây chính là tính tình của anh.

Chỉ là sau khi nhìn thấy anh, vốn là cô đè nén nội tâm càng thêm nặng nề. Anh nhắc nhở cô, cô thật sự làm một chuyện ngu xuẩn. Cô không muốn ở chung một chỗ với người có quan hệ với nhà họ Hạ, như vậy sẽ làm cho cô chán ghét, cũng sẽ làm cho cô khó chịu, vì vậy cô nghĩa vô phản cố* rời khỏi người đàn ông này, vậy mà quyết định cô đưa ra là lao vào trong ngực một người đàn ông khác có quan hệ với nhà họ Hạ. Ngay cả chính cô cũng cảm thấy châm chọc, thậm chí cô cảm thấy anh có tư cách cười nhạo mình.

*Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không thể chùn bước

Ngày đó anh hỏi cô, cô phải muốn cùng Trần Mậu Thanh ở chung một chỗ không, cô gật đầu, khi đó hẳn là anh biết cô phải đổi mặt kết quả gì, anh nhắc nhở mình không nên cùng Trần Mậu Thanh ở chung một chỗ, vậy mà cô chỉ coi đó là ham muốn giữ lấy của đàn ông.

Thì ra là chỉ là như thế.

Thật ra thì cô còn rõ ràng rất nhiều rất nhiều thứ, Hạ Ngữ Đình nói cô và Hạ Ngữ Tiểu giống nhau đến mấy phần, lần đầu tiên Trần Mậu Thanh thấy cô liền nói với cô là cô và bạn gái anh rất giống. Bây giờ nhớ lại, đó cũng không phải là Trần Mậu Thanh dùng từ làm quen, mà là trong lòng Trần Mậu Thanh, coi Hạ Ngữ Tiểu trở thành bạn gái. Quả nhiên phụ nữ nhà họ Hạ đều có bản lĩnh, chết lâu như vậy, có thể khiến Giang Dục làm nhiều chuyện vì cô ta như vậy, cũng có thể khiến Trần Mậu Thanh nhớ mãi không quên đến giờ.

Cuộc đời của cô, quả nhiên vẫn là rối loạn.

Về mặt của cô thật bình tĩnh, thế nhưng Giang Dục vẫn nhìn thấu cô đè nén một ít kích động, anh không đoạt lấy rượu trong tay cô, chỉ là ngồi vào bên cạnh cô, mà cô cũng không định đuổi anh đi. Đây không phải nhà cô, cô không có tư cách khiến người ta rời đi.

Cô uống một hóp rượu lớn, mới quay đầu đi, một tay chống dưới cằm mình, "Anh đã biết chuyện giữa Trần Mậu Thanh và Hạ Ngữ Tiểu từ lâu rồi?"

"Ừ" Anh ngược lại cũng một ly rượu cho mình, rất lâu trước kia, Trần Mậu Thanh chỉ thích Hạ Ngữ Tiểu, đó là một người đàn ông tự do, dù biết Hạ Ngữ Tiểu có bạn trai, vẫn dám nghĩa vô phản cố theo đuổi cô.

Lời nói của Trần Mậu Thanh khắc sâu ấn tượng đối với Giang Dục là - Giang Dục, một ngày nào đó Hạ Ngữ Tiểu sẽ trở thành người phụ nữ của tôi.

Nhưng cho đến khi Hạ Ngữ Tiểu chết, Trần Mậu Thanh cũng không làm được.

Giang Dục có chút tự giấu uống xong rượu trong ly, anh với Hạ Ngữ Tiểu ở cùng một chỗ, vì vậy trong trí nhớ trừ những thứ kia tốt đẹp trên người Hạ Ngữ Tiểu, còn có khuyết điểm anh không thể chịu nổi trên người Hạ Ngữ Tiểu. Trần Mậu Thanh không cùng Hạ Ngữ Tiểu ở chung một chỗ, vì vậy ở trong lòng Trần Mậu Thanh, Hạ Ngữ Tiểu vĩnh viễn đều là một nữ sinh hoàn mỹ, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Đây rốt cuộc tính là gì?

"Giang Dục." Cô cắn môi, "Làm sao anh cứ thành thực như vậy, thì không thể lừa tôi một chút, hoặc là loại bỏ quan hệ của anh với những thứ này."

Khóe miệng anh mơ hồ mang theo một chút cười, chỉ là có chút miễn cưỡng và bất đắc dĩ, "Không cần phải lừa gạt em, như thế sẽ đổi lấy chán ghét và bài xích sâu hơn của em."

Tim cô cứng lại, lại rót cho mình một ly rượu lớn, sau đó mạnh mẽ uống. Đúng vậy, anh nói xong không làm, anh nói thật không làm cho cô thoải mái, nhưng nếu như anh thật sự lừa cô, cô chỉ càng thêm chán ghét, càng không thoải mái càng thêm khó chịu, cô vẫn luôn là một người mâu thuẫn như vậy, vẫn luôn thế.

"Hình như trước kia anh không trả lời tôi một vấn đề, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy tôi, nghĩ tới cái gì?" Cô lại rối rắm chỗ này.

Thời điểm lần đầu tiên Trần Mậu Thanh thấy cô, nói cô và bạn gái anh ta giống nhau, như vậy anh thì sao, anh có cảm giác gì?

Lần này Giang Dục ngay cả trình tự rót rượu trong chai ra cũng lược bớt đi, trực tiếp dùng chai uống rượu, tự mình dùng sức uống một ly rượu, mới nhìn phía cô, về mặt chân thành tha thiết đến nỗi khiến cô có chút khản trương, "Lần đầu tiên anh gặp em, liền suy nghĩ, nhất định anh muốn giữ một khoảng cách với người phụ nữ này, cũng không cần có bất kỳ quan hệ gì." Anh nói xong liền tự giấu, "Nhưng sau đó chúng ta lại gặp mặt nhiều lần, làm cho anh cũng hoài nghi, có phải anh càng muốn bài xích, lại càng có cái gọi là duyên phận trời cao an bài hay không, anh liền không bài xích nữa, thuận theo tự nhiên.... Em xem ý nghĩ của anh và chúng ta sau đó, cỡ nào mâu thuẫn."

Nghĩ là anh không nên có bất kỳ liên hệ gì với cô, lại là qua lại với cô, hơn nữa giữa bọn họ còn từng có một đứa bé.

"Phải...." Khóe miệng cô có chút run rẩy, "Là bởi vì em và trước.... Hạ Ngữ Tiểu rất giống sao?"

Anh xiết chặt chân mày, "Ai nói bọn em rất giống hả? Không giống, một chút cũng không giống."

"Một chút cũng không giống sao?"

Anh lắc đầu, "Một chút cũng không giống, diện mạo không giống, tính tình lại càng không giống...."

Hạ Ngữ Tiểu là cố chấp thực sự, Tô Tử Duyệt cũng là kiên cường ở bên trong, như vậy nhìn qua mặt ngoài tính tình có vài phần giống, nhưng xét đến

cùng, đúng là vẫn không giống.

Cô thở ra một hơi, nhưng không biết là Hạ Ngừ Đình đang nói dối, hay là bọn họ nhìn có chút không giống nhau, nhưng cũng không sao.

Cô một mực uống rượu, sau khi uống rất nhiều mới nói với anh, "Làm sao anh cũng không ngăn cản em?"

"Anh cũng là lần đầu tiên biết, thì ra là từ lượng của em không tệ?"

"Em mà uống nữa, thật sự sẽ say."

"Ừ."

Cô quên mất mình có say không, chỉ nhớ là Giang Dục đỡ cô đi ra, hơn nữa đỡ cô lên xe. Dưới tác dụng của cồn, hình như cô muốn làm ra chút chuyện khác người.

"Em không muốn đi 'Bán Nguyệt Loan'."

"Ừ."

"Em cũng không muốn về nhà họ Tô."

"Được."

"Giang Dục, ý của em là em muốn trở về chỗ ở của em, chỗ hoàn toàn thuộc về em"

"Được...."

Giữa lúc cô nửa mê nửa tỉnh, lại phát hiện đường anh lái xe thế nhưng lại hoàn toàn đúng, nhưng cô cũng chưa từng nói cho anh biết địa chỉ, vì vậy xoay mặt nhìn anh.

"Trước đây rất lâu anh đưa em trở về, mỗi lần em đều bảo anh để em dừng ở một chỗ cố định, em lại thuê xe trở về, anh tâm huyết dâng trào đi theo em một lần." Anh nhẹ nhàng giải thích.

Cô cắn môi, thế nhưng lòng chưa xót không dứt.

Anh đỡ cô xuống xe, trở lại nhà trọ của cô, lúc cô mở cửa, trên mặt đều là nụ cười, "Chớ bị hù sợ."

Đẩy cửa vào, cửa trước nơi khắp nơi đều là giấy, để lung tung lộn xộn. Mà phòng khách càng thêm loạn không gì sánh kịp, trên đất đều là một ít giấy vụn, có một ít đã đổi màu, có một ít chỉ là vụn đại khái.... Bút cũng để lung tung, cách đó không xa trên khay trà để một ít mì ăn liền cùng đồ ăn vặt, cả gian phòng loạn đến không thể tưởng tượng nổi, trên sàn nhà còn có một ít quần áo của cô.

Cô lại nhìn những thứ đồ này nở nụ cười, "Giang Dục, anh biết lúc ở cùng với anh thì chuyện em muốn làm nhất là gì không?"

Không đợi anh trả lời, cô liền tự nhiên mở miệng, "Em muốn làm nhất chính là, ở trong phòng chính tề như mới của anh, hai chân bắt chéo ngồi trên ghế salon cắn hạt dưa, ở trước mặt anh ném lung tung...."

Hình ảnh kia, mới có thể làm cho cô vui vẻ, đây mới thực sự là chuyện cô muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Anh tiến lên một bước, ôm lấy thân thể đang ngã trái ngã phải của cô, cô ở trong ngực hình như lại gầy đi rất nhiều, anh vẫn cho là trong khoảng thời gian này cô rất vui vẻ, lại quên mất, cô chính là kiểu phụ nữ cười với mọi người, xoay người liền ngồi một mình ở trong góc khóc thầm, cô không ngại người khác đánh giá cô thế nào, lại để ý chính tư thái của cô, có đủ đẹp mắt hay không.

"Anh có thể làm như vậy, vẫn luôn có thể." Cầm anh đặt trên tóc cô.

Nếu như cô nguyện ý, thật có thể làm như vậy, anh sẽ không để ý, những thứ này đối với anh mà nói đều là chút chuyện nhỏ không quan trọng mà thôi.

"Rốt cuộc anh có biết em thực sự là dạng gì không? Lười biếng, dơ dáy lộn xộn, được chăng hay chớ.... Em không phải là thực nữ ôn ôn nhu nhu mà anh thấy, lúc em tức giận khổ sở sẽ nhả hết tất cả các loại hoa trong bồn, vứt hết cánh hoa, còn có thể dùng kéo cắt tất cả những tờ báo thành từng

mẫu... Em chính là nội tâm đè nén sẽ thành ra kẻ lầm đường lạc lối, cố tình mặt ngoài còn có thể giả bộ bình tĩnh giả bộ thực nữ, cho tới bây giờ em đều không phải là cái dạng mọi người thấy kia."

"Vậy thì thế nào đây?" Anh đẩy cô đang ôm trong ngực ra, hai tay đặt vào trên vai cô, "Vậy em cảm thấy, anh chính là muốn một thực nữ danh viện sao? Em cứ như vậy, cứ như vậy cũng rất tốt."

Anh chưa từng yêu cầu cô nhất định phải là một hạng người gì, cô chỉ cần là cô là tốt rồi, chỉ cần là hiện tại có thể làm cho hai tay của anh cảm nhận được người của cô là tốt rồi, cái khác thật sự không có quan hệ. Cô nhìn anh, đôi mắt đắm lệ mông lung, lại kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn anh, rượu là cái có rất tốt, rất nhiều thứ cũng có thể đẩy tới nó, vì vậy một vài chuyện sai lầm, cũng có thể có khả năng hiểu được.

Cô không biết mình muốn làm gì, hoặc là nói có chút điên cuồng muốn làm những gì, cô hôn người đàn ông này, trước nay chưa từng muốn cùng anh xảy ra những chuyện gì. Cô đôi lần anh nhiệt liệt đáp lại, anh hôn cô, lại cũng chỉ là hôn cô. Sau khi môi lưỡi tương giao thật lâu, anh chỉ đặt đầu vào trên vai cô cúi đầu thờ, hơn nửa ngấn trờ cô cúi cúc áo sơ mi của anh ra.

"Đây là anh là ghét bỏ em sao?"

Bây giờ cô còn là bạn gái Trần Mậu thanh, dán nhãn của người khác, lấy tính tình anh như vậy, có lẽ là sẽ không đụng bạn gái người khác.

"Anh nói rồi, anh không phải tốt như em tưởng." Cái lễ nghĩa liêm sỉ gì, đó lại là đồ chơi mắc cù, nếu anh thật sự muốn thờ phụng những thứ này, cũng sẽ không đi tới hôm nay, "Tô Từ Duyệt, em uống rượu."

"Em biết rõ..." Nhưng cô sẽ không đem tất cả đều đẩy tới trên người anh, cũng sẽ không trách cứ anh làm cái gì với cô.

Dù sao cũng là người đã từng quán quít chặt chẽ, cô biết, anh có phản ứng, nhưng anh vẫn ngăn trở động tác của cô như cũ. Anh khẽ thở dài một tiếng, "Tô Từ Duyệt, em uống rượu, lúc này làm, đối với thân thể em không tốt."

Chỉ một câu, tay cô liền dừng động tác chuẩn bị điên cuồng lại. Đứng, cô muốn làm cái gì đó để đẩy lùi cơn quái thú, tựa như muốn một cuộc hỏa hoạn thiêu đốt, thiêu hủy toàn bộ những thứ đó. Tựa như cô đã từng hút thuốc lá uống rượu, thật ra thì đều là cùng một loại.

Anh chỉ cần một câu nói, làm cho ý niệm điên cuồng của cô tất cả đều dập tắt, hơn nữa thế nhưng lại mơ hồ có chút cảm động.

Cô ngã vào trong ngực anh, hốc mắt đỏ lên, nước mắt trong hốc mắt, rồi cuộc chịu đựng không được chảy xuống.

Có lẽ vào giờ khắc này, cô mới nguyện ý chân chính tin tưởng, người đàn ông này đối với cô, không phải trách nhiệm và đạo nghĩa, anh là thật lòng đối xử với cô.

Cô có thể cảm thấy, anh bế cô lên, sau đó bỏ cô vào trên giường trong phòng ngủ, cởi giày cho cô, sau đó mới ngồi ở mép giường, dùng tay của cô, nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt. Cô biết mình không say, nhưng rượu chính là một thứ đồ tốt, có thể làm cho vào thời điểm này, cho anh biết, cô chính là người có dáng vẻ như vậy, hoàn toàn không phải là bộ dáng bình thường biểu hiện ra, dù là sau khi cô tỉnh dậy, cô lại đi làm người mà người khác cho là Tô Từ Duyệt đó.

Tay anh nhẹ nhàng trượt ở khoeo mắt cô, mà nước mắt của cô, lại càng chảy càng nhiều hơn, giống như vỡ òa, thế nào cũng không ngừng được.

Anh cúi người xuống, cúi đầu hôn khoeo mắt cô, thì ra là nước mắt có mùi này, vừa mặn vừa chát. Anh áp mặt mình vào mặt cô, bốn mắt nhìn nhau, đều ở trong mắt.

"Em có thể nói cho anh biết." Anh nhẹ nhàng mở miệng.

Cô nhìn anh không nói chuyện.

"Khó chịu đau lòng khổ sở... Toàn bộ đều có thể nói cho anh biết."

Nước mắt của cô càng rơi càng nhiều, thân thể cũng run rẩy, lúc này thực sự khóc òa lên.

Mà tay anh, lại nhẹ nhàng rơi xuống bụng cô, giọng anh rất kiên định, "Em nên nói cho anh biết, mà không phải một mình gánh chịu."

Trong mắt cô chứa đầy nước mắt, nhìn hướng ánh mắt anh kinh ngạc lại kèm theo nghi ngờ.

"Đứa bé... Tại sao không nói cho anh, em không phải là độc ác muốn bỏ nó, mà là có phải em không muốn sinh một đứa bé dị dạng ra?" Anh đánh vào trên người cô, mặt đối mặt, "Em có thể nói cho anh biết."

Anh ôm lấy thân thể run rẩy của cô, vào giờ khắc này mới biết, thật ra thì chính là cô biểu hiện ra cái dáng vẻ kia, nhu nhược không chịu nổi, chỉ là cô cho là mình rất kiên cường theo thói quen. Diêm Đình Đào nói cô không phải loại phụ nữ kia, sẽ không bỏ mặc con của mình, anh nghĩ tới ngày đi làm giải phẫu ấy, cô rõ ràng là đang khóc, dù là cô vẫn đè nén, thương tâm của cô ngay cả đè nén cũng không đè nén được, nhưng cô vẫn đưa ra quyết định.

Anh rút cuộc đã hiểu, nếu cô nói hai tháng, không phải cô không tin tưởng với đoạn cảm tình này, cũng không phải là cô muốn làm thời gian giảm xóc gì, mà là khi đó, cô mới có thể đi làm kiểm tra bất thường, biết đứa nhỏ trong bụng có phải không khỏe mạnh hay không. Cô mâu thuẫn, không hy vọng mình có cảm tình nồng đậm với đứa bé này, đến lúc đó sẽ khó có thể chịu được anh rời đi, rồi lại sợ buông tha anh quá sớm, anh lại thật sự là không

muốn đến với thế giới này.

Rất cuộc Tô Từ Duyệt khóc rống lên, chuyện cô che giấu lâu như vậy, bị anh nói mấy câu đều vạch trần.

Cô có thể nói cái gì chứ ? Nói tất cả đều chỉ là chính cô tự làm tự chịu. Thời điểm cô biết anh, không liên quan đến gia thế của anh, muốn có một tình cảm thuần túy không chứa bất kỳ tạp chất gì, cho nên bọn họ lui tới, ở trong đoạn cảm tình này, cô phát hiện mình càng ngày càng quan tâm anh, đây thật sự không phải là một hiện tượng tốt, cô có thể cảm thấy, tuy rằng anh rất tốt với mình, nhưng anh không thương mình.

Nhất là lúc cô nói chia tay, anh thế nhưng lại nửa điểm giữ lại cũng không có, cô ngoài mặt lạnh nhạt, tựa như việc không đáng lo, sau lưng hút thuốc lá uống rượu mọi thứ đều làm. Thật ra thì cô cảm thấy mình hút thuốc lá uống rượu thật sẽ ghiền, làm cho cô không phân rõ ngày đêm, mỗi lần ông nội gọi điện thoại cho cô, cô đều cảm thấy vô cùng sợ hãi, bởi vì cô thật sự không biết đó là ngày gì... Đoạn thời gian đó, cô thật sự sống ở một thế giới mê muội huyền ảo, đôi bụng thì tùy tiện nhét ít thứ ăn, vừa suy nghĩ lung tung, vừa uống rượu, say thì tùy tiện nằm, cũng không cần lo lắng người nào nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của bản thân, ông nội gọi điện thoại tới liền nói mình đang du lịch...

Cho đến khi cô cảm thấy thân thể mình khác thường, cô nghĩ có lẽ là đoạn thời gian đó cuộc sống của cô quá không có quy luật, dẫn đến thân thể gặp chuyện không may. Đó cũng là một hồi chuông cảnh tỉnh, để cho cô biết không thể tiếp tục như vậy nữa. Cũng là, người thôi, điên cuồng một đoạn thời gian là được, sao có thể vẫn luôn điên cuồng như vậy.

Khi bác sĩ nói cô đang mang thai, ý niệm đầu tiên của cô là không dám tin, mặc dù đoạn thời gian đó cô và Giang Dục vẫn luôn làm, nhưng luôn luôn có các biện pháp, cô cũng không rõ ràng lắm làm sao lại có cái ngoài ý muốn này. Ý niệm thứ hai chính là đứa bé có khỏe mạnh không... Bác sĩ nói cho cô biết, mấy tháng đầu là lúc đứa bé yếu ớt nhất, cũng dễ dàng bị bên ngoài ảnh hưởng, cô làm như vậy... Đề nghị tốt nhất là không nên để lại đứa bé này.

Cô mới vừa biết có đứa bé này, bác sĩ liền tuyên cáo đứa bé này không thích hợp ra đời.

Cô cảm thấy có lẽ mình không xứng làm một người mẹ, bình thường mẹ đều yêu con của mình, dù là biết đứa bé có thể dị dạng, cũng sẽ lựa chọn sinh nó ra, thương nó, chăm sóc nó... Nhưng cô nghĩ tới chính là, cô tuyệt đối không nguyện ý sinh một đứa bé dị dạng ra, cô sẽ bởi vì đứa bé dị dạng mà khó chịu, mà đứa bé cũng sẽ vì vậy mà cả đời bị chỉ chỉ chỏ chỏ, trong lòng vĩnh viễn bị vây trong bất bình, nếu như chỉ là sau này, người đó cũng không lựa chọn được, nhưng nếu như căn bản là có lựa chọn, cô lựa chọn chính là không sinh đứa bé này ra.

Cô muốn đi phá bỏ đứa bé này, vốn là cô cũng chưa có nghĩ tới sự hiện hữu của nó, đã như vậy, thì xem như nó chưa từng xuất hiện!

Sau đó Giang Dục xuất hiện, anh muốn cô sinh đứa bé này ra.

Cô cảm thấy cuộc sống sao lại kỳ diệu như vậy, khi cô quyết định không lưu thì anh lại tới tìm cô, yêu cầu cô sinh đứa bé này ra, tựa như đã chỉ định từ trong u tối, đứa bé này nhất định nên lưu lại, vì vậy cô tiếp nhận đề nghị của Giang Dục.

Đoạn thời gian đó, bọn họ chung đụng rất vui vẻ, làm cho cô nghĩ đến một ngày trong tương lai kia, cô sẽ ra ngoài du lịch cùng ba đứa bé, hình ảnh kia quá mức tốt đẹp, ngay cả số lần cô ảo tưởng cũng không dám quá nhiều.

Cô một bên lo lắng tình trạng đứa bé, lại mơ hồ mong đợi đứa bé khỏe mạnh.

Cô rất vui vẻ, cảm thấy trời xanh vẫn chiếu cố cô.

Cho đến khi, cô từ miệng Hạ Ngữ Đình, biết được sự liên thủ giữa Giang Dục và nhà họ Hạ, một khắc kia, cô khó chịu, cũng tự nói với mình, hết thảy đều đã qua... Bác sĩ Hoàng nói cho cô biết, về đứa bé tình huống, ngày mai sẽ có kết luận, ngày đó cô liền tự nói với mình, vận mệnh của cô liền để cho đứa bé này quyết định!

Nếu như đứa bé khỏe mạnh, cô nguyện ý quên những chuyện không vui trước đây, cùng sống với Giang Dục, hơn nữa không hề nhắc tới những chuyện đã qua nữa. Nếu như đứa bé không khỏe mạnh, đó cũng là đang ám chỉ cô và Giang Dục không thích hợp...

Khi bác sĩ Hoàng nói cho cô biết, kết quả kiểm tra, cô liền rõ ràng, đây chính là kết quả giữa cô và Giang Dục. cô dùng sự khỏe mạnh của đứa bé này tới chặn tương lai giữa cô và Giang Dục...

Kết quả sau cùng là cô thua, cô thua hoàn toàn.

Anh có thể cảm nhận được nội tâm cô cực kỳ bi ai, nước mắt trên mặt cô, bóng đến nỗi anh khó chịu không thôi.

Đôi mắt cô đắm lệt trong con mòng lung, nặn ra một tia cười, "Giang Dục, đó là con trai..."

Là một cậu con trai.

Giữa bọn họ từng có một cậu con trai.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Cô không biết mình ngủ từ lúc nào, sau khi tỉnh lại, chỉ có cảm giác toàn thân mình bủn rủn, hơn nữa cảm giác trên mặt hết sức không dễ chịu. Mà anh nằm ở bên cạnh cô, nhìn dáng dấp hình như cũng không khá hơn chút nào. Hiện tại tướng mạo Tô Tử Duyệt cô không có khí chất dễ khích lên người khác, anh cũng không phải là thiếu gia quang vinh chói lọi của nhà họ Giang, bọn họ chỉ là người rất bình thường, trong sắc mặt mệt mỏi lại có chút nhếch nhác, quần áo nhăn nhó, trên người còn có cỗ hương vị không nói ra được .

Bình thường như vậy, cũng không đúng, bọn họ vốn là rất bình thường.

Cô lấy tay êm ái đặt lên hai mắt của mình, mắt một mảnh sương mù, giống như bị thứ gì che đậy.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Âm thanh anh trầm thấp vang lên ở bên tai cô.

"Ừ." Cô vẫn không muốn cử động, vì vậy thật sự không cử động, dù hiện cô tại tuyệt không xinh đẹp, chớ nói chi có khí chất, cô cũng có chút hoài nghi mình bây giờ có phải mặt bả đầy mặt cộng thêm tóc nhom nhóp không, "Giang Dục, là anh giúp công ty Tô thị chứ?"

"Ừ."

Cô tính thời gian một chút, tim khẽ phát khò, "Là sau khi anh biết chuyện đùa nhỏ?"

Biết chuyện đùa nhỏ, biết không thể cứu vãn, mà thời điểm cô đều gánh chịu tất cả, anh khó chịu, anh áy náy, mới làm ra chuyện như vậy. Anh phải là một người công và tư rõ ràng, mà không nên. . . . .

"Tô Tử Duyệt." Anh xoay người áp ở trên người cô, mắt chống lại ánh mắt của cô, "Anh nói rồi, em đừng nghĩ anh quá tốt, anh thật sự không phải là người đàn ông em cho rằng có giáo dưỡng có trách nhiệm có đạo đức tốt, anh chỉ là một người đàn ông ích kỷ thôi. Anh làm như vậy, không phải bởi vì áy náy, không phải bởi vì khó chịu, mà bởi vì em, là em. . . . . Anh áy náy đối với đứa bé, thế nhưng điều kiện tiên quyết, đứa bé đó là của chúng ta, là đứa bé của Tô Tử Duyệt em và anh."

Cô cắn môi, mắt nhanh đỏ.

"Anh rất xin lỗi." Âm thanh của anh thấp xuống, "Em bàng hoàng, em khó chịu, tất cả khổ sở của em, đều là thái độ của anh với vấn đề. Tất cả rồi rắm của em đều là một cuộc anh có yêu em hay không. . . . . Là sai lầm của anh, lúc đầu anh xác thực nghĩ em là một đối tượng qua lại thật tốt, lúc ở chung một chỗ mặc dù không có nhiều vui sướng, nhưng sẽ không có nhiều khó chịu, sau này em lại tỏ ra chân thật, anh cũng quan tâm hơn, ngay cả chính anh đều không rõ, từ lúc nào em hoàn toàn đi vào trong sinh hoạt của anh. Tô Tử Duyệt, nếu như mà anh chỉ muốn tìm một người phù hợp để làm đối tượng kết hôn, có rất nhiều phụ nữ phù hợp, nhưng vì sao, anh chỉ lựa chọn em?"

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, "Đây nhất định là số mệnh."

*****

Tô Tử Duyệt và Trần Mậu Thanh gặp mặt ở một quán trà, quán trà cạnh sông như cũ, cả quán trà dùng vô số cây cột chống đỡ ở trên nước, lại mượn địa thế núi, có điểm giống nhà sàn, chỉ là thuộc về thiết kế hiện đại, mà phía dưới cây cột hoàn toàn không lực chống đỡ, chỉ giống như cùng một hình thức thôi.

Cô phải thừa nhận, nơi cô thích, cùng anh yêu thích giống nhau, đều thích nơi có một chút ý vị, cũng không nhất định phải là kiến trúc cổ, máu chó là có loại cảm giác đó. Ngồi ở trong quán trà, có thể nghe được tiếng chim hót và tiếng nước chảy róc rách, thật giống như tiến vào chỗ sâu nhất của tự nhiên, tâm tình thanh minh, nỗi lòng yên tĩnh.

Lần đầu tiên cô ngồi đối diện Trần Mậu Thanh, lần đầu tiên có cảm giác, yêu thích giống nhau, thật không coi là chuyện tốt gì. Trong một hoàn cảnh tuyệt vời, bọn họ vốn nên có vai trò là một đôi tình nhân ân ái, mà không phải giờ phút gặp nhau mà không nói gì. Trong ly trà trà toát ra từng hơi khí nóng, lại chỉ tăng thêm an tĩnh lẫn nhau giữa bọn họ, cũng giống như trong lòng biết rõ, vừa mở miệng chính là quyết liệt.

"Anh không biết em và người của nhà họ Hạ có cái ân oán tình cừu gì, anh có thể nói thật sự anh có yêu Hạ Ngữ Tiểu, đó cũng là người yêu đầu tiên của anh, về phần sự việc của em và nhà họ Hạ, anh cũng không muốn biết, vậy cũng không quan trọng." Trần Mậu Thanh nhìn trước người phụ nữ yên tĩnh trước mắt này, cô hình như đã khóc, trang điểm nặng hơn so với trước, cô luôn luôn chỉ mang đồ trang sức trang nhã, nhưng hôm nay cũng không phải.

Cô vì sao mà khóc? Anh cảm giác, cô khóc, không có quan hệ gì với chính mình, cô sẽ không vì mình mà khóc, loại cảm giác này sâu tận xương tủy, sau đó để cho tâm anh cũng lạnh rồi.

"Ừ." Cô cúi mắt.

Thế nhưng anh lại cười, "Ngày đó em không chịu nghe giải thích của anh, cũng không đồng ý biết chân chính đã xảy ra chuyện gì, em chỉ vội vàng định tội cho anh, lập tức phán hình cho anh."

Lần này cô mới ngẩng đầu nhìn thẳng anh, có chút bất mãn nhũn mày, để anh giải thích, "Anh có ý gì?"

"Trong lòng em biết rõ."

"Anh đây là ý gì?"

Trần Mậu Thanh bỏ đôi tay lên bàn, ý trên mặt cười có mấy phần ranh mãnh, "Nhất định anh phải nói hiểu chưa như vậy? Ý đúng là, em không đề ý quan hệ giữa anh và Hạ Ngữ Đình là như thế nào, cũng không muốn biết anh và cô ấy có rồi rắm gì, dĩ nhiên, sự thật chân chính, thật ra thì em cũng không quan tâm như vậy, mặc kệ Hạ Ngữ Đình hay là Hạ Ngữ Tiểu, chỉ cần có thể cho em một cơ rồi bỏ anh, như vậy tất cả đều tốt. Em chỉ là đang tìm một cái cơ rồi anh thôi, cố tình đúng lúc như vậy, Hạ Ngữ Đình xuất hiện, vì vậy theo hướng này, đương nhiên em có thể nói chia tay."

Cô cắn môi, cảm thấy lời của anh quả thật không thể tưởng tượng nổi, "Anh chính là nghĩ em như vậy sao?"

Trần Mậu Thanh cười nhạt một tiếng, bọn họ có thể ở chung rất vui vẻ, điều kiện tiên quyết của sự vui vẻ này là cô không có bất kỳ yêu cầu đối với anh, nói dễ nghe chính là khéo hiểu lòng người, nói khó nghe một chút chính là cô hoàn toàn không quan tâm anh. Phải không quan tâm, không quan tâm, mới có thể đối với người phụ nữ khác ở bên cạnh anh hơn một giờ cũng không có cảm xúc.

"Vậy em muốn anh nghĩ như thế nào?"

"Em cho là. . . . . Chúng ta ở chung rất vui vẻ."

"Em và người em không đáng ghét cùng người không thương, cũng có thể ở chung rất vui vẻ." Trần Mậu Thanh nói xong những lời này, liền phát hiện sắc mặt cô thay đổi, "Thật ra thì cứ vẫn ở chung như vậy, cũng không có gì, ít nhất chúng ta đều rất vui vẻ, anh nhớ em mặc dù không yêu anh, nhưng sau khi chúng ta ở chung, chắc chắn em sẽ có thay đổi một ít. Thời điểm em thấy hạ Ngữ Đình, thái độ của em không phải muốn biết tốt cùng xảy ra chuyện gì, mà trực tiếp nghĩ tới về sau em không nên cùng anh có bất kỳ liên quan."

Cô cắn môi, đôi môi trắng bệch, cô không cách nào phủ nhận, hình như cô thật nghĩ như vậy.

Cô không phản bác, để cho nụ cười anh tối dần, "Tô Tử Duyệt, thật ra thì anh hiểu rõ tại sao em muốn cùng anh qua lại, em thì mới cùng Giang Dục tách ra không bao lâu, ngoài mặt em không đau lòng, không khó chịu, trên thực tế như thế nào, so với ai khác em đều biết. Nhưng phải thế nào mới có thể xứng với cái mà em gọi là không khó chịu đâu, một mặt làm bộ không quan tâm, một mặt lại gắt gao coi chừng bản thân, điều này hiển nhiên không phù hợp em không đau lòng không khó chịu. Vì vậy khi đó anh xuất hiện, trở thành đối tượng tốt nhất để em thoát khỏi đoạn tình cảm kia, em có thể nói cho bản thân em biết, em có thể sống rất tốt, rồi ai đi cũng sống rất tốt. . . . . Em chính là muốn dùng cái này chứng minh, em không có Giang Dục, có thể sống được như cũ tốt so với ai khác."

"Đủ rồi."

"Còn chưa có đủ. Tô Tử Duyệt, sau khi chúng ta chia tay, em có nghĩ chứng minh em không có anh cũng có thể sống rất tốt hay không? Không biết, sẽ không như vậy, rất đơn giản, em đề ý anh ta, trong lòng em có anh ta, mới có thể vẫn ám chỉ chính em." Anh thờ dài, "Tiệc rượu lần đó, cái gì em cũng không giải thích, cái gì cũng không nói, anh cũng cảm thấy không có gì, nhưng em biết ánh mắt của em nhìn anh ta sao? Cái loại đau lòng đó, có lẽ chính em đều không thể che giấu. Em lợi dụng anh trốn tránh đoạn cảm tình kia, thật ra thì anh thật sự không quá đề ý. . . . . Nhưng em không thể như vậy, một mặt lợi dụng anh quên anh ta, một mặt lại muốn nhanh thoát khỏi anh. . . . ."

Cô không biết, thật không biết, thì ra cô ở trong mắt Trần Mậu Thanh, là như thế này.

"Em. . . . ." Cô cái gì cũng không nói được, cũng không biết mình có thể nói cái gì, cái gì cũng muốn lấy cớ.

Anh ưu nhã uống một hớp trên bàn trà, "Chẳng lẽ em không phải nói chia tay?"

Cô nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng anh lại không chịu buông tha cô, "Có lẽ, em còn tìm ra lý do chia tay khác, dùng cái này kiên định rồi bỏ anh. Là muốn nói anh thích Hạ Ngữ Tiểu, em không cách nào nhận được, vẫn là suy nghĩ muốn nói anh tùy tiện khiến phụ nữ vào nhà, em cảm thấy thái độ anh không tốt. . . . ."

Cô lắc đầu một cái, lời của anh, quả thật để cho cô nghĩ muốn chui vào động đất rồi, cô chưa bao giờ biết, mình có một ngày sẽ bị người khác nói thành như vậy.

"Lần đầu tiên anh nhìn đến em, nói với em, em giống bạn gái của anh."

Tay của anh khẽ gõ xuống cái bàn, "Ừ, phải. . . . . Khi đó anh chỉ thuận miệng nói như vậy, thì ra đây mới là lý do em tìm ra. Chỉ là em và Hạ Ngữ Tiểu không thể nào giống nhau, dù trước kia anh cho là có chút giống, có chấp, không nhận thua, nhưng cô ấy vĩnh viễn đều là oanh liệt, dù thua, cũng hoàn toàn thua cùng ánh sáng. Mà em, đại khái vĩnh viễn sẽ không để cho người ta biết em thất bại, cũng vĩnh viễn sẽ không làm cho người ta gặp lại tư thái em thua. . . . ."

Cô nghe tiếng nước chảy róc rách, tâm tình làm thế nào cũng đều không xuống, "Em không nghĩ tới chúng ta thế nhưng lại như vậy. . . . ."

Bọn họ có chung yêu thích, thích rất nhiều đồ chơi nhỏ thú vị, biết phim hoạt hình trước đây thật lâu, còn có thể đem phim hoạt hình tham thảo ra cuộc sống con người. Cô đối với ăn không có nghiên cứu gì, chỉ có thêm một cái nhìn không thiết thực, mà anh cũng có thể rất phù hợp. Bọn họ còn cùng đi

sân trường, cùng nhau nhìn nơi trời qua quá khứ của bọn họ, thảo luận mỗi một cảnh vật. . . . .

Khi đó anh tựa hồ đang hỏi cô, có phải hoài niệm mối tình đầu hay không.

Cô hỏi anh thế nào biết.

Anh nói anh cũng đang nghĩ mối tình đầu của anh.

Thì ra khi đó bọn họ đều vui đùa, phong thức, lời nói chân thật nhất, thật sự cô nhớ tới Phương Văn Thành, mà anh cũng đang nghĩ Hạ Ngữ Tiểu.

Chuyện cho tới bây giờ, cô biết mình đã không còn gì để nói được rồi, đúng như anh nói cô trực tiếp định tội phản hình cho anh, anh cũng sớm cho cô định tội phản hình.

Vì vậy không cần thiết giải thích nữa.

Có lẽ vậy, cô thật có ý nghĩ như vậy, nếu như tình cảm nhất định sẽ phải chịu tổn thương, vậy không bằng tìm một người đàn ông mình không yêu, như thế mà có thể bình an vô sự, sẽ không ăn dấm, cũng sẽ không giờ giờ phút phút nhớ anh, càng sẽ không tính toán chi li. Chỉ là đồng thời cô nghĩ như vậy, lại cũng chân chính suy xét qua, người đàn ông kia có nguyện ý bị đối xử như thế hay không đây?

Cô cảm thấy bọn họ có thể ở chung rất vui vẻ, vì vậy đi tới cuối cùng, cũng ở trong dự liệu, chỉ là cô càng lo lắng rồi.

Có lẽ anh nói rất đúng, cô chân chính quan tâm là anh có quan hệ cùng nhà họ Hạ hay không, mà vậy càng giống như một cái cơ chuẩn bị rời đi. Cô nói không rõ cảm giác của mình là gì, tìm có chút khó khăn, muốn phản bác, lại phát hiện mình không có tư cách phản bác.

Vì vậy trăm mặt, vẫn trăm mặt.

"Anh đưa em trở về."

Trần Mậu Thanh còn mở miệng trước, vẻ mặt của anh khẽ khổ sở, nhưng lại mang theo ý cười, "Mấy năm trước anh không thắng Giang Dục, hôm nay cũng không có thắng."

"Em . . . . ."

"Tô Tử Duyệt, anh nghĩ anh diễn xuất phù hợp với em."

Đúng vậy, rất phù hợp, quá phù hợp, lại làm cho người ta không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Những ngày này Tô Tử Duyệt đều ở nhà, cô không phí thời gian đi suy tư tương lai của mình phải làm thế nào, cô nên làm cái gì thì làm cái đó, về tranh minh họa cho tòa soạn xong, xem tác phẩm điện ảnh và truyền hình tìm linh cảm về tranh, cuộc sống nhìn qua không có bất kỳ khác biệt. Trước đây, cô lại cùng Hạ Ngữ Đình gặp mặt một lần, địa điểm là phòng cà phê ở sân bay, Hạ Ngữ Đình sẽ phải xuất ngoại, về phần làm cái gì, cô không hỏi, Hạ Ngữ Đình cũng không có chủ động mở miệng.

Hai người bọn họ lần đầu tiên bình tĩnh như vậy, ánh mắt nhìn đối phương cũng ít giằng co như ngày xưa, Hạ Ngữ Đình khuấy đều ly cà phê trên bàn. Hạ Ngữ Đình nhìn Tô Tử Duyệt nhàn nhạt như cũ, hình như không có bất kỳ chuyện gì để cho cô gái này có nửa điểm luống cuống, cho dù tức giận, cũng không chế được vừa đúng, "Thật ra thì tôi không có nghĩ qua, giữa chúng ta có thể như vậy."

Tô Tử Duyệt nhún nhún vai, "Cho tới bây giờ tôi cũng không có suy nghĩ, chúng ta nên có hình dạng gì."

Chị em tình thâm? Vô số phim điện ảnh và truyền hình cũng diễn như vậy, biết thân là chị em, tất cả tình mới hận cũ đều xóa bỏ, từ đó trình diễn lợi thế chị em tình thâm. Trong cuộc sống hiện thực chung quy lại có nhiều chuyện tương phản với hòa thuận mỹ mãn, cho dù huynh đệ tỷ muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng sẽ bởi vì cha mẹ không công bằng mà đưa đến tình cảm quyết liệt, huống chi chỉ giống chị em cùng cha khác mẹ như họ vậy, thật ra thì cũng không coi là kết chị em.

Hạ Ngữ Đình cười nhạo một tiếng, cô vẫn như vậy, thanh đạm, một câu nói cũng làm cho người khác cực kỳ buồn. Hạ Ngữ Đình rốt cuộc có chút hiểu, vì sao mỗi một lần nhìn qua mình cũng thắng, nhưng trên thực tế vẫn luôn thua, Tô Tử Duyệt chưa bao giờ đem mình làm đối thủ. Châm chọc cỡ nào, đã hao hết tất cả tâm cơ, đi đánh bại đối phương, lại phát hiện người khác hoàn toàn không đặt mình ở trong mắt, đây mà làm cho người ta không cam lòng.

"Cô nên rất hận tôi?" Hạ Ngữ Đình suy tư mấy giây, mở miệng lần nữa.

"Không thể nói hận, chỉ là không thích." Nói không hận, cũng quá giả.

Hạ Ngữ Đình cười, "Đã đến lúc này, cô còn giữ vững tư thái cũng không có ý này, nói hận tôi cũng sẽ không để cho cô giảm giá. Thời điểm Phương Văn Thành đi tình biệt ly, cô không hận tôi sao? Tôi cho cô biết về sự việc Giang Dục và chị tôi là của nhau, làm hại cô và Giang Dục chia tay, khi đó cô không hận tôi? Tôi cho cô biết Trần Mậu thanh thâm mến chị tôi nhiều năm, làm cho cô và Trần Mậu Thanh trực tiếp tách ra, cô không hận tôi?"

Tô Tử Duyệt nhìn bốn phía một chút, phòng cả phê nhiều người, nhưng rất an tĩnh, cho dù nói chuyện đều rất nhỏ giọng, sẽ không làm phiền đến người khác. Hồi lâu cô mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía hạ Ngữ Đình, "Chuyện cô và Phương Văn Thành là của nhau, để cho tôi biết, tình cảm đương nhiên cũng không phải cho rằng cả đời thì cả đời, bản thân tùy hứng, người khác nguyên ý che chở tùy hứng của bản thân. Dĩ nhiên, vẫn có chỗ mặt trái, chẳng phải dễ dàng tin tưởng tình cảm, luôn duy trì hoài nghi. Nhưng người nào còn nói được đây coi là tốt hay xấu? Về phần việc tôi và Giang Dục của nhau, chuyện cô nói xác thực chiếm bộ phận nguyên nhân, thế nhưng đều là sự thật, tôi còn phải cảm kích cô, nếu như không phải cô, tôi thật đúng là không biết một ít việc xảy ra. Mà tôi và anh ấy chia tay, xét đến cùng là nguyên nhân của bản thân tôi, không liên quan gì đến cô. Về phần Trần Mậu Thanh sao? Cho dù không có cô, tôi và anh ấy cũng đi không tới cùng nhau."

Hạ Ngữ Đình lắc đầu một cái, "Nói như vậy, tôi thật sự không thể ảnh hưởng cô cái gì."

"Cũng không phải, cô chiếm nhân vật quan trọng, không phải sao?"

Hạ Ngữ Đình từ chối cho ý kiến, "Lần này tôi muốn rời khỏi thật lâu."

"Thật sao?"

"Cô không phải nói tôi luôn luôn chú ý cuộc sống của cô, tôi rất bị ai sao? Tôi đương nhiên phải muốn cho mình sống tốt." Cô cười thờ dãi một hồi, "Tất cả thời giờ tôi đều chú ý cô, cô đi học piano, vậy tôi cũng đi học, cô học khiêu vũ, tôi lại đi học. Biết thành tích của cô, tôi cố gắng học tập, ít nhất điểm thi phải vượt qua cô. Sau đó tôi phát hiện, bất kể tôi trở nên ưu tú bao nhiêu, cuộc sống của cô đều chưa từng vì vậy mà thay đổi chút nào. Vì vậy khi cô nắm giữ một bạn trai ưu tú, ý nghĩ đầu tiên của tôi không phải tìm một bạn trai ưu tú giống nhau hoặc ưu tú hơn, mà đoạt lấy được bạn trai cô. Tôi thành công rồi, cũng có thể nói thất bại, tôi muốn anh ta khẳng khái một mực yêu tôi, nhưng chuyện tôi mong đợi không có xảy ra, dù tôi cùng với anh ta xuất ngoại, dù tôi vì anh ta làm rất nhiều chuyện. Có lẽ cô không biết, công việc Phương Văn Thành cũng không quá thuận lợi, tôi muốn giúp anh ta, nhưng anh ta vẫn từ chối, anh ta hoàn toàn không muốn có quan hệ với tôi. Có lẽ ở trong mắt của anh ta, tôi còn phá hư tình cảm các cô. . . . . . Tôi đối với Giang Dục, vẫn có một tình cảm không rõ, từ lúc rất sớm, tôi nhìn đến anh ấy chị tôi ân ái như thế nào, khi đó tôi cảm thấy, bọn họ chân chính là kim đồng ngọc nữ, nên như vậy, Giang Dục nên là anh rể của tôi. Sau chị lại xảy ra chuyện, chính tại tang lễ tôi lần nữa thấy được anh ấy, anh ấy rất ưu tú, tôi cũng cho là người xứng nhất với chị tôi. Tôi không muốn nhìn thấy anh ấy cùng với cô ở cùng nhau, tuyệt không nghĩ, vì vậy tôi nghĩ để cho cô biết chuyện anh ấy đã làm, muốn cho các cô chia tay. . . . . Về phần Trần Mậu Thanh, thật ra thì tôi không muốn làm cái gì, tôi hoàn toàn không ngờ các người sẽ ở cùng nhau, tôi cũng cho là cô sẽ không tiếp nhận hắn, nhưng cô đón nhận, vì vậy tôi thuận tiện nói cho cô biết chuyện hắn vẫn thâm mến chị tôi. Tôi làm nhiều chuyện như vậy, đến cuối cùng ngay cả chính tôi đều không hiểu rõ, tôi làm những chuyện này vì cái gì."

Trầm mặc, vẫn trầm mặc.

Đúng vậy, hận một người, sau khi hận thành thói quen, thì sẽ hận làm gì đều quên, kể cả mục đích mình làm những chuyện này cũng quên mất, mà mình lại muốn được cái gì chứ?

"Mẹ của cô có khỏe không?" Tô Tử Duyệt đột nhiên mở miệng, Hạ Ngữ Đình cũng kinh ngạc.

"Thân thể vẫn không tốt lắm, những năm này cũng không có tốt hơn." Hạ Ngữ Đình cười khổ.

"Cô có thể nói cho mẹ cô biết, người đàn ông kia cho tới bây giờ cũng không có phản bội bà." Chuyện cô dấu diếm lâu như vậy, vào lúc này lại không chút do dự nói ra.

Đầu tiên Hạ Ngữ Đình không hiểu, sau đó chính là kinh ngạc, cuối cùng đã hiểu ra cái gì, "Các người lại dám gạt chúng tôi lâu như vậy."

"Cho nên rất công bằng, không phải sao? Cùng lúc các người để cho chúng tôi không thích, chúng tôi cũng làm cho các người không thích..." Trên mặt Tô Tử Duyệt không có nửa phần áy náy, nói cha của cô không có phản bội một người phụ nữ khác, cái này đã coi như cực hận, sẽ không nói cho Hạ Ngữ Đình nhiều hơn, về phần Hạ Ngữ Đình làm như thế nào, đó chính là việc của cô ta.

Hạ Ngữ Đình bắt đầu dĩ cười, nhưng cũng hiểu, chỉ bằng một câu nói đơn giản của Tô Tử Duyệt, mẹ của cô có thể thỏa mãn, nhiều năm như vậy, chuyện để cho mẹ của cô canh cánh trong lòng, nhưng cũng chỉ là người đàn ông kia phản bội.

Đã đến lúc, Hạ Ngữ Đình nên đi chuẩn bị công việc lên máy bay, Tô Tử Duyệt không cùng đi, quan hệ này giữa các cô, còn không được tới đi đưa tiễn.

*****

Tô Tử Duyệt cùng ông nội nói chuyện, cô hỏi ông nội, nếu như chuyện năm đó phát sinh một lần nữa, ông còn có phản đối Tô Mặc Xuyên và Hạ Thiên Vân hay không. Ông nội ngồi trên ghế màu đen ở thư phòng, trầm mặc hồi lâu, ở thời điểm cô cho là ông nội cũng sẽ không trả lời, ông nội lại nói cho cô biết. Nếu như mà hiểu rõ năm đó tạo thành hậu quả như vậy, ông nhất định không phản đối, sẽ không làm hại con trai duy nhất tự sát, đây là chuyện nhiều năm ông canh cánh trong lòng.

Đây là lần đầu tiên Tô Tử Duyệt phát hiện, hốc mắt ông nội đỏ lên, rơi ra một giọt nước mắt trong suốt.

Nhưng người già này không có cách nào, chuyện đã xảy ra, rồi cuộc ông chỉ có thể kiên trì, như vậy mới không còn bị kích tới suy sụp, nếu không chưa gượng dậy nổi đã đi xuống.

“Ông nội đã nghĩ thông suốt rất nhiều việc, trừ mình và người thân ra, trên cái thế giới này cũng chưa có chuyện quan trọng khác.” Ông Tô nhắm mắt lại, “Ông nội, đã làm rất nhiều việc, nhưng hối hận không dùng được, ông nội chỉ có thể kiên định đi lên.”

“Con hiểu rõ, con thật sự biết.”

Tư thái kiên định như vậy, cũng cần bao lớn dũng khí và nghị lực, hơn nữa duy trì lâu dài, giống như sức mạnh vô địch.

“Sự việc của con và Giang Dục, nếu như chỉ sợ ông nội sẽ canh cánh trong lòng...” Ông Tô thử thăm dò.

Cô lắc đầu một cái, “Sự kiện kia thật không liên quan với ông nội, thật...”

Ông Tô thở ra một hơi, “Ông nội già rồi, không so được với những người tuổi trẻ này rồi, chuyện nó làm vì Tô thị, ông nội cũng vô lực hoàn lại...”

“Ông nội đây là trả không nổi, tính toán bán cháu gái?” Cô làm bộ bất mãn tức giận.

“Không có, chỉ là lương tâm ông nội lo lắng thôi.”

“Ông nội đừng lo lắng cho con, con biết nên làm cái gì.”

Một ngày này, bọn họ cùng nhau hàn huyên rất nhiều, ông nội cũng vụng trộm khuyên cô rất nhiều. Ông nội nói, công ty Tô thị đi tới hiện tại, vấn đề rất nhiều, tuổi ông nội càng lớn, càng không muốn đi nếm thử nhiều nguy hiểm, đưa đến công ty ngày càng già, sức sống không đủ, cứ tiếp tục như thế, bị loại bỏ là tất nhiên, Coi như không có Giang Dục nhà họ Hạ, có lẽ một mình ông nội cũng kiên trì không được bao lâu, cũng sẽ bị người khác làm bữa tiệc lớn... Vài lời ông nội nói này, tất cả đều đang vì nói tốt cho Giang Dục, cô đều rõ ràng.

Chỉ là nghe ý của ông nội, hình như Giang Dục vì công ty Tô thị làm rất nhiều việc, không chỉ có đưa vào số lượng lớn tài chính, còn đề nghị các biện pháp làm thế nào với ông nội, những biện pháp này hiệu quả tốt vô cùng, khiến ông nội hết sức bội phục đối với Giang Dục, liên tiếp tán thưởng. Ông Tô chưa từng biết, Giang Dục làm hết thảy, tất cả đều bởi vì cháu gái bảo bối của mình, mặc dù ông Tô không muốn vì thế làm ra quyết định, nhưng thấy Giang Dục làm tất cả, vẫn còn có chút cảm than, lúc này mới ở trước mặt Tô Từ Duyệt nhắc tới.

***

Tô Từ Duyệt đã ở nơi Diệp Tiêu Tiêu đợi hai ngày, hai ngày nay cô biểu hiện quá tốt, làm Diệp Tiêu Tiêu kinh hãi. Cô không chỉ chủ động rửa chén, còn ở phía trước Diệp Tiêu Tiêu xào rau, giúp đỡ xác thức ăn.

Diệp Tiêu Tiêu bị dọa đến quá mức, thảng thốt, “Thành thật mà nói đi, cậu có phải bị kích thích rồi hay không hả?”

Cô hết sức bất đắc dĩ, “Cho nên làm người vẫn phản giống như tớ vậy, hết ăn lại nằm, sau đó chịu khó một lần, có thể làm người cảm động.”

Nói xong hung hăng khinh bỉ nhìn Diệp Tiêu Tiêu một lần.

Diệp Tiêu Tiêu bày tỏ mình chính là người phạm, “Đây thật là vấn đề liều mạng, nếu cậu sống tại loại gia đình nghèo khổ, để cho cậu hết ăn lại nằm cũng không được à? Cho nên hải lòng thì quý trọng đi!”

Tô Từ Duyệt suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có đạo lý.

Buổi tối, hai người nằm ở trên giường thì khi cô đem tất cả mọi chuyện của mình xảy ra trong đoạn thời gian này tố cáo cho Diệp Tiêu Tiêu thì Diệp Tiêu Tiêu nghe được một trận lửa giận, “Tớ cho cậu biết, cậu chính là mò mẫm giày vò, ban đầu cậu hoài nghi khi đứa bé có chuyện, cậu nên nói cho Giang Dục, mà không phải che giấu, cậu che giấu ai biết cậu nghĩ như thế nào? Nói đi nói lại, sao cậu giấu diếm, Giang Dục không chỉ không trách cậu, ngược lại còn áy náy, tớ cá trời, người đàn ông tốt, người đàn ông tốt...”

Bản thân Tô Từ Duyệt âm thầm tỉnh lại, mình thật sự mò mẫm giày vò sao?

Hình như là vậy, cô không phải đặc biệt thích đem chuyện đơn giản làm cho phức tạp, sau đó chuyện đặc biệt phức tạp, lại làm cho đặc biệt đơn giản.

Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy, Tô Từ Duyệt xác thực nên tỉnh lại, hơn nữa còn phải hoàn toàn tỉnh lại, vì vậy Diệp Tiêu Tiêu cảm giác mình cần có phần cần thiết cho cô khóa chính trị tốt nhất, “Tư tưởng của cậu chính là sai lầm, tớ hỏi cậu, cái gì gọi là tình cảm thuần túy? Trên cái thế giới này thật sự có tồn tại tình cảm thuần túy? Không phải cậu ăn com ngủ sao? Còn nữa, hai người ở chung một chỗ, nhất định sẽ liên quan đến hai bên bạn bè, còn có hai bên cha mẹ, làm sao có thể thuần túy được, chỉ có thể nói trái với thuần lý, nhưng nếu hai người chân chính quyết định ở chung một chỗ, chính là một loại quá trình thâm vào lẫn nhau... Nếu nói thuần túy, vốn chính là một loại giả tưởng, đặt ở trong cuộc sống, không có âm mưu quỷ kế và ý đồ gì, cũng không sai biệt lắm. Giang Dục không có tổn thương cậu cái gì chứ? Hơn nữa chuyện anh ấy làm đều trước khi biết cậu, tớ thật đúng là không cảm thấy anh ấy nên vì thế mà gánh nặng những thứ gì...”

Tô Từ Duyệt cảm thấy Diệp Tiêu Tiêu nói xong rất có đạo lý, chỉ là những đạo lý này đều đứng ở những người đứng nhìn mà nói, bị vây ở bên trong giữa hai cá nhân, cho dù thảo luận một đề tài, cũng sẽ bởi vì giọng điệu không đúng mà sinh lòng bất mãn, hưởng chi thứ khác. Thứ tình cảm này, có lúc

cứng rắn như sắt, có lúc mỏng như giấy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Ngày đó Diệp Tiêu Tiêu nói rất nhiều với Tô Tử Duyệt, cô có thể nhớ Diệp Tiêu Tiêu nói rõ ràng nhất chính là: Đúng vậy, không cần bỏ ra thật lòng cũng sẽ không bị thương tổn, thế coi như cuộc sống sao? Cuộc sống nên có khổ có đau, nếu như một mặt muốn tránh khỏi tất cả khổ sở, bỏ lỡ tuyệt đối sẽ sẽ đến được nhiều; cuộc sống không phải tiểu thuyết cung đấu, không động lòng với người đàn ông kia cũng không sợ mình mất đi, tình cảm vốn là nên thông cảm và hiểu lẫn nhau, một mặt chỉ muốn chờ người khác bỏ ra, vậy đời này cũng không chiếm được hạnh phúc mong muốn.

Tô Tử Duyệt vẫn đem lời này nghĩ thật lâu, bởi vì cô cảm giác mình động lòng đối với Giang Dục, ban đầu lựa chọn chia tay, ở góc độ Giang Dục mà nói, có phải nếu như anh yêu cô trước, nên vứt bỏ cô hay không?

Cô cảm thấy loại ý tưởng này quấy nhiễu, có lúc lại cảm thấy lúc trước mình làm những chuyện như vậy quả thật tựa như một đứa bé mò mẫm giày vò, nhưng cô không thích nhớ lại, vì vậy cũng quên mất toàn bộ những chuyện này.

Cô tìm một thời gian, cùng với ông nội đi bệnh viện kiểm tra thân thể, kể từ trước vài ngày ông nội té xỉu, cô liền cường chế yêu cầu ông nội qua một khoảng thời gian thì đi bệnh viện kiểm tra thân thể, ông Tô không thích ép buộc như vậy, chỉ là cô cường chế yêu cầu, cũng không có biện pháp từ chối, chỉ cần đi theo cô. Về phần chuyện của công ty, cô xin nhờ Hướng Huy tốn nhiều tâm tư.

Lúc từ bệnh viện trở về, cô nhìn thấy Giang Dục đậu xe bên ngoài biệt thự nhà họ Tô, ông Tô hình như cũng nhìn thấy, liếc mắt nhìn cô, để cho cô xuống xe. Thời điểm cô vẫn chưa nghĩ ra phải làm gì, liền bị ông nội đuổi xuống xe, vì vậy không thể không thừa nhận, trong khoảng thời gian này ông nội rõ ràng thay đổi cái nhìn đối với Giang Dục.

Đồng thời cô xuống xe, Giang Dục cũng xuống xe.

Ngày hôm qua Giang Dục lại trở về một lần nhà, em gái anh lôi kéo anh không dứt, cứng rắn muốn anh trả lời cùng Tô Tử Duyệt thế nào, hơn nữa uy hiếp anh, phải nói ra chuyện tình cảm với Tô Tử Duyệt, nếu không thì cáo tố việc này cho cha mẹ. Giang Dục không có cách nào ngăn cô em gái này, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện nói cho có lệ.

Dương Tử Hân đang nghe anh trần thuật, thẳng máng anh đàn, "Chị ấy nói chia tay, anh đã nói ‘tốt’? Anh, về phần tình cảm anh thấp như vậy sao? Phụ nữ cũng thích nói ngược, chị ấy nói chia tay chân chính nghĩ đến là giữ anh lại, anh dám nói tốt. . . . . Được rồi, đó là lần đầu tiên chia tay các người chia tay, coi như bỏ qua. . . . ."

Sa khi Giang Dục nói cho có lệ xong, Dương Tử Hân lại buồn bực, "Quần quít chặt lấy, chiều này hữu hiệu nhất để đối đãi phụ nữ. . . . . Anh thật không biết lợi dụng ưu thế của mình."

"Ưu thế gì?"

"Cường hôn, cường bức. . . . . Ừ, sử dụng giới hạn trai đẹp."

"Em đi theo Lăng Diệc Cảnh học những thứ gì! !"

. . . . .

Nhưng Giang Dục cảm thấy có lẽ em gái mình có một chút đúng, có lẽ anh thật chưa từng suy nghĩ phụ nữ đến tốt cùng muốn cái gì, quá khứ anh không biết Hạ Ngữ Tiểu nghĩ muốn cái gì, không biết cô phiền não từ nơi nào, chỉ biết cô cố tình gây sự, chỉ biết cô bá đạo, chỉ biết cô để cho mình cảm thấy phiền. . . . . Sau anh cũng không biết Tô Tử Duyệt muốn cái gì, chỉ biết cô nói tách ra, như vậy anh liền tôn trọng quyết định của cô, sau đó bọn họ lại thật sự tách ra.

Tô Tử Duyệt đi tới trước mặt của Giang Dục, "Anh. . . . . Tại sao lại ở chỗ này?"

"Đang đợi em"

Cô nhìn anh thật lâu, mới kéo nở một cười, "Hôm nay không bận rộn sao?"

"Ừ. . . . . Có chút bận, cho nên có thể thấy anh trong lúc cấp bách nhìn chút thời gian tới nơi này, nhận lời anh ăn một bữa cơm sao?"

Cô kinh ngạc mà nhìn anh, dưới tình huống bình thường, anh chỉ sẽ đáp —— ừ, không vội vàng.

Cô cảm thấy có điểm khác kỳ quái, lại nói không ra lời từ chối, vẫn gật đầu một cái.

*****

Sau hôm ấy, bọn họ chưa từng gặp mặt, như bây giờ, có loại không nói ra được lúng túng, điều này làm cho lời của cô rõ ràng thiếu đi.

Giang Dục đưa cô đi một tiệm mì, thời điểm bọn họ đi, vị sư phụ kéo mì đang biểu diễn kéo mì, có thể kéo đến vừa nhỏ vừa dài, cuối cùng mảnh giống như sợi tóc. Cô thật tò mò với lần này, trên thực tế cô ở thời đại học, thường xuyên ngồi ở phòng ăn nhìn chăm chăm vị sư phụ kéo mì, nhìn ông đem bột mì biến thành mì vắt thế nào, hôm nay thấy tuyệt kỳ như vậy, trong nháy mắt cảm thấy sư phụ kéo mì của căn tin trường học chủ yếu mạnh bạo.

"Em từng nói em rất thích ăn mì." Cô gặt đầu một cái, hình như nói qua lời như thế, lúc ăn cơm cô không thích ăn cơm chỉ thích ăn món ăn, đối với các loại mì phở cảm thấy rất hứng thú.

"Đẹp mắt là đẹp mắt, cũng không biết mùi vị như thế nào."

"Nơi này đánh giá rất tốt, sắc hương vị đồng thời câu toàn, còn có thể thấy tuyệt kỳ."

"Như thế."

Bọn họ cùng nhau đi vào ngôi xuống, kêu hai tô mì, mì rất nhanh sẽ lên bàn. Tô Từ Duyệt cầm đũa lên, nhìn mặt bốc hơi nóng, vẫn có muốn ăn, hình như bình thường cô ăn cơm quá lâu... Nhớ năm đó, từng có một tháng cô không ăn cơm chỉ khoan tay ăn mì chờ kinh nghiệm mì phở, bị cả đám trong phòng ngủ xưng là thiên nhân.

Thời điểm cô ăn mì, lỗ mũi rịn mồ hôi, vừa dùng khăn giấy lau, vừa vui đầu gian khổ ăn.

Cô ăn cái gì thì không quá chú ý hình tượng, dĩ nhiên, cô ăn cũng tuyệt không nhếch nhác. Giang Dục nhìn cô một lát, mới rút cuộc khởi động. Anh thích nhìn bộ dạng cô ăn đồ, giống như cô ăn chính là mỹ vị nhân gian, khiến người ta nhìn cũng muốn ăn.

Ăn qua mặt, Tô Từ Duyệt liền nhớ nơi này, lần sau cô phải mời Diệp Tiêu Tiêu tới nơi này ăn mì, tùy tiện nhìn một chút sư phụ kéo mì cao siêu tài nghệ này.

"Chúng ta đi trường học dạo đi!"

"Hả?"

"Lần trước... Anh nói anh đồng ý em, đi với em nhìn trường học của chúng ta một chút, đã đồng ý như vậy, thì yêu cầu như vậy, không phải sao?"

"Ừ..." Hình như cũng không tìm được lý do có thể từ chối.

Trường học vẫn là cái trường học kia, cô chưa nói cho anh biết, trước đó không lâu, cô và một người đàn ông khác cùng nhau đi tới trường học này, khi đó tâm tình của cô không tệ, hiện tại tâm tình của cô phức tạp.

Bên trái cửa chính trường học là một trạm xe buýt, Tô Từ Duyệt chỉ vào trạm xe buýt đó, "Có một lần em và Diệp Tiêu Tiêu cùng nhau đứng ở nơi đó chờ xe, chờ thật lâu, xe cũng không có, sau đó xe rốt cuộc đã tới, em không phải nháo mà là muốn đi toilet, bị Diệp Tiêu Tiêu mắng gần chết... Hơn nữa vẫn dùng sự kiện kia khi dễ em."

Chuyện cô nghĩ tới, nhin không được bật cười. Mà đi vào cửa chính, ở phía sau mấy chữ không lồ "Đại Học Nam Giang", là một bồn hoa nhỏ, bồn hoa không có gì đặc sắc, chỉ là rõ ràng cao hơn lá cây rất nhiều, nhiều đóa nở rộ dưới ánh mặt trời sáng lạng, sức sống dồi dào.

Cô không biết trồng hoa gì, nhưng lại để cho cô hết sức yêu thích.

Đi vào sân trường, nếu như quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện trường học của bọn họ xanh hóa làm tốt vô cùng, một đường đi đều là hoa thảo, hơn những chủng loại khác nhau, đi qua một cái đường hầm, có thể nhìn thấy các loại thực vật màu xanh bò lên hai bên thạch bích, có đang nở hoa, một mảng lớn hoa làm cho người ta không dứt ánh mắt. Sân trường khắp nơi đều đẹp, cũng là sau khi tốt nghiệp, cải tiến trường này, mới cảm nhận được loại đẹp này, thế nào lúc trước cảm thấy những thứ cảnh vật không có cái gì đặc biệt?

Tiếp tục đi về phía trước, không đi bao lâu, chính là "Đình tình nhân" rồi, dọc theo con đường này, hình như bọn họ cũng không nói lời gì, cô vẫn không nhin được, nhìn anh, "Trước kia anh, cũng cùng bạn gái của anh tới nơi này ước hẹn sao?"

"Đình tình nhân" đã bị một đôi tình nhân nhỏ chiếm đóng, bọn họ cũng không đi tới, bằng không quấy rầy người khác ân ái, là một việc rất không đạo đức.

Cô không hề có điểm báo trước nhắc tới Hạ Ngữ Tiểu, để cho anh hơi sững sờ, ngay sau đó mở miệng, "Khi đó không có gì đặc biệt..." Nếu nói, thời điểm ở trường học, quả thật thời điểm Hạ Ngữ Tiểu theo nhiều hơn, hơn phân nửa cũng lấy anh làm trọng, thậm chí cho tới sau này, cũng có chút trở thành thói quen...

"Vậy thời điểm các người đi chung với nhau làm những gì?"

"Cũng giống như tình nhân bình thường."

Anh hồi đáp thân nhiên, làm cho cô tìm không ra bất kỳ không ổn, chỉ là lại cảm thấy quái dị, vì vậy hướng về anh cười, “Làm sao anh cũng không hỏi một chút, khi đó bạn trai em làm những gì với em?”

“VẬY xin hỏi Tô tiểu thư, lúc em học đại học, cùng bạn tải làm những chuyện lý thú gì với anh?”

Hình như cô đủ hải lòng, “Việc làm nhưng hơn nhiều, cùng ta còn đi nhìn đèn Khổng Minh, thứ nhất dễ thất bại, thứ hai mới bay lên không trung, nhưng em đặc biệt thỏa mãn. Còn nữa, anh ấy đi đá banh tranh tài thì em đi làm đội cổ động viên, trận đấu kia rất chính thức, em mặc các loại váy đặc biệt ngắn... Tranh tài xong, câu đầu tiên anh ấy nói với em chờ anh ấy tranh tài xong sẽ để giáo huấn em, thế nhưng mặc váy ngắn như vậy... Còn có rất nhiều, em có chút quên mất,” Cô liếc mọng đi nhớ lại, mới hồi tưởng và sự kiện.

Lúc này cô mới phát hiện, ngay cả quá khứ cũng làm cho trí nhớ người ta không vui, nhưng có rất nhiều chuyện tốt đẹp, chỉ là hình như bởi vì kết quả không tốt đẹp, vì vậy tiềm thức khiến những thứ tốt đẹp kia cũng âm thầm phai mờ.

Cô xem qua một quyển sách, bên trong nói, phụ nữ ghê tởm nhất một điểm là, cô ta dùng bạn làm một chút chuyện nhỏ mà hoàn toàn hủy bỏ bạn. Ngay lúc đó phản ứng đầu tiên của cô là người viết những lời này đại khái là một người đàn ông, bây giờ suy nghĩ một chút, lại cảm thấy sao mấy phần đạo lý.

Có thể thân nhiên đối mặt qua lại những thứ kia, cũng hiện tượng tốt.

“VẬY các người mạnh hơn so với cái thế hệ của anh, đối với các người thú vị...”

Lúc này Tô Tử Duyệt mới nhớ tới so với anh mình nhiều chuyện tốt hơn, “Anh có phải là người học Anh ngữ cấp bốn còn thang điểm là một trăm hay không?”

“...” Giang Dục sờ mũi một cái, bày tỏ hết sức bất đắc dĩ.

Tô Tử Duyệt không có dây dưa đề tài này, mà xoa bóp mặt của mình, “Khi đó em so với hiện tại mập rất nhiều, thật ra thì cũng không mập thế nào, nhưng so hiện tại thì mập, chính là trên mặt có rất nhiều thịt... Diệp Tiêu Tiêu còn thích bóp mặt của em. Thật ra thì em rất muốn giảm cân, thế nhưng thời điểm bạn trai em nói em như vậy là tốt nhất. Đúng vậy, em ngu, sau đó tin. Em cảm thấy bản thân em rất lười, hơn nữa ăn ngon, hỏi anh ấy em không phải thay đổi, anh ấy nói rất tốt, em tiếp tục giữ vững như vậy, anh ấy chỉ thích em như vậy... Nhưng cuối cùng anh ấy vẫn ghét bỏ em, rõ ràng ngay lúc đó nói em chính là tốt nhất.”

Cô nói xong lời cuối cùng, âm thanh thấp xuống, cười cũng có điểm chán nản.

Giang Dục đi lên trước, ôm cô ở trong ngực của mình, “Anh không ngại.”

“Không phải thương cảm em, em chỉ là đột nhiên nghĩ tới mà thôi... Còn nữa, anh cũng không thể ôm em như vậy... giữa chúng ta...”

“Tô Tử Duyệt, em không nhìn ra được sao?”

“Cái gì?”

“Anh muốn theo đuổi em, lại đuổi theo em lần nữa, chúng ta làm lại, bắt đầu lại từ đầu... Hi vọng đừng ghét bỏ anh so với em nhiều như vậy, mặc dù em có chút thua thiệt, nhưng kinh nghiệm của anh nhiều lắm, vậy cũng có trợ giúp đối với em.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Tô Tử Duyệt không nghĩ tới, thế nhưng Giang Dục lại không chỉ là nói một chút mà thôi.

Anh thế nhưng lại thật sự lấy tư thái người theo đuổi xuất hiện trong cuộc sống của cô, đầu tiên là có thể nhận được một bó hoa, mà anh tặng hoa đều có một đặc điểm, không nói được đẹp bao nhiêu, cũng không nhìn ra đắt bao nhiêu, nhưng nhất định mới mẻ tươi mới, sau đó sẽ phối với chữ đích thân anh viết, chỉ là một vài câu chúc phúc thông thường, nhưng bởi vì chữ của anh viết rất đẹp, vì vậy câu nói kia cũng thay đổi đến mấy phần dễ nghe.

Lúc cô nhận được hoa, ông Tô ngay lập tức dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn cô, chỉ là cũng không chủ động hỏi hoa là do ai tặng, trong mắt có ý rất ranh mãnh.

Cô có thể cảm thấy, hiện tại Giang Dục tặng hoa, hẳn là anh đích thân chọn lựa, như vậy hoa có thể làm cho cô yêu thích, mỗi lần sau khi nhận được, tất nhiên cắm ở bình hoa trong phòng mình, cũng đem một bó hoa tạo thành tiêu bản kẹp trong một quyển sách. Trước kia anh cũng từng tặng hoa, chỉ là cảm giác kia giống như là thủ tục, không có bất kỳ ý vị gì, vì vậy làm cho hoa kia cũng không còn ý nghĩa.

Khiến cho Tô Tử Duyệt kinh ngạc chính là, Giang Dục thể nhưng lại đi chụp một bức tranh mới nhất cô mới vẽ xong, cái này cũng không có gì, mấu chốt là anh ra giá tiền, làm cho chính cô cũng cảm thấy nhức nhối, tranh cô vẽ thật sự không đáng giá nhiều tiền như vậy, làm cho những đại họa sĩ chân chính kia sao mà chịu nổi.

Vì vậy cô gọi điện thoại cho giang dục, "Anh mua một bức tranh của em?"

"Ừ."

"Điểm này cũng không giống chuyện anh sẽ làm, bức tranh kia của em thật không trị giá nhiều tiền như vậy."

"Ý của em là ở tuổi của anh phải làm chuyện trầm ổn lý trí, không thể làm chuyện như một tiếng cười của mỹ nhân đáng giá nghìn vàng? Tô Tử Duyệt, không phải là em nói em cũng không ghét bỏ anh già sao?"

"Em không chê."

"A.... Không chê là tốt rồi."

Cô làm gì có ý này!!

"Lần sau đừng làm như vậy...."

"Người bây giờ chuyện phụ trách tranh em vẽ nói với anh, anh chú ý tới tranh của em như thế, lần sau em có tranh mới trực tiếp liên lạc với anh.... Anh đã đồng ý rồi."

"Anh cũng có thể không đi."

"Đây không phải là nói không giữ lời sao?"

"...." Cô không thể nhịn được nữa, "Đây là anh cố ý?"

"Thật sự không có, bây giờ anh mới biết, tranh em vẽ thì ra là đẹp như vậy."

"Đó là đương nhiên."

"Cho nên anh cảm thấy giá anh đưa ra cũng không phải là cao.... Tranh này nên là vô giá."

"Ặc...."

"Ý là anh còn chiếm tiện nghi."

Cô cảm điện thoại di động, quả thật không biết mình nên nói cái gì mới tốt nữa, ai có thể nói cho cô biết, tại sao Giang Dục lại biến thành như vậy. Nếu như cô thật sự đi tìm sẽ phát hiện, người mỗi ngày ân cần dạy bảo trước mặt Giang Dục là Dương Tử Hân, ngày nào Dương Tử Hân cũng gọi điện thoại nói với Giang Dục, "Anh, nhất định anh phải cố gắng, không thể để cho chị dâu em bay mất.... Nếu không anh không có bà xã, em không có chị dâu, ba mẹ em không có con dâu, vậy anh chính là tội nhân của nhà chúng ta, tội nhân...."

*****

Chính thời điểm nóng nhất trong năm, Tô Tử Duyệt và Diệp Tiêu Tiêu cùng nhau đi dạo phố, Diệp Tiêu Tiêu đối với việc mình ra ngoài cùng Tô Tử Duyệt đi dạo phố tỏ vẻ cực kỳ tự mãn, "Tô Tử Duyệt, ra ngoài gặp mặt nhau trong thời tiết này đều có thể là sống chết có nhau...."

"Cậu ra ngoài liền vì muốn mình sống chết đều cùng với cậu sao?" Tô Tử Duyệt trầm mặc hai giây, "Thật ra thì cậu không phải ra ngoài, mình cũng có thể đối với cậu như vậy."

Diệp Tiêu Tiêu cười đến có chút không

“Mình ra ngoài là vì cảm thụ mấy điều hòa của cửa hàng, có nhiều cảm giác, nhiều thoải mái...”

Tô Tử Duyệt nhanh chóng bỏ tay của Diệp Tiêu Tiêu ra.

Chỉ là cô thật không ngờ, lại đụng phải Trần Mậu Thanh ở chỗ này. Bên cạnh Trần Mậu Thanh, còn có một vị mỹ nhân, xem ra, là anh ra ngoài cùng mỹ nhân đi dạo phố. Mới vừa rồi Diệp Tiêu Tiêu nói cùng nhau ra ngoài trong thời tiết này đều là sống chết có nhau, như vậy ra ngoài đi dạo phố trong thời tiết này tất cả đều là sống chết gắn bó rồi...

Tô Tử Duyệt đang có mấy phần lúng túng, không biết nên tiến lên chào hỏi hay giả bộ không nhìn thấy.

“Làm sao cậu lại đứng lại? Đi một rồi, đây cũng không giống cậu.” Diệp Tiêu Tiêu nhìn Tô Tử Duyệt bất động lên tiếng.

Lần này không cần Tô Tử Duyệt do dự, tuần nam mỹ nữ bên kia đã nhìn thấy bên này rồi. Có lẽ là nguyên nhân thời tiết thật quá nóng, cũng rất nhiều

người không thích ra cửa, vì vậy trong cửa hàng cũng lác đác chẳng có bao nhiêu, giọng nói của Diệp Tiêu Tiêu vốn không lớn, chỉ là trong cửa hàng có chút yên tĩnh, vẫn đủ làm cho người khác chú ý...

Tô Tử Duyệt còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Trần Mậu Thanh đã cùng vị mỹ nữ kia đi tới đây.

“Thật là trùng hợp.” Trần Mậu Thanh nhìn về phía Tô Tử Duyệt, mà vị mỹ nữ bên cạnh anh kia không ngừng quan sát Tô Tử Duyệt.

“Ừ, em theo bạn đi dạo phố...”

Diệp Tiêu Tiêu ở một bên nghe một hỏi một đáp, cũng cảm thấy thâm hoảng sợ, mãi mới chờ đến lúc Trần Mậu Thanh mang theo vị mỹ nữ kia đi, Diệp Tiêu Tiêu mới bắt đầu mở miệng, “Cậu đừng uốn éo cái gì nữa, hiện tại cũng lưu hành mang theo niềm vui mới ra ngoài thị uy, làm sao cậu hết lần này tới lần khác vẫn là cái kiểu ngại ngùng như thế...”

Tô Tử Duyệt bĩu môi, “Chỉ là không nghĩ đến lại gặp phải ở chỗ này...”

Ngày đó Trần Mậu Thanh nói với cô, làm cho cô có chút không tự nhiên, theo cách nói của Trần Mậu Thanh, hình như cô lợi dụng anh.

“Được rồi, người khác đã hoàn toàn không để ý rồi, mang theo mỹ nữ lên giọng xuất hiện, cậu cũng tỉnh tâm đi...”

Tô Tử Duyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, đúng là như thế, ai có thể không thể rời bỏ người nào. Cô cũng không có ảnh hưởng lớn tới Trần Mậu Thanh như vậy, nghĩ quá nhiều, cũng chỉ là làm cho mình không thoải mái.

Một lát sau, điện thoại di động của cô nhắc có tin nhắn đến, cô cầm điện thoại di động lên nhìn, là Trần Mậu Thanh gửi tin nhắn đến: anh biết ngay, chính là em cùng Giang Dục ở chung một chỗ.

Cô không biết Trần Mậu Thanh gửi tin nhắn này tới là có ý gì, vì vậy xem như chúc phúc.

Cô và Giang Dục lại đang cùng nhau sao?

Hình như thật sự là như vậy.

*****

Bởi vì nghĩ tới Giang Dục, cô không cùng Diệp Tiêu Tiêu ngồi xe trở về, mà là một mình đi tới tòa nhà công ty Giang Dục. Nhiệt độ quá cao, mặt đất giống như cũng xuyên thấu qua đế giày truyền đến từng luồng khí nóng, mà thân thể tựa như đưa vào một lồng hấp khổng lồ, năm nay hình như nóng hơn nhiều so năm ngoái, thể này truyền thẳng đến làn da nóng ran, khiến cô có loại uất ức không nói ra được. Cô đứng dưới lầu công ty, suy nghĩ một chút, vẫn không đi lên tìm Giang Dục, chỉ là yêu cầu bảo vệ, cô vào bên trong ngồi một lát.

Bảo vệ vẫn dễ nói chuyện, bây giờ thời tiết nóng như vậy, yêu cầu của cô cũng có thể hiểu, sau khi dặn dò cô mấy câu liền mặc kệ cô.

Cô cũng không biết mình sao lại muốn tới đây, hiện tại loại thời tiết này, vui sướng nhất đương nhiên là ngồi máy điều hòa trong nhà, trong tay nâng một quả dưa hấu lạnh, cầm thìa ăn.

Cô càng nghĩ thì càng cảm thấy mình chạy tới đây là tự làm khổ, cảm mình nghĩ tiếp.

Cũng may, từ bây giờ đến lúc tan việc không lâu.

Một khác khi Giang Dục ra ngoài, cô cũng có chút vui quá muốn khóc, cô ngồi ở đây một mình, cảm giác kia là đặc biệt tế nhị.

Giang Dục cũng không nghĩ đến cô thế nhưng lại ở đây, trong mắt hiện ra một tia vui mừng, sau đó mới hơi nhíu mày, “Vì sao tới cũng không gọi điện thoại cho anh?”

“Muốn cho anh vui mừng.”

Giang Dục liếc mắt nhìn túi mua hàng trong tay cô, “Phải là dạo phố xong đột nhiên nghĩ tới anh, thuận đường đến cho anh một kính hi.”

Cô bắt đầu bấm tay anh một cái, dù là như vậy, cũng không nên nói ra ngoài chứ!

Sau khi ngồi lên xe của anh, cô mới nhớ tới chuyện gặp phải Trần Mậu Thanh, “Hôm nay lúc em đi dạo phố còn đụng phải Trần Mậu Thanh, bên cạnh anh ấy còn có một vị mỹ nữ, số tuổi nhìn qua rất nhỏ.... Ai, đàn ông các anh, chính là thích tiểu cô nương.”

Giang Dục liếc cô một cái, “Anh ta có niềm vui mới, đem em – niềm vui cũ quên hết đi, em cũng không thể buồn bực liền...”

Cô nhìn anh chằm chằm, rất ý tứ đơn giản – anh còn nói, anh còn nói, anh thử xem

Anh nhíu mày, lại không nói chuyện nữa.

“Nghe nói người như các anh, chỗ ở cũng có rất nhiều, theo tâm tình đổi chỗ ở khác... Còn anh, có bao nhiêu chỗ ở?”

“Sớm như vậy liền muốn tra phòng của anh rồi?”

“Không phải, là muốn giúp anh nhớ một chút, tránh cho anh quên mình có bao nhiêu chỗ ở.”

....

Giang Dục vẫn dẫn cô đến một nhà của anh, đó là một cái nhà có một mặt quay ra bờ sông, kết cấu không có gì đặc biệt, mà anh cũng cực ít ở lại chỗ này, đồ dùng hàng ngày ở đây rất ít. Khi cô theo anh đi lên tầng hai, cũng biết mục đích anh mang cô tới. ... Nơi này để rất nhiều rất nhiều ảnh chụp các tác phẩm, có một ít còn từng lấy được lời khen.

Cô thật không biết, thì ra là anh còn chơi cái này, hơn nữa còn chơi được đặc biệt vui.

“Những thứ này đều là anh chụp?” Cô không nhịn được cầm lên mấy tấm ảnh chụp, thật sự rất đẹp, cảnh tượng của tấm hình đủ để cho người ta say mê.

Nhất định anh là một người tha thiết yêu thích chụp ảnh, nếu không sẽ không dùng riêng một căn nhà để chứa những tác phẩm này.

“Ừ.”

“Oa, thật không tệ, chụp thật là tốt.”

“Cũng tạm tạm.” Anh cố ý khiêm tốn.

Sau khi cô xem một lúc lâu, liền lập tức bắt mắt, “Giang Dục, hành động này của anh chính là một tên lười gạt? Chụp đẹp như vậy, làm cho người ta vô cùng mong đợi đối với cảnh tượng trên ảnh, nhưng thực sự đi đến chỗ đó, phát hiện cảnh tượng hoàn toàn không bằng đáng về chụp được...”

Từ trình độ nào đó mà nói, hình như thật sự đúng là như vậy.

“Có ai khen biến tướng như em sao?”

“Em mới không có khen anh!” Cô tiếp tục xem xét, sau đó rốt cuộc phát hiện chỗ đặc biệt, “Làm sao anh không có một bức chụp người?”

“Anh không thích chụp người.”

“Tại sao?”

“Bởi vì một khi chụp người, liền dễ dàng đem những cảnh sắc này làm bối cảnh, người trong một tấm hình là rất bắt mắt. ... Anh không muốn làm cho những cảnh sắc mỹ diệu này trở thành bối cảnh.”

Cô cau mày, hình như không hiểu cách nói của anh, “Thật không có chụp qua người sao? Cũng chưa có ngoại lệ?”

Câu hỏi của cô, làm cho sắc mặt anh hơi trầm xuống, hơn nữa nhanh chóng xoay người. Hạ Ngữ Tiểu đã từng thích nói với anh nhất chính là – tại sao cũng không chụp em một chút chứ? Anh không phải chụp người khác, nhưng có thể chụp em mà, em chỉ muốn anh chụp em. ...

Nhưng anh thật sự không chụp người.

Vì vậy Hạ Ngữ Tiểu tức giận, “Anh rốt cuộc có chụp không?” Cô ấy tức giận như thế, sau đó chỉ trích anh, “Giang Dục, anh nói láo, rõ ràng anh đã chụp người. ...”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Chuyện Giang Dục chụp ảnh không chụp người, người bên cạnh cũng biết, anh cũng không cố ý nói rõ, cảnh sắc có thể làm cho anh có cảm giác rất ít, có thể gặp được thì càng ít, cộng thêm anh không có nhiều thời gian lắm, chỉ là khi thấy đẹp, vì vậy có thể làm cho anh cảm thấy chụp ảnh lên cơ hội biến nó thành thứ vĩnh hằng trong nháy mắt thì càng ít.

Lúc học đại học, có một nữ sinh thổ lộ với anh, nói bộ dạng anh cầm máy chụp ảnh chụp cảnh sắc rất mê người. Anh lại chưa từng biết, khi anh say đắm trong một cảnh sắc thì cũng có người sẽ biến anh thành cảnh sắc. Anh và nữ sinh kia, không có sau đó, anh không thích loại phương thức thổ lộ này, hoặc giả chỉ là không đúng người, vì vậy ngay cả phương thức cũng cảm thấy không thể tiếp nhận. ... Phương thức thổ lộ của Hạ Ngữ Tiểu là gì? Sau khi Cô tiếp xúc với anh một thời gian ngắn, lại ngay trước mặt mọi người nói với anh - Giang Dục, em thích anh, em muốn trở thành bạn gái của anh.

Đó là một loại tác phong không thành công liền thành kẻ thù, một khi anh cự tuyệt, giữa bọn họ ngay cả bạn bè cũng không phải, cộng thêm người biết chuyện này quá nhiều, cô sẽ bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ. Sau đó Hạ Ngữ Tiểu nói cho anh biết, cô dĩ nhiên muốn kết cục sau này, cô biết không duyên có xuất hiện trước mặt anh sau đó thổ lộ, nhất định anh sẽ cự tuyệt, sau khi cùng anh chung đụng một thời gian ngắn, cũng có thể hiểu rõ lẫn nhau. Mà phương thức thổ lộ của cô, chỉ là một loại thông báo, hoặc là thành công trở thành bạn gái của anh, hoặc là sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh. Cô mang theo khuôn mặt vui vẻ tươi cười, hướng về phía anh nói như vậy lời nói có chút quật cường.

Bọn họ nói, nếu như trong một đoạn tình cảm, là người nữ sinh kia chủ động, như vậy nam sinh này liền không dễ dàng quý trọng, anh không biết người khác có phải như thế không, chỉ biết, nhất định mình không như vậy.

Tình yêu lúc đầu, luôn là ngọt ngào hơn nữa khiến người ta say mê.

Cho đến khi Hạ Ngữ Tiểu biết anh yêu thích chụp ảnh, kéo ống tay áo của anh, "Chụp cho em đi, suy nghĩ một chút liền cảm thấy hưng phấn, nếu như chúng ta cùng nhau đến già, anh nhớ từng thời khắc em đẹp nhất, lúc già rồi lấy ra cùng nhau nhìn, cảm giác kia thật tuyệt."

"Anh không chụp người." Anh nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt.

Anh cũng không thích cảm giác cổ ý, hôm nay đi nơi nào nơi nào chụp phong cảnh. ... Đây thật sự không phải tác phong của anh, anh chỉ thích tình cờ gặp phong cảnh, liền ghi lại. Trong điện thoại di động của anh, chứa không ít phong cảnh bất ngờ gặp được, chỉ là sau đó anh không chụp nữa, đột nhiên tựa như liền chán ghét đam mê này.

Khi cùng Hạ Ngữ Tiểu lui tới, cả đám nam sinh trong phòng ngủ bọn họ mỉm cười nói – bây giờ không chụp người, chỉ là không gặp phải người anh muốn chụp.

Đối với cách nói này anh xì mũi coi thường, người ta khi đối mặt một người có thói quen cố định thì không phải tôn trọng theo bản năng, mà là nghĩ, có thể phá vỡ thói quen của người này, nhất định rất đặc biệt. Anh không biết loại tư tưởng được coi là tốt hay xấu, nhưng lại biết, chính anh nhất định rất không thích.

Sau đó về chuyện anh chụp ảnh không chụp người ở phòng ngủ cuối cùng nói chuyện là một người trước giờ không mở miệng đột nhiên nói với anh, "Giang Dục, có phải cậu nghĩ tới nữ sinh nào có thể phá vỡ thói quen cậu không chụp người, cậu liền ở cùng với cô ấy?"

Mọi người rồi rít khen ngợi, phương pháp kia tốt.

Anh im lặng đến nỗi ngay nói cũng không muốn nói.

Sau đó anh và Hạ Ngữ Tiểu ở cùng một chỗ, mọi người còn từng cảm thán qua, anh cũng quá cứng nhắc rồi, ngay cả bạn gái mình cũng không có ngoại lệ. Anh cảm thấy kỳ, rất nhiều thứ, nếu quả thật là nghĩ như vậy, cái này cho dù là cha mẹ, cũng không trở thành ngoại lệ.

Giữa tình cảm của anh và Hạ Ngữ Tiểu, từ lúc đầu nhiệt liệt đến chậm rãi bình tĩnh, thành thật mà nói, vừa bắt đầu, anh không nghĩ tới có một ngày bọn họ sẽ chia lìa, lại càng không từng nghĩ, có một ngày anh sẽ chủ động đưa ra hai chữ chia tay.

*****

Giang Dục có một người bạn định cư ở nước ngoài hơn mấy năm, bây giờ trở về nước thăm bọn họ - những bạn học cũ này, vì vậy Giang Dục đưa Tô Tử Duyệt cùng đi. Mặc dù Tô Tử Duyệt tính qua một chút, thời gian mình và Giang Dục ở chung với nhau cũng coi như là lâu, cảm giác chính thức cùng anh đi gặp bạn bè như vậy thật đúng là không có, vì vậy thậm chí có chút khản trương.

Giang Dục lái xe, nhìn mặt cô khổ sở nhủ lại, có chút phì cười, "Không phải đi thi hoa hậu, đáng về bây giờ của em rất tốt."

Cô ngược lại nhìn anh chăm chăm, "Nếu là phải đi thi hoa hậu, em liền thua xa hả ?" Cô suy nghĩ một chút, đám bạn kia của anh, bạn gái mọi người đẹp không thể phản đối, sắc đẹp của cô như vậy, thật đúng là không coi vào đâu, "Em chỉ sợ anh mất mặt, em không xong, không phải là anh cũng không tốt sao."

"Em sớm có giác ngộ này là tốt rồi." Giang Dục thờ dãi.

Hình như Tô Tử Duyệt đã hiểu rõ anh nói có ý tứ gì, có chút xấu hổ nghiêng đầu, anh vô tình nói đến chuyện trước kia như vậy, làm cho trong lòng cô có điểm khó chịu và ghen tuông. Cô không xong, anh cũng không tốt được, trước kia bọn họ thật sự là kèm chế lẫn nhau như vậy sao?

Anh chưa nói, tại loại trường hợp này, có thể mang ra ngoài đều là bạn gái chính quy hoặc là bà xã, nếu như không có bạn gái và vợ con, như vậy hơn phân nửa là tiến về phía một mình, bọn họ vĩnh viễn biết trường hợp nào có thể mang theo bạn gái thúc đẩy không khí, lúc nào thì chỉ là tụ hội giữa bạn bè chân chính, những oanh oanh yến yến kia cũng nên quên đi.

Tô Tử Duyệt cũng không ghét vòng bạn bè của anh, mặc dù những người bạn này cũng không phải là ai cũng mười phần thân sĩ, tuy nhiên cũng có nuôi dạy nhất định, cho dù là một đám người thường đi với khí mấy người kích thích không kia, nói chuyện cũng là hài hước mười phần, ngay cả chuyện cười dung tục cấp thấp cũng chưa từng có. Mấu chốt nhất là, thái độ bọn họ đối xử với bạn gái hết sức tôn trọng, hoàn toàn không mang thành kiến. Có câu nói, nhìn bạn bè chung quanh một người là dạng gì, liền có thể biết anh ta là một dạng người gì.

Chính cô đánh giá một lần, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Đến phòng thì bên trong đã phi thường náo nhiệt, bởi vì một nhóm người nguyên bản là biết nhau lâu, nói chuyện cũng tùy ý không ít so với bình thường, cũng nói về chuyện lý thú thời đi học, mà tất cả mọi người vây quanh nhân vật chính

Của hôm nay Phùng Chí Minh. Đầu tiên là mọi người chế nhạo Phùng Chí Minh, trong đám người bọn họ người ra nước ngoài học không ít, ai cũng biết trở về nước đền đáp tổ quốc, cái tên Phùng Chí Minh này lại không yêu nước, ra ngoài rồi liền không trở lại, thứ người như thế đáng đánh.

Phùng Chí Minh liên tiếp xin lỗi, sau đó uống rượu làm trừng phạt, mọi người nhìn anh ta như vậy, sau khi đạt được mục đích cũng không làm khó nữa.

Tô Từ Duyệt và Giang Dục không phải đến sớm nhất, cũng không phải là tiến vào cuối cùng, lúc đi vào vừa hay nhìn thấy một nhóm người làm khó một người, bất giác buồn cười, mà Giang Dục quá quen thuộc, người đàn ông đang trao đổi ở giữa, lúc nào thật đến phiên thân sĩ quân tử gì đó, nên như thế nào thì như thế...

Huống chi đây là Phùng Chí Minh trở về nước lần đầu tiên trong mấy năm gần đây, có thể trọn vẹn bỏ lỡ bao nhiêu lần đều là cơ hội của Phùng Chí Minh, đương nhiên một lần trở về phải đủ vốn, chi là Tô Từ Duyệt cũng hiểu, mọi người cũng chỉ đùa giỡn, cũng không thật sự hạ độc thủ, nếu như thực sự hạ độc thủ, Phùng Chí Minh đã bị quật ngã từ lâu rồi.

Tô Từ Duyệt cảm thấy nhìn qua tình huống này tương đối thú vị, “Các anh như vậy, lần sau anh ta có thể không dám trở về nước không?”

“Có lẽ thật đúng là sẽ.” Giang Dục suy nghĩ một chút trả lời.

Tại sao anh có thể nói lời này cũng phải nghiêm trang?

Tô Từ Duyệt rất nhanh đã bị đám phụ nữ kéo đi, ở đây đàn ông một tiểu đoàn thể, phụ nữ một tiểu đoàn thể, chỉ là rõ ràng đoàn thể phụ nữ nhỏ hơn rất nhiều, mấy người trong đó Tô Từ Duyệt cũng đã gặp, lúc đi chơi trước kia, đều là bị mấy người đàn ông cố định mang theo đi cùng. ... Trước kia cô cũng không biết thân phận của các cô ấy, nhưng bây giờ hình như biết.

Sau khi Tô Từ Duyệt rời đi, Diêm Đình Đào liền ngồi vào bên cạnh Giang Dục, “Thật tốt quá, rốt cuộc các cậu hòa hảo rồi.”

“Làm sao tôi lại cảm thấy cậu còn vui vẻ hơn so với tôi?” Giang Dục cau mày, lại nhìn mắt vợ chưa cưới của Diêm Đình Đào trong đám phụ nữ kia, vì vậy cong miệng.

“Rốt cuộc mấy bức tranh kia của tôi có cơ hội đưa ra ngoài rồi.” Diêm Đình Đào suy nghĩ một chút, “Uhm, chờ lúc các cậu kết hôn, tôi liền tặng mấy bức tranh Tô Từ Duyệt vẽ trước kia có các cậu làm quà kết hôn?”

“Hả?”

Diêm Đình Đào thành thật khai báo, “Tôi cũng sắp kết hôn rồi, giữ lại tranh người khác về tính là chuyện gì? Không chừng ngày nào đó mấy bức họa này sẽ biến thành một cuộc tai nạn, phụ nữ ý, tôi phục họ, một chút xui không đúng cũng có thể biến thành việc lớn. ... Nhưng cứ vứt bỏ mấy bức tranh này như vậy lại thật lãng phí, tặng cho các cậu vừa hay, để cho cậu cẩn thận nghiên cứu kỹ thuật vẽ tranh của bà xã cậu một chút.”

Thì ra đây là thuận nước giong thuyền, “Ngày mai đưa tới cho tôi.”

Diêm Đình Đào bĩu môi, vừa định nói tôi là gì mà phải nghe cậu, liền nghe thấy Giang Dục sâu kín mở miệng, “Nếu không ngày mai tôi tìm vị hôn thê của cậu lấy.”

“Được.....” Cậu thật là hung ác.

Giang Dục cũng không nghĩ đến Tô Từ Duyệt sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người, nguyên nhân là Phùng Chí Minh thế nhưng lại đi thẳng về phía Tô Từ Duyệt, hơn nữa cau mày suy nghĩ một lát, “Tôi đã từng thấy cô....”

Phùng Chí Minh nói lời này ra, lập tức khiến mọi người nhìn về phía Giang Dục đang ngồi một bên, người anh mang tới, tất nhiên do anh xử lý tình huống đột phát như vậy.

Tô Từ Duyệt nhìn xung quanh một lát, phát hiện Phùng Chí Minh thật sự đang nhìn mình, có chút kỳ quái, “Chắc anh nhớ lộn, chúng ta chưa từng gặp mặt, còn là lần đầu tiên tôi gặp anh.....”

Phùng Chí Minh lại lắc đầu, hình như đang cố gắng nhớ lại là gặp mặt người phụ nữ này lúc nào, Tô Từ Duyệt nhìn bộ dạng Phùng Chí Minh, hình như cũng không phải đang nói láo, không khỏi càng thêm kỳ quái.

“Nhất định tôi đã gặp cô, là ở nơi nào đây?” Phùng Chí Minh nỗ lực nhớ lại, “Đúng rồi, cô không phải chính là....”

Giang Dục từ từ đi tới, vỗ xuống bả vai Phùng Chí Minh, “Mới vừa rồi bọn họ nói cậu uống say, tôi còn không tin, làm sao tư lượng của cậu lại trở nên kém như vậy. Bây giờ nhìn lại thật đúng là như vậy, ở nước ngoài cũng không uống rượu sao? Uống say thì ít nói chuyện đi?”

Phùng Chí Minh nghe ra ý cảnh cáo trong miệng Giang Dục, ngượng ngùng cười, “Ừ, là uống hơi nhiều. ... Tôi đi toilet.”

Giang Dục nhìn Tô Từ Duyệt, lộ ra nụ cười an ủi, ngay sau đó hướng về phía mọi người nói anh đi xem Phùng Chí Minh một chút, tránh cho uống say làm ra chuyện gì, Tô Từ Duyệt cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục cùng nữ nhân bên cạnh nói đề tài trước đó, nguyên nhân cô không muốn nhiều là cô biết,

khẳng định là cô chưa từng thấy qua Phùng Chí Minh kia.

Giang Dục và Phùng Chí Minh đi ra khỏi phòng, sau khi đi qua một cái hành lang thật dài, Phùng Chí Minh sắc mặt âm trầm, “Là cô ấy chứ?”

Giang Dục không trả lời.

“Năm đó Hạ Ngừ Tiểu cảm hình của cô ấy tới hỏi tôi, người phụ nữ này có quan hệ như thế nào với cậu... Khi đó tôi hết sức kinh ngạc, hoàn toàn không biết Hạ Ngừ Tiểu đang nói cái gì, sau đó Hạ Ngừ Tiểu nói, đây là tấm hình xen lẫn trong rất nhiều tấm hình phong cảnh của cậu...”

Giang Dục không giấu giếm, “Đúng.”

“Không ngờ các cậu thật sự ở cùng một chỗ.” Phùng Chí Minh lắc đầu một cái, hoàn toàn không biết mình nên có tâm tình gì, “Năm đó cậu...”

“Năm đó tôi nói với Hạ Ngừ Tiểu như vậy, hiện tại cũng nói với cậu giống như vậy. Tôi chụp được cô gái này trong nháy mắt, chẳng qua là cảm thấy cô ấy phù hợp cảnh sắc đó, cùng tự nhiên hòa làm một thể.... Không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào, mà tôi càng không biết tên họ của cô ấy.”

Giang Dục là người mà Phùng Chí Minh hiểu rõ tự nhiên cũng tin tưởng, bởi vậy cũng không nói thêm cái gì nữa.

Thời gian tụ hội kết thúc hơi trễ, lúc ở trên xe thì Tô Từ Duyệt cũng có chút buồn ngủ rồi. Sau khi tỉnh lại, đã đến biệt thự nhà họ Tô.

“Đám bạn của anh thật là có thể dây vò nhau.” Tô Từ Duyệt cảm thán từ đáy lòng.

“Không thích ứng?” Anh cười hỏi.

“Vẫn tốt.... Chỉ là em vốn cho là hoạt động của đàn ông luôn không thú vị, không ngờ ngay cả uống rượu các anh cũng có nhiều thứ kỳ quái như vậy.... Đừng rồi, ai đó nói tiệc độc thân của các anh là có ý gì?”

“Ừm, vẫn là trước khi Diêm Đình Đào kết hôn, làm cho cậu ta một buổi tụ hội...”

“Không phải là cái gì kia chứ!” Tô Từ Duyệt khi dễ.

“Không phức tạp như em tưởng đâu, chính là tụ họp một chút, để mấy người sợ hôn nhân biểu đạt tâm tình thôi mà.”

Lần này Tô Từ Duyệt thật sự cười lên, lúc cô xoay người chuẩn bị rời đi, thế nhưng anh lại ôm lấy cô từ phía sau, cô dừng lại, hô hấp của anh ở cổ cô, hơi ngứa, cũng ấm áp.

Anh không muốn nói trước có thể gặp cô, nếu như nói trước, bọn họ chưa chắc có thể ở chung một chỗ, hiện tại, chính là thời gian tốt nhất và người tốt nhất, không có gì có thể làm cho người ta xúc động so với sau này.

“Anh... thế nào?”

“Anh muốn nói trước cái hội độc thân đó, uhm, Diêm Đình Đào sớm hơn anh cũng không sao cả....”

Đây gọi là biến tướng cầu hôn?

“Giang Dục, anh theo đuổi em còn chưa đồng ý!” Tại sao có thể mặt dày như vậy.

Cô nghe thấy anh cười nhẹ bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Gần đây Tô Từ Duyệt phát hiện, số lần cô và Giang Dục gặp mặt rõ ràng tăng nhanh, nguyên nhân là hiện tại rõ ràng Giang Dục tấn công vào nội bộ tập đoàn, gần đây ông nội cô đặc biệt thích cùng Giang Dục ở chung một chỗ hàn huyên một chút, số lần cùng Giang Dục ở chung một chỗ nói chuyện, xa xa số lần nói chuyện so với cô nhiều hơn. Hơn nữa Tô Từ Duyệt phát hiện, ông cũng không phải có ý nhờ vào đó kéo gần cự ly giữa cô và Giang Dục, mà là thật tán thưởng Giang Dục, thích cùng Giang Dục tâm sự cái nhìn đối với thương trường một chút, cùng với một ít lý niệm kinh doanh.

Tô Từ Duyệt cảm giác mình nên thông cảm cho ông nội, ông ở trên thương trường nhiều năm như vậy đều là "Đòn đánh độc đầu", hiện tại rốt cuộc có thể tìm ra một người, cùng ông thảo luận những lý niệm kia.

Chỉ là cô vẫn nhịn không được ghen, bởi vì nguyên nhân là Giang Dục, cô cũng mau thất sủng rồi.

Chỉ là ông Tô thật sự không bá đạo như vậy, chiếm dụng tất cả thời gian của Giang Dục, sau khi tán gẫu một lát, sẽ để Giang Dục tự mình đi nghỉ ngơi, cũng để cho anh xin cứ tự nhiên, rất ý tứ đơn giản, để cho anh và Tiểu Duyệt đơn độc ở chung một chỗ, tất nhiên Giang Dục sẽ không phụ lòng tác thành của ông Tô.

Giang Dục gõ cửa thì ngay cả đầu Tô Tử Duyệt cũng không quay lại, "Mời vào."

Cô đang chơi cái gì đó, sau khi thấy tiếng động ở cửa mới quay đầu lại, thấy là Giang Dục, không khỏi nhướn mày, "Còn nhớ tới tìm em, em còn tưởng rằng anh quên mất em từ lâu rồi."

"Quên ai cũng không thể quên em." Anh cười đi tới, sờ sờ tóc cô.

Sau khi Tô Tử Duyệt nhìn thấy anh, nghĩ tới chuyện khác. Khi đó cô và anh chính thức chia tay, cô bỏ đứa bé của anh, thật sự liên cho rằng đời này bọn họ không còn cơ hội, không đau lòng sao? Không thể nào. Khi đó ông chủ gọi điện thoại cho cô, bảo cô đi lấy bộ cờ nhảy thạch anh cô từng đặt làm kia thì trong lòng cô hết sức chua xót, sau khi cầm lại bộ cờ nhảy thạch anh, cũng không dám mở ra. Cô nhớ rõ, cô nói muốn làm một bộ cờ nhảy thạch anh thì trên mặt anh nở nụ cười, khi đó cô thật sự ảo tưởng lúc bọn họ nhàn rỗi ngồi chung một chỗ chơi cờ nhảy, không cần lời ngon tiếng ngọt và hành động ái muội, chỉ hai người, lặng lẽ ngồi chung một chỗ. Hình ảnh ảo tưởng quá mức tốt đẹp, nhận được bộ cờ nhảy thạch anh thì bọn họ đã chia tay, hơn nữa có thể đời này không còn cơ hội ở chung một chỗ.... Cô nhìn cờ nhảy trong tay, thậm chí có kích động muốn đem nó vứt đi hoặc là đập vỡ, chỉ là cuối cùng không cam lòng.

Bây giờ nhớ tới bộ cờ nhảy này, cô liền đi tìm, giống như hiện vật quý ôm đến trước mặt Giang Dục.

"Trước kia không phải đã nói rồi sao, sau khi bộ cờ nhảy thạch anh làm xong, chúng ta chơi một ván." Cô vô cùng vui vẻ.

Cô thích nhắc tới chuyện trước kia, bây giờ bọn họ có cảm giác có thể làm được, mặc dù không coi là nói là làm, lại hết sức thỏa mãn.

Giang Dục vươn tay, vuốt thạch anh được mài giữa bóng loáng, cười khẽ gật đầu.

Trước kia bọn họ không cùng chơi cờ nhảy như vậy, ai cũng không biết kỹ thuật đối phương như thế nào. Rất nhanh Tô Tử Duyệt liền bại trận liên tiếp, tâm tình cũng không tốt, "Anh đều dùng cái kỹ thuật gì vậy?"

"Kỹ thuật không giống như em."

Cô nhìn anh chăm chăm, hết sức bất mãn. Giang Dục ho khan một tiếng, "Nhìn lâu, suy nghĩ nhiều."

Sau khi anh nói lời kia Tô Tử Duyệt yên lặng tăng thêm một câu - nhiều tính toán.

Thật sự cô là người nhìn một bước đi một bước, không giống anh, đi một bước coi như tính nên đi tiếp theo, hơn nữa còn có thể tính được cô sẽ không chặn đường của anh, vì không để cho anh được như ý, cô thích từ sớm để cho con cờ của mình nhanh chóng đi tới đối diện biến thành chặn con cờ của anh, chính là không để cho con cờ kia thuận lợi đi hết.

Kết quả là, cô thua thảm hại hơn.

"Anh không thể nhường em một chút à." Cô buồn bực.

"Có thể, nhưng anh chỉ thích nhường người phụ nữ của anh, đối với người khác anh không có hứng thú nhường." Anh cười, "Em nói, anh là cái gì nhường cho em?"

Nếu như không phải là rất thích bộ cờ nhảy thạch anh này, cô muốn ném anh.

Cô hừ hừ hai tiếng, nhưng mà trên mặt lại đỏ lên khả nghi.

Giang Dục quan sát sắc mặt của cô, mà cô lại cố ý tránh tầm mắt của anh, biết đây là cô xấu hổ, trong lòng cảm thán, trên mặt cũng cười, "Lần này nhường cho em... Máy bước?"

Cô cắn môi không nói lời nào.

"Một bước?"

"..."

"Hai bước?"

"..."

"Ba bước?"

"..."

"Được rồi, anh hào phóng một chút, em nói bao nhiêu bước?"

"Em nói bao nhiêu liền là bấy nhiêu."

"Ừ, em nói bao nhiêu liền là bấy nhiêu."

"Vậy thì tốt, đợi lát nữa em đi tới chỗ nào, bảo anh nhường thì anh phải nhường."

"Được."

Anh đồng ý không chút qua loa nào, chỉ là nếu như vậy, Tô Tử Duyệt vẫn thua, vậy thì thật mất mặt.

Anh nghĩ cũng là, nếu cả đời dài như vậy, nếu như nhất định là người phụ nữ này, như vậy nhường bao nhiêu, nhường bao lâu, cũng không có quan hệ. Mà bây giờ cô vẫn không thừa nhận quan hệ với anh, cũng không còn quan hệ, dù sao đều là người đi chung với nhau cả đời, sớm một khắc trễ một khắc, cũng không sao.

*****

Giang Dục nghĩ, có lẽ đời này anh sẽ không nói cho Tô Tử Duyệt, chuyện giữa anh và Hạ Ngữ Tiểu. Những việc này, bao gồm năm đó anh và Hạ Ngữ Tiểu không ngừng cãi vã, bao hàm trước khi Hạ Ngữ Tiểu qua đời, anh nhiều lần đề cập tới chia tay, dù là mỗi một lần cuối cùng đều thất bại. Tuyệt đối anh sẽ không ở ngay trước mặt một người phụ nữ, đi chửi bới một người phụ nữ khác, có lẽ không tính là chửi bới, nhưng chính là không muốn. Anh không có cách nào phân biệt cảm giác của mình đối với hai người phụ nữ này, chỉ có thể nói đều là thời gian gặp gỡ tốt nhất, nếu như Hạ Ngữ Tiểu năm đó đổi thành bây giờ, anh sẽ không cùng cô ấy ở chung một chỗ, Tô Tử Duyệt bây giờ đổi thành mấy năm trước, anh cũng sẽ không cùng Tô Tử Duyệt ở chung một chỗ.

Anh nhìn tranh Diêm Đình Đào đưa tới, Diêm Đình Đào đánh giá không sai, Tô Tử Duyệt chính là một bức tranh tĩnh lặng, mặt ngoài ôn ôn nhu nhu, nội tâm lại là cuồng phong vân cuốn*, giống như tranh của cô, rõ ràng là trạng thái tĩnh, lại làm cho người ta liên tưởng đến một khắc sau chính là mưa to gió lớn, nội tâm của cô, sóng lớn nhấp nhô, hơn nữa dùng mặt ngoài

Bình tĩnh che giấu. Nếu như là anh của mấy năm trước, xác thực sẽ không hao phí nhiều thời gian như vậy, đi tìm tòi nghiên cứu nội tâm của cô.

Mà Hạ Ngữ Tiểu, lại là đem toàn bộ cuồng phong lãng cuốn*, tất cả đều thể hiện ra ngoài, lúc vui vẻ thì cười, lúc không vui thì náo loạn, hơn nữa càng về sau, loại tác phong này càng rõ ràng.

*Cuồng phong vân cuốn, cuồng phong lãng cuốn: 2 cụm từ này đại khái là có nghĩa đối lập nhau, cuồng phong vân cuốn ý chỉ có chuyện gì xảy ra mặc dù tâm lý bên trong có xao động thế nào nhưng cũng không thể hiện ra ngoài còn cuồng phong lãng cuốn thì tất cả mọi cảm xúc đều thể hiện ra ngoài mặt. (Đây chỉ là ý hiểu của mình thôi. Ai có giải nghĩa chính xác thì góp ý để mình sửa lại! Cảm ơn mọi người)

Anh nói không nói rõ được khổ sở, chuyện năm đó, anh nên chịu bao nhiêu trách nhiệm, Hạ Ngữ Tiểu ra đi, anh tuyệt đối không khỏi có can hệ, bứt rứt, đau lòng, mới có thể vẫn âm thầm trợ giúp nhà họ Hạ.

Khi đó số lần Hạ Ngữ Tiểu và anh cãi vã càng ngày càng nhiều, điện thoại gần như bị anh đập vỡ, điện thoại oanh tạc không phân biệt thời gian, không phân biệt địa điểm, rốt cuộc anh mệt mỏi, mệt mỏi đối với đoạn tình cảm kia, hoặc là mệt mỏi đối với người kia.

Khi anh cảm thấy mệt nhất, Hạ Ngữ Tiểu cảm một bức ảnh đứng trước mặt anh, "Giang Dục, bây giờ anh ghét bỏ em đủ kiểu, cảm thấy chỗ này em không được, chỗ đó làm không đúng, là bởi vì người phụ nữ này? Anh đi tình biệt ly* rồi, muốn rời khỏi em, mới bắt nạt với em mọi chỗ..."

*Tình biệt ly: ý chỉ thay lòng đổi dạ.

Thế nhưng ngay cả giải thích anh cũng không muốn.

Hạ Ngữ Tiểu khóc, "Em đã cầu xin anh nhiều lần như vậy, xin anh chụp cho em, anh chưa từng chụp cho em, anh lại chụp cho người phụ nữ này, cô ta tốt như vậy sao?"

Anh vẫn giải thích, nói rõ vì sao anh muốn chụp cô gái kia, cũng bày tỏ căn bản anh không biết cô nữ sinh này. Hạ Ngữ Tiểu không tin, căn bản không tin lời anh nói, Hạ Ngữ Tiểu trước mặt anh, đốt rụi tâm hình, "Giang Dục, anh sẽ phải hối hận."

Không bao lâu, liền truyền đến chuyện Hạ Ngữ Tiểu xảy ra tai nạn xe, chết tại chỗ.

Ngoài ý muốn? Tai nạn giao thông?

Chỉ có Giang Dục rõ, không phải, đều không phải. Tham muốn giữ lấy của Hạ Ngữ Tiểu quá mạnh mẽ, nhưng cũng rất thông minh, cô ấy biết anh muốn chia tay, nhưng cô ấy không muốn, nhưng anh là một người muốn làm gì thì sẽ làm được, vì vậy cô ấy lựa chọn một loại phương thức khác. Cô ấy cứ chết đi như vậy, như vậy đời này Giang Dục đều sẽ nhớ cô, đời này Hạ Ngữ Tiểu cô đều là người không thể thay thế.

Có ai như Hạ Ngữ Tiểu yêu anh không? Yêu đến nguyện ý vì anh mà chết đi, đây mới là chỗ anh thực sự áy náy.

Hạ Ngữ Đình đưa thư cho Giang Dục, càng làm cho Giang Dục, xác nhận suy đoán của mình, trong thư Hạ Ngữ Tiểu nói ----- Giang Dục, đời này, không còn một người phụ nữ nào giống em yêu anh như vậy.

Giang Dục lấy lá thư ra, dùng bật lửa đốt, tự tay thiêu hủy nó.

Yêu, lý giải đối với cái chữ này hình như luôn là càng nhiều càng tốt, nhưng quá nhiều, sẽ giống như một đôi tay bóp thật chặt cổ họng mình, hô hấp không được, cất bước tiếp nổi gian nan.

Yêu quá nặng, lại có mấy người có thể chịu đựng nổi?

Anh biết Hạ Ngữ Tiểu chết, không có quan hệ quá lớn đối với nữ sinh trong tấm ảnh kia, tính tình của Hạ Ngữ Tiểu, đây nhiều nhất là một ngòi nổ, cô ấy cảm thấy anh muốn chia tay, đại khái liền lập ra quy định như thế.

Nhưng anh vẫn vì thế mà có chút canh cánh trong lòng, vì vậy lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tử Duyệt anh liền tự nói với mình, anh muốn cách xa cô một chút, giữa bọn họ là không thể nào.

Nếu như nói anh định nghĩa mình có quan hệ với cái chết của Hạ Ngữ Tiểu, như vậy có lẽ Tô Tử Duyệt cũng đảm nhiệm thành phần nhất định trong đó.

Sau đó thì sao?

Anh lần lượt bác bỏ, vẫn không ngăn cản sự thực anh biến cô thành người phụ nữ của anh. Mà anh, vĩnh viễn sẽ không nói cho cô biết, về những chuyện này.

Ngày ấy, hình như anh và Hạ Ngữ Tiểu lại cãi vã một phen, tâm tình uất ức, cầm máy chụp ảnh liền ra cửa, tùy ý ngồi lên xe buýt, cuối cùng lại quyết định đi đến trường học cũ của anh.

Trường học vĩnh viễn là chỗ nhiều người nhất, anh không thích, vì vậy tự mình đi tới chỗ ít người nhất. anh chính là đi tới cái hồ sau trường như vậy, cái hồ này rất xa nhà dạy học, phòng ngủ, phòng ăn của sinh viên, đang mùa hoa sen nở rộ, có không ít các cặp tình nhân nhỏ tới đây ngắm hoa sen, hiện tại chính là một cái hồ sen hết sức suy bại, cộng thêm lá khô khắp nơi, người tới nơi này thật rất ít, ngay cả công nhân làm vệ sinh hình như cũng đã lâu chưa tới xử lý những cái lá khô này, nhìn qua quả thật có cảm giác thu phong xào xạc.

Anh chính là tại tình cảnh này, thấy Tô Tử Duyệt.

Cô ngồi ở bờ hồ, ánh mắt giống như không có tiêu cự, sau lưng cô là một cái hồ sen tàn, trong nước bùn thậm chí mang theo chút hứng thú, dưới chân chính là thành từng mảnh lá câu thậm chí còn không sạch sẽ, cô ngồi ở đó, không nhúc nhích, trong mắt chậm rãi chảy ra một giọt lệ.

Anh chính là không kiềm chế được cầm máy chụp hình lên, lần đầu tiên cảm thấy, thì ra là nhân vật cũng có thể ở trong cảnh sắc vây quanh lại dung hợp như thế, những cái lá khô sen tàn kia dường như trở thành bối cảnh sau lưng cô, làm nổi bật lên đau thương của cô, mà đau thương của cô lại tựa như làm nổi bật lên mùa thu hiu quạnh.

Hài hòa như thế, hài hòa đến ngay cả cô cũng là một bối cảnh.

Anh không biết, cũng là tại ngày ấy, cô tận mắt thấy người bạn trai mà mình yêu ôm nữ sinh khác trong ngực, mà cô cũng sẽ không biết, không bao lâu, tấm hình của cô bị một người phụ nữ khác cầm đi trách cứ bạn trai.

Bọn họ sẽ không biết những thứ kia từng ly từng tý dẫn dắt ràng buộc, sau đó cuối cùng, bọn họ lại lấy phương thức không tưởng tượng được ở cùng một chỗ.

Có lẽ, đây chính là duyên phận, lúc bạn không hề chuẩn bị thì nó tới, vì vậy hai người hiểu nhau gần nhau, liền có thể xưng là mệnh trung chú định.*

*Mệnh trung chú định: có thể hiểu là vận mệnh đã an bài

(Hết trọn bộ)

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn đến từng người, cảm ơn đã luôn đi theo, cảm ơn bao dung và tha thứ suốt đoạn đường này, cảm ơn trong biển văn gặp được nha!

Nếu như tiểu thuyết này từng mang đến vui vẻ cho mọi người, mang đến cảm nhận cho mọi người, đây chính là ý nghĩa tồn tại của nó.

Thiên ngôn vạn ngữ chỉ muốn nói ----- cảm ơn.

Tiếp theo là tiểu thuyết nhiều kỳ “Yêu Hận thiên niên” là tiểu thuyết hệ liệt thứ tư, thật ra thì tôi vẫn luôn muốn viết tiểu thuyết hệ liệt, nhưng vẫn kiên trì không tiếp tục, muốn đồ tốt, nghĩ đến quá lâu, ngược lại lại không muốn nhắc bút, ngược lại nghĩ tìm linh cảm viết chuyện xưa khác, vì vậy kéo dài cũng không dài quyết được gì, tiểu thuyết hệ liệt này, tôi thẹn nhưng kiên trì từng từng trang sách, dù là thành tích vẫn không tốt, nhưng chính tôi rất thích.

Tiểu thuyết này cũng hy vọng có thể được mọi người thích, hi vọng tại tiểu thuyết tiếp theo, tôi còn có thể thấy bóng người quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Ngoại truyện

Tô Tử Duyệt vẫn có bóng ma tâm lý đối với chuyện đi đến nhà họ Giang, bóng ma này bắt đầu từ lần đầu tiên cô đến nhà họ Giang, trước hết đừng nói con gái bảo bối của em gái Giang Dục vẫn nhìn cô không ngừng, mẹ Giang Dục quả thực là nhiệt tình quá độ với Tô Tử Duyệt, hận không thể dính vào trên người cô, hỏi rõ chuyện tổ tông mười tám đời của cô. Ứng đối của Tô Tử Duyệt là lần nào có thể không đi thì sẽ không đi, nhưng kết quả là cô đi một lần, người nhà Giang Dục liền nhiệt tình với cô một lần, cũng theo thời gian càng ngày càng nhiệt tình, Tô Tử Duyệt nằng trán, thật ra thì thật sự không cần khách khí như thế, cô không thích nhất chính là người khác nhìn chăm chú vào cô.

Thái độ của Giang Dục đối với hiện tượng này là — đó là người nhà của anh?

Được rồi, Tô Tử Duyệt thừa nhận — đó là người nhà chúng ta.

Hôm nay bọn họ từ nhà họ Giang cùng nhau trở lại Bán Nguyệt Loan, Giang Dục tỏ ra kỳ quái, "Không phải em và ông ngoại em chung đụng rất tốt sao?" Lời ngầm là cô và lão nhân gia chung đụng rất tốt, sao lại không thích sống cùng với lão nhân gia như vậy.

Tô Tử Duyệt quét mắt nhìn anh một cái, anh không thấy sau một thời gian ngắn cô ở nhà khẳng định sẽ đi ra ngoài, thời gian chung đụng cùng lão nhân gia không nên quá nhiều, giới hạn cho chính cô, nếu không kiên nhẫn sẽ rất nhanh bị phai nhạt, nhưng cô không nói, nói không ra cảm giác không khỏi không tốt với lão nhân, nhưng chính cô nghĩ như vậy, thường xuyên ở cùng nhau rất dễ xuất hiện mâu thuẫn, cho nên cho dù cô đối tốt với ông ngoại mình, cũng sẽ không luôn ở bên, vì vậy đối với sự khó hiểu của giang dục, cô không có ý định giải thích nghi hoặc.

Chỉ là ngày hôm sau, mẹ Giang Dục - Dương Mộng Như liền chạy thẳng tới Bán Nguyệt Loan.

Tô Tử Duyệt không thích sống chung cùng người già còn có một chút là, người già là trường bối, làm tiểu bối, rất lâu cho dù không thích cũng không thể nói không thích.

Vì vậy sau khi Giang Dục đi làm, Tô Tử Duyệt còn mặc đồ ngủ tới mở cửa, cô chỉ cho là Giang Dục lấy thứ gì đó, còn chuẩn bị mở miệng hỏi anh tại sao lại trở lại, kết quả thấy Dương Mộng Như, một đôi mắt mông lung buồn ngủ, lập tức tỉnh táo vô cùng, "Mẹ...."

Cô vốn muốn hỏi "Mẹ sao mẹ lại tới đây?", nhưng lời này nếu như nói ra, giống như cô không hoan nghênh bà, vì vậy khuôn mặt tươi cười chào đón, lập tức liền đi thay quần áo, cô có thể có bộ dạng lười biếng tùy ý này với Giang Dục, nhưng không thể như vậy với người khác, nếu không cô sẽ thấy có cái gì đó không đúng. Vì vậy sau khi cô sửa sang cho mình xong, liền phát hiện Dương Mộng Như bận rộn ở trong phòng bếp.

Cô tựa vào cửa phòng bếp, "Mẹ, đây là mẹ đang làm gì?"

"Hầm canh gà cho con. Tốt cho đứa bé."

Tô Tử Duyệt cúi đầu liếc mắt nhìn bụng mình, được rồi, quả thật là cô mang thai, nhưng từ nhỏ đến lớn cô không thích nhất chính là cháo gà canh vịt gì đó, về mặt cô đau khổ, nghĩ xem lấy cớ gì để từ chối, sau đó chỉ nghe thấy Dương Mộng Như nói đến gà tốt bao nhiêu, sai người từ thôn rất xa mua được, con gà này không phải là ăn ngũ cốc lớn lên, mà là ăn cỏ, cấu tạo thịt tuyệt đối mịn màng, một chút cũng không mỡ không gân, vì vậy lời nói trong miệng Tô Tử Duyệt cũng không nói ra được nữa. Cô còn cự tuyệt như vậy, cũng thái quá rồi....

Khi Dương Mộng Như hầm canh cách thủy xong, sau đó bắt Tô Tử Duyệt uống một chén to, mới dọn dẹp phòng bếp.

Tô Tử Duyệt ngồi trên ghế sa lon, vẫn không ngừng buồn bực.

Mẫu bằng tử quý, vấn đề là cô không muốn quý mà.

Vì vậy sau khi Giang Dục trở lại, cô không cho anh một sắc mặt tốt. Sau khi Giang Dục trở lại, cời áo khoác xuống cất xong, thấy trên khay trà hôm nay sạch bóng, còn có chút — không thích ứng, bình thường cô đều thả rất nhiều vỏ trái cây ở trên, đột nhiên gọn gàng sạch sẽ, trách sao không nói ra được.

"Thế nào?" Anh ngồi vào bên cạnh cô.

"Tránh ra, đừng đụng vào em."

Giang Dục nhìn cô, chứng u buồn tiền sản, phát tác nhanh như vậy?

Chỉ là đây là chứng u buồn tiền sản sớm thì tốt, bởi vì Tô Tử Duyệt nhìn đáng vẻ Giang Dục bụng cháo gà uống, cảm giác khỏi phải nói có bao nhiêu sáng khoái, cô uống một chén, anh liền uống hai chén. Vì vậy lần sau Dương Mộng Như tới, cô cũng không khó chịu, những cái được gọi là thuốc bổ, ngay cả khi cô uống thuốc bắc, sau đó tưởng tượng bộ dáng khổ sở khi Giang Dục uống một chút, sao cô lại vui vẻ như vậy chứ.

A, không thể thật là vui, như vậy có vẻ không hiền hậu lắm.

Dương Mộng Như thấy cô uống đến sáng khoái, phỏng đoán khẳng định cô thích uống, vì vậy số lần chạy tới càng nhiều. ...

Rốt cuộc, Giang Dục có chút không nhịn được, “Mẹ, có thể đừng hằm canh nữa không?”

Dương Mộng Như cho là con trai có cảm giác mình có con dâu liền quên nó, lập tức bày tỏ ân cần, “Lần sau lúc hằm canh cho Tiểu Duyệt, cũng thuận tiện hằm cho con một chút. ...”

Giang Dục: .....

.....

Lúc Tô Tử Duyệt mang thai sáu tháng, cùng Diệp Tiêu Tiêu đi dạo phố, sau khi Tô Tử Duyệt mang thai, ăn tốt hơn so với trước kia một chút, trước kia Tô Tử Duyệt tuyệt đối sẽ không ăn gì đồ trên đường, hiện tại sẽ ăn một chút, mặc dù chỉ là nước mà thôi.

Sau khi hai người phụ nữ càn quét trong siêu thị một phen, Tô Tử Duyệt cầm một chai nước Sảng Oai Oai chuẩn bị đi trả tiền, Diệp Tiêu Tiêu nhìn cô một cái, Tô Tử Duyệt lắc chai Sảng Oai Oai trong tay một cái, “Đi lấy đi, mình mời cậu một chai.”

Diệp Tiêu Tiêu từ chối hồi lâu, ôm ý tưởng không ăn cũng uống, cũng cầm một chai, chỉ là cô mới vừa cầm, liền nhìn thấy Tô Tử Duyệt cười đến đặc biệt. ... cô quái?

Ra khỏi siêu thị, Tô Tử Duyệt lập tức liền bắt đầu uống chai Sảng Oai Oai kia, cô uống đến quá ngon khiến Diệp Tiêu Tiêu cũng không nhịn được uống, chỉ là Diệp Tiêu Tiêu phát hiện, mùi vị này thế nào có loại khó không nói ra được!

Cửa siêu thị có rất nhiều bạn nhỏ vây quanh, Diệp Tiêu Tiêu nhìn những bạn nhỏ này, cũng không uống được nữa, hận không thể cầm chai Sảng Oai Oai trong tay trực tiếp cho những bạn nhỏ này, nhất là bạn nhỏ có cái ánh mắt không nói ra được đó, Diệp Tiêu Tiêu lập tức nhớ tới làm quảng cáo trên tivi đều là bạn nhỏ, vì vậy thiếu chút đồ mặt. ...

Nhìn lại Tô Tử Duyệt, uống đến mức so với ai khác cũng ngon hơn.

“Tô Tử Duyệt, cậu không cảm thấy có cái gì đó không đúng sao?”

“Không có.” Tô Tử Duyệt vừa uống vừa cười.

Mãi cho đến khi Diệp Tiêu Tiêu về đến nhà, mới buồn bực biết Tô Tử Duyệt đang cười cái gì, thì ra là Tô Tử Duyệt cho rằng cô nói có cái gì không đúng là nói mùi vị, Tô Tử Duyệt đã sớm tự động không nhìn những đứa bé kia. Diệp Tiêu Tiêu nhìn chai Sảng Quai Quai mình cầm trong tay, không thể không thừa nhận tài nghệ bắt chước của dân tộc này cao bao nhiêu, không nhìn kỹ, ngay lập tức bị lừa gạt, túi kia giả kiểu chữ, hoàn toàn cùng cùng một dạng. ... Sau đó Diệp Tiêu Tiêu ôm nguyên tắc không lãng phí, vẫn uống hết chai Sảng Quai Quai, vừa uống vừa an ủi mình, cũng không phải rất khó uống mà.

Tô Tử Duyệt và Giang Dục trở lại nhà họ Giang, bây giờ cô là phụ nữ có thai, khỏi phải nói người của nhà họ Giang có bao nhiêu khách khí với cô.

Ở trên bàn trà để mấy chai Sảng Oai Oai, cô khát, trực tiếp cầm một chai uống. Tiểu Tinh Tinh ngồi bên cạnh Tô Tử Duyệt, cứ nhìn cô uống. ...., khi cô uống một nửa thì Tiểu Tinh Tinh nhướn mày lên, “Bác gái, không phải bác cảm thấy uống cái này có chút không đúng?”

Tô Tử Duyệt liếc nhìn, không có gì không đúng, cô cũng không coi Sảng Quai Quai thành oai oai, cô mới không ngu như vậy, a, không phải là cô đang nói những người nhìn lầm kia là đồ ngốc.

Diệp Tiêu Tiêu đột nhiên hắt hơi một cái, người nào đang nói mình?

Tô Tử Duyệt hướng Tiểu Tinh Tinh lắc đầu, “Không có gì không đúng.”

Tiểu Tinh Tinh bĩu môi, thấy Giang Dục đi về phía bên này, lập tức kéo bác, “Bác ơi, bác gái đang uống cái này.”

Tô Tử Duyệt nhìn Giang Dục, “Rất không đúng sao?”

Giang Dục kiên định lắc đầu, “Không có gì không đúng.”

Tiểu Tinh Tinh hướng Giang Dục làm mặt quỷ, “Bà ngoại nói bác có vợ quên mẹ, mẹ nói bác có vợ quên em gái, hiện tại bác có vợ còn quên cháu. ....”

Đây rõ ràng là đồ uống của bạn nhỏ, bác gái người lớn như vậy còn uống đồ uống của bạn nhỏ.

Tô Tử Duyệt vội vàng an ủi Tiểu Tinh Tinh, “Về sau cháu phải tìm đàn ông như vậy làm chồng.”

Tiểu Tinh Tinh chạy, người này không có cách nào trao đổi !!!

Tô Tử Duyệt nháy mắt mấy cái, đưa ống hút trong miệng cho Giang Dục uống một hớp, “Mùi vị không đúng sao?”

“Không có.”

Đugs vậy, cũng không có quá hạ, vậy sao bọn họ có phản ứng này?

Giang Dục đẩy đẩy cô, cô không có phản ứng, anh lại đẩy cô nữa, rốt cuộc cô liếc anh một cái, “Làm gì?”

“Em xem, anh bởi vì em, người nhà cũng đặc tội hết sạch.”

“Anh muốn nói em có bao nhiêu quan trọng?”

Anh gõ xuống đầu cô, “Em không thể bày tỏ cảm động?”

“Ai nha, em rất cảm động rất cảm động.” Cô cười không ngừng, ném cái chai uống sạch cho anh. “Ném vào trong thùng rác cho vợ anh.”

Giang Dục tỏ ra bất đắc dĩ.

Tô Từ Duyệt lại trực tiếp áp vào trong ngực anh, “Đừng động, để cho em ngủ một lát thôi.”

Hiện tại cô ăn xong liền muốn ngủ.

Giang Dục nhìn người trong ngực, nghĩ đến lời cô mới nói, lại nhìn mặt cô, đưa tay sờ sờ, lại để tay trên bụng cô, gương mặt thoả mãn.

Toàn Văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nếu Ta Ngoảnh Lại Nhìn Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.